

ЛЕНА ВАЛЕНТИ КНИГАТА НА ХАДЕ

Част 1 от „Ванирска сага“

Превод от испански: Виктория Недева, 2012

chitanka.info

БЛАГОДАРНОСТИ

Искам да благодаря на много от хората, заради които днес „Книгата на Хаде“ и „Ванирска сага“ са реалност, изпълнена с перспективи. Така че първо благодаря на моя личен берсерк, Вален, който беше толкова търпелив към мен, докато прекарвах часове наред в писане. Благодаря, че беше моята най-голяма подкрепа, че се впусна в това приключение с мен и че ми показва обективна, мъжка гледна точка към сагата. Ти си велик редактор. Ти си *mo duime*^[1].

Искам да благодаря и на моята приятелка Моника, момичето от отдела за младежка литература на „Каса дел Либро“, задето прочете моя ръкопис с такава радост и всеотдайност. Ти беше първият ми рецензент, първият човек, който ме окуражи да повярвам в това, което съм написала.

На всички колеги от книжарница „Каса дел Либро“, задето ме подкрепяха и ме караха да се усмихвам всеки ден. Благодаря на цялата верига за всичко, което направиха за мен. Нося ви в сърцето си.

Не мога да забравя всички уебстраници и форуми, които помогнаха за разпространението на тази първа книга от „Ванирска сага“. Благодаря най-вече на *Yo leo RA* и специално на Мерче за чудесното представяне, което направи.

Не забравям паралелния свят, който създадох момичетата от „Черни хроники“ (*Crónicas Oscuras*), Вал и Лис. Чудесни сте.

Благодаря на Тереса Камесейе за нейната любезност, критика и оценка.

На моето семейство, биологичното и това на съпруга ми, защото посрещнаха публикуването на книгата с широка усмивка и голяма прегръдка.

Никога не мога да се превърна във вампир, защото вие ми давате достатъчно топлина, за да не почувствам студ.

[1] Моят мъж (ирл.). — Б.пр. ↑

1.

Не обичаше облачните дни, мразеше ги. Вече повече от седмица заплашваше да връхлети ужасен ураган. Оставаха седем дни до пълнолуние. Нощта на лятното слънцестоене приближаваше и в Каталуния традицията приканваше всички хора, които вярват в истории за магия и вещици, да излязат на улицата, да запалят огньове и да творят вълшебства и магии, за да привлекат успеха и щастието в живота си.

Ейлийн се доближи до прозореца на стаята си, от който се разкриваше прекрасна гледка към Барселона, и погледна към небето. Брейв, тримесечното бяло сибирско хъски, дойде до нея и подраска крака ѝ с лапичка. Ейлийн го погледна и го взе на ръце. Усмихна се, докато галеше главичката му, и отново се загледа в огромните облаци. За Бога, лятото беше в разгара си, а бурята дебнеше така заплашително, сякаш беше зима. Що за промяна в климата... Всички говореха за това като за нещо обикновено, но никой не беше наясно какви ще бъдат последствията.

На 23 юни предстоеше честването на Нощта на Сан Хуан, любимия ѝ празник. Ако времето продължаваше да бъде такова, щеше да се проведе под дъжда. От малка обожаваше този празник, за нея той беше наистина специален и дори не можеше да си обясни какво поражда това неустойимо привличане. През този ден хората купуваха традиционните кокас^[1] на Сан Хуан. Някои бяха с бадеми, други с крем или ангелска коса^[2]. Небесният свод се изпълваше с фойерверки, навсякъде звучеше музика и най-късата нощ в годината се превръщаше в най-дългата за много млади и не чак толкова млади хора, които търсеха развлечение и някой, с когото да се търкалят по плажовете на Средиземно море, за да посрещнат изгрева заедно и смутени, в повечето случаи благодарение на алкохола.

Вълнуваше се за този празник повече, отколкото за рождения си ден. След два дни навършваше двацет и две години. Двацет и две години. Тръпки полазиха гърба ѝ, косите на тила ѝ настръгнаха и

веселата усмивка, която се беше появила на устните ѝ, изчезна. Сгуши се, разтърка ръце и успя да се стопли отново.

Обърна се, за да тръгне към леглото си, но спря пред тоалетката и огледа тялото и лицето си. Остави Брейв на пода и той се втурна да гризе една плюшена мишка, неговата играчка.

Ейлийн беше по пижама — бели шорти и потник с тънки презрамки. Имаше загоряла кожа и перфектно тяло. Fino тяло, без грам мазнина, с дълги изваяни крака. Но не тялото беше онова, което привличаше вниманието към нея, а лицето.

Лицето, което се отразяваше в огледалото, беше възплъщение на магията и привлекателността. Дълга гладка коса с цвят на черен кехлибар се спускаше под стройните ѝ рамене. Веждите, със същия цвят, бяха секси и идеално извити. Очите ѝ бяха синьо-сиви, цвят, който понякога беше невъзможно да се определи, с контур от гъсти черни мигли, толкова дълги и извити, че почти докосваха скулите ѝ, изпъкнали и леко обагрени в бледорозово. Носът ѝ беше фин и елегантен. Плътните устни оформяха перфектна извивка и побъркваха от страстно желание колегите ѝ от университета. Не един се беше пробвал, без особен успех. Долната устна, малко по-пълна от горната, крещеше да я хапят и смучат.

Вдигна брадичка с усмивка и прокара показалец през малката и изящна трапчинка в средата. Приятелите ѝ много пъти, пияни до козирката, я бяха молили да ги дари с целувка от съжаление. Нейната приятелка Рут ѝ беше казала, че трапчинката в средата на брадичката означава красота и физическа хармония. Не знаеше дали е така, но без съмнение имаше успех.

Като погали трапчинката, се сети за майка си. Дали и тя е имала такава? Не знаеше, защото не я познаваше.

Трябва да е била изключително красива, защото тя изобщо не приличаше на баща си. Беше убедена в това. Може би не успяваше да открие прилика с него, защото Михаил винаги беше в лошо настроение, навъсен и с мрачен поглед. Може би ако успееше да се отпусне повече, когато беше с нея... Невъзможно. Веднага отхвърли тази идея. Нямахте да се залъгва, вероятно беше копие на майка си. Тъй като нямаше никаква снимка или спомен за нея, ѝ беше трудно да прави заключения, но интуицията ѝ говореше това.

Майка ѝ... Колко много ѝ беше липсвала през тези почти двайсет и две години. Микаил ѝ беше разказал, че Елена е починала, когато я е раждала. Нещата се усложнили, загубила много кръв заради разкъсванията. „Кръвоизливът я пресуши“, беше казал баща ѝ без капчица тактичност. Тогава Ейлийн не разбираше значението на думата „кръвоизлив“. На пет години вече можеше да чете отлично, взе един речник и потърси на буква „К“. Когато научи, че при раждането ѝ майка ѝ е започнала да кърви толкова, че никой не е успял да ѝ помогне, започна да плаче безутешно и страда месеци наред. Щеше да чувства вина цял живот. Впоследствие баща ѝ се постара да ѝ го напомня.

Ти я уби. Ти си виновна.

Погледът на Ейлийн помръкна, като си спомни думите, които баща ѝ неведнъж беше отправял към нея. Въздъхна дълбоко.

— Може да си ми баща — прошепна, загледана в огледалото, — но си голям гадняр.

След смъртта на майка ѝ Микаил беше изгорил и унищожил всички снимки, записи и картини, които можеха да му напомнят за жена му. Не го интересуваше дали дъщеря му някога ще пожелае да има спомен от нея.

Разбира се, че искаше да има спомен. И не само един, а хиляди спомени от жената, която я беше родила. Той обаче я беше лишил от това, както и от много други важни неща, като нежността, обичта и топлината на истинското семейство. Макар че бяха само двамата. Тя и той.

Никога не ѝ беше показвал, че я цени, никога не беше чувала „Обичам те, дъще“. Е, да, нищо материално не ѝ липсваше, имаше всичко, което пожелае. Работеше във фирмата на баща си, в отдела за връзки с обществеността. Получаваше добра заплата, с която можеше да задоволи всеки свой каприз, без да се налага да иска нищо от някого. Сама беше платила висшето си образование, както и колата — беемве Х4 кабрио, електриковосиньо. Обожаваше го.

Говореше няколко езика — испански, каталонски^[3], английски, руски, китайски и френски. Баща ѝ имаше фирма за материали и продукти за операционни зали и болници, така че се нуждаеше от специалист, който да общува на бизнес ниво с целия свят. Най-модерното, най-новото. Микаил го създаваше и продаваше. От

хирургически инструменти до формули за нови ваксини. Тя отговаряше, посредством контактите си, за получаването и разпространението на медикаментите и апаратурата.

В работата разговаряха точно колкото е необходимо. Сутрините изкарваше в *семејната* фирма, а следобедите — в университета. Така протичаше животът ѝ от пет години.

Липсваше ѝ емоционална връзка вкъщи. Нямаше друг избор, освен да се научи да живее с този факт и да създава тези връзки извън стените на дома си още от дете.

В колежа и в университета се беше сприятелила с много хора, но най-много ценеше старите си приятели Рут и Габриел. Те бяха нейните опорни стълбове. Не стълбове, а побратими. Познаваха се от училище, бяха неразделни.

След тях идваше ред на личния ѝ лекар Виктор, който от пет години, след смъртта на предишния ѝ лекар, доктор Франсеск, се грижеше за всекидневния контрол на диабета ѝ. Идваше всяка вечер, проверяваше нивото на кръвната ѝ захар и ѝ поставяше инсулин. Тя мразеше иглите, а баща ѝ избягваше близкия контакт с нея, така че имаше личен лекар, който я проследяваше, поставяше инжекцията и си тръгваше. Близостта по време на прегледа ги беше свързала в добро приятелство.

Зазвуча песента „Ненаписано“^[4] и разсея мислите ѝ. Ейлийн отиде до чантата си „Тоус“^[5], която беше оставила на стола, и взе мобилния си — позлатен лимитиран модел моторола „Долче и Габана“. Отвори го, когато видя, че се обажда Рут.

— Хелюу! — каза Рут.

— Здравей, откачалке.

— Имам новини за теб.

Ейлийн седна и обу пантофите със заешки муцунки.

— Давай.

— С Габриел решихме, че ще ни оставиш сами цяло лято, докато се шляеш из Лондон.

Ейлийн се усмихна.

— Знаеш, че не се шляя — отговори, като галеше ушите на заека.

— Може и да нямаш това намерение, но ще го правиш, ако ние двамата дойдем с теб.

— Искате да дойдете с мен през лятото? — повдигна тя въодушевено вежди.

— Ти как мислиш? Някой трябва да те измъкне от конските мухи около теб. Ще бъдеш като кошута, заобиколена от вълци. Но не се притеснявай, ние ще те развратим. Опа... Искам да кажа защитим.

Ейлийн избухна в смях. Колко обичаше своите приятели. Рут беше невероятна, винаги успяваше да я накара да се усмихне.

— Какво? Нищо не казваш? — укори я Рут. — Нещо като... Обичам те. Рут, гениално. Рут, чудесна си...

— Прекрасно е. И да, обичам те много, вещице.

— Това е друго нещо. Там ли е д-р Живаго^[6]?

— Не, още е рано.

— Дай му телефона ми, за Бога. И ще ти кажа дали е гей, или не.

— Непоправима хиена си.

— Затова ме обожаваш. Оставям те, ще влизам в един паркинг и няма да имам обхват. Ще ти се обадя утре.

— Добре. Целувки.

— Целувки.

Затвори развеселена телефона, остави го на леглото, събра лъскавата си коса и я сви в небрежен кок. Беше голяма новина, че двамата ѝ най-добри приятели ще изкарат известно време с нея в Англия. Погледна мъжкия си електронен часовник „Брейл“^[7]. Не харесваше дамските часовници.

Д-р Живаго, както го наричаше Рут, вероятно щеше да дойде всеки момент.

Прозя се и седна да чака Виктор. Господи, изпитваше неустойимо желание да се присъедини към многолюдния празник и да отпразнува скорошното си дипломиране в специалност педагогика. Беше се представила най-добре и искаше да направи някоя голяма щуротия. Имаше магистърска степен по лудории.

Например за осемнайсетия си рожден ден беше приготвила кексчета с марихуана и почерпи с тях целия клас, включително учителя. Беше по време на час по сексология. Всъщност часът придоби много буквален смисъл, когато заместник-директорката Мартинес налапа две кексчета и след това започна да облизва ухото на учителя, д-р Хименес. Пред всички. Ейлийн не беше предполагала, че марихуаната е афродизиак. Очевидно беше. И то силен афродизиак.

Или друг случай. Преди две години изключително красивият, но глупав Горка, се беше опитал да я опипа в стаята с тебеширите и дневниците. Явно любимият ѝ приятел Габриел се беше подиграл с горкото момче и му беше казал, че тя иска да го види в стаята за свалки — по-известна като стаята с тебеширите. Горка беше отишъл суперщастлив. Най-накрая щеше да докосне това телце, което беше омаяло половината университет. Дотук добре. Тя обаче добре го разгорещи. Стисна го здраво за топките, докато пръстите ѝ почти докоснаха дланта, и след това го бутна към вратата. Той полетя и падна по гръб в най-оживения коридор на факултета.

Тогава тя си поговори с Габриел относно безвкусните шеги. Онази определено беше такава. Горка никога повече не я погледна.

Или денят, когато...

Чук, чук.

Ейлийн стана от стола и отвори вратата. Млад мъж на около трийсет години, малко по-висок от нея, рус и с големи черни очи, ѝ се усмихваше. Гледаше я нежно и чакаше разрешение да влезе.

— Добър вечер, Ейлийн — поздрави я учтиво.

— Здравей, Виктор — отговори тя. — Заповядай.

Отдръпна се да му направи път.

— Днес си подранил — погледна го засмяна.

— Да — каза той и остави черната си чанта върху едно от нощните шкафчета. — Днес за щастие изпреварих задръстването.

В Барселона в пиковия час беше невъзможно да шофират из града, без да се окажеш приклещен в някоя колона за близо час.

Ейлийн седна на леглото и поднесе към него лявата си ръка. Правеше този жест всяка вечер от седемгодишна и се беше превърнал в автоматизъм. Държеше се съвсем естествено, вече не чувстваше неудобство. Нито пък той.

— Как си днес? — попита я Виктор и извади от чантата апарат за измерване на кръвното налягане. Погледна я в очакване на отговор.

— Както винаги. Отлично.

— Нямах замайване, студена пот или тръпки?

— Нищо. — Поклати глава и няколко черни кичура се спуснаха по слепоочията ѝ.

Виктор проследи непокорните коси с неудържимото желание да ги прибере зад фините ѝ уши. Покашля се и отново се съсредоточи в

работата си.

— Това е добре — каза с леко дрезгав глас.

Ейлийн повдигна вежда и го изгледа косо. Не беше глупава. Беше наясно какво предизвиква у мъжете и Виктор, макар че се насилваше да бъде сдържан, не беше безразличен към нейните прелести. Тя не искаше да привлича вниманието му. Никога не беше искала това. Но знаеше, че се получава така.

— Както винаги — каза тя, като се опитваше да го накара да се отпусне. — Благодарение на теб диабетът ми е перфектно контролиран. Диетата ми е балансирана, бедна на мазнини. Спортувам всеки ден и всяка вечер ми инжектираш инсулин. По-добър контрол не е възможен, нали? — усмихна се. — Всяка вечер едни и същи въпроси и едни и същи отговори.

— Никога не се знае, Ейлийн. — Обгърна ръката ѝ със синята лента и я стегна. Отчете измерването и се усмихна в знак на съгласие. — Ти си...

— Добре съм. Нали ти казах, както винаги? — повдигна вежди.

Виктор поклати глава.

— Диабетът понякога е капризен.

— Не и при мен, за щастие. Съмнявам се, че друг получава повече грижи.

Той я погледна в очите и замълча.

Ейлийн се смути и се опита да отвлече вниманието му. Той си даде сметка, че е омаян от нея, и взе от чантата апарата за измерване на кръвна захар.

— Подай ми показалеца си. — Хвана я за ръката.

— Не, убоди другия. — Подаде му безименния пръст. — Този вече много ме боли.

На всеки две седмици сменяше пръста. Апаратът за измерване на кръвна захар я дупчеше безпощадно.

Виктор пое капката червена гъста кръв, която изтече от възглавничката на пръста ѝ, и я постави върху бялата лентичка, монтирана в електронния апарат.

— Нивото на кръвна захар е нормално. — Погледна екрана. — Много добре. — Прибра апаратите в чантата, извади една ампула и малка спринцовка. Заби я във флакончето и изтегли течността. С лек

натиск на палеца и потупване в края на спринцовката изкара въздуха от нея.

Ейлийн притисна с пръсти десния си крак и зачака Виктор да забие иглата в малкото плът, която успяваше да задържи. Краката ѝ бяха много стегнати, тонусът на мускулите ѝ се дължеше на часовете по плуване, самоотбрана и спининг^[8].

Той прокара памуче по кожата ѝ и я убоде.

Ейлийн изохка и сбърчи нос.

— Днес те заболя. — Виктор извади бързо иглата.

— Няма нищо — усмихна се тя, като леко разтриваше бедрото си.

След като прибра всичко в чантата, Виктор се отпусна.

— Ами сега? — Погледна я с широко отворени очи. — Поздравления за дипломирането...

— Благодаря — отговори тя. Стана и отиде до вградения хладилник в другия край на огромната стая. — Обичайното? — Погледна го над вратата на хладилника.

— Да, ако обичаш.

Ейлийн взе бира за него и газирана вода за себе си.

— Как ще го отпразнуваш? Измисли ли вече нещо? — попита той. — На 21 юни е рожденият ти ден, нали?

Тя потвърди с усмивка. Той винаги се сецаше.

— Мисля, че ще отпразнувам всичко закуп през Нощта на Сан Хуан. — Отпи от бутилката с вода „Виши“^[9].

— Не забравяй, че не бива да пиеш — заръча ѝ той и изпи на една глътка половината бира.

— Не ми е необходимо да пия, за да си изкарвам добре — намръщи се Ейлийн.

— Знам. Само те предупреждавам. Баща ти те е поверил на мен.

— Ти си мой лекар, не бавачка, Виктор.

— Аз съм твойт лекар и трябва да ме слушаш, Ейлийн — отвърна със същия тон той. — Твоето здраве и моят живот са в опасност, ако решиш да направиш някоя от твоите лудории. Баща ти е...

— Баща ми — прекъсна го тя — може да си завре заръките и заплахите където иска. — Отпи още една глътка.

„Заплахи ли?“, замисли се Виктор. Микаил не заплашваше. Действаше директно. Беше човек без скрупули.

— Добре. — Погледна я крадешком. — Просто се притеснява за теб.

— Не бъди циничен — избухна тя в смях. — Признавам, че не разбирам защо е толкова обсебен от моята физическа цялост, но като личност никога не се е интересувал от мен. Единственото, за което съм му благодарна, е, че ми даде възможност да уча и че ме остави да живея при него. По-скоро като наемателка, отколкото като дъщеря, разбира се. Знаеш ли, никога не ме е прегръщал. — Гласът ѝ се изпълни с гняв. — Нито веднъж — добави тъжно. Сви устни и заяви уверено: — След няколко седмици обаче ще подреда живота си.

Виктор изправи гръб и я погледна в очите.

— Какво искаш да кажеш?

— Махам се от Барселона. — Отметна един кичур коса от лицето си. — Махам се оттук и от неговия контрол.

— Как?

— Със самолет.

— Не... Искам да кажа защо?

— Деканът на факултета се свърза с мен. Предложиха ми да се занимавам с един проект в Англия, с перспективи в областта на педагогиката. Става въпрос за амбициозен и новаторски проект в Европа. Заедно с екип психопедагози ще се опитам да създам основата и обучителни методи за една нова система за начално образование. Бихме могли да направим революция в остарялата образователна система. — Погледна го обнадеждена. — Гениално е.

Погледът на Виктор помръкна и той стисна устни.

— Микаил знае ли за това?

— Ще се промени ли нещо, ако знае? — повдигна вежда тя. — Не, не знае. — Погледна напред спокойно, като едва удържаше радостта си от проекта.

— Не можеш да държиш това в тайна — погледна я строго Виктор. — Той ти е баща.

— Знаеш какво ще стане, ако му кажа. — Разбира се, че знаеше. Нямаше да ѝ позволи да замине.

— Виж, наясно си, че не одобрявам начина, по който той се отнася с теб, но въпреки това...

— Вече съм го решила твърдо. Билетът е купен. Очакват ме през септември, но ми се иска да отида в Лондон по-рано. Градът много ми

харесва и няма да е лошо да посвикна малко с него предварително. Полетът ми е на двайсет и пети юни.

— Трябва да му кажеш — посъветва я той, изправи се бързо и си взе чантата. — Аз съм твоят лекар. Кой ще те проследява там? Страх те е от иглите, от кръвта ти прилошава и...

— Там също има лекари. — Ейлийн се изправи, изхвърли стъклената бутилка в контейнера за разделно събиране на отпадъци и насочи пръст към Виктор. — Ако му кажеш нещо, няма да ти проговоря повече. — Изгледа го учудена от горе до долу. — И всъщност... закъде бързаш толкова?

— Днес не мога да остана повече. Имам работа. — Той закопча маншетите на ризата си.

Ейлийн сдържа една закачлива усмивка.

— Имаш среща? — усмихна се широко. — Ще си играеш на чичо доктор с някоя лекарка?

— За Бога, Ейлийн... — въздъхна той и капитулира. — Кога ще престанеш да се опитваш да ме сватосаш?

— Ти си ми приятел, на трийсет и две години си, а не си имал връзка, откакто те познавам. — Изгледа го развеселена. — Притеснявам се за теб и твоето поколение.

— Бих могъл да кажа същото за теб — отвърна той. — Никога не съм те виждал с някой „специален“ младеж. Нямам предвид кученцата, които ходят подире ти, точат лиги и се унижават. Ти също не си имала връзка. Габриел е единственият мъж около теб, но той знае много добре, че е само платонично. Е, кога ще се пристрашиш?

— Няма мъже, които да ме заинтригуват. — Нацупи устни и се опита да изглежда ядосана.

— Жени?

— Не съм лесбийка. Но както е тръгнало... Вече нищо не отказвам — изсмя се тя.

Тя харесваше мъжете. Знаеше това, откакто видя Киану Рийвс в „Скорост“ или Адам Гарсия, добрия герой от „Грозна като смъртта“. Предпочиташе brunetите. Беше сигурна в това. Наистина никога не беше усещала привличане към някого и когато някое момче се опитваше да я ухажда, тя го отблъскваше. Не е нужно да се споменава, че не обичаше много да я докосват. Беше девствена, но това не я притесняваше. Мислеше, че да се отдаде на някого е нещо много

сериозно и ако трябваше да го направи, първо щеше да се увери, че човекът е специален. За Бога, трябваше да престане да чете Лиза Клейпас^[10].

— Във всички случаи — продължи да го дразни тя — аз съм в разцвета на младостта си. — Скръсти ръце и го изгледа от глава до пети. — Ти...

— Ох! — възкликна раздразнен. — Затвори си устенцата, красавице.

— Просто се шегувах. — Вдигна ръце и въздъхна. — Ти си симпатичен мъж.

Виктор се засмя и я остави като непоправим случай. Целуна я по бузата, побърза да отвори вратата и излезе от стаята.

— Виктор — каза му тя сериозно. — Доверих ти се. Само ти знаеш. И Рут и Габриел. Няма да кажеш, нали?

— Няма да кажа. Имай ми доверие. Макар че можеше да ми споменеш и по-рано — упрекна я той. — Ако съм ти приятел и толкова ме обичаш... — започна да драматизира.

— Дори аз не знаех. Предложиха ми и приех, без да се замислям. Ще се пазя, обещавам. — Кръстоса пръсти. — Не трябва да се притесняваш за мен, а и ще продължим да поддържаме връзка.

— Ейлийн, ти си моя приятелка. Ще се притеснявам за теб където и да си. Обаче внимавай. Ако баща ти разбере за това, ще затвори летището на Барселона, за да не заминеш. — Той прокара ръка през златистата си коса. — Той не е човек, когото можеш да разиграваш.

— Но той няма да разбере, нали? — настояваше тя.

— Не, мила. Не и от мен.

Ейлийн се усмихна.

— Благодаря.

— Аз ти благодаря за бирата. Ще се видим утре. — Изхвърли кутията в кофата за боклук, намигна ѝ и си тръгна.

Не, той нямаше да я предаде. Това, което я притесняваше, беше, че в дъното на душата си знаеше, че Виктор е прав.

Микаил не я обичаше. Смяташе я обаче за своя собственост. Наемаше хора, които постоянно да я следят, и тя беше достатъчно съобразителна, за да забележи този контрол. Контролираше всяка

нейна стъпка, проверяваше телефонните ѝ обаждания, имейла... И на всичко отгоре правеше това съвсем открито.

Не, баща ѝ не я обичаше като дъщеря, но маниакално-обсесивното му поведение спрямо нея също не беше нормално. Щеше да направи всичко възможно, за да избяга от него. Всичко. След Сан Хуан щеше да замине.

С тази мисъл и като наблюдаваше как дъждът започва да пръска по прозорците, тя се пхна в леглото. Натисна бутона на вградения в стената интерфон.

— Даниел — каза по микрофона.

— Да, госпожице — отвърна гласът от другата страна.

Даниел беше пазачът на входа.

— Тръгна ли си вече господин Виктор?

— Да, току-що излезе от сградата, госпожице.

— Добре, благодаря.

Прекъсна връзката, легна на възглавницата и се загледа в тавана. Внезапен сън, сладък и дълбок, заплаши да затвори очите ѝ. Приятен гъдел премина по краката ѝ, а ръцете ѝ изведнъж натежаха. След миг я застигна дълбокият сън на невинността. Заспа веднага, както всяка вечер.

Къщата беше почти изцяло тъмна. Само няколко лампи бяха още запалени и той можеше да разбере по светлината, която проникваше през прозорците, в коя стая се намираха. Дъждът се усилваше, но за Калев не беше проблем да се намокри.

Не можеше да повярва, че най-после, след седемнайсет години, ще отмъсти за смъртта на своя най-добър приятел Тор. И не успяваше да си обясни защо всички следи на неговия убиец водеха в района на Тибидабо, на хълма Колсерола в Барселона.

Барселона не беше много често посещавана от неговите събратя. Беше чудесен град, очарователен, космополитен, създаден за култура, почивка и развлечения. Доколкото знаеше обаче, не беше средище на ванири. Светлината и животът през деня не бяха подходящи за неговите събратя.

Вероятно по тази причина кучият син Микаил беше избрал това място за своя дом. Не можеха да го преследват, поне не дълго. Той

обаче нямаше да стои много време. Щеше да влезе, да го разпита и да го осакати за минути. Щеше да го накара да страда и да го уязви там, където най-много ще го заболи.

Сградата пред него беше истински дворец, скрит сред борове и заобиколен от впечатляваща градина. Каменната фасада беше покрита с оригинално цветно сграфито^[11], но без излишна пищност.

Забеляза, че на западната фасада има две кули. В една от тях вероятно беше стаята на неговата жертва.

Там беше тя, хладна и дистанцирана, ужасяващо красива. Как нещо така красиво може да крие в себе си толкова много злоба? Никога не я беше виждал съвсем отблизо, но позата, кожата, която изглеждаше нежна и сладка на вкус, стройната ѝ фигура не будеха и капчица съмнение. Беше истински бонбон. Бонбон с пълнеж от киселина.

Когато тя се дръпна от прозореца, искрящозелените очи на Калей забелязаха колко призрачна може да изглежда тази къща, ако не я осветяват цветните синкави и жълти лампички. Микаил явно беше спечелил много пари от кланетата и експериментите с неговите събрата, като се има предвид охолството, за което говореше домът му.

Дъщеря му Ейлийн работеше като специалист по връзки с обществеността в неговата фирма. Осъществяваше контакти с всички доставчици. Занимаваше се с поръчки на апаратура, както и на инструменти и медикаменти, необходими за обработването на телата на членовете на неговия клан. Както бяха постъпили с неговия приятел.

Ейлийн всъщност не се занимаваше лично с жертвите. За тази задача отговаряше баща ѝ. Кучка. Не знаеше кого мрази повече, дали ледената принцеса, която хвърляше камъка и скриваше ръката си, или безскрупулния убиец.

В съзнанието му се връщаше образът на осакатения Тор. Върху една от натрошените ръце, които намериха в онзи контейнер, забелязаха печат с надпис „Ню Сайънтистс“, фирма за научни изследвания. Години наред проследяваха уликата и не им беше лесно. Съществуваха голям брой фалшиви фирми и корпорации, които пречеа да се открие истинският произход на тази фондация.

Сега, прогизнал от глава до пети от дъжда, той вече знаеше, че един от мажоритарните акционери на онази фирма, е мъжът, който живееше в къщата пред него.

Микаил Ернепо. Един от виновниците за смъртта на Тор. Един от многото, които трябваше да платят за преследването, на което бяха подложени ванирите.

Хубаво щеше да се позабавлява с него и с дъщеря му, помисли си и прокара език по устните си. Когато откриха, че тя работи с него, не знаеха, че е толкова привлекателна. Той несъмнено щеше да се наслади на тази хапка, докато не започне да го умолява да спре. И знаеше отлично, че няма да бъде нито мил, нито внимателен с нея.

Фаровете на една пристигаща кола осветиха за част от секундата мястото в гората, където се криеше. Той закри очите си с ръка.

От черната хонда слезе рус младеж, не по-висок от него, с черна чанта.

— Според нашето разследване — каза режещ глас зад него — името му е Виктор и работи за Микаил. Посещава дъщеря му всяка вечер.

Калев погледна назад и поздрави с кимане Самаел. Беше висок колкото него — един и деветдесет. С дълга тъмнокастена коса. Имаше бял кичур от лявата страна. Очите му бяха бледосиви, а лицето, студено и сурово като гранит, внушаваше респект у всички, които го познаваха, и страх у тези, които не го познаваха.

— Те... двойка ли са? — попита Калев и погледна студено Самаел.

— Може и да са. Посещава я всеки ден. Всяка вечер.

— От всички хора в къщата — погледът на Калев стана решителен и отново се насочи напред, — освен дъщеря му, кой друг е в течение по това, което той прави?

— Не мога да ти кажа — сви устни Самаел. — Не мисля, че прислугата знае какъв садист е.

— Ще се заемем с Микаил и дъщеря му. Само с тях — предупреди Калев. — Той ще ни разкрие техниките, които използват, за да ни изследват. — Стисна зъби. — А тя — всички връзки и доставчици, които са замесени.

— Изследвания? Това е твърде меко описание за онова, което правят с нас, не мислиш ли? Разпорват ни от горе до долу, изваждат вътрешностите ни и ни убиват като животни. Ние сме безсмъртни същества, Калев, но те искат да ни отнемат безсмъртието, като ни обезглавяват и изтръгват сърцата ни.

Калевб стисна гневно юмруци. Трябваше да се успокои, ако не искаше да му причернее пред очите, преди да е настъпил моментът. Когато хванеше Микаил, щеше да му изтръгне сърцето, ноктите, но не преди да го одере жив и... Не. Очите щяха да са последното. Преди това Микаил трябваше да види какво очаква любимата му дъщеричка. Нея щеше да завърже за... Мускулите му се напрегнаха, устата му се изпълни със слюнка. Изведнъж престана да мисли, можеше само да усеща. Откъде идваше този изненадващ аромат?

Самаел се сепна и огледа района. Той също го надушваше.

Ноздрите на Калевб потрепваха, той затвори очи и потъна в неочаквания екстаз. Беше специфичен аромат, парфюм, който навлизаше в главата му като дрога и караше сетивата му да настръхнат.

Миришеше на чийзкейк с малини. Току-що приготвен.

— В името на всички богове... — Това беше единственото, което се осмели да каже. — Кой ухае така?

Усети как кучешките зъби напират да се удължат, а зениците на очите му се разширяваха до неподозирани размери. Трябваше да контролира инстинктите си. Погледна между краката си. О, не. Беше получил ерекция. Прикри се с ръка и натисна, за да укроти този толкова напорист, горещ и труден за контролиране орган.

— От къщата ли идва? — попита Самаел. Кучешките му зъби се бяха издължили, а очите — почернели.

— Това е аромат на жена — каза Калевб и отново вдиша. — Кой ухае така?

— Някоя много вкусна жена — облиза се Самаел.

— Концентрирай се, Самаел — нареди Калевб. — Всички ли са заели позиция? — Трябваше да се отърве от този аромат. Слабините го боляха ужасно. Щеше да потърси източника на този опияняващ парфюм.

— Готови са за нова заповед.

— Добре. Ще почакаме — каза той, благодарен, когато ароматът изчезна.

Дали някоя прислужница в къщата не беше замъглила така сетивата му? Никога не беше чувствал нещо подобно. Не беше подушвал нещо подобно. Разтърси глава. Надяваше се да прогони това странно усещане.

Почакаха още малко в мълчание, застинали, скрити, като два дебнещи тигъра. След двайсет минути русият младеж излезе. Изглежда бързаше и пригладжаше косата си с ръка.

— По дяволите... Разтворил ѝ е краката, изпразнил се е и вече може да се връща вкъщи — измърмори Самаел. — Много е бърз, нали, Калев?

Калев го погледна изпод вежди и се усмихна.

— Каж ми, как ще ѝ отмъстиш, Кал? — попита Самаел и повдигна вежда.

— Каквото и да става — Калев проследи с поглед Виктор, — уверявам те, че няма да съм толкова бърз. Ще бъде продължително — изръмжа глухо.

— Каквото и да правиш, позволи ни да гледаме. И ние искаме да ѝ дадем заслуженото.

— Не — каза рязко Калев.

— Искаш я само за теб?

— Искам да я унижа и накажа, колкото и ти. Разбрахме се обаче, че ти ще се заемеш с Микаил. Не е в природата ни да малтретираме така жена. Но ще направя каквото трябва, за да получа информацията.

— Значи не е в природата ни, така ли? Дори когато някоя помага за унищожаването на нашите? — погледна го гневно Самаел. — Тази уличница е съдействала и за убийството на брат ми, Калев. Тор беше моя кръв. Аз също искам своя дял от пая.

— Добре. Първо ти ще отидеш при Микаил, а аз — при Ейлийн. — Погледна към прозореца на нейната стая. — Когато ѝ се наситя, ще направим размяна на партньорите.

Разбира се, не мислеше да го прави, но това беше достатъчно, за да успокои Самаел... Момичето щеше да бъде достатъчно наказано с това, което той щеше да ѝ стори, и въпреки че омразата, която чувстваше към нея и баща ѝ, беше много силна, нямаше да позволи да ѝ бъдат приложени същите методи за налагане на подчинение, които „Нюсайънтистс“ използваша върху неговите събрата.

Самаел си пое дъх, издиша, отпусна гърба и лицето си.

— Добре. Така ми харесва повече.

Друга кола спря пред сградата. Черно беемве. Шофьорът слезе, отвори вратата на гладко избръснат висок и атлетичен мъж с прошарена коса и орлов нос.

Калев и Самаел застанаха нащрек. Беше Микаил.

Стана толкова напрегнато, че омразата, която излъчваха двамата, скрити сред боровете, беше почти осезаема.

Виктор отиде при Микаил. Стиснаха си ръцете и размениха няколко думи.

— Ами този? — попита Самаел, насочил поглед към Виктор. — Да оправим и него?

— Ще видим... — отговори Калев. — Засега имаме две парчета от пъзела, които могат да ни отведат на много места. Може обаче по-нататък да имаме нужда от него.

Калев, който беше почти на триста метра разстояние, наостри уши и се заслуша в разговора.

— ... добре е, в стаята си е — каза Виктор.

— Всичко наред ли е? — попита Микаил.

— Както винаги. — Погледна си часовника. — Бързам, Микаил. До утре.

Микаил проследи хондата с поглед.

По поведението им Калев заключи, че не са в добри отношения. Изглежда, Микаил притискаше Виктор по някакъв начин. Личеше липсата на доверие между тях.

Микаил огледа боровете с черните си очи. След това влезе накуцвайки в къщата.

— Самаел — каза Калев, без да изпуска от поглед Микаил. — Предупреди всички да се подготвят. Когато той влезе, ще влезем ние. Кажи им след половин час да спрат колите на изхода.

Самаел кимна и се отдалечи, за да говори по закрепения на ухото му предавател.

Калев пое дълбоко дъх и остави истинската си същност да нахлуе в него като гореща лава. Очите му потъмняха като нощта. Белите блестящи кучешки зъби се удължиха до долната устна. Макар и зверски красив, изглеждаше ужасяващо.

Не се гордееше с това, което щеше да направи. Мисията му беше да защитава хората, не да ги преследва. Обаче Ейлийн и Микаил не можеха да се нарекат човешки същества. Те бяха отговорни за убийството на най-добрия му приятел. Неговата раса изчезваше заради тях и останалите общества, които залавяха същества със странни генетични мутации, като ванирите, за да изследват и проучват техните

характеристики. Нямахте да останат ненаказани, нямаште да го позволи. Най-вече защото човечеството също трябваше да се освободи от хора като тях. Така че той и членовете на неговия клан бяха избрани, за да защитят човечеството.

Изкрещя. Трябваше да се успокои, иначе нямаше да се наслади на изтезанието. Имаше един пазач на входа, двама бодигардове във вътрешността на къщата и три немски овчарки, които обикаляха в градината.

Той умееше да общува с животните, това беше негова дарба. Така че кучетата не бяха проблем. Трябваше да обезвредят пазача и двата гардероба, които се грижеха за сигурността на бащата и дъщерята.

Усмихна се злобно. Щеше да е лесно. Спокойно се засили от място, мускулите на краката му се свиха и го изстреляха над боровете. Черната му грива се вееше на вятъра и обрамчваше решително лице на хищник. Пригответи се да се приземи върху павилиона на пазача.

Микаил нареди на прислужницата, която му помогна да свали подгизналото си палто, да му донесе един бърбън. Всяка вечер все по-голяма доза от същото.

Прибираше се от лабораториите, след като беше прегледал купища кръвни проби, които бяха пълна загадка за него. Сядаше на дивана и пиеше.

Как се обясняваше от научна гледна точка това, че тези чудовища имаха толкова сложна ДНК? Не успяваше да намери отговор и фактът, че не може да контролира нещата, го вбесяваше.

Излегна се върху кафявия кожен диван в просторния хол. Подът беше покрит с тъмен паркет. Голям килим с арабски мотиви красеше къта за отмора. Четири каменни статуи бяха поставени стратегически във всеки ъгъл на хола. Керамични статуи на воители, в поза на вечна стража.

Прислужницата, закръглена, руса и с румени бузи, му донесе бърбъна в елегантна кристална чаша, която остави на масата от слонова кост. Кимна срамежливо и се оттегли.

Микаил взе чашата с кехлибарената течност. Беше близо до някакво постижение. Годишите минаваха и дългото чакане трябваше да

свърши. Трябваше да открие изгубеното звено, разликата между тях и хората.

Отпиваше първата глътка, когато чу странен шум в градината. Стана от дивана и включи сребристия интерфон върху масата.

— Даниел? — каза той и зачака отговор. — Всичко наред ли е?

Нямаше отговор.

Микаил насочи поглед към широкия прозорец, който гледаше към градината. Не се виждаше никой. А кучетата... Защо, по дяволите, кучетата не лаеха?

— Хорхе, Луис — повика той двамата бодигардове.

Незабавно две канари застанаха зад него. Бяха близнаци. Плешиви, мургави и много избухливи.

— Какво има, господине? — попита единият.

— Не мога да се свържа с Даниел. Един от вас да отиде да провери дали работи неговият интерфон.

Хорхе, който беше малко по-висок, излезе да потърси Даниел. Като отиде в градината, видя три тела, проснати на земята. Намръщи се и приближи. Бяха немските овчарки.

Наведе се да ги огледа. Не изглеждаха ранени. Изглеждаха... заспали. Как беше възможно? Погледна към павилиона на Даниел и това, което видя, го уплаши. В павилиона нямаше никого, нямаше и следа от Даниел.

Изведнъж чу стъпки зад себе си. Голямо и мощно присъствие. Обърна се внимателно, без да прави резки движения. Пред него стоеше дългокос мъж с широки рамене, висок колкото него, но по-масивен. Гледаше го студено и насмешливо.

— Това ли търсеше? — каза Калев и хвърли в краката му изпадналия в несвяст Даниел.

Хорхе разтвори отчаяно очи, а Калев скръсти ръце и се усмихна. На главата на Даниел имаше рана от жесток удар.

Бодигардът вдигна очи към Калев. Погледна устата му и с ужас забеляза, че от нея се спуска тънка струйка кръв.

Кучешките му зъби бяха дълги и остри, а черният му поглед със зелен ореол сияеше свръхестествено. Това същество носеше смърт и беше нападнало пазача. Вампир?

Хорхе понечи да тръгне назад, но Калев го хвана за ризата и го вдигна на половин метър от земята.

— Къде си мислиш, че отиваш?

— Моля... моля ви... оставете ме...

Калеб погледна треперещия блед мъж, който стискаше силно китките му.

— Много добре — усмихна се и изцъка с език. — Щом така искаш...

Със свръхчовешка сила го хвърли на повече от два метра разстояние, над дърветата. Чу се глух удар и рев от болка.

Калеб се взря в мястото, където беше паднал бодигардът, видя как тялото му полека губи цвета на телесната топлина. Беше в безсъзнание.

Калеб направи знак с глава на Самаел да влезе и да потърси Микаил. Самаел се втурна гладен към къщата със скоростта на вятъра. Докато той се занимаваше с Микаил, Калеб щеше да отиде при принцесата.

Погледна към кулата, където беше стоята на Ейлийн. Отново се отгласна и полетя към балкона. Приземи се на четири крака и посегна да отвори прозореца. Тя беше вътре. Спеше.

[1] Тестен десерт. — Б.пр. ↑

[2] *Cabello de angel* (исп.) — карамелизирани нишки, приготвени от сърцевината на различни плодове (тиква и др.). — Б.пр. ↑

[3] Език, разпространен в някои райони на Испания (областите Каталуния, Валенсия, Балеарските острови и др.). — Б.пр. ↑

[4] Песен на британската певица Наташа Бедингфийлд (род. 1981 г.). — Б.пр. ↑

[5] Испанска марка бижута, аксесоари и др. — Б.пр. ↑

[6] Главен герой на едноименния роман на Борис Пастернак. — Б.пр. ↑

[7] Италианска марка за часовници, бижута, очила и др. — Б.пр. ↑

[8] Аеробно занимание, изразяващо се в групово каране на специално пригодени за случая колела на закрито. — Б.пр. ↑

[9] Град във Франция, известен с термалните си извори. — Б.пр. ↑

[10] Популярна американска авторка на романи (род. 1964 г.). — Б.пр. ↑

[11] Помощна техника, използвана най-вече в монументалната живопис. — Б.пр. ↑

2.

Ейлийн се опитваше да излезе от трансa, в който се намираще. Сънят ѝ беше толкова дълбок, че не ѝ позволяваше да отвори очи, но тя се бореше. Нещо не беше наред. Усещаше, че я наблюдават. Някой я вика, подтиква я да стане от леглото.

Калeб се опитваше да я събуди със силата на мисълта си. Опитваше се да проникне в съня ѝ и да я изведе оттам. Трябваше да я убеди, да я привлече към себе си, но не беше лесно да се промъкне в главата ѝ.

Ейлийн почувства заплаха, пробождање в сърцето. Трябваше да се събуди. Защо не можеше? Събра всичките си сили и се опита да отвори клепачи. Размити образи от стаята изникваха пред нея като призрачни сенки. Започна да чува шума от дъжда, от вятъра, който галеше лицето ѝ. Вятър? Опита да отвори още по-широко очи и погледна към прозореца. Беше отворен.

Помъчи се да фокусира погледа си и по дланите ѝ изби студена пот. Защо прозорецът беше отворен?

От години не се будеше през нощта. Заспиваше, щом легнеше, и се будеше от звъна на часовника. Никога не беше страдала от безсъние.

Седна и докосна с крака паркета. Опипом потърси пантофите със заешки муцунки, погледна часовника и натисна копчето за светлина на циферблата, за да види колко е часът. Беше си легнала изтощена преди не повече от двайсет минути. Отвори очи, най-после напълно разсънeна.

Стана и тогава видя нещо, което я накара да се вцепени. В сенките на стаята се криеше мъж. Мъж с разкрасени крака и разтворени ръце, следеше я като животно, което търси плячка. Брейв, любимото ѝ куче, лежеше по гръб пред него с вирнати лапи и сладко спеше. Спеше ли? Уплашена, тя отново погледна мъжа. Беше мокър от глава до пети. Сърцето заби лудо в гърдите ѝ и тя се задъха.

Мъжът пристъпи на светлината, която се процеждаше през прозореца. Облечен изцяло в черно, той беше обгърнат от най-

мощната аура, която беше долавяла в живота си.

Защо говореше за аури? Какво разбираше от това? Разтърси леко глава. Очакваше фигурата пред нея да изчезне. Напразно се надяваше, че сънува. От години не сънуваше. Откакто се разболя от диабет.

Все по-притеснена, тя установи, че той се приближава към нея.

Беше огромен, тялото му изпълваше всичко, безсрамно поглъщаше личното ѝ пространство. Погледна лицето му. За Бога, беше най-красивият мъж, когото беше виждала. Имаше дълга, гарвановочерна, леко вълниста коса, която падаше върху лицето му. От кичурите се стичаше вода, която преминаваше по изящните му черти.

Лицето му... Господи! Това лице беше самата чувственост. Обещание, което криеше сладка мъжественост, макар да не беше предполагала, че прилагателните „сладък“ и „мъжествен“ могат да се съчетаят. Най-невероятните зелени очи на света, перфектен нос, плътни устни, трапчинка на брадичката. Като нейната, но неговата беше много по-изразена.

Неочаквана топлина започна да облива корема ѝ.

Преглътна. Калев я изгледа от горе до долу. Беше откликнала. На неговия повик. Стоеше пред него, със загар, а кичури коса се спускаха по лицето и по тила ѝ. Гърдите ѝ се повдигаха развълнувано, сякаш беше тичала. Сладките ѝ гърди, стегнати, твърди. Ммм... Как искаше да ги ухапе и засмуче. Погледна я право в очите. Беше сладка и макар че му беше трудно да го приеме — очарователна. Възбудено погледна устата ѝ.

Ейлийн навлажни устните си, защото знаеше, че той ги гледа. Какво правеше? Защо не бяга от стаята, викайки за помощ? Там стоеше някакъв мъж, езически бог на красотата. Беше сам с нея в спалнята... Защо не можеше да помръдне?

Опита се да даде заповед на крайниците си, но не ѝ се подчиняваха. Как беше влязъл въпреки всички системи за сигурност, с които параноичният ѝ баща беше обградил къщата?

Калев проследи езика ѝ и изръмжа вътрешно. Беше сладка, да. И освен това смела.

— Ела — каза ѝ Калев, впил поглед в устата ѝ.

Ейлийн остана замръзнала на мястото си. Какво ли щеше стане, ако помръдне? Имаше чувството, че този убийствено привлекателен

непознат може да направи с нея каквото си иска. С нея, и с когото пожелае.

Калев отново опита да проникне мислено в съзнанието ѝ. Защо не му отвърщаше? Може би Микаил я беше научил да се предпазва от тях. Беше я обучил да издига мисловни бариери, за да не могат вълните да достигат до нея. При тази мисъл един мускул на брадичката му се напрегна.

Ейлийн успя да пристъпи назад. Започваше да трепери.

— Ела — повтори той.

Гласът му беше меден и пленителен. Но не можеше да отиде. Беше непознат и макар да виждаше възбудата в невероятните му очи, възбуда от нея, имаше нещо отмъстително в погледа му. Това я уплаши, въпреки че осъзнаваше и собствената си възбуда. Колко откачено беше да се възбуди от мъж, когото не познава и който явно няма добри намерения. По дяволите...

— Не — прошепна и несъзнателно прикри шията си. — Кой си ти? Излез от моята...

Стана за миг. Калев се хвърли върху нея, сграбчи я за раменете и я притисна към стената. Ударът беше силен и тя изохка. Болеше я гърбът, но това беше най-малкото. Щеше ли наистина да я нарани? Щеше ли да я убие?

— Какво искаш? — попита тя с треперещ глас.

Калев я хвана за косата, дръпна я силно и я принуди да отметне глава назад. Ейлийн извика. Силна болка се изкачваше по врата ѝ. Вероятно от разтегнат мускул.

— Шшт... — прошепна Калев на сантиметър от устата ѝ, без да пуска косите ѝ.

Колко беше красива. И колко зла. Наведе глава към шията ѝ. Пое дълбоко дъх. Усещаше конвулсиите от треперенето ѝ. Да. Надушваше страха и паниката ѝ.

Ръцете ѝ се опитаха да го отблъснат.

— Не ме докосвай — каза той и ги отстрани с един удар. Отново изтегли косата ѝ.

Ейлийн го блъсна силно в гърдите.

— Пусни ме, кучи сине! Брейв, Брейв, събуди се — извика тя отчаяно. Най-накрая започна да реагира. Почувства как сълзите ѝ се събират в гърлото.

— Млъкни. — Той залепи тяло към нейното, хвана китките ѝ с една ръка и ги притисна към стената над главата ѝ. — Страх ли те е? — попита я и се загледа в очите ѝ. — Не можеш да викаш, не можеш да търсиш помощ. Никой няма да ти помогне, курво, така че не си губи времето.

Курва? Курва?!

— Уби ли кучето ми? — попита тя и сподави едно ридание.

— Кученцето ти спи. — Вдиша отново аромата ѝ, докосна с нос каротидната артерия, която преминаваше под кожата на шията ѝ. Чувстваше всяка част от стройното ѝ тяло. Защо ѝ даваше обяснения? Усети как членът му става твърд като камък. Притисна слабините си към нейните.

— Кой си ти? Какво искаш от мен? — Погледна го предизвикателно, като се опитваше да отблъсне интимния му допир. Искаше да се отдалечи от живата влада на тялото му.

По дяволите. Момичето е смело, помисли си Калев. Трябваше да я смачка.

— Какво искам от теб? Нека да помисля... — С другата ръка погали шията, ключицата и браздата между гърдите ѝ.

Ейлийн стисна устни и усети как очите ѝ се навлажняват. Отдръпна лицето си, за да си поеме дъх и за да не я види, че плаче. Защо ѝ се случваше всичко това?

Калев тържествуваше пред нейната уязвимост.

— Виж ти. — Сграбчи безсрамно потника ѝ, разкъса го и оголи гърдите ѝ. — Тази курвенска дреха не струва. Лесно се къса. — Захвърли потника с цинична усмивка.

— Курва е майка ти. — Ейлийн опита да се пребори с него. Искаше да освободи ръцете си, но той я стискаше толкова силно, че щеше да ѝ счупи костите.

Калев я изгледа от глава до пети и се усмихна злобно. Дори полугола оставаше смела и горда.

— Някой трябва да те възпита на обноски, Ейлийн. Но не се притеснявай, аз ще те науча да се подчиняваш.

Тя пребледня, като го чу да произнася името ѝ.

— Знаеш коя съм? Пари ли искаш? Искаш...?

— Ти нищо не можеш да ми предложиш — каза в ухото ѝ. — Нищо не искам от теб.

И тя разбра, че всичко е предварително замислено. Баща ѝ беше милионер, влиятелен човек. Беше напълно възможно да е жертва на нещо толкова ужасно — отвличане, изнудване, манипулация, кражба...

— А моят ба... баща? — попита тя и този път не можа да сдържи сълзите си.

— Държим го долу. Не плачи — каза той, като се престори, че я съжалява. — Горкичката...

Отново притисна слабините си в нея. Внезапна топлина обля тялото му и той обходи с поглед нейното.

Ейлийн усещаше, че погледът му я изгаря. Чувстваше се объркана, оскърбена, уплашена... Но тези очи оставяха огнена следа върху кожата ѝ. Какво правеше с нея? Тя се измъкна и постави крак между неговите. После заби коляното си рязко и силно.

Калевб изстена, падна на колене и се хвана за слабините. Тя изпълзя към Брейв, а сълзите се стичаха по бузите ѝ. Кученцето ѝ изглеждаше мъртво.

— Брейв, красавецо — прошепна и го притисна до гърдите си. Имаше нужда от топлината му, за да се почувства силна. — Красавецо, отвори очи. Не ме оставяй...

Калевб се надигна зад нея и я видя как се клати напред-назад с кучето в ръце. Можеше да избяга, но беше предпочела да бъде до кучето. Прогони от съзнанието си мислите, които можеха да го накарат да повярва, че е способна на вяроност и уважение към едно обикновено сибирско хъски. Изрева като див звяр и остави кучешките си зъби да се издължат.

— Ейлийн.

Тя престана да се клати. Страхуваше се. Много се страхуваше. Нищо не разбираше. Не знаеше дали е просто крадец, или някой, който ги е следил дълго време, за да подготви своя удар. Дали пък не беше психопат изнасилвач? Не можеше да е само това. Гледаше я с омраза и озлобление, сякаш му беше сторила нещо ужасно. Но това беше невъзможно. Не беше навредила никому.

Една силна ръка обхвана главата ѝ и стисна в юмрук косата ѝ. Отново започна да я дърпа, докато се изправи. Тя се опита да забие нокти в китките му, но чудовището не реагираше на болката.

Бутна я отново към стената, този път по-силно. Дъхът ѝ секна и тя започна да се бори, за да си поеме глътка въздух.

Калев погледна как гърдите ѝ се люлеят. Хвана я за брадичката, преди да падне на пода, и я принуди да го погледне, макар че тя се бореше яростно, за да избегне това.

— Погледни ме — заповяда ѝ със съблазнителен глас.

Тя почувства внезапна топлина, която я приканваше да се подчини. Този глас беше секси, прелъстителен. Със сигурност, ако поискаше от нея да свири на флейта и същевременно да рисува картина с крака, тя щеше да го направи слепешком. Подчини се, разтреперана, и веднага пожела да не го беше правила.

Лицето му не се беше променило много, но от устата му се подаваха кучешки зъби, по-остри и по-дълги от тези на Брейв. Погледът му вече не беше привлекателен и свиреп, а беше наситен с тъмнина и грях. Истинска паст на хищник. Дори така обаче ѝ се струваше красив. Какво ставаше, по дяволите? Какво беше това същество?

— Вече знаеш какво съм аз — отговори той, сякаш прочел мисълта ѝ. — Ти и баща ти ни преследвате, така че не се прави на невинна.

Ейлийн не можеше да мигне. Трябваше да гледа всичко това, за да е сигурна, че е истина.

— Не знам за какво говориш — прошепна тя с насълзени очи.

— Значи не само си съучастник в убийство, а и лъжкиня?

— Не знам за какво говориш — отново изкрещя в лицето му. Видя отблизо зъбите и очите му. — Не вярвам във вас... вампири. Каквото и да си, гаден психопат, не знам какво искаш от мен. И, ако ис... искаш нещо, нищо няма да получиш, ако се от... отнасяш така с мен.

Осмеляваше се да спори с него? Калев отново хвана китките ѝ и ги притисна към стената, над главата ѝ.

— Все ми е едно колко се противиш. В крайна сметка ще бъда толкова жесток с теб, че ти ще молиш за милост. Всичко ще признаеш. — Гласът му режеше като бръснач. — Убивате и преследвате моите събрата. Подлагате ги на всякакви опити, разпорвате ги, оставяте ги живи, за да ги измъчвате и да наблюдавате как реагират.

— Мисля, че си... си сбъркал човека. — Краката ѝ се подкосяваха, зъбите ѝ тракаха и щеше да припадне всеки момент. —

Виж, защo не си тръгнеш и да се направим, че... че нищо не се е случило? Аз няма... няма да ка... да кажа нищо.

— Страхлива кучка — каза с отвращение. — Ще ти кажа какво ще направя с теб. Първо, ще те качим в колата, която чака долу. Ще те закараме с частен самолет в Лондон. Там ще те отведе в зала, цялата в прозорци. — Хвърли поглед към сладките ѝ гърди и тъмните ѝ зърна. Господи, колко беше хубава. Не можа да се въздържа, разтвори краката ѝ със своя и застана между тях. Притисна ерекцията си към нея и я повдигна от пода. Със свободната си ръка хвана здраво едната ѝ гърда. Беше толкова нежна и крехка...

— Не... Моля... Спри — изхлипа тя и се опита да събере краката си.

Калѐб погледна лицето ѝ. Усещаше топлината на слабините ѝ като покана. Искаше да разкъса шортите ѝ и да стори с тялото ѝ неща, които бяха забранени в някои държави. Тя беше поруменяла, с мокри от сълзите бузи. Фина пот покриваше шията ѝ и блестеше. Блестеше за него. Погледът ѝ караше дъха му да секне, въпреки че очите ѝ бяха пълни със сълзи. А устата...

Звярът в него беше готов да скочи и да я погълне цялата. Но трябваше да почака. Не още.

Хвана с два пръста едното зърно и го разтърка. Този път по-нежно. Преди малко беше сграбчил грубо гърдата ѝ, а сега искаше да я възбуди.

— Погледни се, Ейлийн — прошепна ѝ той и облиза месестата част на ухото ѝ.

Тя дишаше на пресекулки. Това ласка ли беше?

— Чуй ме — продължи, докато галеше гърдата ѝ и се опитваше да потисне желанието си да... защo да отрича... да я обладае веднага... — Ще се затворим двамата в тази зала с прозорци. Баща ти ще гледа. Моите събратя ще гледат. Ще те завържа за леглото, ще те съблека и ще се забавлявам с теб по начини, каквитo не си си представяла, докато изпееш всичко, което знаеш. А най-срамното ще бъде, че твоят баща ще е там, за да види как нежната му дъщеря изпитва оргазъм с мен, колкото пъти искам, и да види как го предава, докато изпитва удоволствие с такъв като мен. Същество, което ненавиждате.

Ейлийн не можеше да повярва на думите му. Какво да изпее? Щеше да я чука пред всички?

— Ти си чудовище — погледна го в лицето, без да се страхува. — Убий ме сега. Убий ме, моля те — помоли го тъжно.

Съвсем не изглеждаше глупаво и уплашено момиче. Демонстрираше много кураж в критична ситуация като тази. Калев поклати глава в знак на отрицание.

— Не — отговори той, докато преценяваше тежестта на гърдата ѝ с ръка. — Трябва да си платиш, Ейлийн. Вие показвате ли милост към моите събрата, когато стоят беззащитни в операционната? — Погледна я презрително. — Не.

— Това трябва да е някаква грешка — каза тя тихо. Тази ръка разпалваше като огън. — Престани да ме докосваш така — извика вбесена.

Калев вдигна предизвикателно вежда. Отвори уста. Какво щеше да прави?

Тя получи отговор незабавно, когато той доближи уста до зърното на дясната ѝ гърда.

Ейлийн се дръпна. Почувства се унижена и засрамена от това, което той правеше с нея. Но почувства още по-голям срам, когато влажна и пулсираща топлина се концентрира в слабините ѝ. Ядосана, тя се предаде и заплака неудържимо. Езикът на Калев си играеше с нейната тъмна и втвърдена от ласките ареола. Облизваше я, като описваше кръгчета и я смучеше като бебе. Духаше върху зърното и го охлаждаше, а след това отново го поднасяше към устата си с нестихващо желание.

Калев знаеше, че момичето е на края на силите си. Усещаше страха ѝ. Тя мислеше, че ще я ухапе и ще разкъса гърдата ѝ. Разбра, че е на косъм да стори това, и спря да я измъчва. Беше готов да забие кучешките си зъби в нея... Вдигна глава и отново се изправи.

Ейлийн не го погледна повече. Нито искаше, нито можеше.

— Ще има време за това... Тялото ти отвръща на моите ласки — каза той с чувството на победител. — И не, няма да те обезобразя.

Тя се стресна, като чу от устата му собствените си мисли.

— Макар че го заслужаваш — продължи той.

— Какво си ти? — попита Ейлийн с тънък гласец и забит в пода поглед.

— Според теб нещо, което не заслужава да живее.

Това беше друга нейна мисъл.

— Така мисля и ти ми даваш основание за това. Ти си чудовище, което... което злоупотребява с жените — каза с презрение. — Същество без душа и сърце, което се наслаждава, като унижава с насилие другите. И ако твоите събратья са такива, ако... това е във вашата природа, тогава... се надявам да продължат да ви измъчват, както казваш, че пра... правят.

Това беше последното, което очакваше да чуе от жена, която беше уплашена от него, от жена, която беше убийца.

Една вена започна да трепти на слепоочието му. Някакъв мускул на брадичката му се движеше, без да може да го контролира. Смръщи се и стисна още по-силно китките ѝ, докато чу изпукване.

Ейлийн отметна глава назад и изпищя, докато дъхът ѝ секна. Би се заклела, че ѝ е счупил китката. Раменете ѝ се разтърсваха от неспирни спазми. Опита се да не плаче силно. Не искаше да му достави удоволствие. Прехапа силно устни, за да се опита да забрави болката в дясната ръка, която той продължаваше да държи заедно с лявата.

— Смяташ, че се шегувам ли, Ейлийн? Смяташ, че се наслаждавам на това ли? Не, за разлика от вас. Чуваш ли? — разтърси я той.

Боговете знаеха, че е така. Мразеше да се отнася така с жена, но тя се подиграваше с него. Гневът го разяждаше, а жаждата за отмъщение го водеше напред. Никога не беше наранявал жена. Дори сега не беше сигурен, че го е сторил нарочно. Не искаше да счупи китката ѝ. Трябваше да си мери силата. Тя беше по-крехка от него. Но като чу как говори за ванирите, загуби контрол.

— Няма да те убия. Ще те обвържа с мен завинаги. Аз също ще плащам за греховете си, също ще търпя наказание за това, което ще ти сторя — прошепна той отново и пак вдигна хищно брадичката ѝ. — Не вярваш ли? Ще те превърна в една от нас и никога няма да се освободим един от друг. Ще бъдеш моята курва завинаги. Завинаги — повтори с омраза.

Тя почувства как стомахът ѝ се свива.

— Не искам да бъда като теб — отвърна Ейлийн. — Ще се самоубия, преди това да се случи, или ще намеря начин да убия теб. Никога, по-добре да умра — повтори, като движеше главата си ту на едната, ту на другата страна. — Не знам какво съм ти направила, за да

се отнасяш така с мен, но се заклевам, че грешиш — каза тя и се опита да покаже достойнство. — Ще ме накажеш, без да ме познаваш, без причина. Аз съм невинна.

— Невинна? — повдигна вежди и я изгледа от горе до долу с похотлив поглед. — Аз ще съм този, който ще докаже това.

Дръпна я от стената и я накара да върви пред него. Тя се спъна и се подпря на рамката на вратата, за да не падне. Прониза я болка от върха на пръстите до рамото и челото ѝ се ороси с перли пот. Никога не се беше изпотпявала толкова. Слабостта достигна краката ѝ и подът се раздвижи.

Калей я хвана през кръста, преди да падне.

Какво правеше? Какво го интересуваше дали ще падне? Сякаш ръцете му се опариха и отново я блъсна напред.

— Върви — нареди той.

Ейлийн потисна един позив за повръщане и спря пред стълбите.

— Нищо няма да ти кажа, докато не ми дадеш да се покрива с нещо.

Луда ли беше? Защо му каза това? Така той щеше да помисли, че тя има нещо общо с лудостта, за която ѝ беше разказал...

Зачака отговор.

Тишина.

— Можеш да четеш мислите ми? — попита го, не получи отговор. — Прочети ги и ще разбереш дали те лъжа.

— Не мога да проникна в мислите ти. Добре знаеш защо. Баща ти те е научил да се пазиш. Досега не съм успял да се вмъкна в главата ти. Само отгатвах какво мислиш. Погледът ти е много изразителен, когато си уплашена, така че престани да се преструваш, че не знаеш за какво говоря. Не си невинна.

— Моля те. — Стоеше с гръб към него. Стисна в юмрук лявата си ръка. Дясната започваше да се подува, а китката ѝ беше станала тъмносива. — Баща ми нищо не ме е учил.

— Лъжеш.

— Не... аз... позволи ми да се облека — помоли тя. — Не искам да ме видят така.

Наистина беше много добра актриса.

— Аз съм най-неподходящият човек, от когото можеш да искаш подобни услуги, Ейлийн. Ти вече не си господарка на себе си. Сега

принадлежиш на ванирите и ще те гледат и докосват, когато кажа. Ти си моя робиня. Пригответи се да изгубиш честта си. — Ейлийн не можеше да види, че той се усмихва, но се изправи, като усети насладата, която той изпитваше от факта, че може да ѝ каже тези думи. Отново я бутна. — Сега, върви. Долу те чакат.

Животът ѝ беше приключил. Беше беззащитна, сама и полугола. В ръцете на мъже, които не бяха човешки същества, които приличаха на вампири, от онези, които тя си мислеше, че съществуват само в света на фантазиите.

Преди по-малко от час имаше бъдеще, живот пред себе си. И тя беше единствената му господарка. Преди петдесет минути можеше да избира с кого да прави любов, колко деца да има, какви планове ще осъществи... Сега този мъж я отвеждаше като робиня.

Наведе глава и като влачеше босите си крака, слезе по стълбите. Слизаше в ада.

Близо до хола видя тялото на Луис на пода. Отвори уста, но сподави вика си с ръка. Клатеше глава. Не, това не можеше да се случва наистина, не можеше.

Луис беше с полуотворени очи. Устата му зееше. Вратът му беше счупен. Беше мъртъв.

Калев се намръщи, като видя трупа. Нали се бяха разбрали да вземат само Микаил и Ейлийн? Само тях. Не беше нужно да убиват никого.

— Самаел — изръмжа той ядосан. Самаел не отговори.

Калев подкани Ейлийн да продължи напред. Тя беше парализирана, почти в шок. Прикриваше гърдите си с ръце, като се опитваше да се прегърне сама, а треперенето и студената пот я разтърсваха.

— Самаел — повика го Калев отново, докато наблюдаваше момичето, което не можеше да контролира спазмите си.

Като влезе в хола видя, че Самаел държи Микаил за врата. Беше го повдигнал и пиеше кръв от разкъсаната му шия.

Ейлийн стисна силно очи и се опита да възвърне контрола над дишането си.

Тялото на баща ѝ висеше безжизнено в ръцете на онзи мъж. Кръвта се стичаше от шията му, цапаше бялата риза, панталона и

обувките. Краката все още потрепваха в неволни тикове, а червената течност капеше от подметката и образуваше голяма локва на пода.

— Самаел, не! — извика Калев и изтича към него.

Самаел пушна бездиханното тяло на бащата на Ейлийн, като остави главата му да се удари силно върху паркета. След това ванирът отметна глава назад, стисна юмруци и изрева като истински лъв.

Ейлийн поиска да си запуши ушите, но ако го стореше, щеше да открие гърдите си. Все едно ѝ беше. Бяха убили Луис, баща ѝ, а кучето ѝ Брейв лежеше безжизнено в стаята ѝ. Какво ѝ пукаше дали ще видят гърдите ѝ? И въпреки това не ги откри. С преbledняло лице и отсъстващ поглед, тя падна на колене.

Калев видя как се предава и се поколеба дали да отиде да ѝ помогне да се изправи, или да хване Самаел и да го разтърси.

— Момчетата идват насам, Калев. — Гладният поглед на Самаел обходи Ейлийн от глава до пети. С ръка избърса кръвта, която се стичаше от устата му. — Виж ти, какво парче е тази...

Калев го хвана за яката на ризата, повдигна го и го разтърси.

— Побърка ли се, Самаел? — Показа му зъбите си. — Защо си го убил?

— Сега вече наистина отмъстих за брат си.

— За никого не си отмъстил, ако не ни послужи да накажем другите. Смяташ ли, че след като го уби, ще ни заведат до шефовете? Какво имат да губят сега? А? — Разтърсваше го гневно. — Глупак. Ликвидира най-добрия им учен.

— Все още имаме нея — отвърна Самаел, хвана го за китките и фиксира поглед в Ейлийн.

Когато почувства, че убиецът я гледа, тя се изправи и се сви в един ъгъл.

— Всичко провали — прошепна Калев и го пушна.

— Не се притеснявай, Калев. Тя ще ни отведе до всички останали — добави Самаел.

Влязоха още двама мъже, облечени в черно, с дълги руси прави коси. Бяха невероятно силни и едри.

Един от тях носеше косата си вързана високо на опашка. Очите му бяха светлосини, брадичката — волева, едната му вежда беше сцепена, а устните — изключително съблазнителни.

Другият беше прибрал косата си с черна лента, като диадема. Дългите кичури се спускаха по тила му и достигаха раменете. Извитите му дълги мигли очертаваха тъмносини очи. Плътните устни рисуваха палава усмивка.

Той погледна Ейлийн, която се беше опряла на стената и клатеше отрицателно глава.

— Започнали сте купона, без да ни предупредите — каза мъжът с чувствена нотка в гласа. Изглежда я от горе до долу, като не обърна внимание на Микаил.

Ейлийн се обгърна още по-силно с ръце.

— Калевб — каза другият рус мъж. — Кой е изял Микаил?

— Аз — каза Самаел. — Вие не разбирате какво чувствам. Това куче уби моя брат — изкрещя той и ритна мъртвото тяло.

— Тор беше моят най-добър приятел — сръза го Калевб. — Постъпил си безразсъдно, Самаел. Не си се подчинил на заповедите. Каал, Мену — погледна към русите мъже. — Готово ли е всичко?

Каал, мъжът с конската опашка, потвърди, мина покрай Калевб и се насочи към Ейлийн. Тя се опита да отстъпи, но усети студената и твърда стена.

— Колите са при павилиона на пазача — каза Каал, докато гледаше ръцете, които покриваха гърдите й. Стоеше на педя от нея. — Самолетите ни чакат. А ти — погледна я в лицето — трябва да се облечеш, ако не искаш да се ядосаме.

Самаел се отдалечи от Калевб и бързо тръгна към Ейлийн.

— Каал — каза Самаел и прегърна своя другар. — Ще я пробваме ли?

Ейлийн се свлече на пода, като гърбът й се плъзна по стената. Искаше да умре.

— Едновременно? — попита Самаел и сподави смеха си. — Смяташ ли, че ще може да поеме и двама ни?

— Не знам за теб — каза Каал и повдигна вежда, — но моят е огромен.

— Тогава ти отпред, а аз отзад. — Изцъка презрително с език. — Моят е по-голям от твоя.

— Копелета... — прошепна Ейлийн и вдигна поглед към тях. Очите й бяха пълни със сълзи. — Не знам кой е бил брат ти, но ако е

бил като теб — каза на Самаел, — надявам се, че преди да го разкъсат на парчета, са му заврели прът в задника.

Каал подсвирна и повдигна вежди.

— Какъв език!

Самаел погледна развеселената физиономия на русия, после се обърна към нея.

Хвана я за счупената китка и я изправи. Ейлийн видя звезди от болка и почти изгуби съзнание. Той я опря до стената и я удари с юмрук в лицето. Причерня ѝ. Усети метален вкус и болка в бузата, едновременно студена и пареща. Силните ръце на Самаел я блъснаха с лице към стената, залепиха китките ѝ за гърба и разтвориха краката ѝ. Притисна се към нея.

— Пусни я.

Гласът на Калев се чу в цялата къща. Самаел го изгледа през рамо. Ейлийн не преставаше да ридае и да трепери като беззащитно животинче в ръцете на четири гладни вълка.

— Защо? — попита Самаел, като се притискаше към задните ѝ части.

— Ако не я пуснеш, ти и аз ще имаме сериозен конфликт — предупреди го Калев с разгневено лице. — Като най-близки на Тор, се разбрахме с клана, че ние ще решим как да отмъстим. Нали? — изръмжа заплашително.

Самаел погледна тила на Ейлийн, после — него. Накрая кимна.

— Добре, Самаел. Саморазправи си се с бащата, без да се съобразиш с мен, нито с друг. Каал и Мену са тук, за да потвърдят. Така ли е?

Русите мъже потвърдиха.

— Следователно мисля, че е мое право да се наслаждавам на Ейлийн сам — продължи Калев. — Не съм длъжен да я споделя с теб и ако само я докоснеш, уверявам те, че ще те предизвикам на двубой до смърт. Теб и всеки друг. — Погледна Мену и Каал.

— Ясно ли е?

Ейлийн се стресна, когато чу ледената решителност, с която Калев се опитваше да я защити. Самаел я пусна и скри кучешките си зъби.

— Ясно, Калев.

— Ясно ли е? — извика той и погледна другите двама.

— Напълно — отвърнаха те уплашени.

— Искам моето отмъщение толкова, колкото и ти, Самаел — каза по-спокойно Калев. — Но има неща, които не одобрявам, като например днешното ти поведение. Когато отидем в Англия, ще ти припомня кои са принципите на поведението на ванирите. Ейлийн ще бъде моя. Не искам да я използвате и да ми я върнете във влошено състояние. Днес няма да я докоснете.

Калев погледна красивата извивка на гърба на Ейлийн и се подсмихна.

— А утре? — попита Каал.

— Кой знае? Зависи как се държи в леглото.

На Ейлийн ѝ се прииска да го убие.

Самаел го гледаше съсредоточено, без да отговори.

— Сега оставете всичко чисто и без доказателства. Ние ще ви чакаме в колите — нареди Калев.

Подчиниха се без възражения. Със скоростта на вятъра и като развихриха цял куп невероятни способности, те почистиха паркета, поправиха счупените предмети и заровиха телата в земята.

Калев погледна момичето пред него. Тя още стоеше с лице към стената. Не смееше да помръдне или да отвори очи. Тръгна към нея, постави силна властна ръка на рамото ѝ и я принуди да се обърне.

Ейлийн потрепери, като го накара да разбере, че не иска да я докосва. Калев обаче я хвана и насила я обърна към себе си.

— Сега ме чуй... — Млъкна, когато видя какво беше сторил с лицето ѝ идиотът Самаел. Още по-силно пребледня, когато подуши кръвта, която се стичаше от раната на насинената ѝ буза. Чийзкейк с малини, току-що приготвен.

Ейлийн покри отново гърдите си и изви глава встрани. Калев беше гладен. Много гладен — сексуално и физически. Тя беше сладкишът.

— Все ми е едно какво ще правиш с мен, но... Какво ще стане с Брейв? — попита го, без да може да контролира треперенето на гласа си.

Вълнуваше я повече какво ще се случи с кучето ѝ, отколкото онова, която бяха сторили на баща ѝ. Защо? Дали не беше последствие от шока?

Калев виждаше как устните ѝ се движат, но не чуваше гласа ѝ. Чувствени устни, леко зачервени от удара и кръвта.

— И него ли ще убиеш? — Погледна го по-спокойно, когато видя, че устата му отново става красива, без кучешки зъби, а опасните нежни очи са с цвета на морето при някой карибски остров.

Не той беше убил баща ѝ, а Самаел. Калев се ядоса, че го обвинява несправедливо.

— Казах ти, че спи. Ще се събуди, когато аз му заповядам. Не сега.

— Няма ли да ми позволиш да се сбогувам с него? — Чувстваше как гърлото ѝ гори и пари от солта на сълзите.

Калев почувства нещо като нежност към тази жена, която обаче изчезна на минутата.

— Не, няма. — Хвана я за ръката и я избута извън къщата.

Пороен дъжд се изливаше над Барселона. Нощта беше тъмна, а небето се озаряваше от светкавиците. Ейлийн трепереше от студ, макар че беше благодарна на водата, защото я съживи. Две черни поршета „Кайен“ с тъмни стъкла чакаха до павилиона на пазача. Бяха празни. На два метра от павилиона лежеше още едно тяло. Даниел. Очите му бяха затворени, а от рана на челото му течеше кръв. В безсъзнание ли беше?

— Не е мъртъв — каза Калев. Наведе се, сложи ръка на главата му и прошепна: — Когато се събудиш, ще знаеш, че Микаил и Ейлийн е трябвало да заминат спешно по работа. Няма да знаеш кога ще се върнат. Всичко ще бъде както обикновено. Никога не си ме виждал. Спънал си се и си си ударил главата.

Тя отвори уста изумена. Възможно ли беше това? Можеше ли да заповяда нещо на някого с този глас?

Калев отвори вратата на колата и я накара да се качи. Бежовите кожени седалки се мокреха от дъжда, но той все още не се качваше. Отвори вратата на багажника и извади един завързан плик с нещо червено и пухкаво в него.

Накрая влезе в колата.

— Вземи. — Хвърли ѝ плика и я удари по ранената буза.

Ейлийн изохка от болка, но с учудване откри в плика една хавлиена кърпа. Нямаше да му благодари, но беше изненада. Сигурно

й я беше хвърлил, за да не се намокри кожата на седалките. Опита се да отвори плика с една ръка. Другата вече не й се подчиняваше.

— Не са ли те учили да развързваш пликове, курво?

Гордостта й се събуди.

— Бих го развързала, ако можех да използвам двете си ръце. Счупи ми китката, гърдите ми са открити, студено ми е, а лицето ми се подува — каза тя саркастично. — Не, мисля, че не са ме учили да развързвам пликове в такова състояние, чудовище.

Калевб изръмжа. Грабна със злоба плика от ръката й, развърза го и хвърли кърпата в лицето й. Ейлийн сграбчи кърпата толкова силно, че кокалчетата на здравата й ръка побеляха. Той запали колата и я изгледа подозрително. Беше я вбесил и това го радваше. Тя отвори прозореца и хвърли кърпата на улицата с гневен вик.

— Какво си мислиш, че правиш? — попита я той учудено.

— Не искам нищо от теб. Предпочитам да хвана пневмония или да умра от студ, отколкото да приема нещо от убиец като теб.

Калевб я изгледа невъзмутимо.

— Искаш да говорим за убийци? Все още не съм се захванал с теб, Ейлийн. Не ме предизвиквай — каза й с тих, студен глас.

— Ами най-добре, когато започнеш, гледай да свършиш с мен — отвърна тя, очите й бяха зачервени. — Защото ще обърна небето и земята, за да те намеря и унищожа. Постарай се да ме обезвредиш, постарай се...! Защото, колкото и малко сили да ми останат, ще те намеря и ще те убия. Заклевам се. — Трепереше не само от студ, но и от гняв.

Той се възхити на смелостта й. Беше слаба, ранена, унижена, но продължаваше да се бори. Ако не беше именно тя, можеше...

— Чудовище. Наричате се ванири, нали? — Изгледа го от горе до долу, като сдържаше разяждащия я гняв. — Заслужавате всичко, което правят с вас.

Не се ли страхуваше от него? Не й ли стигаше онова, което й бяха сторили? Защо не се страхуваше от него?

— Не се страхувам от теб — добави момичето с отвращение и пренебрежение.

Не, ако някой трябваше да се страхува от него, това беше именно тя. Усмихна се злобно.

— Виждам, че според теб това, което правите с нас, е нормално — отвърна той и кучешките му зъби отново се удължиха. — Добре. Не се покривай, курво!

— Върви по дяволите!

— Дадох ти кърпа, ти я хвърли. Сега няма да се покриваш.

Тя продължаваше да крие гърдите си, без да откъсва поглед от него. Устата ѝ трепереше. Калев спря рязко и отби встрани на пътя. Хвана лоста за позиция на седалката ѝ и я бутна назад. Откопча предпазния колан и с един скок се качи върху нея.

— Убивали сте жени и деца — прошепна, отново я хвана за косата и я накара да го погледне. — Изнасилвали сте жените, изваждали сте органите им, включително зародишите на бременните. Разделяли сте децата от родителите им и сте ги карали да гледат как ги осакатяват. Експериментирали сте с тях, за да видите как реагира кожата им на слънце, отново и отново, за да видите колко бързо се възстановяват. Убивате и измъчвате. — Изтегли косата ѝ. — Заслужаваш всичко, което ще сторя с теб.

„Кой е способен да направи нещо подобно?“, питаше се тя и гледаше зелените му очи. Наистина ли имаше такива зверове сред хората? Но какво общо имаха тя и баща ѝ с всичко това?

— Но... но, аз нямам... нямам нищо общо с... с това — прошепна тя. — Тря... трябва да ми повярваш, Калев.

Калев се изпъна, като я чу да споменава името му за първи път. Пусна косата ѝ и постави ръцете си от двете страни на главата ѝ. Изглежда я съсредоточено. Беше изплашена, сломена, ранена от него и неговите събрата. Контузените ѝ ръце лежаха напрегнати и свити върху гърдите ѝ. Бяха убили баща ѝ. Тя искаше да се бори за свободата си, за живота си. Но не можеше да го излъже. Тя подписваше и даваше разрешение за транспорта на стоката, инструментите и лекарствата. Беше дъщеря на Микаил и се предполагаше, че между тях има доверие и вършат това заедно. Не беше страничен човек.

— Нека да вляза в съзнанието ти и тогава, само тогава, може да ти повярвам — предизвика я той.

— Какво... какво трябва да направя, за да влезеш? — попита колебливо.

— Отпусни се.

Ейлийн погледна позата на телата им. Да, разбира се, отпусни се. Лесно беше да се каже.

— Натискаш ме... така не мога...

— Млъкни — изкрещя. Не можеха да разговарят така задушевно. Тя беше враг. — Благоволи да си затвориш очите — послужи си с мелодичния глас, за да я привлече и да я въведе в състояние на релаксация.

Ейлийн затвори блажено очи и започна да разтваря краката си. Не, за Бога. Какво правеше? Този глас... Калев стисна зъби пред тази покана. Гледаше как загорелите й стройни крака се разтварят. Намести се между тях, докосна и притисна слабините си в нейните. Пасваха перфектно. Ако бяха голи, вече щеше да е негова. Съсредоточи се в нея. Опита се да проникне в съзнанието й, в спомените й. Нямаше преграда, но непрекъснато се сблъскваше с гъста бяла мъгла. Не че не можеше да влезе. Ако влезеше обаче, щеше да се изгуби. Тя нямаше да го пусне, нямаше да позволи.

— Опитваш се да ме объркаш? Искаш да се изгубя? — изръмжа той.

— Да се изгубиш?

— Стига! Няма да ме лъжеш повече. Поставяш прегради. Не искаш да разбере истината.

Ейлийн стисна очи, преглътна, изви глава встрани и откри пред него шията си.

— Ако не ми вярваш, по-добре свършвай с всичко това. Аз... няма да издържа дълго. Хайде, ухапи ме.

— Ще ти направя услуга, ако сторя това, курво.

Отново започна с обидите. Когато го нарече с името му, за кратко беше забелязала нещо като разбиране в погледа му, сякаш искаше да й повярва. Сега отново се превръщаше в чудовище. Чудовище, което стоеше между краката й, както никой мъж не беше правил с нея.

— Моля те... Калев — Щеше да опита отново. — Трябва да има начин...

— Първо, за теб не съм Калев — сряза я той раздражено. — Отсега нататък ще ме наричаш „господарю“. — Тонът му беше студен и безличен. — Второ, казах ти да не ме докосваш. — Хвана ръката й, която беше поставила върху твърдите му гърди, за да го отдалечи, и я вдигна отново над главата й. После хвана дясната й ръка, ранената, и

леко я постави върху лявата. Сграбчи двете китки с една ръка. — Трето — погледна устата ѝ, — няма да говориш, докато не ти позволя. Това е, не ти вярвам, нито ще ти повярвам. Не искаш да прочета мислите ти, но има много начини да проникнеш в съзнанието на някого.

— Ще ме измъчваш ли? — погледна го тъжно.

— Много хора искат това, курво — отвърна той и кимна. — Там, където ще те заведе, няма да бъдеш много добре посрещната. Но не. Няма да те бия.

— Тогава...?

— Ще видиш.

— Какво си ти? — попита тя, брадичката ѝ трепереше.

— Откакто ни преследвате, не сте си дали труда да ни попитате. Сега какво значение има?

— Искам да знам кои са моите врагове. Наистина ли сте вампири? Сигурно полудявам... — прошепна тя, като си даде сметка какво изрича. — Какво ще правиш с мен? — Не знаеше дали е вампир, но, за Бога, беше досущ като онези привлекателни същества с кучешки зъби, които се появяваха във филмите по книги на Ан Райе^[1].

Калеб сведе поглед към прекрасните ѝ голи гърди и тя отново задиша учестено. Тази интимност с него ѝ идваше в повече. Той покри едната ѝ гърда със свободната си ръка и я погледна в очите.

— Ще ти пусна китките. Ако се опиташ да ме докоснеш, ти обещавам, че ще те ухапя. Ще те нараня.

— Не отговаряш? — Гласът му ехтеше особено. Или беше пресипнал? — Ще те нараня и ако проговориш.

Ейлийн вдигна гордо брадичка, макар да знаеше, че трябва да се примири. Лека-полека. Калеб пусна китките ѝ, прокара пръсти по ръцете ѝ, нежните мишници, шията ѝ, ключицата и накрая по другата гърда — студена и мокра от дъжда. Ейлийн се размърда неспокойно под тялото му, като издържа с цялото самообладание, на което беше способна, прегледа, на който я подлагаше Калеб. Той продължи да гали гърдата ѝ, докато видя как зърното ѝ се втвърди, тогава го хвана и започна да го масажира. Големите му мъжествени ръце я изгаряха с топлината си. Тя раздвижи ръцете си по облегалката на седалката. Искаше да го хване за гарвановочерната грива и да го отдалечи от себе си. Но не можеше да го докосва. Хвана се отчаяна за горната част на облегалката.

Калевб пусна гърдата ѝ и я загледа гладен, докато навеждаше глава, за да я поднесе към устата си. Очите му бяха почти жълти. Ейлийн сподави слаб писък. Устата му, влажна и топла, се движеше безмилостно по меката ѝ плът. Езикът му измъчваше зърното, докато стана плътно и твърдо. Стисна тъмното възвишение между зъбите си, засмука го, докато го докосваше леко и нежно с език. Тя стисна устни. Опитваше се да контролира треперенето на краката си. Усещаше мъжествеността му срещу себе си. Усещаше топлината на тялото му през черните дънки, които носеше. А тя носеше само тези смешни бели тънки шорти, през които можеше да почувства всичко. Всичко.

Калевб остави възбудените ѝ гърди и загледа очите ѝ. Гледаше ги съсредоточено. Тя се потеше и все още имаше струйки кръв, които се спускаха от лицето към шията ѝ. Устните ѝ бяха полуотворени и леко подпухнали от грубостта на Самаел. Така ухаеше. Сладка хапка, специално за него. Това беше любимият му аромат, любимият му вкус. Защо именно тя трябваше да ухае така? На влага, на малини и сладкиш... Плъзна ръце по тънката ѝ талия и по релефните кости на ханша ѝ. Продължи да гали плоското ѝ коремче и остави разтворените си ръце върху нея. Пъхна пръстите си под шортите ѝ и я възбуди с ласкави кръгчета там, където почти започваше къдравото окосмяване на интимните ѝ части.

Наблюдаваше изражението ѝ. Да, беше напрегната и уплашена. Но не уплашена от него, а от онова, което беше убедена, че може да ѝ направи. Може би нямаше да дочака да пристигнат в Англия, за да я чука. Тя го знаеше. Беше невъзможно да не си дава сметка какво ще прави с нея. Ерекцията му беше толкова мощна, че щеше да скъса панталона му. Тя не беше девствена. Гаджетото ѝ ходеше при нея всяка вечер, така че знаеше какво може да стане. Това, което той умираше от желание да стори с нея.

С това малко тяло (в сравнение с неговото), покорно лежащо под него, нежно, меко и красиво... Какво ли беше да се намира вътре в нея? Извади палци от шортите ѝ и плъзна ръце към задните ѝ части. Стисна ги, опипа ги, започна да ги масажира и се усмихна.

— Виж ти, виж ти. В много добра форма си, а? — Стисна задните ѝ части възбудено.

Това беше уничително. Той беше облечен до ушите. Тя беше само по шорти, уязвима и беззащитна.

Въпреки това имаше нещо в него, не знаеше какво, което не я плашеше чак толкова. Забеляваше разликата между Калев и животното Самаел. Калев можеше да е жесток и груб, но изглежда същността му беше друга, не като тази на убиеца на баща ѝ. Докосваше я почти с уважение. Да, гледаше я с желание, но беше убедена, че няма да се отнесе зле с нея, че няма да я бие или нарани просто така.

Калев започна да притиска ерекцията си в нея. Да се търка ритмично с кръгови движения върху интимните ѝ части. Фрикциите му ставаха все по-силни и мощни. Ейлийн усети как влажна и пулсираща топлина се концентрира в слабините ѝ. Без да забавя ритъма, ванирът насочи уста към шията ѝ. Ейлийн се разтрепери, като си помисли, че ще я ухапе, но той само облиза кръвта. Дълго облизване, като грапав сатен, след което затвори устни до гръкляна ѝ и го засмука. Само го докосна с кучешките зъби, не ги заби в него.

Ейлийн затвори очи, като усети топлото докосване. Тя беше сладка, привлекателна, както никоя друга, която беше вкусвал. Когато почисти шията ѝ с език, се плъзна по брадичката ѝ, почти като ласка, и се насочи към бузата. Ейлийн изохка. Бузата я болеше ужасно.

— Спри.

Калев се притисна още по-силно към нея и прошепна в ухото ѝ:

— Казах ти да не говориш, курво.

— Престани да ме обиждаш.

Калев постави голямата си ръка върху устата ѝ, но Ейлийн въртеше главата си, за да се освободи. Огромни сълзи се спуснаха от ъгълчетата на очите ѝ, плъзнаха се по слепоочията ѝ и изчезнаха в косата ѝ, която вече не беше събрана в кок, а приличаше на черно ветрило върху седалката на колата.

Калев се почувства виновен, че предизвиква сълзите на жена. Но тя не беше добра жена, нито добър човек, беше убийца, или поне съучастничка в убийство. Имаше ли разлика?

Калев започна да масажира още по-силно слабините ѝ. Търкаше се безмилостно. Като не преставаше да се движи, доближи устата си до раната на бузата ѝ и я облиза. Притвори очи с удоволствие от вкуса на нейната кръв. Не можеше да прочете нищо от нея, защото се беше смесила с дъждовната вода и освен това не пиеше голямо количество,

както трябваше да направи, за да постигне целите си. Дори така беше толкова вкусна, колкото не си беше представял.

Ейлийн почувства изгаряне по лицето. Облизваше ли я?

— Слюнката е лечебна и помага за заздравяване на раните — каза ѝ той и докосна слепоочието ѝ с устни.

След това плъзна уста до ръката, с която затискаше устата ѝ. С поглед я предупреди какво ще стане, ако проговори отново.

Очите на Ейлийн започнаха да се премрежват. Тялото ѝ беше напрегнато и чувстваше, че дори собствената ѝ кожа гори. Калевб не преставаше да се движи, да я притиска и да се търка в нея, тя... тя започваше да усеща, че полудява. Пулсираща наслада, гъделичкане, мускулите на слабините ѝ започваха да се движат в спазми... Не, какъв срам... Не можеше да изпита оргазъм с него. Не с него. Не така. Не. Но тялото не ѝ се подчиняваше. Сега Калевб беше неин господар. Той се усмихна, като видя вътрешната борба в очите ѝ, в начина, по който стискаше устни. Отчаяно. Беше на ръба.

Отдръпна ръка от устата ѝ и плъзна език по контура на устните ѝ. Ближеше я като котка. Дива котка. Облиза долната ѝ устна, после горната. Тя вече почти нямаше сили да стиска устни. Нямаше да позволи да я целуне. Искеше да си поеме дъх, глътка въздух. Отвори леко уста и задиша накъсано, сякаш от това зависеше животът ѝ.

Калевб изръмжа от удоволствие и отново плъзна ръце по кръста ѝ, после по бедрата и хвана грубо задните ѝ части. Вдигна ги към себе си и започна да се движи по-силно и по-бързо от преди. Ейлийн изпусна един гърлен звук. Не, за Бога. Не, милост.

Устата на Калевб беше отворена, а кучешките му зъби се бяха удължили. Искеше да ги забие в нея, докато достигне до оргазъм. За първи път щеше да проникне в главата ѝ и да прескочи бариерите ѝ. Гледаше устата ѝ, а тя извърна глава и скри лице до ръката си, като несъзнателно му поднесе шията си.

Калевб изръмжа, като видя как кожата ѝ пулсира в нейната женственост. Разтвори още по-широко краката ѝ, за да я притисне и да се отърка в нея от горе до долу. По-бързо, по-силно, но... Ейлийн стисна силно очи. Не.

И изведнъж — изблик наслада. Фойерверк. Спазми в тялото. Усещане за влага между краката и края на света. Изпитваше оргазъм с него и той го знаеше. Разтърсваше се бурно в ръцете му. В ръцете на

чудовището. Не беше успяла да контролира неопитното си тяло. Беше опитала, но Калев се оказа победител. Беше я провокирал и стимулирал до кулминацията.

Пусна задните ѝ части с нежелание и постави ръце върху седалката, от двете страни на лицето ѝ. Промърмори нещо неразбираемо. И двамата дишаха на пресекулки.

Кучешките му зъби все още бяха дълги, но цветът на очите му не беше променен. Когато тя го погледна, видя колко горд беше, че я е засрамил така. Беше победителят, а тя — победената.

— Така ми харесва. — В погледа му имаше решителност и още нещо, което тя не може да разгадае. — Да се подчиняваш на твоя господар във всичко.

Гордост ли беше? С нея ли се гордееше? Не, не можеше да е това. Ох, милост. Само това оставаше, за да смачка окончателно себелюбието ѝ. Калев погледна гърдите, шията и бузите ѝ. Бяха обагрене в червено. Червеното на страстта или червеното на срама. Беше му все едно.

— Ако можеше да се видиш... Сега наистина приличаш на курва.

Ейлийн го погледна с омраза. Отново скри лице в ръката си и заплака. Очевидно се чувстваше победена. Заслужаваше го.

Сведе поглед, за да види как натиска гениталиите ѝ. Продължаваше да е твърд като камък. Той не беше изпитал облекчение. Надигна се малко, като се подпираше с ръце и забеляза как тъмното окосмяване на пубиса ѝ прозира през мокрите бели шорти. Сграбчи шортите и ги дръпна. Не издържаше вече. Трябваше да проникне в нея.

— Не. Моля те — извика Ейлийн и хвана китката му със здравата си ръка.

Калев разпъваше шортите с пръсти. И двамата знаеха, че ако ги дръпне още веднъж, ще ги скъса и тя ще остане във вида, в който той иска да я види.

— Какво не? — Повдигна закачливо едната си вежда.

Всъщност нищо забавно не се случваше. Ейлийн никога не беше предполагала, че може да мрази някого толкова много. Той очакваше да чуе вълшебните думи. Добре. Тя преглътна слюнката си и усети вкуса на унижението. Горчив. Много, много горчив.

— Не, моля те... господарю.

Калев вдигна брадичка, пое си дъх през носа и изпъна гърди. Хвана я за брадичката и я вдигна към него.

— Учиш се. Ще се разбираме добре.

Изправи седалката и с един скок се настани на шофьорското място. Ейлийн, която продължаваше да трепери, го погледна със страх. Поне вече не беше върху нея. Не беше сигурна дали ще може да се отпусне. Да се отпусне? Вече никога в живота си нямаше да може да стори това, защото нямаше да има на кого да се довери. Не и в света на Калев.

— Калев, току-що те изпреварихме — каза гласът на Мену, който отекна в цялата кола. Предавателят беше от последно поколение. — Не можа да изчакаш, а, хитрецо? Трябваше да я опънеш, нали?

Калев погледна Ейлийн, която отново беше скрила лицето си с ръце и се беше свила на кълбо с гръб към него. Гръб, който трепереше.

— Това, което правя с нея, не те засяга.

— Малък му е и е педал... Като всички вас... — извика Ейлийн, зачервена и бясна. — Гадни насилници... — добави тихо и сподавено.

Отвори вратата на колата, свлече се от седалката, падна на четири крака и започна да повръща. Чу как и тримата избухнаха в смях.

Калев я изгледа много сериозно. Един мускул на долната му челюст трепереше неконтролируемо. Никой не го беше засрамвал така. Никой.

— Значи ти е малък... — добави Мену и сподави смеха си.

Калев мълчеше невъзмутим. Лицето му бе сякаш издялано от гранит, не отделяше поглед от нея.

— Открихте ли другия бодигард при боровете? — Продължаваше да я гледа съсредоточено. Докато тя повръщаше, той наблюдаваше как мускулите на гърба ѝ се напрягат. — Изхвърлих го там.

— Да, това беше близнакът на онзи, с който се разправи Самаел. Внушихме му, че брат му се е влюбил в азиатка и ще се женят същата нощ в Лас Вегас, той — като Джон Траволта, а тя — като Оливия Нютън-Джон. Имаше фрактура на крака. Ще знае, че е от пътен инцидент. Заехме се и с прислугата. Сутринта, когато се събудят, ще си спомнят, че госпожица Ейлийн и господин Микаил са заминали

спешно по работа и е възможно да отсъстват дълго време в търсене на нови клиенти. Разбира се, те трябва да продължат нормално живота си.

— Много добре. А тялото на Микаил и на бодигарда му?

— Скрити са под земята на собствения им дом. Всичко е под контрол. Калев. Сега остава само да се разбере дали си способен да укротиш това зверче. Не е добре за репутацията ти на разбивач на женски сърца някоя жена да ти се подиграва така.

— Спокойно. Просто е развълнувана от това, което ѝ сторих.

Отново прозвуча смях.

— Ще се видим в самолета.

Той изключи предавателя и слезе решително от колата. Изглеждаше невероятно как момичето беше толкова смело в това състояние.

Ейлийн беше престанала да повръща, но още беше на коленете, опряна на лявата си ръка. Дишаше учестено, бледа и отпаднала.

Калев я хвана за косата и я изправи. Тя си помисли, че ако продължава така, ще я остави плешива.

Отвори вратата до шофьора и я бутна вътре с един тласък.

Ейлийн го проследи с очи, докато и той влезе в колата.

— Когато отидем в Англия, ще ти покажа колко ми е малък по всички начини, курво — процеди през зъби, докато включваше на първа скорост, за да запали.

Ейлийн не намери какво да отговори. Беше много изморена и я болеше цялото тяло. Единственото, за което можеше да се захване, за да се измъкне от този кошмар, беше фактът, че никой от тях не знаеше, че е диабетичка. Това беше нейният коз в играта. С малко повече късмет, когато престанеше да води досегашния обичаен и контролиран начин на живот, ако тялото ѝ престанеше да получава инсулин, щеше да се разболее. Щеше да умре. Бъбреците ѝ щяха да откажат, кръвоносните съдове на краката щяха да се запушат и да загуби чувствителност за болка. Можеше дори да се наложи да ѝ отрежат краката. Можеше дори да ослепее. Тогава вече дори те нямаше да имат нужда от нея, нали?

Като мислеше за това, стомахът ѝ се бунтуваше още повече. Но предпочиташе да умре, отколкото да се превърне в нечия курва, а още по-малко на чудовището до нея.

Светът изчезна от погледа ѝ и тя зачака да дойде тъмнината.

[1] Американска писателка, автор на книги на ужасите, включително на екранизирания роман „Интервю с вампир“ (род. 1941 г.). — Б.пр. ↑

3.

Пътуването до Англия мина по-лесно, отколкото се очакваше.

Когато стигнаха до частния самолет, Ейлийн едва събра сили, за да отиде до стълбите за качване на борда. Успя само защото Калев я буташе. Огледа се. Не знаеше нито къде се намира, нито дали все още е в Испания. Това ли беше първият самолет, в който се качваха?

Калев я настани до себе си, далече от останалите трима, които крадешком ѝ хвърляха похотливи погледи. Тя покриваше торса си, както можеше, но ранената ръка я болеше толкова, че едва успяваше да я повдигне. Сви се на кълбо и отново се обърна с гръб към Калев. Трепереше. Климатикът в самолета беше твърде силен. Преди да затвори очи, трябваше да изтърпи Каал, който няколко пъти ѝ се изплези, като въртеше езика си в кръг. Не можеше да заспи. Опитваше се, но не можеше. Ами ако се отпуснеше и установеше, че са я съблекли и...

Не, това не. Преструваше се, че спи, за всеки случай. Беше по-добре да затвори очи, отколкото да гледа лицата им. Все още очакваше, че тези същества ще покажат нещо като съчувствие. Ако се бореха за техните събрата и отмъщаваха за убитите, това означаваше, че имат сърца, нали?

А ако имаха сърца, значи все още имаше надежда за нея. Или може би не.

Когато пристигнаха в Англия, две поршета като онези в Барселона ги чакаха на летището. Влязоха в колите и потеглиха.

Докато се опитваше да разбере къде се намират, Ейлийн успя да прочете една табела, на която пишеше „Уест Мидландс“^[1], после друга с надпис „Бирмингам“^[2] и последната, която можа да разчете — „Дъдли“^[3].

Дали са стигнали по-далече не разбра, защото задряма. Очите ѝ започнаха да се затварят, независимо от усилията да ги държи отворени.

Колата спря рязко и тя погледна назад. Видя как фаровете на другото порше изгасват. Моторите заглъхнаха.

Боже мой! Вече беше пристигнала.

Искаше да изглежда спокойна и горда, но не успя. Когато Калев я изведе от колата, коленете ѝ бяха сякаш от желатин и не можеше да ходи. Трепереше неконтролируемо и със сигурност изглеждаше много зле.

Той я изгледа презрително.

— Хайде.

Хвана я за лакътя и тръгнаха.

Наоколо беше толкова тъмно... Знаеше обаче, че има много растителност. Миришеше както в нейната градина, когато беше мокра след поливане. Натъжи се, като си спомни за дома си. А Брейв? Дали беше добре? Някой трябваше да се грижи за него. Беше само на три месеца, паленце, нейното паленце.

Преведоха я по стълбища, които се спускаха в подземни тунели. Не виждаше нищо, но те явно виждаха на тъмно или следваха ултразвуци, като прилепите. Не си представяше, че е възможно някой от тях да се превърне в прилеп.

Отвориха една врата и нахлу светлина. Навлязоха в лабиринт от коридори с каменни стени и издълбани по тях символи, необичайно красиви, загадъчни. По таваните имаше корнизи от масивно злато, с кантове и инкрустации от скъпоценни камъни. Подът беше от светъл, полиран мрамор, по който отекваше шумът от токовете на военните ботуши, които те носеха с изключителна грация.

Ейлийн погледна надолу. Краката ѝ бяха боси и издрани. Може би се беше одрала на асфалта или някой камък се беше забил в стъпалото ѝ.

Тръгнаха по по-широк и дълъг коридор. В края му имаше дъбова врата със златни дръжки във формата на лапи.

Калев сложи ръка върху дръжката, като хвърли последен поглед на Ейлийн. Тя наведе глава. Не искаше да го гледа.

Влязоха в овална зала, толкова просторна, че можеше да побере поне две хиляди души. Нещо невероятно за подземие. Мястото беше красиво и пишно, макар че на Ейлийн ѝ дойдоха в повече готическите същества, събрали се там. По средата на залата бяха поставени шест елегантни големи кресла с келтски мотиви. В тях седяха четирима

мъже и две жени, облечени с пурпурни качулки и мантии. Наоколо стояха множество хора с чаши от бохемски кристал в ръце. Ейлийн забеляза, че чашите са празни.

Мъжете бяха едри, снажни и заплашителни. Студени и... неустойимо красиви. И всички, без изключение, я гледаха с гладен поглед.

Жените бяха елегантни, с неземна красота. Приличаха на богини. Толкова красиви бяха... И те я гледаха. С любопитство, но също така с глад и омраза.

В залата зареше тишина. Цялото внимание беше съсредоточено върху нея, а тя правеше всичко възможно, за да не избухне в плач.

Самаел я бутна и тя падна на колене в кръга с вписан пентаграм, гравирани със злато на пода. Дали това не беше символът на вещерството и магията? Шестте кресла оформяха полукръг пред нея. Тя погледна гневно назад. Омръзна ѝ тези свине да я тормозят така.

Калев я изгледа невъзмутимо.

— Къде е баща ѝ? — попита един от мъжете с качулки.

— Проблем при операцията, *rix*^[4] Гуин — отвърна Калев.

— Проблем?

— Самаел не можа да се въздържа — отговори той и изгледа косо Самаел.

Каал и Мену потвърдиха, за да подкрепят Калев.

— Самаел? — Мъжът извади едрата си ръка, за да го повика. — Обясни.

Ейлийн огледа бързо шестимата. Лицата им не се виждаха, само устните — чувствени както на жените, така и на мъжете.

— Тор беше мой брат, *rix* — поясни Самаел. — Знаеш добре с какви методи си служат хората-ловци срещу нас. — Обясняваше спокойно, сякаш наистина не го интересуваше какво ще кажат другите. — Не заслужаваше милост. И когато ми падна в ръцете... го убих.

— Хм... нямаш право да го убиваш — отговори една жена. — Да разбираме ли, че не си се подчинил на заповедите на Калев по собствена воля?

Самаел стана неспокоен.

— Не беше по собствена воля, *maru*^[5] Беата.

— Така ли? — настоя тя. — Тогава искаш да кажеш, че не си знаел какво правиш. Спънал си се и без да искаш, си забил кучешките

си зъби в него.

Тонът ѝ беше укорителен и тя очевидно не очакваше отговор, а съгласие и мълчание от негова страна.

Самаел стисна зъби и кимна. Косата падна върху лицето му. Ейлийн беше убедена, че не се чувства засрамен, но сведе глава, за да не изгледа тази жена с цялата омраза, която явно чувстваше. Очевидно не понасяше заповеди.

— Разкайваш ли се, Самаел? — отново попита Беата.

— Не, не се разкайвам и ако можех, бих го направил отново, *maru*.

— Това е неуважение към нас, към Калев. Той дълго обмисля как да се действа в тази операция. По-късно ще се разправяме с теб. Ще бъдеш затворен в стаята за гладуване — заключи Беата. — Знаеш как се наказва неподчинението. Няма да оставим това без последствия.

Самаел кимна превзето в знак на съгласие.

— Калев — продължи Гуин. — Това ли е убийцата?

Ейлийн не можеше да види лицето му, но усещаше силния поглед на мъжа върху себе си.

— Да, *rix* — отвърна Калев хладно.

— Проникна ли в съзнанието ѝ? Наистина ли е създание без скрупули?

Калев вирна брадичка и кимна утвърдително.

— Да, нямам никакво съмнение, но все още не го е показала пред мен. Микаил я е обучил добре. Притежава умения, свързани със съзнанието, и не позволява да проникват в главата ѝ.

— Ти поиска пред Съвета *Wicca*^[6] двамата със Самаел, тъй като сте лично свързани с Тор, да бъдете единствените отговорни за залавянето на тези две лица — каза Беата. — Трябва ли да разбирам, че и ти не си успял да овладееш ситуацията? Да не би да си изгубил контрол над операцията? Върна се само с единия от тях.

Ейлийн се усмихна на властния и непреклонен тон на тази тайнствена жена. Щяха ли да я убият, ако кажеше, че грешката на Калев със Самаел се дължи на това, че той се забавлява твърде дълго с нея, като я опипваше и заплашваше в стаята ѝ? Или ако кажеше това, всички щяха да избухнат в унизителни аплодисменти, предназначени за него, като герой?

Калев погледна изтормозеното тяло на Ейлийн и се упрекна за времето, което беше загубил с нея на горния етаж. Но просто не бе могъл да го избегне. Тялото ѝ го зовеше, както магнитът зове метала.

— Добре — продължи жената, тъй като той мълчеше. — Смяташ ли, че все още можеш да се заемеш с нея? Смяташ ли, че действително може да бъде полезна за нашите проучвания и за обезвреждането на обществото на ловците?

— Мисля, че докато не я подчиня, няма да мога да изтръгна нищо повече от нея. Но тя ще ни бъде полезна, и то много. Тя разполага с целия списък с контакти на баща ѝ, знае процедурите, които се спазват. След като открием всички замесени, ни остава само да се мобилизираме, за да ги хванем заловим.

— Но всички можем да прием от нея и да разберем какво крие от нас и какво знае, нали? — попита Самаел и го изгледа крадешком.

Калев го погледна предизвикателно. Самаел не можеше просто да посегне на Ейлийн. Щеше да я убие. Този ванир беше неконтролируем в желанието си за отмъщение. Дали и той щеше да е същият спрямо Ейлийн? Щеше ли да загуби контрол, когато бъде с нея? Само като си помислеше каква наслада щеше да изпитва с тялото ѝ, членът му отново се втвърдяваше.

— Самаел — каза Гуин. — Ти си нарушил принципите на поведението на ванирите. Мнението ти сега няма значение.

Калев се усмихна вътрешно.

— Шибай се, копеле — каза Ейлийн през зъби.

Шестимата се изправиха едновременно от креслата си, когато чуха думите на Ейлийн. Кръвта на Самаел нахлу в очите му и те станаха изцяло червени.

— Спокойно, Самаел — каза Калев и го задържа с ръка. Изкриви устни в усмивка. — Много е цапната в устата... — поясни пред Съвета притеснено. Не беше необходимо да я оправдава, но го правеше.

— Забелязваме — посочи Гуин. — Разкажи ни как ще я накажеш?

— За жена като нея — обясни Калев с остър и деспотичен тон — първият удар ще бъде да се превърне в нещо, което е мразела и е помагала да бъде унищожено. Тъй като преградите в съзнанието ѝ са доста стабилни, трябва част от енергията, която ги поддържа, да се разпръсне.

Присъстващите в залата слушаха със затаен дъх обяснението му.
— Ще стане моя робиня.

Събраното множество избухна в смях и аплодисменти.

— Виж ти, Ейлийн — каза жената, наречена Беата. — Това вече наистина боли, нали? Да си легнеш с най-големия си враг, да станеш като него и за капак на всичко да предадеш твоите хора. Аз не бих могла да издържа — каза откровено. — Но мисля, че на никоя от жените, събрани тук, не ѝ е мъчно за теб.

Ейлийн вдигна предизвикателно към нея синьо-сивите си очи.

— Робиня... — замисли се Гуин.

— Тя е горда жена. Това ще я унижи достатъчно и ще ми послужи, за да преодолее защитните прегради на съзнанието ѝ — поясни Калев. — Искам да разбера какво мислят за нас, не само какво е сторил. Чрез кръвта мога да разкрия само действията ѝ. Чрез съзнанието ѝ — нейните шефове, целите им, техните бъдещи действия като организация.

— А после? — попита Беата, като продължаваше да гледа Ейлийн. — Какво ще правиш, когато вече няма да имаш нужда от нея?

— Ами — отвърна той и сви рамене с искрен жест. — Тя е курва, а от курви винаги има нужда, нали? Не виждам защо да я убиваме.

Мъжете избухнаха в смях.

Ейлийн го погледна крадешком и разбра, че макар да я беше защитил от останалите трима, щеше да ѝ наложи най-страшното наказание. Все още не разбираше защо, но преди беше видяла нещо различно у него. Явно беше сгрешила.

— Да, остави я на мен — изкрещя глас от множеството.

— Или на мен — извика друг.

— А защо не на всички? — предложи Калев, като видя как мускулите на гърба ѝ потрепват. — Тя е сторил много злини на ванирите. Затова нека всички ванири отмъстят на нея. Аз ще бъда първият.

Залата избухна в аплодисменти и възторжени възгласи. Калев приличаше на истински герой. Точно както бе очаквала.

— Тишина. — Беата вдигна ръка и всички се подчиниха. — Ейлийн, как ти се струва предложението на Калев?

Ейлийн наведе глава и заплака тихо. Нима имаше още сълзи? Всички я гледаха и се радваха на унижението ѝ. Никой не ѝ

съчувстваше.

Тя вдигна брадичката си и ги остави да видят как сълзите се спускат по бузите ѝ.

— А на теб как би ти се сторило, Беата? — попита я така смело, че много от присъстващите се учудиха. — Така се казваш, нали? — добави Ейлийн със същото презрение. — Това, което отличава нас, жените, от мъжете е, че можем да изпитваме състрадание към нашите врагове. Такава е същността ни. Не ми ли съчувстваш? Никоя от вас ли не ми съчувства?

Беата пое дъх, стана от креслото и тръгна към нея. Сред присъстващите се чу шепот.

Жената ванир се наведе към Ейлийн и я хвана за брадичката, за да я погледне в очите ѝ. Остави качулката си да падне и разкри безупречната си красота. Косата ѝ беше руса, почти платинена, очите — кафяво-червеникави, а устните — плътни и изящно изписани. Бялата кожа създаваше впечатление за крехкост, но чертите ѝ бяха секси и излъчваха студенина.

— Изпитахте ли състрадание към моите двама сина, когато ги отвлякохте и убихте? Две невинни деца? — попита тя с равен тон.

Ейлийн усети как сърцето ѝ се къса.

— Аз съм невинна — прошепна тя, — но макар че искате да ми навредите, все още имам достатъчно сърце, за да ти съчувствам за стореното с децата ти. На никого не трябва да се случва подобно нещо.

Беата стисна устни и в очите ѝ блесна студенина.

— Виждаш ли празните чаши? — попита тя с безразличие.

Ейлийн ги погледна.

— Щяха да се напълнят с твоята кръв. Щяхме да те разпорим и да оставим кръвта ти да изтече. Да, щяхме да прием от теб и щеше да умреш, след като разкриеш пред нас всичко. Това беше първоначалният план.

— В такъв случай убийте ме — отвърна Ейлийн решително.

— Не ние решаваме това. Калев е твоят господар. — Погледна го и притвори очи. — И очевидно те иска само за себе си. Жалко — изцъка с език. — Не си ли му благодарна, че ти спасява живота?

— Живота? — попита Ейлийн иронично. — Ако наричате живот вашия начин на съществуване, тогава се моля, ако има бог там горе, да ме убие веднага. Не ви познавам, но малкото, което знам, е, че

ванирите са жестоки и насилници. Отвращавате ме. Няма да съм ничия курва и никой от вас няма да ме подчини. Никога... — Подпря се на една ръка и се изправи. — Казвате, че има хора, които ви преследват и убиват без угризения. Аз видях как онзи вампир — посочи разгневено Самаел — уби баща ми и бодигарда ми също без угризения. Две човешки същества. Техният живот — за живота на децата ти. Не е ли справедливо? Сега сте същите като хората, които наричате ловци. Вече трябва да сте спокойни.

Така ли мислеше наистина? Разбира се. Баща ѝ и бодигардът ѝ бяха невинни. Също като двете деца на Беата. Между другото... Вампирите могат ли да имат деца? Може би Беата ги беше родила, преди да я превърнат в такава...

Атмосферата в залата се нажежи. Чертите на ванирите станаха сурови. Ейлийн си помисли, че едва се сдържат да не се нахвърлят върху нея и да я разкъсат. Но Калев явно имаше някаква позиция сред тях.

Беата се изправи с грацията на змия и се усмихна.

— Много си смела, малка кучко — прошепна на сантиметър от гърлото ѝ. Беше по-висока от нея. — Освен това си много добра актриса. Тук няма вампири и ти отлично знаеш това. Ние сме ванири и сме създадени от боговете, за да защитаваме човечеството от *nosferátum* и хората като теб. Жалко, че си избрала да бъдеш убийца — изгледа я с искрено уважение. — С енергията на амазонка, която струи от теб, мисля, че всеки ванир ще бъде готов да го яздиш цяла вечност. Мнозина биха те призовали да се присъединиш към нас. Ти обаче си жертва на своите решения. Но това — вдигна вежди и се усмихна пренебрежително, като я гледаше в очите — вече няма значение, защото... ще те изучат, при всички положения. По един или друг начин днес ще умреш.

Всички избухнаха в аплодисменти, а Ейлийн притисна още по-силно гърдите си с ръце, за да се стопли. За тези хора сексът беше фикс идея. Трябваше да чувства страх, а усещаше единствено гняв от невъзможността да докаже истината. Каква разлика имаше между тях и вампирите?

Беата се обърна, отиде до креслото си, седна и отново покри главата си.

Членовете на Съвета погледнаха Калев и кимнаха. Позволяваха му да я отведе, за да стори с нея онова, което иска.

Той я хвана за лакътя и я накара да се обърне. Тя едва имаше сили да ходи. За първи път Калев си даде сметка колко лошо се бяха отнесли с нея. Бузата ѝ беше подута и посиняла, горната устна, сладката горна устна, също беше леко възпалена. Китката ѝ беше счупена. Беше се борила с болката, без да се оплаква, без да покаже слабост. Истинска амазонка.

Зла амазонка.

Жестока, лоша, убийца.

Не можеше да си позволи да изпитва угризения за онова, което беше сторил с нея.

Не, нямаше да изпитва.

— Тръгваме — бутна я той, за да върви до него.

— Къде ме водиш?

— Според много жени те водят направо в рая. Но за теб може да се окаже чистилището.

Когато Калев ѝ се усмихна, можеше да се закълне, че видя кучешките му зъби. Наведе глава и завлачи крака към своето чистилище. Цялото тяло я болеше. Имаше нужда от много сили, за да изтърпи Калев.

Вървяха по толкова дълъг коридор, че изглеждаше безкраен. Когато реши, че вече са пристигнали, на пътя им изникна стълбище с поне двеста стъпала за изкачване.

Тя не можеше да направи нито крачка повече. Раните по краката я боляха твърде много. Подпря се на стената под една факла и затвори очи.

— Сега пък какво ти става? — попита той раздражено.

— Не мога да вървя повече.

Калев плъзна поглед по невероятните ѝ крака и го спря върху малките ѝ женствени ходила. Имаше червенини и рани между пръстите, както и възпалени ранички около петите.

— Продължавай — каза той.

Тя отвори очи и го погледна невиждащо.

— Казах ти, че не мога, кучи...

Калев постави едната си ръка под коленете ѝ, а другата обви през кръста ѝ. Взе я на ръце, сякаш тежеше колкото чувал с перушина.

— Сякаш е първата ни брачна нощ — каза той цинично.

— С тази разлика, че никога няма да бъда твоя жена — възрази тя.

— Не искам да си моя жена. Никога не бих обичал човек като теб — изгледа я косо. — Просто искам да те чукам.

Ейлийн беше изненадана. Суровите му думи контрастираха с начина, по който я беше вдигнал. Беше я поел нежно, а не грубо и безчувствено. Тялото му беше топло. Меко казано топло. Беше истинска влада... Несъзнателно се сгуши в него, напук на всичките си принципи.

Значи щеше да я притежава, независимо дали иска или не. Изведнъж ѝ стана много студено. Беше толкова премръзнала, че имаше нужда от одеяло, за да се стопли. Вместо това до нея беше мускулестото, стегнато и горещо тяло на Калев.

Беше изненадана и от това, че всеки път, когато той я докосваше, изпитваше странното чувство за убежище. Как беше възможно? Той щеше да се възползва от нея. Той смяташе, че тя е негов враг, убийца. Беше я наранил физически. Щеше ли да се отнася така с нея, ако бяха в друга, напълно различна ситуация. Как можеше да си мисли за това сега?

Тя не желаше да усети аромата му. Ах, как хубаво ухаеше. Миришеше на гора и нещо подобно на „Алюр“ на „Шанел“. И на мъж. На истински мъж.

Тя не искаше да затвори очи, нито да опре глава на рамото му, но го направи. И го направи, като се чувстваше напълно отпусната ръцете му. Неговите умения ли бяха това? Той не можеше да чете в съзнанието ѝ, но можеше да я подтикне да направи каквото пожелае? Това ли беше?

— Ти ли ми внушаваш да се държа така? — попита го тя, без да може да се откъсне от него. Беше обгърнала с ръце врата му и говореше с устни, долепени до шията му.

Членът на Калев беше толкова твърд, че всеки момент можеше да застреля някого с копчето на панталона. Момичето беше нежно и същевременно предизвикателно. Правеше го нарочно.

— Да не би Самаел да те е ударил по главата и аз да не съм забелязал? — отвърна ѝ той с усмивка.

Това шега ли беше? Шегуваше се с нея? Колко сюрреалистично изглеждаше всичко.

— Всъщност сторихте ми много неща, но до момента не сте ме халосали по главата — отвърна тя. — Като гледам какви грубияни сте, рано или късно ще го направите.

— Ако продължаваш да отговаряш по този начин на всички, скоро някой ще го направи, не се съмнявай. Много си цапната в устата.

— Много лошо се отнасяте и сте несправедливи с мен. — Гласът ѝ пресипна. — Трябва да се защитя...

Калев стегна гърба си и започна да изкачва стълбите по-енергично. Колкото по-бързо стигнеше и я хвърлеше на леглото, толкова по-добре. Ако продължаваше да я носи по този начин, накрая щеше да ѝ поиска прошка за всичко. Най-лошото беше, че нямаше никаква причина да прави това. Тя не беше невинна.

— Защо не престанеш вече?

Ейлийн вдигна глава от рамото му и го погледна намръщено в очите.

— С какво да престана?

— Престани да се преструваш. Стига си лъгала. Поеми отговорност за това, което си направила, и заплати за него с цялата доблест, на която си способна, същата, която те кара да вдигнеш високо глава пред всички. Като продължаваш да се държиш, сякаш нищо не си направила, изглеждаш като страхлива кучка. Ванирите мразят страха. Предпочитам да те виждам като безочлива и смела кучка. — Погледна я в очите и сви рамене. — Ще спечелиш повече уважение и освен това ми става по-твърд.

Ейлийн го погледна, без да мига, и отвърна студено:

— Какво ще стане, когато откриете, че нямам нищо общо с това, за което говорите? Какво ще правите, когато се докаже, че ви виждам за първи път, че сега разбирам за вашето съществуване, че нито аз, нито баща ми сме замесени в преследването на нещо или някого? Никога не съм убивала. Никога. Не обичам жестокостта, насилието, несправедливостта...

— Не се отказваш лесно, нали? — Въпросът му не очакваше отговор.

Ейлийн стисна устни и отново скри лице в рамото му. Брадичката ѝ започваше да трепери за стотен път. Беше непоносимо.

Сгушена в него, изпитваше отвращение от себе си. Струваше ѝ се, че се продава. Тялото ѝ обаче реагираше инстинктивно. Изпитваше нужда да се слее с това на Калев. И го мразеше.

— Не ти внушавам да се държиш така — прошепна той. — Не ме интересува дали се чувстваш комфортно с мен. Всъщност мисля, че се опитваш да ме съблазниш. Подкупваш ме, за да съм по-мил с теб, нали?

Тя отново почувства напрежение, но не помръдна. Жлъчен сок от стомаха ѝ се надигна към устата. Какво от това дали ще бъде мил с нея? Животът ѝ вече не струваше нищо. Беше изгубила всичко за няколко часа. Баща си, дома си, кучето си... контрола върху живота си.

Стигнаха до края на стълбището. Най-последно. Опияняващият аромат на Ейлийн замъгляваше съзнанието му. Отвори вратата и опипа стената, за да намери ключа за осветлението. Разкри се вътрешността на най-изискания и модерен дом, който някога беше виждала. Стаите бяха овални. Защо? На червения таван бяха нарисувани големи очи на бик. Подът беше покрит с тъмен паркет и контрастираше с белите стени на помещението. Вляво имаше американски тип кухня, последно поколение, „интелигентна“. Цялото оборудване беше марково, черно и металик. Хладилникът беше огромен.

Вдясно се простираше изключително широк хол. Или може би изглеждаше широк, защото имаше много празно пространство. Плазмен 56-инчов телевизор „Сони“ със система за домашно кино оформяше кът за отмора. Имаше и бели кожени дивани с табуретки. А върху диваните бяха пръснати възглавници — черни на червени и бели ивици. Вдясно, почти на метър разстояние, имаше модерна камина. Калев явно обичаше технологиите и скъпите коли като онези, които беше видяла.

Големите прозорци на къщата бяха изцяло затъмнени и през тях не се виждаше навън.

Прииска му се да ѝ обясни някои неща за къщата, като например защо всички стаи са овални. Но тя не беше гостенка, нито пък бе добре дошла, а зложница, която щеше да бъде поробена завинаги.

Между кухнята и къта за отмора широко стълбище се изкачваше на горния етаж. В края му стоеше жена. Стълбите бяха дървени... Жена?

— Дана, какво правиш тук? — попита Калев и се изчерви, Ейлийн го погледна. Той се изчервяваше? Коя беше тя? Огледа жената. Беше красавица и приличаше на него. Брюнетка, с дълга вълниста коса, със зелени, необичайно светли очи, като неговите.

— Това ли е тя? — попита момичето със сладък съблазнителен глас.

— Аха — потвърди той.

Дана слезе елегантно по стълбите. Явно осъзнаваше красотата си. Спря пред Ейлийн.

— Спести си коментарите — каза ѝ Ейлийн. — Знам, че ще ми кажеш, че съм боклук, че се отвращаваш от мен, че заслужавам да ме измъчват, да ми изтръгнат ноктите и да ми оскубят косите... Аз обаче не съм тази, за която ме смятате, и освен това чувствата ни са взаимни.

Дана погледна изненадано Калев.

— Сложи ѝ намордник — предложи тя и повдигна вежда.

— Повярвай ми, ще го направя — отвърна той. — Всичко наред ли е, сестриче?

Да, Ейлийн беше познала. Приличаха си, защото бяха брат и сестра.

Дана пое дълбоко дъх и рязко издиша.

— Идвам да ти кажа, че не одобрявам това, което ще правиш — изгледа го продължително, без капка уважение.

— Не го одобряваш? — каза той и се усмихна. — И какво?

— Помниш ли *tamaidh*^[7]?

Калев пребледня, когато чу това.

— Ако я помнеше — продължи Дана, — нямаше да направиш това, което си намислил, и още по-лошо — ако я държиш при теб против волята ѝ, ще застрашиш всички ни.

— Няма от какво да се страхуваме. Тя никога няма да излезе оттук. Дана.

— Това е жена. — Скръсти ръце и я изгледа от глава до пети. — Никога не подценявай една оскърбена жена.

— О, моля те...

— Не е там въпросът — изсумтя тя. — Искаш да си припомниш онова, което изживя майка ли? В ролята на Гал ли ще бъдеш?

Тъжен спомен нахлу в ума на Калев. Съзнанието му го пренесе назад във времето, когато все още беше човешко същество, едва на

четиринайсет години.

— Мамо, къде те водят тези мъже? — попита, докато наблюдаваше мъжете с червени поли, сандали, метални ризници и щитове.

Дана го държеше за ръка, разплакана и с изцапано лице. Тя беше само на десет години.

— Не се притеснявай за мен, миличък — отвърна майка му. — Където и да съм, винаги ще се грижа за вас. Винаги ще ви обичам с цялото си сърце.

Наведе се и ги прегърна едновременно. Зад нея много други жени правеха същото с децата си.

Висок мъж с дълга брада и червеникава коса се доближи и я хвана властно за ръката.

— Тръгваме.

— Остави ме да се сбогувам с тях — помоли го тя.

— Вече няма да си майка, няма да си съпруга, сега си само моя робиня — срязва я той, като я гледаше похотливо.

— Гал, ти си гаден предател — каза Калев с детския си глас и с пълни със сълзи и омраза очи.

— Майка ти е моята награда за това, че бях съобразителен и застанах на страната на по-силните, Кал. — Изгледа го от глава до пети и добави: — Скоро ще служиш на нашите войски, а след няколко години сестричката ти...

— Остави ги на мира — извика майка му.

Гал я зашлеви и я просна на земята.

Калев се хвърли на врата му и го заудря по главата. Но Гал беше висок човек и ръцете на Калев не можеха да го наранят. Гал го сграбчи за косата, хвърли го и тялото на детето се преметна във въздуха.

— Утре ще дойдат за вас — каза Гал и повлече майка му.

— Мамо... Не... Мамо...

Мъжът издърпа майка му, качи я в една кална и мръсна каруца и я отведе в римския лагер.

Мъглата на миналото се разпръсна и Калев се върна в настоящето. Разтърси глава, за да прогони болезнения спомен. Имаше обаче неща, които винаги щяха да го преследват.

Погледна Ейлийн и се замисли над думите на сестра си.

Ейлийн издържа погледа му. Чудеше се къде се беше отнесъл през последните няколко минути.

— Върви си, Дана — помоли той.

— Това не е хубаво. Това поведение е в разрез с ценностите на ванирите — упрекна го тя и опря показалец в рамото му. — Ако искаш, я накажи, но не я обвързвай с нас. Дай ѝ заслуженото, убий я или я пусни на свобода, но недей...

— Защо не? — попита той през зъби.

— Защото, ако си легнеш с нея и я трансформираш, няма да можеш да живееш, като знаеш, че ще зависи вечно от теб. И какво ще стане, когато откриеш твоята *cáraid*^[8]? Много добре знаеш какви са отношенията в двойката ванири. Тя няма да го понесе и накрая ще се превърне в...

— Престани, Дана. — Хвърли ѝ изпепеляващ поглед. — Решението е мое.

— Няма смисъл да се жертваш по този начин — прошепна тя тъжно. — Знаеш, че това, което ще направиш, не е добро. Сърцето ти на *келт*, не само ванирът, ти казва това. Да не би да искаш да бъдеш наказан? Искаш да се самобичуваш, за да се почувстваш по-добре?

— Не. Искам само да отмъстя за Тор.

— Аз го обичах колкото теб. Беше ми като брат, знаеш това. Можеш да отмъстиш, без да се налага да поемаш вина и да се обвързваш с нея. Рано или късно тя ще ни предаде. Предай я на Съвета и те ще решат. Трябва само да пият от нея и всичко ще се изясни.

— Ще я убият — каза той и погледна крадешком Ейлийн. — В момента, в който опитат от нея, ще я убият.

— И така ще си плати, нали? — попита объркано Дана. — Не искаш ли да умре? Това е най-добрият вариант. Тя е убийца.

— Убеди го — обади се Ейлийн. — Убийте ме. Моля ви, убийте ме.

Дана вдигна вежди и погледна Калеп.

— Май само ти не виждаш очевидното? А ти, кучко, няма ли да се бориш за живота си?

— Не мога да се боря за нещо, над което нямам контрол — каза Ейлийн сурово. — И не мога да се боря, когато никой не ми вярва. Явно вие вече сте произнесли присъдата още преди да ме познавате.

— Млъквай вече — каза той. — Дана, върви си.

— Калев, не го прави — помоли пак Дана.

— Казах ти да си вървиш.

Дана тръгна намръщена към вратата. Отвори и Ейлийн усети силен мирис на мокра пръст. На нощ. На нивото на улицата ли бяха? Колко ли беше часът? Пет или шест сутринта?

Дана се обърна към тях и каза:

— Не си длъжен да го правиш. Сбогом.

Калев не се обърна към нея. Чу как вратата се затвори и се заизкачва по стълбите към горния етаж.

Пулсът на Ейлийн се учести. Боже мой, щеше да се случи. Тя, тя... беше още девствена, а той щеше да спи с нея. Без да бъде внимателен. Без загриженост. Без прелюдия.

Дланите ѝ изстинаха и започнаха да се потят. Дали не беше паднало нивото на кръвната ѝ захар? Дано. Това беше единственото ѝ спасение. Освен това нямаше инсулин. Ако припаднеше, може би той нямаше да ѝ стори нищо.

Калев я носеше на ръце, невъзмутим. Студен като гранит. Спря пред една метална врата, сложи ръка върху малък екран вдясно и вратата се отвори. Влезе в някаква тъмна стая и вратата се затвори зад тях.

Калев прошепна нещо на някакъв старинен език и малки факли по стените се запалиха и осветиха стаята. Още една овална и невероятно просторна стая. С голямо легло по средата, с черни чаршафи и завивки и бели възглавници. Под леглото имаше дебел червен килим. Дали в стаята имаше още нещо? Ейлийн не забеляза.

[1] Графство в западната част на Англия. — Б.пр ↑

[2] Град в Уест Мидландс, Англия. — Б.пр. ↑

[3] Град в Уест Мидландс, Англия. — Б.пр. ↑

[4] На келтски език означава „крал“. — Б.пр. ↑

[5] На келтски език означава „велик“. Пред собствени имена или съществителни описва могъществото или величието на човека или предмета. — Б.пр. ↑

[6] Келтска дума за британска неоезическа традиция, свързана с магия и вещерство. — Б.пр. ↑

[7] На келтски език означава „мама“. — Б.пр. ↑

[8] На келтски език означава „половинка“. — Б.пр. ↑

4.

— Пусни ме! — Ейлийн се раздвижи и започна да се бори с него. Удряше го по гърдите, дърпаше косата му, но Калев не реагираше.

— Спокойно — прошепна ѝ той. — Отпусни се, Ейлийн.

Гласът му беше като музика. Тя престана да се съпротивлява и остана в прегръдките му като беззащитно доверчиво дете. Гласът му...

— Не, не ми причинявай това, моля те... — каза тя с насълзени очи.

— Престани да се противиш. — Сложи я на леглото, като намести красивото ѝ тяло върху матрака и положи главата ѝ на възглавницата. — Това ще стане, колкото и да не ти се иска. И на двамата ще ни бъде хубаво. Няма да те нараня. Може да си убийца, но няма да те нараня в леглото. Не обичам да го правя така. Не изпитвам удоволствие.

— Калев, допускаш грешка с мен. — Усещаше буца в гърлото си.

Той побесня. Тя още твърдеше, че е невинна, когато всички знаеха, че не е.

— Как ти казах да ме наричаш? — извика на сантиметър от лицето ѝ. — Аз съм ти господар. — Хвана ръцете ѝ и ги вдигна над главата ѝ.

Коленичи върху леглото и я загледа втренчено. Небеса. Тази жена го наблюдаваше с ужас, но и с надежда. Искаше ѝ се да повярва, че това не е истинската му същност.

И беше права. Той не беше такъв. Все още не разбираше напълно защо я искаше само за себе си или защо изпитваше нужда да я подчини в леглото. Защо не се откаже и не я остави в ръцете на Съвета, както искаше Дана? Те щяха да получат информацията и готово. После, с богом. Това беше достатъчно строго наказание. Смъртта на най-добрия му приятел за тази на Ейлийн и Микаил. Съвсем справедливо.

Защо искаше да дълбае толкова в раната? Дали не беше по-добре да приключи с нея бързо?

Не, не беше по-добре. От момента, когато я видя на прозореца на стаята ѝ, бе изпитал неустоимо желание да я положи под себе си и да разтвори краката ѝ. А ароматът ѝ... Този аромат можеше да го побърка. Ако тя беше добро момиче, ако нямаше нищо общо с отвличането и осакатяването на ванирите, може би той, само може би, можеше да я поиска за своя *cáraid*. Но тя не беше добро момиче. Не, не беше. Бранеше със зъби и нокти своята невинност, но не го оставяше да се увери дали казва истината.

Беше ли възможно тя да си дава сметка за желанието, което той изпитваше към нея? Ами ако използваше това, за да го накара да бъде състрадателен? Желание? Не, не можеше да е това. Желание за отмъщение, да. Но нищо повече. И въпреки всичко...

— Ейлийн — възседна я той, като обездвижи краката ѝ, — позволи ми да проникна. — Искаше да влезе в съзнанието ѝ, да ѝ даде възможност, за да не я трансформира и да я обрече на живот с безкрайни нощи и неутолим глад.

Тя се сепна и разтвори синьо-сивите си очи. Беше много уплашена.

Калев се опита да докосне мислите ѝ, спомените ѝ, но онази гъста и объркваща мъгла още беше там. Защо се почувства така зле, когато я откри? Дали беше решил, че тя ще му се довери достатъчно, за да отвори съзнанието си за него? Не. Нямаше да му се довери, защото щеше да види, че е виновна.

— Както искаш.

Изправи се до нея. Не сваляше очи от него. Калев се усмихна, хвана черната си тясна тениска и я съблече през главата.

Несъмнено беше идеалният мъж. Брюнет, силен и красив.

Ейлийн огледа торса му. Нямаше окосмяване. Мускулите му бяха оформени по начин, който трябваше да бъде забранен. Нито грам тлъстинка. Загоряла кожа, масивен и здрав гръден кош. Коремните му мускули се очертаваха като блокчета шоколад. Раменете бяха невероятно широки и заоблени. Кръстът му беше тънък. Имаше тъмно къдраво окосмяване само под пъпа, което се спускаше по права линия до... Господи, панталонът му щеше да се пръсне.

Зелените му очи я поглъщаха.

Ейлийн беше слаба и безпомощна в неговото легло. Не можеше да движи ръцете си, откакто той ги беше вдигнал над главата ѝ. Но

когато видя как я гледа, с какво желание, с какъв глад, се почувства едновременно силна и уплашена.

Бицепсите му се очертаваха, дори без да свива ръце. А ръцете му бяха мускулести, с черни косми, мъжествени и силни.

Калев коленичи върху леглото и се загледа в белите ѝ шорти.

— Махни ги — нареди ѝ с дрезгав глас. Искаше тя да участва. Искаше да изглежда, сякаш тя го подканя.

— Не — прошепна тя и поклати глава.

— Ейлийн. — Гласът му стана по-тих и той покри едната ѝ гърда с разтворена ръка. — Махни ги.

Тя почувства изгаряща топлина. Не искаше да изпитва удоволствие, но топлината се концентрира в слабините ѝ и вътрешността на вулвата ѝ започна да пулсира.

Заслепена от желание да почувства близостта му, тя свали ръце до шортите си. Пъхна палците си под тях и ги смъкна. Остана гола. Беше ужасена от себе си, но тялото ѝ очевидно имаше независим живот.

Сърцето на Калев заби бързо. Какво му ставаше? Беше развълнуван като неопитен младеж.

Къдравото окосмяване по слабините на неговата робиня се появи пред него като първия изгрев, на който се наслаждава от векове насам. Пое дълбоко дъх и затвори очи. Ерекцията, която дори само интимният аромат на Ейлийн предизвика у него, беше твърде внезапна и бурна, за да я контролира.

Ейлийн го гледаше с желание, докато събуваше боксерките си до коленете. Правеше го бавно, сякаш ръцете не я слушаха.

Тя беше прекалено красива. Твърде нежна за звяр като него. Кучешките зъби изскочиха в устата му и от гърлото му се разнесе победоносен рев. Стисна гърдата ѝ и плъзна другата си ръка към парчето плат, което се плъзгаше по прасците ѝ, и го разкъса. Това беше единствената дреха по нея. Вече нямаше нищо.

Ейлийн се уплаши от първичната му реакция и задиша учестено. Излезе от трансa, в който смяташе, че е била въведена. Огледа голотата си и изпита отчаяние. Беше загубена.

Калев се изправяше до нея като животно, готово да възседне женската. Гледаше я като луд с мания за притежание, а тя никога не беше имала взаимоотношения с луди, нито с хора с мания за

притежание, нито с представители на противоположния пол. Никога не се беше чувствала привлечена от мъж. Унизително беше да знае, че Калев, нейният враг, нейният похитител, има такава власт над нея.

Може би защото все още ѝ се искаше да повярва, че той не е това, което изглеждаше. Сега обаче беше извън контрол.

— Разкопчай ми панталона, курво — нареди той и тя заби поглед в слабините му.

— Върви по дяволите, чудовище — изкрещя, като се бореше с желанието да се подчини. Обидата бе прекалено груба, прекалено болезнена.

Той изръмжа и ѝ показа кучешките си зъби. Изправи се, разкопча си колана и го хвърли на леглото. Разкъса панталона си, както беше сторил с шортите ѝ, които сега лежаха на пода.

Дългият penis, пулсиращ и дебел колкото китката му, се вдигна до пъпа му. Тя не разбираше много от размери и видове, но неговият вероятно беше от огромните. Колко ли беше дълъг? Двайсет и пет сантиметра? Нещо такова можеше ли да проникне в нея? Беше твърде голям. Гъсти черни косми покриваха горната част на пубиса му. Пенисът беше с тъмна кожа, като загорялото му тяло, и вените му се очертаваха. Главичката бе бледорозова и влажна.

С всеки поглед, който той хвърляше към тялото ѝ, онова нещо сякаш нарастваше все повече.

— Казах ти да ме наричаш „господарю“. — Качи се на леглото и я изгледа отвисоко, прав, като сражаващ се воин.

Този мъж беше невероятен в своята голота. Краката му бяха толкова силни, с оформени едри мускули. А лицето му... можеше да внушава страх, но не и на нея. Устните му, очите, скулите, носът... мъжествено лице, но излъчващо уязвимост, като на дете. Именно това я обезоръжаваше. Той искаше да бъде агресивен, но някой с ангелско лице като неговото не можеше да е толкова зъл. Или можеше?

— Защо правиш това? — попита го тя със сподавен от възмущение глас. — Наистина ли си чудовище? Да ме уплашиш ли искаш?

Калев не ѝ отговори. Искаше да потъне в нея, до най-дълбокото място, до което тялото ѝ го допуснеше, и още по-навътре. Тази жена можеше да го погуби.

Женственото ѝ ухание беше самото изкушение. Тялото ѝ беше като на сирена, а погледът ѝ, в името на Аталаите^[1], го разтапяше.

Разтопяваше леда, в който беше обвил сърцето си, за да не може никой да го заплени.

Тя беше убийца. Ейлийн — убийца, а той — звяр.

Можеха да се допълват.

Сега тя трябваше да понесе онова, което той щеше открие, а той щеше да се наслаждава на нейната безпомощност. Щеше ли да се наслаждава?

— Да, Ейлийн — каза с кадифения си глас. — Аз съм чудовище и за разлика от теб, не го отричам. Нека ти покажа.

Коленичи пред тялото ѝ и постави ръце под коленете ѝ. Повдигна ги, като я накара да сгъне краката си и ги разтвори леко, за да види най-интимните ѝ части.

— Не. — Тя се опита да събере краката си.

Малките срамни устни на вулвата ѝ бяха подути, влажни и пулсиращи.

— По дяволите! — каза той доволен, докато масажираше пениса си нагоре-надолу пред учудения ѝ поглед. — Вече си готова.

— Не, Калев. Не... Не съм готова... Аз никога... — Сега вече беше много уплашена.

— Шшт... — каза той и се намести между краката ѝ. — Успокой се. Ще ти бъде хубаво. Казах ти, че няма да те нараня.

Ейлийн се опита да го отблъсне, като опря ръце в гърдите му и го бутна. Искаше да го спре. Да му каже, че е девствена. Страхуваше се. Той можеше да я убие с това нещо, да я разкъса.

Калев пребледня, когато усети ръцете ѝ до сърцето си. Не беше ласка, а жест на тотално отблъскване.

— Не — каза той с опасно кроткия си глас. Дишаше нервно. Ръцете го изгаряха. — Не ме докосвай...

Сграбчи китките ѝ, взе колана, който беше оставил върху леглото, и грубо върза ръцете ѝ за таблата. За нищо на света не искаше тя да го докосва. Това го правеше по-слаб и го отвличаше от целта. Не искаше да се запита защо?

— Не искам да ме докосваш... — Завърза я здраво. Нямахте да понесе върху кожата си ръцете, виновни за смъртта на най-добрия му приятел.

Тя извика глухо, като усети натиска върху китките си. Започна да трепери. Беше я обездвижил. Сега страхът ѝ беше по-силен от всякога.

Да, наистина беше жесток. Между Самаел и него нямаше разлика. Защо беше решила, че има?

— Калевб — каза тя и стисна устни. — Завързана съм. Ще ми е за първ... първи път. — Загледа го умоляващо.

Калевб отпусна ръце до главата ѝ и избухна в смях.

— Ама че си лъжкия — отвърна той и я изгледа ядосано. — Кого искаш да излъжеш? Излизаш с онзи тип, Виктор — каза го с такова отвращение, че сам се учуди. — Искаш да ме възбудиш, като казваш, че си девствена? Всяка нощ разтваряш крака за него, но той... — прокара главичката на пениса си по гениталиите ѝ — той не е като мен.

Ейлийн се стегна при тази смела ласка и Калевб се намръщи.

— Ако наистина си девствена, остави ме да проникна в главата ти и да видя това.

— Покажи ми как да го направя. — Беше отчаяна. — Искам да ти позволя да проникнеш и не знам защо не можеш.

Калевб продължаваше да се търка в нея. Това го подлудяваше. Опита да се съсредоточи и да влезе в съзнанието ѝ. Но вратата отново беше затворена. Разделяше ги бетонна стена.

— Няма да ти дам друг шанс — каза той студено.

— Не, Калевб... Виктор е... е моят...

— Вече знам кой е! — изкрещя той. — Знаем всичко за теб. Защо не го помолиш за помощ сега? — Зарови лице в косата ѝ и вдиша дълбоко. — Ще дойде ли да те спаси?

Ейлийн усещаше как гореща вълна се спуска от пъпа ѝ и се концентрира там, където той я докосваше.

— Ако го помоля, ще дойде, защото е много повече мъж от теб. Но ти би го убил. А животът му струва повече от твоя, уверявам те, животно такова — изкрещя тя.

Калевб вдигна лице и погледна устата ѝ. Имаше решителност в зелените му очи. Защишава друг мъж, помисли си той и това го вбеси.

— От моя със сигурност. — Коленичи пред краката ѝ. Плътна ръце под задника ѝ, повдигна го и го стисна възбудено. Намести върха на пениса си на входа на влагалището ѝ. — А също така и от твоя. Но те уверявам, че не струва повече от този на Тор и на децата на Беата. Око за око.

С рязко движение проникна в нея с един тласък. Не докрай. Беше много тясна, а и се беше натъкнал на някаква преграда, която беше преодолял със силен натиск.

Ейлийн изкрещя, опита да раздвижи краката си, да го махне от себе си. Чувстваше, че я разкъсва. Боже, каква болка! Само раменете и главата ѝ докосваха леглото. Гърбът и седалището ѝ се бяха извили на четири педи от матрака и оформяха идеална арка. Калевб я държеше така.

Тя заплака така отчаяно, че се опита да скрие лице между ръката си и възглавницата. Но при всеки спазъм, когато се опитваше да си поеме дъх, чудовището се забиваше още по-дълбоко в нея.

Първият път. Това беше първият ѝ път. И го правеше с някакъв вампир.

Калевб пребледня. Беше изненадан. Стисна очи и се опита да отпусне полека тялото ѝ надолу. Все още нямаше да излезе от нея, щеше да я нарани още повече. Можеше обаче да промени позата. Погледна надолу. Беше го вкарал само на половина.

Това беше невъзможно. Виктор я посещаваше всяка нощ. Така твърдеше Самаел. Не можеше да е девствена. Но не го беше излъгала, не беше спала с мъж. Мъжете в Барселона слепи ли бяха? Ако я беше видял, щеше да направи всичко възможно, за да я съблазни. Ако беше човешко същество...

Не я беше съблазнил и освен това беше проникнал в нея, когато още не беше достатъчно овлажнена. Но той нямаше да прави любов с нея. Щеше да я чука. Така ѝ беше обещал — жестоко и грубо. Нейният комфорт не трябваше да го интересува. Откри обаче, че го интересува. Защо се чувстваше толкова жалък? Ванирите уважават жените, не ги нараняват и в никакъв случай не отнемат невинността им по този начин. Дори не я беше възбудил достатъчно.

Но тя беше... лош човек... Не? Нямаше значение. Това не беше оправдание.

— Излез от мен, шибано чудовище — стенеше Ейлийн със сгърчено от болка лице. Не ѝ беше останала гордост.

Калевб пое дъх, излезе едва няколко милиметра и върху чаршафа изтече струйка кръв. Чийзкейк с малини. Мускус. Топлина. Желание. Ейлийн. Първият ѝ път. Беше негова. Негова.

Чувство на притежание премина през него. Опита да се успокои, да излезе от нея, но от това я болеше. Защо трябваше да ѝ обръща внимание? Щеше да успее да преодолее преградите в съзнанието ѝ. Не можеше да го извади, не сега. Ако успееше да я докара до оргазъм, докато е в нея, тя щеше да освободи част от енергията, с която поддържаше бариерите в ума си. И той щеше да проникне.

Ейлийн не можеше да повярва, че Калев ще излезе от нея само защото го беше помолила. Беше огромен... и я беше разкъсал. Но изглежда щеше да се вслуша в думите ѝ, да излезе... Не. Калев нямаше да отстъпи. Очите му бяха кървявали, премрежени от желание и похот.

— Ако правиш това, което ти казвам — отговори ѝ глухо, — болката ще спре. Беше девствена. Не си ме излъгала — призна с пресипнал глас. — Сега обаче вече не си. — Да, разбира се. Вече не беше, благодарение на него.

— Спри. — Задушаваше се от сълзи, ядосана на самата себе си, че моли един звяр.

Калев се отврати от себе си. Отмъщението не му се услади толкова, колкото предполагаше.

— Ейлийн... аз... — искаше, но не можеше да се извини. Не знаеше как се прави. Пое дъх и реши да довърши започнатото. Щеше да получи информацията, от което се нуждаеше, а нея да трансформира. — Остави ме да проникна още малко. — Тласна напред и проникна в нея още няколко сантиметра. Опита да го отблъсне. — Толкова си тясна. — Изтегна се върху нея, притисна гърдите си в нейните и я залепи за леглото. — Остави ме още малко... — Тласна отново.

— Не, много ме боли... — извика тя с мокро от сълзи лице. Бореше се да освободи китките си.

— Знаем, знаем. По дяволите! — Истински се разкайваше. Не искаше да ѝ причинява повече болка. Ако поне се отпуснеше. — Още малко остава... Още малко... — Беше проникнал изцяло.

Вътрешността на Ейлийн го притискаше така силно, че беше на ръба да еякулира. Беше топла и уютна. Тялото ѝ трепереше силно.

— Готово, Ейлийн. — Погледна я в очите. В името на Един^[2], наистина беше съсипана. Вече не го гледаше с надеждата да открие нещо добро в очите му. Погледът ѝ беше студен, убийствен и празен.

Тя искаше да го попита защо ѝ говори, защо ѝ обяснява какво прави. Защо иска да я успокои? Защо? Нали му беше все едно какво чувства тя.

Лицето му беше напрегнато. Не можеше да продължи, ако тя страда така. Беше я наранил достатъчно. Нямахте да постъпи така с никоя жена и ѝ даваше време, за да свикне с размера му.

Плъзна ръка между телата им и тя изтръпна.

— Не го прави — извика.

— Остави ме, Ейлийн — помоли я и опря чело в рамото ѝ. Дишаше тежко. — Така няма да те боли. Остави ме само да те погала...

Всъщност знаеше много начини да я предразположи, но с нея се беше увлякъл и бе решил да избегне прелюдията. Сега съжаляваше. Ако знаеше, че е девствена, щеше да е много по-различно. Никоя жена не трябва да получи подобно отношение при първия си път, дори Ейлийн Ернепо. Една убийца.

Стигна до триъгълника с черно къдраво окосмяване и пъхна средния си пръст между краката ѝ.

Докосна мястото, където се сливаха, където членът му беше забит като копие. Представи си гледката и набъбна още малко в нея.

Ейлийн изсъска от болка. Тази жена усещаше всичко. Щеше да е невероятна любовница. Не любовница, робиня.

Тя вече не плачеше на глас, а вътрешно.

Той разтвори длан върху триъгълника от черен кехлибар и смени пръста. Палецът му се плъзна с кръгови движения върху клитора ѝ, докато средният пръст разделяше леко срамните ѝ устни и ги масажираше. Докосваше и опипваше с палец подутината, от която знаеше, че ще изригне удоволствието ѝ.

Ейлийн почувства, че се отпуска, но не го искаше. Калейб не беше помръднал, откакто беше потънал в нея докрай. Гледаше лицето ѝ втренчено като хищник, готов да погълне жертвата си. Тя чувстваше целия му член в себе си. Цялата му тежест върху себе си. Чувстваше го топъл и заплашителен. Заби поглед в очите му. За момент, за една изключително объркваща секунда, светът изчезна и те бяха изцяло погълнати един от друг. Сякаш наистина си пасваха идеално, като мъж и жена. Чувството беше толкова обезпокоително и противоречиво, че Ейлийн отмести поглед.

Този жесток и високомерен мъж се беше наместил в нея, сякаш наистина беше неин господар, а сега я гледаше като съкровище, достойно да бъде закриляно. Нямахме да я измами. Тя се ядоса и опита да се отдръпне, когато той започна да я гали по-настойчиво.

Тялото ѝ беше напрегнато. Чувстваше как пулсираща влага се спуска от матката ѝ към члена му. Клиторът ѝ беше издут, твърд и хлъзгав. Това беше неизбежно, защото той продължаваше да я гали. Защо тялото ѝ я предаваше така?

Той дишаше накъсано и стискаше зъби. Вече можеше да започне да се движи. Вече можеше да получи от нея онова, което искаше.

Премести свободната си ръка и я хвана през кръста. Плъзна се назад и излезе почти изцяло. След това отново проникна с дълъг, безкраен тласък.

Ейлийн изохка и отметна глава назад. Мускулите ѝ се отпуснаха и го оставяха да проникне. Тя стисна зъби и дръпна колана. Пръстът му я подлудяваше, не спираше да се движи и тя ставаше все по-хлъзгава. И все по-засрамена от реакцията на тялото си.

— Добро момиче — каза Калев и тласъците станаха по-силни. — Ще ти хареса. Ще видиш.

Защо не млъкне и не я остави на мира?

Насладата да бъде в нея беше нещо ново за Калев. През дългия си живот беше имал хиляди жени, но нищо не можеше да се сравни с това да бъде с Ейлийн. Тя се опитваше да го приеме, нищо че ѝ беше враг. Искеше да го остави да проникне и това го влудяваше. Продължаваше да му има доверие? Ако вдигнеш очи и я видеше в нейните надеждата да открие нещо добро, нямаше да я дели с другите. Ако видеше, че в тези трогателни сини очи има поне малко вяра в него, нямаше да я предаде на клана. Щеше да я остави за себе си.

Наистина ли би го направил? Наистина ли беше способен да остави една жена в ръцете на група необуздани ванири? Той все още имаше самоконтрол, макар че Ейлийн не би повярвала в това. Но не беше сигурен в задръжките на другите. Защо се притесняваше толкова за нейната безопасност? Защо искаше тя да продължи да живее? Защо се поболяваше, само като си помислеше, че други могат да я докоснат и наранят.

Загуби нишката на мисълта си, когато тя изстена дрезгаво. Добре. Започваше да ѝ харесва и това го радваше. Престана да я

възбужда с пръст, прекара ръката си по задника ѝ, стисна го и го повдигна към себе си.

Тя затвори очи. Господи как го усещаше! Как се забиваше все по-дълбоко... Не можеше да повярва, че този акт е толкова стихийен. Ако продължаваше така, щеше да унищожи всичко по пътя си. Да я унищожи.

Пред очите на Калев всеки момент щеше да се спусне червена пелена. Ритъмът беше възпламеняващ, изгаряше го отвътре и отвън.

Ейлийн искаше да сподави стенанията си, стискаше устни и криеше лице в гърдите му, но беше невъзможно. Започваше да охка неудържимо. Въпреки своята жестокост той беше превзел тялото ѝ и тя трябваше да е честна и да се предаде. Нямаше никакъв контрол.

Той злоупотребяваше с нея. Злоупотребяваше със своя опит, за да ѝ достави по-голямо удоволствие от това, което някога си беше представяла. Злоупотребяваше с по-едротото си тяло, което притискаше към нейното, злоупотребяваше със силата си, за да я подчини и да я накара да го желае. Защото Ейлийн го желаше като въздуха, който диша. И това желание вероятно беше предизвикано от този суров и жесток вампир върху нея, защото ако не беше така, ако реакцията ѝ не беше провокирана, ако беше естествена... тогава тя имаше сериозен проблем. Стокхолмски синдром.

От момента, в който го беше видяла, тялото ѝ реагираше на докосването му, на погледа му, на обидните думи... Калев насила я принуждаваше да чувства.

Вагината ѝ гореше, долната част на корема, кожата... Искаше да скъса колана и да се хване за таблата на леглото. Нямаше да издържи дълго. Скоро щеше да стигне до кулминацията.

Очите ѝ започнаха да се замъгляват и ѝ се зави свят. Затвори очи, за да се съсредоточи в усещанията си и да го почувства в себе си, как се движи напред-назад, ту в кръг, ту по-бързо, ту бавно и дълбоко. Болката се появяваше като слабо ехо в края на всеки тласък, но се смесваше с удоволствието. И това смесване я смущаваше.

Погледна Калев. Беше толкова красив. И толкова жесток. Не издържаше повече.

— Спри, моля те... — помоли го. Това беше единственото, което успя да прошепне, мозъкът ѝ почти не функционираше. Беше се отдала на сексуалния акт, с който той я наказваше. Усещаше, че ще припадне.

— Не мога... Аз не... Съжалявам, Ейлийн, но не мога... — Кучешките му зъби се удължиха, а зениците се разшириха. Как щеше да се спре сега, потънал в най-бурното и чувствено удоволствие, което беше изпитвал?

Не беше на себе си. Проникна в нея по-грубо. Леглото се люлееше във всички посоки. Беше влязъл в нея докрай — главичката на пениса му докосваше шийката на матката ѝ и я стимулираше.

— Не, Калев. Мисля... мисля, че ще... — Трябваше да прехапе устни, за да не изкреши с цяло гърло.

— Да... — прошепна той и отвори уста до пулсиращата ѝ шия. — Хайде, Ейлийн — прикани я, като се задвижи по-бързо. — Отпусни се... Ще е хубаво, ще видиш...

— Не! — извика. — За Бога...!

Гърбът ѝ потрепери, изви го докрай, отметна глава назад и изстена продължително. Изпитваше оргазъм.

Калев изгуби контрол. Почувства как мускулите ѝ се свиват навътре, как се съкращават и го притискат, като го масажират, докато го побъркат. Достигна до оргазъм заедно с нея. Както я беше възседнал, изрева и отметна глава. Черната му коса погали раменете ѝ. Отвори уста, погледна откритата шия на Ейлийн и заби зъбите си в нея, като се възползва от дългия оргазъм, който изпитваха. Тя беше негова, с тялото и с душата си.

Тя изохка и усети как болезнено удоволствие преминава през слабините, вътрешността на стомаха, гърдите и чувствителната област на шията ѝ, откъдето пиеше Калев. О, Господи, не! Започваше нов оргазъм, а той не преставаше да се движи. Почувства как топла течност стига до корема ѝ, изпълва всичко и се смесва със собствената ѝ топлина. Под клепачите ѝ се появиха бели звездички, после черни точки. Какво ставаше с нея? Щеше ли да изгуби съзнание? Или нивото на кръвната ѝ захар беше паднало? Умираще ли? Калев ли предизвикваше това? Затвори очи и престана да стене, докато пропадеше в бездната.

Когато Калев започна да пие, лишеното му от човешка топлина тяло и сърцето му, което не беше било така за никого, полудяха. Хвана я за тила, за да пие по-добре от нея, а с другата ръка стискаше кръста ѝ и продължаваше да прониква в нея бавно и дълбоко. Усещаше, че кожата му настръхва, че се издига от леглото, заедно с Ейлийн...

Изненадан, откри, че наистина е така. Силата му беше експлодирала, като вкуси кръвта ѝ, сладка и топла, и сега се носеха над леглото. Не плуваха към тавана, защото тя беше здраво вързана за таблата, като проститутка, която харесва такива смели еротични игри.

Главата ѝ беше отметната назад и дългата ѝ красива коса се спускаше като черен водопад към възглавниците.

Калейб започна да долавя образи от живота ѝ. Неясна последователност от събития, но онова, което разкриваха, беше истина.

Спомените ѝ започваха от седемгодишна възраст... Една нощ започнаха да я бодат. Поставиха ѝ диагноза — диабет първи тип. Един възрастен мъж идваше в дома ѝ, мъж, който изглежда я обикна...

Ейлийн плуваше. Беше спортно момиче и имаше добри приятели в колежа. Казваха се Рут и Габриел. Бяха израснали заедно, обичаха се като брат и сестри...

Видя как Микаил я гледа с безразличие. Казваше ѝ, че е виновна за смъртта на майка си. Елена. Не я обичаше. Тя също не го обичаше. Беше се научила да бъде равнодушна към него, да не се бори за одобрението или обичта му. Сърцето на бащата беше затворено за нея и тя се примири с това...

Микаил не обичаше дъщеря си. А като се замисли, че я бяха отвлекли, за да накарат този негодник да страда...

Ейлийн тъгуваше за смъртта на своя лекар, Франсеск. Възрастен, но добър човек. Човек, който изглежда наистина я обичаше.

На седемнайсет години Ейлийн вече беше красавица, привличаше мъжките погледи. Беше научила няколко езика и Микаил ѝ предложи работа в неговата фирма. Като полиглот можеше да бъде специалист връзки с обществеността. Така и стана. Тя смяташе, че работи за организация, която доставя материали за операционни зали в болници, както и медикаменти за по-бързо постоперативно възстановяване. Беше много компетентна. Получаваше добра заплата и освен това... освен това вярваше безусловно в това, което прави. Нямаше представа какво е всъщност „Нюсайънтисмс“. Нито беше запозната с истинската дейност на баща си и служителите му. Според нея Микаил беше инженер, създател на всички онези машини. А тя продаваше и организираше износа...

Ейлийн вече беше пълнолетна. Празнуваше Нощта на Сан Хуан заедно с двамата си приятели и им казваше, че иска да стане педагог. Ще учи, за да преподава ценности и морал в училище, да работи с деца...

Стисна устни, но започна да пие по-нежно.

През следващите четири години тя ставаше по-зряла и по-красива. Прекарваше сутрините във фирмата, следобедите — в университета, а вечерите — вкъщи. Чакаше един нов лекар, Виктор, да дойде и да я убодее...

Виктор, лекарят. Виктор, лекарят? Не можеше да бъде. Бодеше я всяка вечер. Изстискваше капка кръв от пръстите ѝ и следеше нивото на кръвната ѝ захар. По дяволите, онази нощ също я беше убол и затова той беше усетил аромата ѝ отдалеч.

Ейлийн прегръщаше кученце, хъски, по улиците на Конрериа.

Един последен разговор. С Рут, с Виктор... Тя щеше да замине, беше ѝ омръзнал постоянният надзор на баща ѝ. Той я беше обсебил. Виктор я посъветва да поговори с Микаил. Рут ѝ се обади, за да ѝ каже, че са решили да изкарат лятото с нея в Лондон...

Лондон... Предложение за работа. Проект в университет. Щеше да отиде да живее в Лондон и да престане да работи за „Нюсайънтис“...

Ейлийн лежеше отпусната в ръцете му. Мъртъв и студен товар. Калейб галеше косите ѝ автоматично, несъзнателно.

Извади зъбите си от нея и я погледна ужасен. Все още продължаваше да се плъзга в нея. Тя беше бледа, с тъмни кръгове под очите и морави устни. Победена. Кръвта ѝ беше деликатес. Беше вкусна, безкрайно апетитна. Погледна я отчаяно. Какво беше сторил с нея. Сега правеше само леки движения. Излезе от нея бавно и се почувства, сякаш част от тялото му, от душата му, си беше отишла с нея. Вече не беше същият.

Като осъзна какво ѝ бяха сторили (най-вече той), се почувства най-омразното и жалко същество на Земята. Възможно ли беше някой да допусне такава грешка, каквато той беше направил с младата и прекрасна жена, която лежеше безжизнена на леглото?

Тя му беше казала истината. Нямахте нищо общо с преследването на ванирите. Мислела е, че работи за фирма с благородни цели, свързани с общественото здраве. Не е обичала баща

си. Той също не я е обичал. Как можеше някой мъж да не чувства привързаност към такъв ангел? Тя беше добра, с добро сърце.

Ако Ейлийн знаеше какво правят с тях Микаил и останалите тайни общества, със сигурност щеше да ги предаде. Вече ѝ вярваше. Сега, след като видя същността ѝ, сърцето ѝ. Беше борец, бунтарка, която защитаваше принципите си и разобличаваше несправедливостта.

Но сега тя познаваше ванирите. И се страхуваше от тях и ги мразеше силно. Изпитваше панически ужас, най-вече от него.

Беше болна. Диабетичка. Той знаеше, че не им е казала нищо, защото се надявала да се влоши от липсата на инсулин. Не се учудваше, че предпочита да умре, пред това да изтърпи жестокостта на един ванир.

Докосна бузата ѝ и избърса една сълза, която бавно се стичаше към възглавницата. Не я беше галил. Беше взел онова, което искаше, като истински лешояд и не се спря, докато не я омаломощи. Не беше започнал с прелюдия. Поклати глава. Той беше звяр, а тя — нежна като коприна, като бебешка кожа. Страхотна двойка. Красавицата и звярът.

Защо не бе могъл да проникне в съзнанието ѝ преди това? Какво означаваше онази гъста мъгла, която плуваше сред спомените ѝ? Не разбираше какво се случва в главата ѝ, нито защо не го беше допуснала да разбере. Ако Ейлийн нямаше специални умения, ако Микаил не я беше обучил да развие тези способности за самозащита, то това се случваше само с онези, които се лекуват от неврологични проблеми. Но в главата ѝ нямаше спомени, нито мисли за някакъв душевен проблем.

А кръвта ѝ беше толкова сладка... и му действаше така отпускащо, че искаше само да легне до нея и да спят заедно. Тази идея вече наистина не беше нормална. Нещо не беше наред.

Калейб чувстваше силно желание за сън, което го принуждаваше да затвори очи. Дали Ейлийн не пиеше сънотворно? Но нищо в спомените ѝ не доказваше това предположение. Трябваше да се разсъни.

Прокара показалеца и средния си пръст по пулса на шията ѝ. Господи, за малко да я убие с това грубо и бясно съвкупление. Никога не му се беше случвало. С никого. Но тя все още имаше пулс, слаб и бавен. Туптеше под пръстите му. Ейлийн се бореше за живот, бореше се като амазонка, каквато беше доказала, че е.

Калеп сви устни. Беше се държал като свиня. Но нямаше време за съжаления. Сигурно по-късно щеше да има. Сега тялото ѝ имаше нужда от него. Отвърза я и разтърка с палец отпечатъците, които коланът беше оставил върху китките ѝ.

Разкъса леко китката си с кучешките зъби, приближи я до устата ѝ... но спря.

Не. Нямаше да направи това. Така щеше да я обвърже със себе си за цял живот. Тя не заслужаваше нищо от онова, което ѝ се беше случило, абсолютно нищо. Ейлийн заслужаваше хората да я обичат и да се грижат за нея като за съкровище. Отдавна не беше виждал жена с нейната сила и морал. Ако знаеше... Проклятие. Как се обвиняваше за своята заблуда. Тя не заслужаваше да остане свързана с него.

Огледа я от глава до пети. Беше очарован от тялото ѝ, от лицето ѝ, от нейния характер и смелостта ѝ. Беше се изправила срещу тях с храброст, достойна за възхищение. Беше се изправила сама срещу десетки ванири.

В името на Един... Членът му отново се втвърдяваше само докато я гледаше. Никога не му се беше случвало подобно нещо с друга жена. Никога. Беше спал с много жени, но само за да се наслади на едно бързо заешко чукане. Винаги ги оставяше, докато го молеха за още. Но той никога не се беше усещал свързан с някоя от тях.

Но с Ейлийн... беше експлозия. И искаше още. По всяко време. Странично, по гръб, до стената, на колене... Само с нея и с никоя друга.

Студена пот изби по врата му и се спусна по голия му гръб.

Възможно ли беше съдбата да е толкова жестока, че единствената жена, към която се беше отнесъл с такова презрение, да е неговата истинска половинка? Ейлийн ли беше неговата *cáraid*. Единствената, която можеше да събуди у него способността отново да обича и да засити глада му? Чувстваше се сит както никога. Вечният глад, на който боговете бяха обрекли неговия клан, желанието постоянно да пълнят стомаха си, беше изчезнал, откакто пи от Ейлийн. Това можеше да означава само едно.

Не, моля те. Доближи отчаяно и егоистично разкъравената си китка до полуотворената уста на Ейлийн. И отново я отдръпна. Искеше да я обвърже със себе си. Изпитваше чувство на притежание спрямо

нея. Той беше първият. Никой повече не можеше да я поиска, той нямаше да позволи. Но не беше справедливо. Не и за Ейлийн.

— Не мога да го направя — прошепна на колене пред нея и наведе глава.

Ако тя беше жената, от която тялото му се нуждаеше, за да споделят вечността, тогава щеше да почака, за да спечели доверието ѝ. Ако тя го отхвърлеше, щеше да си го е заслужил. Но в такъв случай трябваше да го убие, защото той нямаше да може да живее без тялото ѝ и без кръвта ѝ, още повече, когато вече я беше опитал. Още повече, когато вече я познаваше и най-накрая се бяха намерили.

Достатъчно. Калев, събуди се.

Трябваше да престане да мисли за романтични идеи.

Ейлийн беше невинно, красиво момиче, което бе в състояние да възбуди и мумия. Имаше много добродетели, сред които смелостта, характерът... но нищо повече. Нищо дълбоко или свързващо.

Беше я изучавал. Беше се държал много зле с нея. Може би можеше да изглади нещата между тях, след като тя се събуди... Разбира се, а някой слънчев ден той можеше да отиде на плаж.

Взе я на ръце, внесе я в банята и синкавите светлини се запалиха автоматично. По стените имаше плочки с мозайка в тъмносиви и светлосиви тонове. На пода имаше тъмен паркет, както в стаята. Банята беше дизайнерска, с джакузи, хидромасажен душ със стол, тоалетна и мивка. И прелестна дървена тоалетка за двама.

Седна на стола за хидромасаж с нея и взе една тъмносиня хавлия, която висеше върху бойлера на стената. Намокри я с душа и разтвори краката на Ейлийн. Почисти следите от половия акт и от загубената ѝ девственост. После избърса себе си и се върна в стаята. Светлините със сензори за човешка топлина в банята загаснаха.

Калев зави Ейлийн с черните чаршафи, изцапани с кръвта и на двамата.

— Добре — прошепна ѝ той, взе я на ръце и тръгна към вратата. Тя се отвори автоматично. Излезе, като люлееше Ейлийн, сякаш беше малко дете. — Това ще мине бързо. — Опря бузата си на главата ѝ и я потърка в нея с нежен, галовен жест.

Слезе по стълбите и тръгна към хола. Положи я върху дивана. Цялото ѝ тяло беше в синини. Китката — черна и подута, лицето — измъчено и синкаво, краката — изранени, коленете — охлузени, а

когато се събудеше, щеше да чувства болка в гениталиите си. Сега и по шията ѝ имаше рани.

Изтича отново горе и влезе в друга стая, затворена с автоматични врати, характерни по-скоро за епизод от филма „Междузвездни войни“, отколкото за модерен дом като този. Зад нея имаше друга овална зала с вградени шкафове. Беше дрешник.

Сграбчи една тясна черна тениска с къс ръкав (имаше много такива) и широки дънки „Ливайс“. Обу черни спорни обувки и отвори едно чекмедже. Взе мобилния си айфон, последен модел — и излезе от стаята. Натисна с показалец панела и потърси един номер от списъка с контакти.

Отиде в хола, сложи ръка под главата на Ейлийн, повдигна я и я положи в скута си. Тя още беше в безсъзнание и с тежка анемия.

— Калеп? — попита глас от другата страна на линията. — Защо звъниш? Трябваше да чукаш онази красива злодейка, която...

— Стига, Каал — прекъсна го той. — Чуй ме хубаво. Сгрехихме с нея.

Каал замълча за няколко секунди.

— Какво искаш да кажеш?

— Ейлийн няма нищо общо с действията на „Нюсайънтистс“. Не знае нищо за това, което прави баща ѝ. Не са били близки. Микаил не ѝ е обръщал внимание, не я е обичал както баща трябва да обича дъщеря си.

— За какво говориш?

— Говоря за това, че сме оплескали работата... Аз сплесках работата... Тя е невинна.

— Не се ебавай, Калеп.

— Имам нужда от теб, Каал. За малко да я убия.

— Не си ли ѝ дал да пие?

— Няма да го направя.

— Направи го.

— Не мога.

— Сега угризеня ли имаш? Направи го. После всички ще я помолим за прошка и ще ѝ мине — изръмжа нервно Каал. — Няма връщане назад, няма да го забрави. Или я трансформираш в една от нас, или...

— Повярвай ми. — Погледна я тъжно. — Знам това, но не мога да й го причиня.

Каал въздъхна ядосано.

— Не е време за принципи, Кал.

— Мислиш ли, че не знам това?

— По дяволите... Какво искаш да направя?

— Ела вкъщи. Трябва да ми помогнеш да проверя нещо.

— Идвам след няколко минути.

— И кажи на Мену. Трябва да донесе кръв, за да й прелеем.

Настана мълчание.

— Разчитай на мен.

— Благодаря ти, братко.

— Няма защо. Слушай... добре ли си?

Калейб се замисли за всички ужасни неща, които беше сторил на ангела, който лежеше върху краката му, и отговори:

— Мисля, че си подписах смъртната присъда — ами, ако тя беше неговата истинска *cáraid*? Фрея^[3], предопределена да му принадлежи с тяло, мисъл и душа? Сега, когато знаеше истината, когато беше спал с нея, когато беше пил от нея... имаше постоянна ерекция и чувство на празнота, тъга и страх от... това да престане да я вижда? Да я загуби? Беше отчайващо да не знае какво ще се случи.

— Не говори така. Идвам веднага.

Калейб затвори и сведе поглед към миловидното и красиво лице, което ванирите, неговите събратя, бяха изтормозили. Прокара пръсти по сенките под очите и махна няколко кичура черна коса, които се спускаха по шията й.

— Много съжалявам — прошепна развълнувано.

[1] Пазителите на четирите елемента (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Върховният бог в митологията на северните народи. — Б.пр.

↑

[3] Богиня на любовта, плодовитостта, щастието и пролетта в митологията на северните народи. — Б.пр. ↑

5.

Айлийн се намираше на място, което никога не бе виждала, макар че чувството за нещо познато я объркваше. Наоколо имаше светлини и сенки, които се смесваха като жълто-сива картина. Слънцето залязваше между планините и приканваше нощта да покрие земята. Тя се въртеше в кръг с протегнати ръце в една тайнствена гора. Очакваше някой да излезе от сенките, които лунната светлина рисуваше. Някой любим, обичан, желан и отдавна, отдавна забравен... Сред зеленината се появи силует. Толкова висок и снажен мъж, че докато се приближаваше към нея, тя трябваше да извие глава назад. Не можеше да види лицето му... Беше много неясно.

— Добър вече, красива моя Айлийн — казваше й, навеждаше се и я вземаше на ръце.

Човешката топлина и обич бяха така успокояващи, когато бяха толкова искрени... Кой беше този човек?

— Цял ден питаше за теб — каза мелодичен женски глас зад нея. — Къде е моят *athair*^[1]? Знае малко думи, но тази е първата, която научи. Обожава те.

— И аз нея — отговаряше мъжът. — А ти?

— Какво аз? — попита жената весело и кокетно.

— Обожаваш ли ме, любов моя? — Беше я хванал през кръста и прегръщаше и двете.

— Толкова, че чак ме боли.

— Каж ми го. Каж ми го на моя език — помоли я той.

Жената се засмя сладко.

— *Is caohm lium thu a, mo ghraid.*^[2]

Жената се приближи и го целуна. Защо, по дяволите, не можеше да види лицата им?

Картината се превърна в главозамайваща спирала, която не преставаше да се върти с бясна скорост. Спиралата спря и се появи друга картина.

Беше със същата жена. Не я виждаше ясно, но я усещаше, чувстваше я. Денят беше слънчев, скоро щеше да падне здрач.

Жената я прегръщаше силно и ѝ шепнеше някаква песен на ухото. На какво ѝ приличаше тази приспивна песничка? Гласът я успокояваше и дори можеше да усети аромат. Аромат на ягоди и праскова.

— Айлийн — погали косата ѝ нежно. — *Athair* вече е тук.

Мъжът се приближи до нея, целуна я по бузата и покри и двете с черно одеяло. Прегърна ги силно, като нещо свое.

— Как са моите момичета?

— По-добре сега, когато си тук.

Настана мълчание.

— Днес беше много слънчево — отбеляза той. — Айлийн добре ли се чувстваше?

— Да — отвърна жената и се усмихна. — Опасявам се, че тази госпожичка — хвана ръчичката ѝ и я целуна по пръстите — е решила, че все още не иска да прилича на своя *athair*.

Мъжът потърка носа си в нейния.

— Радвам се — каза той. — Ти си само на три годинки, мъничката ми. Нямахте да е справедливо.

— Не е справедливо и спрямо теб — отвърна жената.

— На мен не ми е необходимо — каза той и сви рамене. — Имам вас, за да носите светлина в живота ми.

Картината отново изчезна и се разпръсна. Усещаше замайване. Отнасяше се. Изведнъж се оказа в друга ситуация.

Тичаха много бързо. Мъжът ги беше сграбчил и двете, заобикаляше дървета, камъни, клони и реки... Носеше ги на ръце.

Бягаха от нещо или от някого. Мъжът се строполи заедно с тях. Бяха го прегърнали силно. Подложи тялото си, за да не се ударят.

Коляното на мъжа кървеше и беше разкъсано.

— Айлийн... — каза жената и я хвана за раменете. — Ранена ли си? — Огледа я разтревожено. — Не? Миличка, погледни ме.

Цялото ѝ внимание се съсредоточи върху лицето на жената. Беше красива, но гласът ѝ пресилваше от страх. Дълга черна коса ли виждаше? Очи... зелени?

— *Athair* е ранен — продължаваше жената.

Отново погледна към мъжа, който пристягаше крака си с парче плат от ризата. Погледна рамото на жената, което също кървеше. Толкова беше уплашена.

— Миличка, погледни ме в очите. Добре, слънчице. Много добре, много си смела. Татко и мама пазят едни много важни неща. Заровени са под магическия камък на моста на Уест Парк. Помниш ли този камък, слънчице мое? Да? Колко се гордея с теб... Искам да тичаш натам, да изровиш нещата и да ги занесеш на *Madadh-allaidh*^[3]. Помниш ли, принцесо? Помниш ли къде са те?

— Айлийн — мъжът протегна ръка към нея и я прегърна. — Моя *áil*^[4] Айлийн. Отдавна не сме ходили там, почти шест години... Помниш ли Улвърхамптън^[5]? Помниш ли парка? Не е много далече оттук, живот мой. Да, малката ми? В името на всички богове... — прошепна разтревожено. — Колко прекрасно нещо сме създали, Хаде — погледна жената с благоговение. — Ще бъде красива като теб.

Жената се разтърсваше от плач.

— Елате тук — помоли той. Жената, наречена Хаде, изтича към него и го прегърна ридаеща.

Тя усещаше, че двамата я притискат, и също плачеше.

— Повече от две хиляди години самота си струваха — каза той и избърса сълзите си. — Помоли *Madadh-allaidh* да те заведат при *AnDuineDoch*^[6]. Повтори какво ти казва *athair*, Айлийн.

— *AnDuineDoch*... — повтаряше и подсмърчаше. — Но... *cha b'eid mi, athair*^[7].

— Не, Айлийн. Все още не си като тях, но ще станеш — каза той и допря чело в нейното. — Ще бъдеш като тях и ще промениш нещата.

Този мъж беше с черна дълга и гладка коса. Очите му бяха... лилави? Светлолилави...

— Намери подаръците, принцесо. И никога няма да се чувстваш изгубена, сладка моя Айлийн — целуна я по бузата. — И помни, че *tammaid* и *athair* винаги ще те обичат, нали?

— *Is caomh lium Aileen glé mhor a mmaid a athair*^[8] — прегърна ги силно и заплака отчаяно.

— *Is caomh lium thu glé mhor Aileen*^[9] — отвърнаха двамата и се опитаха да запазят спомена за този момент.

— Сега бягай... Бягай и не гледай назад... — извика мъжът и се изправи в отбранителна позиция.

Образите отново станаха неясни... Чу викове и шум от тела, които падаха на земята. Тичаше към онова място. Всеки момент щеше да стигне. Чувстваше влагата на гората, аромата на нощта и шума на реката. Тичаше с всички сили... и тогава... Нещо я удари по главата... и някакъв черен водовъртеж я погълна.

Калев наблюдаваше Ейлийн прав, със скръстени ръце. Момичето мръщеше чело и свиваше устни, сякаш сънуваше. Беше си обещал, че няма да прониква в съзнанието ѝ, докато тя не му позволи. Ако се появи в съня ѝ след онова, което ѝ беше сторил, можеше да предизвика мъчителен кошмар. А тя трябваше да почива.

Мену и Каал седяха до дивана, където лежеше девойката.

Мену беше донесъл шест банки кръв от един литър, готови за кръвопреливане. Въпреки че все още беше много бледа, тенът на Ейлийн започваше да се възвръща. Пръстите на ръцете ѝ не бяха студени, нито ноктите морави. Устните придобиваха отново тъмнорозовия си цвят, така привлекателен за Калев. Вените ѝ вече не се очертаваха толкова. Колко зле беше постъпил...

Когато двамата руси и внушителни братя влязоха в стаята и я видяха на дивана, Каал се намръщи, а Мену поклати отрицателно глава.

— Не си успял да се контролираш, доколкото виждам — каза Мену и побърза да подготви кръвта, системите и иглите. Носеше метална стойка, за да закачи банките, и я постави до Ейлийн.

— Не — отвърна Калев сухо.

— Някаква конкретна причина? — Каал го погледна крадешком. Въпросът му имаше няколко цели.

— Увлякох се.

Каал продължи да го гледа известно време. Опитваше се да разбере дали е почувствал нещо специално с нея. Калев остана спокоен и невъзмутим.

— Стига, Каал. Беше просто слабост — упрекна го, втренчил очи в Ейлийн.

— Както кажеш, приятелю. — Вдигна ръце за извинение. — Добре... — Спусна ръцете си и въздъхна рязко. — С какво да ти помогна?

— А Самаел?

— Затворен е за седем дълги и спокойни дни — отговори Мену, докато отваряше чантата до дивана.

— Трябва да помисли върху това, което направи — каза Калев.

— Съгласен съм — потвърди Каал и скръсти ръце. — Добре? За какво става въпрос?

— Ти умееш да установяваш веществата в кръвта, Каал — посочи Калев.

— Така е.

— Ейлийн е диабетичка. Диабет първи тип.

— Не вярвам — каза той и поклати глава.

— Така е — отвърна объркано Калев.

— Не, не е така — повтори Каал и поглади конската си опашка.

— Видях го в съзнанието й. Всяка нощ онзи Виктор...

— Гаджето й?

— Не, Виктор е лекарят й — отвърна Калев със странно озлобление. — Посещавал я е, за да й поставя инсулин.

— Бил е нейният лекар? — попита изненадано Каал.

— Да, бил е нейният лекар — потвърди засрамено Калев. — Ейлийн не обича иглите, а баща й никога не я докосвал, така че той не можел да й го поставя. Виктор е семейният лекар.

— И нищо повече? — Каал я изгледа учудено от горе до долу.

— Не — разбира се, че не. — Калев знаеше по-добре от всекиго, че тя беше девствена. — Кажете ми защо смяташ, че Ейлийн не е диабетичка.

— Знаеш, че вкусът и обонянието ми са много развити. Диабетът променя аромата на тялото и кара кожата да отделя вещество, чийто мирис наподобява ябълка. Хората подушват само онези, чийто аромат е силен, но аз усещам всички. Подушвам ги от метри разстояние. Развих това умение благодарение на аюрведичната медицина в Индия. — Каал беше пътувал много, за да се научи да контролира и да проучи импулсите на безсмъртното си тяло. — Индийците вярват, че ароматите, когато се анализират, помагат да се диагностицират или потвърдят заболявания. Телата се променят, когато са болни, отделят

пот и променят молекулярния състав на телесните течности. Тогава се променя и личният аромат.

— И Ейлийн не мирише така?

— Ех, приятелю — потупа го по гърба. — Знаеш отлично как ухае тази кукличка. Прелестно малиново сладкишче. Това е безспорно, ароматът ѝ... ммм... опиянява.

— Така е — каза Мену и гледаше струйката кръв, която се спускаше от първата банка към вената на ръката на Ейлийн. — Калерб, едва не си я убил — упрекна го той. — Не забеляза ли, докато пиеше от нея, че е специална — изръмжа. — Не може ли да се спреш?

— Мислиш, че е лесно ли? — отвърна Калерб със същия тон. — Ти би трябвало да знаеш най-добре какво е чувството, когато пиеш от...

— Чакай... — прекъсна ги Каал. — Недей да започваш преливането, Мену.

— Ако не започна, ще умре — отвърна Мену и сви рамене.

— Остави ме да я пробвам — предложи Каал. — И така ще разбера от какво лекуват това момиче.

— И дума да не става. — Калерб стисна юмруци и застана нащрек.

— Не искам да я хапя. По дяволите, Калерб! Да не би да е твоя? — попита и зачака. Не последва отговор. — Достатъчна ми е една капка.

— Ще убода пръста ѝ. — Мену взе една игла и я заби. Почти смачка възглавничката на пръста ѝ, за да излезе капка кръв. — Може да не е диабетичка, но някои от пръстите на ръцете ѝ са убождани. Лекували са я, все едно е болна.

— Нека да проверя — каза Каал. Коленичи до нея и пое отпуснатата ѝ ръка от Мену. Разгледа пръстите и кимна. После погледна средния пръст и остана заслепен от перлената капка кръв на момичето. — Трудно е да устоиш на такова вкусно ястие. Нали, Калерб?

Калерб смръщи вежди и Каал видя как един мускул на брадичката му започна да пулсира. Русият красавец приближи устни към пръста на Ейлийн, вкара го в устата си и го засмука като бонбон.

Калерб изръмжа, хвана китката на Ейлийн и рязко я дръпна от устата му. Каал седна на пода със затворени очи, концентриран върху вкуса на Ейлийн.

Калев беше готов да го хване за яката на тясната червена тениска, но Мену го спря с ръка.

— Остави го. Върши си работата, Калев.

Каал продължаваше да седи със затворени очи. След малко се изправи и застана пред Калев.

— Не е диабетичка — каза и му се усмихна. — И между другото, смятам, че не е твоя, освен ако не твърдиш обратното.

Калев присви очи. Познаваше Каал и знаеше, че го провокира, предизвиква го да поиска Ейлийн за себе си. Каал би го направил, без да се замисля, само за да защити ванирите, не защото я искаше или желаше. Притесняваше се от отмъщението на Ейлийн. Тя все още беше дъщерята на Микаил. След начина, по който се бяха отнесли с нея ванирите, нищо не гарантираше, че няма да последва баща си в преследването на техния клан. Ако беше отмъстителна, щеше да го направи.

Ейлийн обаче беше показала на Калев, благодарение на проникването в съзнанието ѝ, че тя не е такава. Той беше убеден, че тя иска да забрави всичко преживяно, да бъде далече от тях, от него, и да започне нов живот на друго място, със своите планове и мечти. Щеше да се опита да бъде щастлива и да не остане травмирана. Щеше да се опита да бъде щастлива... с друг мъж? Тръпки полазиха по гърба му. Тази идея започваше да го дразни и ядосва повече от нормалното.

Едва не беше ударил Каал, задето беше засмукнал пръста ѝ.

— Аз все още нося отговорност за Ейлийн, Каал. Имай ми доверие. Няма да направя нищо, което да навреди на нашите събрата — увери го Калев.

— Така ще стане, ако я оставиш човек — отвърна той и отпусна рамене. — Трансформирай я. Подсигури се, че е една от нас, че не е против нас. Тя е човешко същество и след начина, по който се отнесохме с нея, може да отмъсти за всичко. Това е моят съвет. Ти си нейният господар, ти решаваш.

— Не, не съм — отрече категорично. С какво право щеше да бъде неин господар сега? И преди не беше такъв. — Обаче нося отговорност за нея. В настоящия момент.

— Както искаш, Калев. Имаме ти доверие — съгласи се Мену примирено.

— Добре — потвърди Калев, вече по-спокойно. — Разказвай.

— Инсулинът в кръвта ѝ е естествен, не химическо вещество. Панкреасът ѝ функционира добре. Въглехидрати, мазнини, протеини... отлично. Не страда от никакво нарушение на метаболизма. Няма и хипергликемия. Нивото на глюкоза в кръвта е стабилно. В отлично състояние е. Но ти вече знаеш това... — каза неохотно. — Има обаче някакво допълнително вещество в кръвта.

Калевб смръщи чело и се заслуша внимателно.

— Става въпрос за... — Калевб премлясна още веднъж. — Разтвор от пропранолол и плацебо.

— Дрога? — попита Мену. — Наркоманка ли е?

— Не може да бъде — отсече сухо Калевб. — Каквото и да са ѝ инжектирали, Ейлийн е била убедена, че е инсулин. Никога не е приемала наркотици. Щях да видя това в спомените ѝ.

— Обаче са ѝ ги давали. Вероятно тези инжекции не са съдържали инсулин — заключи Мену. — Ами ако са се престрували, че я лекуват за диабет?

— Какво е действието на тези вещества, Калевб? — попита Калевб, неволно се приближи до Ейлийн и седна на подлакътника на дивана, до тъмнокосата глава на момичето. Не откъсваше очи от нея.

— Това са бетаблокери. Блокират спомените, прогонват сънищата и кошмарите.

— Мисля, че тези вещества — Мену поставяше друга банка с кръв — се прилагат от военните лекари на служещи, които са участвали във войни като тази в Залива или в Ирак. Потискат спомените и им осигуряват спокоен сън. Изпадат в нещо като кома.

— Искате да кажете, че са дрогирали това момиче всяка вечер от седемгодишната ѝ възраст?

— От седемгодишна? — Мену подсвирна. — По дяволите...

— Така мисля, Калевб — потвърди Калевб. — Не забеляза ли някакъв травматичен спомен? Нещо, което да ги е накарало да ѝ дават пропранолол...

— Не. — Калевб поклати глава и погали един кичур с цвят на черен кехлибар. Русите мъже го изгледаха стъписано. Той никога не правеше подобни неща. — Спомените ѝ започват от тази възраст... но... не знам... всичко е толкова объркано.

— Казваш от тази възраст. Какво се е случило преди това?

— Хората започват да съхраняват спомени още от първата си година — прошепна Калев, без да спира да гали косите ѝ. Когато осъзна какво прави, дръпна бързо ръката си. Каал се усмихна злобно. — Къде е била? Какво се е случило със спомените ѝ?

— Каквото и да е, не са искали да го помни — посочи Мену. — Има фрактура на китката. Ще я превържа.

Калев погледна ръцете на Ейлийн. Не само имаше фрактура на китката, а и коланът беше оставил следи. Усети, че стомахът му се преобръща, като си спомни какво бе сторил.

— Онзи негодник Микаил... Баща ѝ — каза Калев с отвращение. — Как е могъл да дрогира дъщеря си на толкова крехка възраст?

— А майка ѝ? — попита Мену. — Все някой е я родил, нали?

— Не помни майка си. Умряла е при раждането ѝ, или поне това се вижда в съзнанието ѝ.

— Предполагам, че това ѝ е казал Микаил.

— Да, наред с други неща. Обвинявал я е за смъртта на жена си.

— Абсолютен нещастник — каза Каал. — Знаеш ли? Мисля, че това е причината, поради която не успяхме да проникнем в съзнанието ѝ. Наркотикът е действал. Обърквал е мозъка и нервната ѝ система.

Калев не можеше да повярва.

— Трябва да ексхумираме тялото на Микаил. — Мену свали празната банка кръв и я замени с нова. — Или да говорим със Самаел, за да разкаже какво е видял в спомените на Микаил.

— Не можем да говорим със Самаел. Изолиран е в стаята за гладуване — отвърна Калев. — Кръвта на мъртвия Микаил не може да ни послужи за нищо. Не можем да четем от мъртва кръв, без жизнена енергия.

— Тогава единственото, което остава, е да почакаме момичето да се възстанови — каза Мену. — Може да успеем да ѝ внушим да ни позволи да проникнем в подсъзнанието ѝ. Спомените ѝ са там, само трябва да се отвори вратата към тях.

— Какво разбра за работата ѝ? — попита Каал.

— Не знае нищо за това, което са правили в „Нюсайънтисстс“. Осъществявала е контактите с петима души, които са били връзка на изследователските центрове на организацията в чужбина — Ню Орлианс, Румъния, Шотландия, Канада и Англия.

— Освен Испания, разбира се — каза един женски глас зад тях.

— Дана... — Калеб се изненада, като я видя.

Сестра му се насочи решително към дивана. Наведе се над Ейлийн и изгледа гневно Калеб.

— Едва не си я убил — каза тя и стисна зъби.

— Дана, какво правиш тук? — попита той. — Откога ни слушаш?

— Достатъчно, за да разбере, че момичето е невинно. Донесох ѝ дрехи. — Посочи един твърд черен куфар, който беше оставила при вратата. Смръщи вежди. — Не бих позволила да я развеждаш гола насам-натам. Не съм толкова безсърдечна.

— Виж ти, Дана... Правиш всичко това, без да знаеш, че няма нищо общо с убийците — прошепна Мену с очарователна фалшива усмивка. — Да не би да имаш сърце...

Дана го погледна студено и престана да му обръща внимание.

— Не убиваме хората за удоволствие. Нито пък би трябвало да чувстваме удоволствие, когато правим това — промърмори раздражено. — Само при самозащита и ако се намираме в неблагоприятни условия, както и когато това са зловредни хора.

— И... не беше ли такъв случаят? — попита Мену иронично.

— Може и така да е. Но тя продължаваше да бъде една невинна жена и не беше необходимо да спи с нея и да я трансформира. Трансформират се само истинските *cáraid* — заяви тя и погледна Мену. — Наказанието трябваше да е принасянето ѝ в жертва, а не да се забавляваме със страданието ѝ. Ами вашият морал? Къде е верността към клетвата ви?

Мену въздъхна престорено.

— Имаш ли да кажеш нещо, Мену? — попита го тя и повдигна многозначително вежда.

— Аз ли? — посочи той към себе си предизвикателно. — Просто се изненадвам, че чувам от теб думите „вярност“ и „морал“, принцесо.

— Не ме наричай така. — Беше свила ръцете си в юмруци.

— Вие двамата кога ще се изчукате за сдобряване? — попита Каал, развеселен от сцената.

— Млъквай, Каал — изкрещяха те едновременно.

Калеб погледна Каал и едва се сдържа, да не избухне в смях. Дана и Мену се гледаха втрещено. После извърнаха лица едновременно, като две малки деца.

— Как е тя? — попита накрая Дана.

— Мену ѝ прави кръвопреливане — обясни Калев. — Ще се възстанови.

— И вече си я трансформи...? — започна разтревожено.

— Не — отвърна Калев и се изчерви.

— Значи моят *bráthair*^[10] се е разкалял — каза гордо тя.

— Не се залъгвай, сестричке — каза той и се изправи. — Не го направих, защото открих, че тя няма нищо общо с това.

— Добре. — Тя сви рамене. — Предполагам, че когато си разбрал това, си се шокирал от стореното и си решил да не ѝ отнемаш живота, човешката природа. Щеше да сбъркаш, ако го беше направил, Калев. Така или иначе щеше да я погубиш, когато откриеш истинската си половинка. Щеше да умре от мъка по теб. Радвам се, че не е станало така. — Изкашля се и погледна крадешком Мену. — Един мъж трябва да знае кога да спре. Не като някои други, които щом им се предостави възможност да опънат нещо, не се поколебаха да трансформират първата, която ги хвана за онази работа.

— Това беше грешка — каза Мену през зъби, дълбоко засегнат от обвинението.

— Така ли? И кога стана грешката, Мену? Докато я чукаше или когато заби зъбите си в нея? Не, най-вероятно... — Беше много напрегната. Гледаше го изпод вежди, зачервена от гняв. — Станало е, когато си ѝ предложил своята шия, за да опита от теб.

— Кога ще го превъзмогнеш, Дана? — Мену си беше сложил маска на студенина и безразличие, но болката продължаваше да личи в дъното на тъмносините му очи.

— Надценяваш се, Мену. Няма нищо за превъзможване — усмихна се тя и опита да се овладее.

— *Mada-ruadh*^[11] — каза той и приключи разговора.

— Мену, недей да я обиждаш повече — обади се Калев, — или ще трябва да те пребия.

— *Cianoil choin*^[12] — отвърна тя и гневно грабна куфара.

— Дана, скъпа... — каза ѝ кротко Каал. — Този език...

— Излезте отгук — нареди им тя. Беше ядосана на Мену и на брат си, но най-вече на себе си. Дори да минат години, векове и хилядолетия, нямаше да се научи да бъде безразлична към думите на някои хора. — Ще я преоблека.

Калев я погледна невъзмутимо.

— Трябва ли да се събуди гола? — попита тя и повдигна вежди.
— Не, братле. Достатъчно беше злоупотребено с нея.

— Да, ще е по-добре да я покриеш — предложи Каал. —
Момичето е твърде хубаво за трима сексуално активни мъже като нас.

Калев се престори, че не чува коментара му. Не искаше да
излезе, не искаше да се отдели от нея. Но защо, по дяволите?

Събра всичките си сили и воля и излезе от стаята, като едва
влачеше крака. Трябваше да хване Каал за шията, за да тръгне с него и
с Мену, който продължаваше да гледа предизвикателно Дана.

Дана се зае да облече Ейлийн.

— Какви зверове... — прошепна и прокара пръсти по раните ѝ.
— С малко късмет ще превъзмogneш това. Изглеждаш силна. Брат ми е
много груб, когато реши — говореше ѝ тя, докато ѝ обуваше
панталона, — но всъщност чака някой да проникне в каменната ниша,
в която крие сърцето си. Можеш ли да си представиш?

Когато я облече, я среса и подреди косата ѝ. Реши, че е
прекрасна.

Стана и извика мъжете да влязат.

Тримата насядаха около Ейлийн. Беше облечена в леко изтъркани
сини дънки и жълто потниче, което прилепваше към невероятното ѝ
тяло.

— Оставям тук чехлите ѝ. — Златисти плажни чехли с черна
подметка „Томи Хилфигър“^[13]. Остави ги до дивана. — Носим един
размер. Почти — усмихна се Дана.

Мену я изгледа косо. Така беше, но Дана беше малко по-висока.

— Какво е времето днес? — попита Калев и погледна към
черния прозорец на хола.

— Не е препоръчително да се излиза. Незнайно защо, днес е
голяма жега. Дойдох през тунелите — отвърна Каал.

— Аз също — каза Дана.

— И аз — добави Мену.

— Значи не можем да излезем до вечерта — заключи Калев. —
Ако се събуди преди това, ще иска да си отиде, но няма да може. Не и
докато не се стъмни. — И само ако той я оставеше да си тръгне.

— Сигурно ще е уморена — каза Мену.

— Ще почакаме.

Опита да отвори очи. Образите от онзи сън все още горяха в съзнанието ѝ. Кои бяха онези хора? Защо тя се чувстваше, сякаш беше онова момиче? Бяха я нарекли Айлийн. Почти като истинското ѝ име.

Господи, ако можеше да си спомни кои са...

Болеше я цялото тяло и вече се разсънваше. От толкова време не сънуваше.

Отвори очи, не без усилие.

Опита да привикне към светлината. Не беше много силна.

— Събужда се — чу мъжки глас.

Едно лице се показва пред нея. Фокусира погледа си. Мъж с дълга тъмна коса, небесен ангел, който я гледаше спокойно. Не... Дявол в човешки образ. Същият, който я беше завързал за леглото.

Изправи се стресната и седна на дивана. Нима на пода имаше поднос с храна? Храна за нея? Отровна, със сигурност.

— Чакай, чакай — казваше Калев, вдигнал високо ръце. — Повече нищо няма да ти сторим.

— Разбира се. Да не би да остана нещо, което да не сте ми сторили...?

Ейлийн се разтрепери, сви колене и започна да се клати напред-назад. Кога ще свърши това мъчение?

Беше объркана. Забеляза, че някой е превързал китката ѝ. Защо? Внезапна болка в слабините я сепна и я накара да изохка. Сложи ръка върху пъпа си, за да затопли мястото. Спомни си всичко и втренчи поглед в Калев. Зад него Мену, Каал и Дана я наблюдаваха с очакване.

— Няма да ми направиш нищо ли? — изръмжа Ейлийн, като едва сдържаше гнева си.

Калев я погледна отчаяно.

— Не, Ейлийн. Всичко беше грешка.

— Разбира се, че беше грешка... Казах ти го, глупако... Кучи син... — Скочи от дивана и тръгна към него, като влачеше със себе си металната стойка. Беше готова да го удари, но стойката ѝ попречи. — Разбира се... Няма да ми сториш нищо, нали? Не мислиш ли, че вече стори достатъчно? Върни ми онова, което ми отне. — Беше се зачервила от гняв и леко ѝ се виеше свят. Беше загубила много кръв. — Защо не умрях? Предпочитам го пред това да те видя пак.

Калев се вцепени и усети горчив вкус в устата. Да ѝ върне онова, което ѝ отне. Как можеше да ѝ върне девствеността? А баща ѝ? Вълнуваше се повече за първото, отколкото за второто.

— Какво си ѝ отнел? — попита сестра му. Като видя изчервеното му лице, разбра всичко. — Не ми казвай, че е била... — Думата „девствена“ заседна в гърлото ѝ от изненада.

— Той е изнасилвач. Насилник. Мъчител. Всичко лошо и откачено, което съществува по света. Такива сте ти и целият ти род. — Думите напиреха в устата ѝ и трябваше да ги изстреля. — Върни ми го. — Ейлийн усещаше, че сълзите я задушават. — Свиня, ще те убия...

— Ейлийн, нека ти обясня защо не можах да разбера това по-рано.

— Не искам да те слушам. Не искам да слушам никой от вас. Оставете ме да се махна оттук. — Стисна юмруци, като заби нокти в дланите си.

Косата ѝ се спускаше по гърба. Очите ѝ бяха синьо-сиви и бадемовидни, зачервени от болка и безсилие. Но... колко красива беше. Гневът зачервяваше бузите ѝ и я правеше толкова привлекателна.

— Не се обиждай, но... Не можеш, момиче — каза Каал и сложи ръце в джобовете на черния си войнишки панталон.

— Не мога? Какво не мога... — извика тя обезумяла.

Ейлийн сграбчи иглата, която беше забита в ръката ѝ, и я изтръгна със сила.

— Не прави така — каза Мену. — Все още си много слаба. Кръвта...

— Кръвта... — Погледът ѝ помътня и се изпълни с отвращение. — Ти ме ухапа, копеле проклето — каза тя със смръщено чело, като си спомни как Калев засмука шията ѝ. Хвана спринцовката и започна да дупчи банката с червена плазма, която висеше от стойката. Скъса я и тя протече в ръцете ѝ. Хвърли я с всички сили към гърдите на Калев, като опръска тениската и лицето му. Той я хвана изненадан. — Ето ти храна, животно. На вас е необходима повече, отколкото на мен, пиявици... Искам да изляза оттук.

Калев сбърчи чело. Не можеше да я обвинява, че се държи така. Беше изпаднала в истерия и не се страхуваше от тях.

— Защо не пиеш, чудовище? — попита го тя с остър глас.

Каал и Мену избухнаха в смях. Дана наведе глава засрамена. Каал избърса с пръст една капка от лицето си и я поднесе към устата си.

— Ммм... хич не е зле — усмихна се подигравателно.

Ейлийн продължаваше да гледа своето чудовище, адския демон, своя ангел на смъртта.

— Предпочитам твоята — отвърна Калев накрая и пристъпи към нея. — Ела тук.

Ейлийн разтърси глава и го изгледа ужасено.

— Само да посмееш — каза тя и отстъпи назад.

— Не се страхувай от мен. Вече знам, че си невинна, няма да те нараня.

Ейлийн започна да се отпуска, но бързо се окопоти.

— Не мислиш ли, че злото вече е сторено? Не се приближавай. Излез от главата ми. — Постави ръце на слепоочията си.

Огледа се притеснено и откри в желязната стойка за плазмата потенциално оръжие. Сграбчи я и я вдигна срещу Калев като копие.

— Ще се превърна ли в една от вас? — Изгледа ги с омраза. — Ухапа ме... Вие сте вампири.

— Няма да се трансформираш, Ейлийн — каза Калев и вдигна ръка да я успокои.

— Гледай ти, колко е войнствена... — възкликна Каал.

— Млъкни — каза му сухо Калев, без да отделя поглед от Ейлийн.

— Колко време съм спала...? — Беше й трудно да говори за случилото се.

— Около шест часа — отговори Калев.

Ейлийн изви леко устни, сякаш замисляше нещо. Усещаше вулкан от ярост и гняв в себе си.

— На какво се смееш, Ейлийн?

— Казах ти да не влизаш в главата ми... — изкрещя тя. Зачервените й очи бяха огромни.

— Калев... — обади се Дана. Ейлийн имаше нужда да се успокои. Може би тя трябваше да поговори с нея чрез телепатия.

— Не — отвърна той на сестра си.

Калев смръщи вежди. Да не влиза в главата й ли? С кого си мислеше, че говори? Той можеше да прави каквото си иска с нея.

Ейлийн беше негова собственост от момента, когато я видя на прозореца на дома ѝ. При други обстоятелства вече щеше да ѝ е показал кой заповядва. Е, вече ѝ го беше показал, припомни си с огорчение. Но не можеше да постъпи отново по този начин с нея. Не и след онова, което се беше случило и което беше открил. Просто нямаше как.

— Какво ще правиш с това? Да не мислиш, че искаме да се сражаваме с теб? — попита развеселен Каал.

— Да се сражавам? — повтори Ейлийн и стисна още по-силно металната стойка. — Не, застаряващ плейбой. Няма да се сражавам.

Каал изведнъж се вцепени, а Мену и Дана избухнаха в звучен смях.

— Харесва ми — каза Дана и кимна.

Ейлийн ѝ хвърли презрителен поглед, но Дана не обърна внимание и продължи да се усмихва.

Защо всички се държаха, сякаш онова, което ѝ бяха сторили, не беше нещо ужасно? Защо бяха толкова спокойни? Защото властта беше в техни ръце, но тя разчиташе на ефекта на изненадата.

Калев се забави няколко секунди, преди да влезе отново в съзнанието ѝ, и затова не разбра какво се кани да направи. Няколко секунди не му достигнаха, за да задържи Ейлийн, която скочи от дивана, изтича до черния прозорец и запрати металната стойка към стъклото.

Прозорецът се пръсна и слънчевата светлина проникна в цялата къща.

Изненадани от дързостта на момичето, четиримата ванири изтичаха да се скрият в кухнята. Слънчевите лъчи не стигаха дотам, макар че осветяваха просторния хол.

Момичето явно беше вложило доста сила, за да счупи прозорците. А и много хитро беше изчислила часовете, откакто беше там. Шест часа ѝ беше казал Калев. Когато пристигнаха, приближаваше четири през нощта. Предположи, че сега е около единайсет на обяд.

Ейлийн закри очи с опакото на ръката си и се опита да ги отвори леко. Когато големите ѝ котешки очи привикнаха с дневната светлина, подпря ръце на рамката на прозореца, като внимаваше да не се пореже, и прескочи от другата страна. Озова се в голяма градина, добре оформена и поддържана. Наоколо нямаше други къщи.

Обърна се, за да огледа къщата. Дизайнерска постройка с правоъгълни форми. Помещенията във вътрешността обаче бяха овални. Но защо? Не можеше да отрече, че ваните са много модерни, а също така и сноби.

Погледна към кухнята. Дотам не достигаха слънчевите лъчи, защото беше много отдалечена от прозореца.

Дишаше ускорено, а ръцете ѝ продължаваха да треперят.

— По дяволите! Какво ще правим сега? — попита Мену и покри с тялото си Дана.

— Махни се от мен... — каза тя и го удари по гърдите.

Мену се изненада от това, което бе направил, и се изправи още щом тя го докосна.

— Няма защо да ми благодариш — каза той мрачно.

Калев се изправи полека и заслони с ръка очите си.

Ейлийн очакваше, че именно той ще се надигне. Искаше да види със собствените си очи как ще избяга от него.

— Казах ти да се увериш, че си ме осакатил достатъчно, чудовище — каза тя с дълбок и уверен глас. — И че ако не го направиш и имам възможност, ще те открия и ще те унищожа. Няма да забравя какво ми стори.

— Тогава ела при мен — отвърна той и я подкани с ръка да се приближи. — *Ела и ме унищожи. Но ме унищожи... в леглото* — каза в съзнанието ѝ със съблазнителен поглед.

Ейлийн стисна силно устни и почувства как зърната на гърдите ѝ се втвърдяват. Беше я погалил от разстояние ли? Не беше възможно.

— Ела ти — отвърна тя и вдигна брадичка. — А, забравих, че вампирите не излизат на слънчева светлина.

— Не сме вампири, Ейлийн — отвърна той.

— Вълкът си е вълк, макар и в овча кожа.

Ейлийн се обърна и си тръгна, без да му обръща внимание. Трябваше да избяга.

— Чакай — извика Калев. — Сбърках с теб, но не и с баща ти. — Не можеше да я остави да си отиде. Трябваше да я върне.

Ейлийн спря. Баща ѝ? Не се беше сещала за него от момента, в който видя как умира в ръцете на Самаел. Трябваше ли да се чувства виновна?

— Ние, ванирите, имаме причини да го преследваме — обясни Калевб търпеливо. — Спомни си думите на Беата, онава, което се случи с Тор и с всички останали, които изчезнаха. Вашата фирма стои зад това, макар че ти не вярваш. Те са ловци. Залавят ни, защото мислят, че сме вампири, но не сме. Грешат.

— Това не е вярно. „Нюсайънтисг“ не изследва същества, които не би трябвало да съществуват. Такива като теб — изрече тя с омраза. — Фирмата създава хирургически инструментариум, апаратура от последно поколение, ваксини и вещества, които да подобрят успеваемостта на рисковите операции. Нищо не знаят за психичноболни като вас, нито за вампири, нито за Дракула, нито за любимата на Франкенщайн...

— Така ли — извика Мену иззад плота, без да се изправя. — Знаеш ли, създали са и една ваксина за теб. Специална, за момиченца, които трябва да забравят нещо. Не си диабетичка, Ейлийн. Лъгали са те, дрогирали са те през нощта, за да забравиш нещо, което вероятно си преживяла като малка... Нещо, което не са искали да си спомниш.

Ейлийн пребледня и преглътна.

— Лъжеш — изкрещя тя.

— Не лъже. — Калевб тръгна към нея и спря точно на границата между сянката и светлината. — Откога не сънуваш?

Ейлийн се загледа в него. Там, сред сенките, приличаше на привидение.

— Какво?

— Откога не сънуваш? — повтори той по-бавно.

Ейлийн започна да се олюлява, но не отговори.

— Когато идваше Виктор, твоят лекар... — продължи Калевб.

— А, значи сега е „моят лекар“? — попита тя и излезе от трансa. Според Калевб Виктор беше неин любовник. Почувства как буца засяда в гърлото ѝ, а очите ѝ започнаха да парят. Беше се почувствала толкова безпомощна в ръцете му.

Калевб поиска да изтича към нея и да я утеши. Да я прегърне и да я люлее, така че никога вече да не я види да плаче.

— Когато той идваше и те инжектираше, веднага ти се доспиваше, нали?

— Той контролираше диабета ми.

— Не, Ейлийн, лъгали са те.

— Защо ще правят нещо подобно? — Гласът ѝ трепереше от мъка.

Не ѝ достигаше въздух. Трябваше да се измъкне някак оттам. Да тича, да забрави, да разбере. Не биваше да вярва на нищо от онова, което ѝ казваха. Беше силна.

— Все още не знам. Ако останеш, ще направя всичко възможно да разбереш какво са ни сторили и да откриеш защо са постъпили така с теб. Моля те, не си отивай.

Молеше я. Не можеше да повярва. Къде беше животното насилник отпреди няколко часа? Не разбираше. Не можеше да я разиграва както си иска. Откъде се появи това изненадващо уважение?

— Не ме интересува какво са ви сторили. Не ме интересува какво искаш от мен. Искам само да си отида и да забравя всичко. Да направя така, сякаш никога не си влизал в стаята ми, сякаш никога не сте убивали баща ми, сякаш никога... не си ме връзвал за леглото и...

— Тя стисна очи, за да прогони спомена, и разтърка китките си. — Не искам да те виждам никога повече. Никой от вас. Ако ме оставите на мира, няма да кажа нищо. — Така ли? Това няма да стане. Щеше да отмъсти. Щеше да отмъсти на всички тях.

— Не можеш да си отидеш сама — прошепна той.

— Само гледай — предизвика го.

Тръгна и Калев я изгуби от поглед. Не можеха да излязат. Щяха да загинат, изпепелени от слънцето. Един-единствен лъч върху кожата им и щяха да пламнат като факли.

— Повикайте всички ванири от Блек Кънтри^[14]. Да излязат по улиците на свечеряване и да я търсят — нареди Калев. — Не можем да я оставим сама.

— Така ли? — попита Каал с недоумение. — Тя е твърдо решена да забрави всичко...

— Няма да го забрави — каза Дана. — Няма да го направи, уверявам ви. И ще направи всичко възможно да си отмъсти. Ще ни предаде.

— Трябва да я намерим. — Калев се прикри зад плота, докато слънцето престана да грее от прозореца.

Не можеше да я остави сама. Тази жена беше тежко ранена и не можеше да се справи сама.

Не, нямаше да се отдели от нея.

-
- [1] На келтски език означава „баща“. — Б.пр. ↑
- [2] На келтски език означава „Обичам те, любов моя“. — Б.пр. ↑
- [3] На келтски език означава „звяр-вълк“. — Б.пр. ↑
- [4] На келтски език означава „млада и обичана“. — Б.пр. ↑
- [5] Град в Уест Мидландс, Англия. — Б.пр. ↑
- [6] На келтски език означава „мъжът от нощта“. — Б.пр. ↑
- [7] На келтски език означава „Но те не са като мен, татко“. —
Б.пр. ↑
- [8] На келтски език означава „Много ви обичам, мамо и татко“.
— Б.пр. ↑
- [9] На келтски език означава „Обичаме те, Айлийн“. — Б.пр. ↑
- [10] На келтски език означава „брат“. — Б.пр. ↑
- [11] На келтски език означава „курва“. — Б.пр. ↑
- [12] На келтски език означава „кучи син“. — Б.пр. ↑
- [13] Известна американска марка дрехи, аксесоари и др. — Б.пр.
↑
- [14] Черната страна (англ.). — Б.пр. ↑

6.

Ейлийн не знаеше от колко време тича, но го правеше без посока, отдалечаваше се от онази къща, от онези чудовища, от онази странна реалност, в която изведнъж беше попаднала. Влачеше крака, защото нямаше сили да сгъва коленете си. Гравитацията я теглеше надолу. След няколко часа слънцето щеше да залезе и те щяха да тръгнат да я търсят, беше сигурна. Бяха вампири. Вампирите имат кучешки зъби и смучат кръв. И те това правеха.

Не искаше да мисли много, болеше я главата, чувстваше слабост. Искеше само всичко това да свърши.

Беше в Англия, на място, наречено Дъдли, в рамките на Бирмингам. Това знаеше. Беше прочела табелите по магистралите, когато я доведоха с колата. Полугола.

Проклети копелета.

Погледна краката си. Носеше чехли, дънки и потник. Да не би да са мислели, че като ѝ се извинят и ѝ дадат дрехи, тя ще забрави всичко?

Подхлъзна се и щеше да падне. Вървеше по широка тревна площ. На хоризонта се виждаше индустриална зона. От комините на фабриките излизаше гъст черен дим.

Помисли си, че там е доста замърсено. За щастие беше слънчево, но тя знаеше, че Англия се слави като страната на облаците и дъждовете.

Ако фабриките изпускаха такъв гъст дим, със сигурност спомагаха за оформянето на тъмен слой облаци над целия район, поне над Дъдли.

Изобщо не познаваше тези земи. Само Лондон, от едно седемдневно пътуване от института. Но не посетиха други селища в околностите. Поне английският ѝ беше перфектен и нямаше да има проблем с общуването. Голяма утеха, няма що... След всичко, което се беше случило... Прииска ѝ се да се изсмее.

Погледна небето. Е, мястото не беше отблъскващо. Просто трябваше да открие положителните му страни.

Тананикаше, за да успокои нервите си. Бяха я отвлекли, бяха убили баща ѝ пред очите ѝ. Бяха разкъсали дрехите ѝ, бяха я удряли и докосвали без капчица уважение, бяха я обиждали и освен това я бяха завързали с колан за легло, сякаш е порноактриса, която обича садомазохизма. Престана да пее.

Калев беше отнел девствеността ѝ като хищник.

Защото тя се съпротивляваше. Беше груб, истински звяр в началото, но след това... След това нещо се беше променило, в момента, в който беше разбрал, че е девствена.

Докосваше я, за да я възбуди, за да открие удоволствието, и започна да се движи по-нежно. Дълбоко, но нежно. И тя беше изпитала наслада, несъмнено. Два пъти (без да броим онзи в колата), преди да усети устата му на шията си. Знаеше, че трябва да се чувства обидена и унижена. И голяма част от нея се чувстваше така. Интимността с ванира обаче беше оставила следа у нея.

Изведнъж спря и разтвори широко очи. Постави лявата ръка на шията си, там, където беше пил от нея. Беше я ухапал. Беше забил кучешките си зъби, беше я облизвал и пил от нея, сякаш тя щеше да утоли жаждата му.

Като си спомни това, вратът и едно място много по-надолу започнаха да пулсират и космите по ръцете ѝ настръхнаха.

Да не би да ѝ беше харесало? Не, Ейлийн... Как можеш дори да си го помислиш? Ядоса се на себе си.

Когато той я ухапа, тя започна да вижда бели звездички пред очите си. Усещаше, че плува, че се носи над леглото, а ръцете му бяха като нагорещено желязо около кръста ѝ. Дланите му обхващаха здраво задните ѝ части.

Отново вървеше без посока, усещаше болка при всяка стъпка. Чувстваше сърбеж по някои части от тялото. Интимни места. Например слабините.

Нямаше точна представа от колко време тича, но беше убедена, че са повече от три часа.

С кого можеше да говори? Нямаше пари, нито една лира, за да се обади в Барселона. Ако говореше с полицията, щяха да ѝ се изсмеят. Кой щеше да ѝ повярва? За Бога, кой вярваше във вампири?

Единственото сигурно нещо беше, че бяха убили баща ѝ. Баща ѝ беше мъртъв. Защо не можеше да пророни и една сълза за него?

„Няма за какво да плача“, отговори си сама. Нито един спомен, нито една ласка, нито една добра дума. Нищо. Беше толкова странно да види как баща ѝ умира и да остане толкова безразлична. Нямахте мили спомени или нежни думи. Нямахте съпричастни жестове или топли прегръдки. Болеше я повече от тази емоционална празнота, отколкото от факта, че той беше мъртъв.

Дали беше истина? Наистина ли компанията бе замесена в преследването на ванирите? Това беше нещо свръхестествено. Не можеше да е вярно. Или можеше?

Побъркваше се. Ако разкажеше на Габриел и Рут, щяха ли да повярват?

Трябваше да намери начин да се върне в Барселона. Имаше нужда от тях. Имаше нужда от хората, които я обичаха, които ѝ даваха топлина. Сигурно се питаха къде е. Чуваха се всяка сутрин. Вероятно се чудеха защо не могат да я открият.

Ами диабетът? Виктор щеше да отиде вечерта в дома ѝ, за да ѝ постави инсулин. Ами ако не беше инсулин, както каза Калев? При всички положения тя нямаше да е там, когато Виктор отиде да я види. Нито баща ѝ.

Микаил беше мъртъв. Майчице... какво да прави?

Телефонна кабина. Телефонна кабина и някой добър човек, който да ѝ заеме пари, за да се обади на някой от тримата. Това ѝ трябваше.

Трябваше да дойдат в Лондон, за да я намерят, но тя някак си щеше да стигне до столицата.

Все още обаче не беше срещнала нито един англичанин, освен онези чудовища.

Тичаше към индустриалната зона. След половин час беше там.

Оказа се жилищен комплекс. Център на някакъв град. Покрай улиците се издигаха къщи, а една табела сочеше името на това място. Седгли^[1].

Къщите бяха в типичен английски стил — от червени тухли, еднакви, с бели прозорци. Някои имаха калуна^[2] на входа и паркирани коли отпред. Ако позвънеше някъде, със сигурност щяха да ѝ отворят. Но не и в този вид. Отхвърли идеята.

Размина се с група младежи. Говореха оживено и се смееха. Бяха далече от кошмара, който тя преживяваше. Не трябваше да привлеча вниманието им. Нямаше причина да им обърне внимание, нямаше защо да се загледа в тях, освен защото имаше нужда от помощ и защото един от младежите, високо едро момче, с розови бузи и руса коса, носеше жълта тениска с надпис на английски: „Опознай мъжете на Улвърхамптън“.

Дъхът ѝ секна. Не можеше да си поеме въздух. На улицата имаше пейка и тя седна, за да се успокои. Когато кръвта отново нахлу в мозъка ѝ, започна да си спомня какво беше сънувала.

Татко и мама оставихме два подаръка за теб. Заровени са под магическия камък под моста на Уест Парк. Помниш ли камъка, слънчице мое? Помниш ли Улвърхамптън?

Опря лакти на коленете си и стисна глава.

Този сън... тя ли беше момичето, на което говореха онези хора? Но... как беше възможно? Не си спомняше нищо подобно?

Вдигна глава и се огледа. Всички минавачи я гледаха учудено. Кой знае какъв вид имаше... Потна, изтормозена...

Без да се замисли, спря младежите и се обърна към момчето с тениската.

— Имам нужда от помощ, загубих се — каза възможно най-спокойно.

— Добре ли си? — попита я загрижено момчето. Погледна раните по лицето ѝ.

— За това ли говориш? — Посочи лицето и китката си. — Стана онзи ден. Паднах... от един мотор.

Момчетата се спогледаха с недоверие.

— Трябва да стигна до Улвърхамптън. До... до Уест Парк. Пристигнах с приятели от Барселона. Разглеждахме Седгли, но се отделих и ги загубих от поглед. Автобусът, който ни докара тук, вероятно е тръгнал. Сборният ни пункт е Улвърхамптън. Трябва да пристигна преди седем вечерта. Но не мога да отида, защото... защото чантата с портфейла и мобилния ми телефон остана в една от моите приятелки. Сега не мога да ги открия и нямам пари, за да стигна дотам. — Откъде ѝ идваха наум тези лъжи?

Момчето се усмихна и погледна тениската си.

— Вероятно знаеш, че съм мъж от Улвърхамптън, нали? — Посочи надписа и емблемата с форма на вълча муцуна.

— Е — каза тя и го дари с прелестна усмивка, — явно това показва твоята тениска. Можеш ли да ми кажеш как да стигна дотам?

— Можем да те заведем, ако искаш — каза той. — Живея там и съм с колата. Нали не мислиш да отидеш пеша?

— Ами... да.

— Не е много далече с кола. Пеша обаче пътят е около четири часа и половина.

— Ужас. — Погледна златистите си сандали. Нямахте да може да ходи още дълго. Раните по краката я боляха.

Момчето погледна как е обути и я окуражи.

— Не се срамувай... — изчака тя да каже името си.

— Ейлийн. — Подаде му ръка и той я пое.

— Аз съм Боб. Приятно ми е.

— И на мен.

— Значи да те закарам?

Ейлийн се поколеба за миг.

— Не се притеснявай. Ако искаш, ние също можем да дойдем — каза друго момче от групичката, по-високо и слабо от Боб. — Боб е много опасен за хубави момичета като теб.

Тя се престори, че не го чува. Последното, от което имаше нужда, беше още мъжко самочувствие. Достатъчно голяма доза беше получила от чудовището Калев. Не знаеше дали може да им се довери. Но реши, че не е възможно всички да са злодеи.

— Не искам да ви притеснявам — каза тя и прехапа устна.

— Спокойно, няма проблеми. Аз тъкмо щях да се прибирам натам — отвърна Боб.

Не. Това момче нямаше да я нарани. Изглеждаше добър човек.

— Ще стигнем за двайсет минути, ще видиш — настоя той.

— Колко е часът сега? — попита го тя.

— Пет и половина.

Беше вървяла повече време, отколкото предполагаше. Страхът е способен да инжектира голяма доза адреналин.

— Добре, Боб. Имам ти доверие.

След като седна на предната седалка в червения фолксваген, потъна в спомена за съня си. Не разбираше защо беше решила да му

обърне внимание, нито защо бързаше да стигне до Уест Парк. Предишният ѝ план беше да намери някоя телефонна кабина и пари, да се обади в Барселона да дойдат да я вземат. Намеренията ѝ обаче се изпариха, когато дойде на това място и срещна момчетата.

Ами ако това беше някакъв знак? Е, сега щеше да разбере.

— Сигурно много си се притеснила, когато си се оказала сама в непозната страна и без пари...

Ейлийн се изкашля и погледна Боб. Най-накрая беше попаднала на добър човек. Възпитан и учтив, готов да ѝ помогне, без да иска нищо в замяна. Беше млад, на не повече от трийсет години.

— Да, малко се изплаших — отвърна леко засрамена.

— Аз също бих се изплашил.

Ейлийн го изгледа от горе до долу. Едър, здрав, с мускули на щангист, които биха стреснали мнозина.

— Да, със сигурност — каза тя и се опита да се усмихне.

— Разбира се, че не. — Той избухна в смях.

Колко бързо се променя животът, мислеше си тя, като гледаше през прозореца. Седеше в кола, с момче, което не познаваше, водена единствено от интуицията си, която ѝ говореше, че Боб не е лош човек. Объркана, в преследването на един сън. Първият, който имаше от седемгодишна.

— Искам някой ден да отида в Барселона. Имам познати, които са ходили там, и разказваха за чудеса.

— Ами градът наистина е красив и пълен с култура — каза тя. Чувстваше се длъжна да разговаря със своя спасител. — Почти винаги е слънчево, плажовете са невероятни, а нощите — топли и изпълнени с весело настроение. Храната е превъзходна. Оттам е и най-добрият футболен отбор в света.

— Футболен клуб „Барселона“ — каза Боб.

— Точно така.

— Обичаш ли спорта, Ейлийн?

— Много. Всякакъв спорт, но най-много харесвам футбола и отбора на Барселона.

— Добре, няма да споря, че най-добрият футболен отбор в света е от твоя град, но вторият най-добър е „Улфс“. Ще ти дам два билета, за да ги гледаш на летния турнир, който организират. Докога ще си тук?

Не знаеше. Зависеше от това, дали Кaleb и неговите хора ще я намерят.

— Скоро ще си тръгна — отвърна тя, с надеждата, че думите ѝ ще се сбъднат.

— Добре. Тогава ще ти дам билетите и ти ще прецениш дали можеш да отидеш да ги гледаш, преди да заминеш. — Отвори жабката с лявата ръка, извади два билета и ѝ ги подаде.

Ейлийн ги взе, кимна и отново се загледа през прозореца. Последното, което искаше, беше да гледа футболен мач, а още по-малко да говори с някого. Беше на път да се отпусне и да заплаче след всичко, което беше преживяла.

Пристигнаха в град, пълен с живот, магазини и много атмосфера. Минаха покрай една прекрасна църква.

— Църквата „Свети Петър“. Красива е, нали? — посочи Боб. — Тук има от всичко. Художествени галерии, театър, магазини, паркове... От началото на юли ще се превърне в град без вреден дим. — Постави два пръста върху устните си и се престори, че пуши и се задушава.

— Окончателно забраняват тютюнопушенето?

— Да. Няма да може да се пуши на обществено място. Супер.

— Да. Пушенето убива — измърмори тя иронично. След кошмара, който беше преживяла, въпросът „за“ или „против“ пушенето ѝ изглеждаше смешен.

Боб се съгласи и включи десния мигач. Беше типичен англичанин. Много възпитан, голям кавалер и в същото време — много разглезен. Но беше с добро сърце и напълно безобиден.

— Разгледа ли вече града? — попита я той, погледна в огледалото за задно виждане и зави.

— Малко. — Беше ѝ неприятно, че го лъже.

— Има туристически информационен пункт до Уест Парк. Ще ти дадат чудесни пътеводители.

— Наблизо ли живееш? — попита тя. Нямаше да е лошо да има някакъв контакт, за всеки случай.

— Живея близо до кинокомплекса на Улвърхамптън.

Спря колата. Намираха се пред огромен парк със зелена трева, много подреден и добре поддържан, пълен с дървета и очарователни пътечки, които се губеха сред растителността.

— Е, това е мястото.

Ейлийн кимна и сви притеснено устни. Как щеше да му се отблагодари за това, което беше направил за нея?

— Боб, не можеш да си представиш каква услуга ми направи.

— В замяна можеш да дойдеш на турнира — усмихна се той и разтвори широко очи.

— Ще направя всичко възможно. — Тя се наведе и го целуна по бузата. Заслужаваше, беше нейният кавалер.

— Уау — изчерви се той. — Почакай. — Извади портфейла си и й подаде пет лири. Написа телефона си на лист и също й го даде. — Ако имаш нужда от мен, потърси ме на този номер. Ако не намериш приятелите си, използвай парите, за да им се обадиш и да ги откриеш. Бих ти дал мобилния си телефон, но не го нося.

Тя стисна ръката му с благодарност.

— Боб, ако не се видим повече, ще запазя този номер. Ще ти се обадя, за да съм сигурна, че когато дойдеш в Барселона, ще мога да ти покажа града.

— Ейлийн, познавам следите, които оставят ударите с юмрук — каза тихо той. — Самият аз съм боксьор. Моля те, ако имаш нужда от помощ, не се колебай да ми се обадиш.

Тя пребледня. *Как искаше да му разкаже.*

Боб се усмихна, а Ейлийн се усмихна тъжно. Така се разделиха.

Имаше добри хора по света. Много добри хора в Англия, в Улвърхамптън. Не всичко беше лошо все пак. Беше убедена, че отново ще види Боб.

Изведнъж се озова сама пред парка, който я караше да се чувства малка, не само на ръст, а и на години. Интересно усещане.

Тръгна по една пътека и почувства, че кожата й настръхва. Явно си спомняше мястото. Но това беше невъзможно, защото никога не бе идвала тук. Ухаеше на мокра трева, на лято и на сладка мъгла, вдясно имаше мост, под който криволичеше река.

Сърцето й замря. Мост.

Ръцете й започнаха да се изпотяват и трябваше да се наведе и подпре на коленете си, за да си поеме дъх. Не беше добър момент за панически пристъп.

Хората минаваха покрай нея като в най-обикновен ден. Но това не беше обикновен ден. Група вампири я бяха отвлекли и беше сънувала спомен за живота на една двойка и тяхната дъщеря. Освен

това беше загубила баща си и... своята девственост. Най-много я болеше от начина, по който се беше случило. Трябваше да престане да мисли за това и да се концентрира върху съня си.

Мястото. Онези хора. Мостът.

Сви встрани от пътеката и се строполи на земята. Над поляната летяха калинки, а при реката — пеперуди. Седна и обгърна краката си.

Всички инстинкти ѝ говореха, че се намира на правилното място и в точното време, че преди много време някой е скрил подарък под този мост, под един магически камък. Не много голям, но особено очарователен мост.

Една сцена премина през съзнанието ѝ. Мъж и жена я прегръщаха. Беше лятна нощ. Рожденият ѝ ден. Една тухла от моста беше отместена и те сложиха нещо вътре. После отново поставиха тухлата.

Разтърси глава и я хвана с ръце. Трепереше.

Явно беше болна. Нямахше друго обяснение. Онази сцена беше някаква халюцинация.

Не. Не беше халюцинация. По дяволите, Ейлийн, събуди се... Беше я ухапал най-красивият и зъл мъж, когото беше срещала през живота си. Беше я ухапал с вампирските си зъби. Беше ходила в подземията и срещнала така наречените ванири. Беше сънувала друг живот, който вероятно и непонятно как някога е бил неин. Какви бяха спомените ѝ преди седемгодишна възраст? Къде са били досега?

Момичето от съня се казваше Айлийн. С „А“, не с „Е“, но имената бяха почти еднакви.

Калев беше прав. Диабетът ѝ беше перфектно контролиран, никога не беше имала проблем. Кога я диагностицираха? На седем години. Какво се беше случило? Помнеше ли да се е чувствала зле или да е имала припадък, за да диагностицират това заболяване? Не. Всъщност не помнеше нищо преди това.

Калев беше прав. Когато Виктор я инжектираше, не минаваха и десет минути и тя изпадаше в безпаметно състояние до следващия ден. След диабета престана да сънува. А преди това сънувала ли е?

Както и да е. Все още беше жива и имаше възможност да разбере дали този сън е кадър от живот, който бе загубила сред остатъците от паметта си.

Беше слънчево, но на дневна светлина не можеше да отиде под моста. Пазачите в парка щяха да я видят. Щеше да изчака да мръкне, макар че рискуваше с тъмнината да дойдат Калев и неговият клан.

Протегна се и се отпусна, без да иска, без да може да повярва.

В дванайсет часа ставаше на двайсет и две години. Вече нямаше да е същата. И как можеше да бъде?

Замисли се за плановете, които имаше — проекта за специализация в Лондон, желанието ѝ да помага на обществото чрез нов обучителен метод. Вече не можеше да следва мечтата си.

Едва успяваше да запази разсъдъка си, какво оставаше да преподава на някого. Онези хора ѝ бяха отнели всичко, но нямаше да остане със скръстени ръце.

Първо щеше да се опита да разбере какво се случва с нея и защо в главата ѝ нахлуват чужди спомени. После щеше да провери с какво действително се занимава фирмата на покойния ѝ баща. Ако Калев казваше истината, не можеше да позволи нещо подобно. Убиваха същества, които имат деца. Деца, които бяха различни и страдаха. Децата са си деца, независимо от произхода им.

Тя беше видяла как умира баща ѝ. Защо не ѝ беше мъчно? Защо?

Стисна юмруци и удари по меката, покрита със зеленина земя. Почувства как нещо мокри бузата ѝ. Избърса го и откри, че плаче.

— Стига съм плакала... — Изправи се и седна отново със свити крака.

Не беше молила за нищо от това. Не беше искала да открие онова, което беше открила. Беше затънала в нещо, което не беше търсила, във война, която не беше нейна. Обаче я бяха замесили. Ами стига толкова.

Нямаше нищо. Беше сама. Какво можеше да изгуби? Не беше страхлива. Нито пък беше от хората, които заравят глава в пясъка и така забравят за целия свят.

Свят на мрак, кръв и кланове, който я беше изтръгнал от нейния уютен и приятен живот. Сега всички трябваше да изтърпят последствията.

Първо, Калев. Защо не можеше да престане да мисли за него? Разтърка китките си с отнесен поглед.

Изправи се. Огледа се и без да се замисля повече, слезе към брега на реката. Като внимаваше някой да не я види, нагази във водата.

Тя беше студена, но Ейлийн беше благодарна за рязката смяна на температурата, защото възвърна контакта ѝ с реалността. Над повърхността имаше малки комарчета. Реката не беше много пълноводна. Ейлийн бързо се скри под каменния мост и започна да опипва тухлите, които оформяха извивката.

Имаше една почти скрита от водата, върху която бяха издълбани букви. Ейлийн се наведе и я опипа. Опита се да прочете надписа.

J A T FOREVER

J A T завинаги?

Огледа се. Стъмваше се и вече не се виждаха хора. Тя пъхна пръсти покрай ръбовете на тухлата. Изглеждаше куха. И... се движеше...

Опита се да я извади, но беше доста трудно. Само още малко и... хряс. Тухлата остана в ръцете ѝ. Ейлийн се усмихна и погледна черната дупка в стената. Пъхна ръката си и внимателно опипа вътрешността. Дали имаше плъхове? „Не мисли за това“.

Докосна влажна кал, грапава стена и нещо, обвито в кърпа. Вкара по-навътре ръка и го стисна здраво.

Татко и мама оставихме два подаръка за теб. Заровени са под магическия камък под моста на Уест Парк. Помниш ли камъка, слънчице мое?

Истина ли беше? Успя да извади увития в кърпата предмет. Беше правоъгълен, дебел и тежък. Боже мой, значи беше истина.

Излезе от реката. Тичаше като обезумяла. Стискаше съкровището така, сякаш от това зависеше животът ѝ. Погледна небето. Слънцето залязваше.

Мокра и трепереца, тя потърси къде да се скрие. Под дърво, в храстите, зад някоя стена — всяко място щеше да е подходящо, за да разгледа какво носи със себе си.

Намери няколко дървета, които сякаш оформяха арка. Навлезе между тях и се скри зад дънерите. Коленичи и остави съкровището на земята. Разгърна калната кърпа. „Подаръците“ бяха покрити с найлон, който ги изолираше от влагата. Махна и него, и най-сетне видя онова, което беше скрито под моста.

Беше книга. Твърдите ѝ корици бяха покрити с малки зелени скъпоценни камъчета. По средата, с по-тъмни топази, бе изписано:

ХАДЕ

В найлона се забелязваше още един предмет, загърнат не чак толкова грижливо. Нож. Скъпа, отлична изработка. Дръжката бе във формата на мечка, изправена на задните си крака, и изглежда беше от полирана слонова кост. На корема на мечката беше изобразен символ, който тя познаваше много добре, Келтски символ, наречен *triskel*. Знаеше, че изобразява връзката между тялото, разума и душата. Беше чела това в една от книгите на Габриел за митология и старинни символи. Той ги обожаваше.

Ейлийн погали дръжката и завъртя ножа, за да се полюбува на острието. Все още режеше, а стоманата блестеше.

Приближи го към очите си и забеляза надпис:

An Duine Táirneánach.

Какво означаваше това? И... на какъв език беше написано? Опитва да си припомни съня и разбра, че имаше думи, които, макар че ѝ звучаха познато, всъщност никога не беше чувала и беше сигурна, че са старинни. Знаеше достатъчно езици, за да е убедена в това.

Този език не се говореше вече.

Зави острието на ножа с част от найлона и го пъкна в колана на панталона си. Не в джоба, а между бикините и...

Бикини? Дръпна с палци дънките си и видя, че носи жълти бикини. Опипа гърдите си и откри, че има и сутиен. Беше излетяла от онази къща толкова скоростно, че дори не беше забелязала с какво е облечена. Но дори да беше гола, пак щеше да избяга. Погледна сутиена под потника. И той беше жълт. Виж ти, комплект. Е, добре, кой я беше преоблякъл? Дана?

Намести ножа внимателно, за да не се пореже. Само това ѝ липсваше...

Подпря се на ствола на най-кривото дърво и взе книгата. Погали я леко.

Пое няколко пъти бавно и дълбоко дъх, като си припомни уроците по йога, на които ходеше в Барселона. Косите ѝ стърчаха като

клечки и беше убедена, че започва да вдига температура. Студените ѝ треперещи ръце хванаха кориците и ги разтвориха. Листата бяха леко жълтеникави, но доста дебели.

Първите страници бяха изписани със символи, които не успя да разбере. Освен това приличаха на символи, прогорени върху хартията. Как се ядосваше, когато нещо не ѝ беше ясно. Раздразнена, разлисти бързо страниците, докато най-накрая стигна до думи, написани на ръка, на английски. На съвременен английски.

Скъпа моя Айлийн, това е най-ценният подарък за теб. Бих искала да мога да ти го дам лично, но мисля, че когато той бъде у теб, това ще означава, че аз вече няма да съм наблизо, за да мога да ти обясня всичко, което би искала да знаеш.

С него ще ме помниш винаги и ще научиш всичко необходимо за теб, за това какво си и коя си.

Както вероятно предполагаш, това е дневник. Никога не е имало нещо специално, което да споделям, докато не срещнах баща ти. После се появи ти.

Вероятно имаш много въпроси относно това какво се случва с теб и защо се чувстваш различна от другите. Вярвам, че тази книга ще бъде твоя пътеводна светлина, звездичке моя.

Обичам те с цялото си сърце.

Мама.

Преглътна и затвори очи. Струваше ѝ се, че земята под краката ѝ се люлее. Чувстваше се замаяна и обърквана. Продължи да чете.

Там, откъдето идвам, раждането на момичета е щастливо събитие, което се празнува. Жените са боготворени и уважавани, защото са люлката и сърцето на бъдещето на нашия клан.

Когато станах на осемнайсет години, ми подариха тази книга. В нея трябваше да описвам всичко, което се

случва в живота ми.

Предполагам, че това, което ми се случи днес, на 22 години, е първото, което ще напиша.

Настъпи моментът за моята трансформация. Превърнах се от човек в берсерк. Беше странно и болезнено, но, изглежда, вече съм успяла да премина мутацията. На 22 години, както повелява традицията.

И мисля, че е истинска лудост, защото оттогава има цяла опашка мъжки берсерки, които очакват да ги избера за половинка. Кланът мисли, че съм най-красивата жена, която е съществувала сред тях. Казват, че съм специална, и ме наричат принцеса Хаде.

Това обожание ме притеснява и ме опиянява.

Ейлийн не преставаше да се изпотява. Устата ѝ беше пресъхнала, а ушите ѝ леко пицяха.

В книгата няма важни думи до тази нощ. Днес срещнах най-красивия и напет мъж, когото съм виждала.

Не знам как се случи, но забелязах, че ме наблюдава сред растителността на Уест Парк. Следеше ме и ме дебнеше. С внимание и същевременно заплашително. Така се чувствам. Той е заплаха.

Днес отново го видях, но този път се постарах да съм в компанията на мъжете от клана. Те ме следват, накъдето и да тръгна, като кучета в период на разгонване. Толкова са чаровни.

Усетих очите му върху тила си, върху шията и бих се заклела, че ми проговори мислено. Поиска да се отдели от тях и да се доближа към него, да се обърна към него. Ако беше сторил това, не можех да се приближа. Ако гласът му беше истински, трябваше да се отдръпна. Той е наш враг.

Днес отидох в Дъдли с клана. Искаха да се развихрят и знаеха, че мястото е подходящо. Просто трябваше да събудят старата вражда между тях и кръвопийците. Не

обичам свадите, мразя ги. Не знам защо ме заведоха, но мъжкото его е такова.

Той беше там. Присмиваше ни се, изяждаше младежите с поглед, а мен поглъщаше с очи. Гледаше ме. Изучаваше ме. Плаши ме и ме изгаря отвътре. В края на краищата нямаше свада. Твърде много човешки същества имаше наблизо.

Не знам как се случи, но трима мъже, облечени в черно, се опитаха да ме насилват в планините на Улвърхамптън. Бяха хора. За щастие той ме спаси. Мисля, че ги остави в безсъзнание, ако не ги уби. Никога не бях виждала някой да се бие така яростно.

Прегърна ме и ме взе на ръце, сякаш бях напълно безпомощна. И ми каза, че съм негова, че ми забранява да се отделям от него. Ядосах се. Толкова се ядосах... Никой не ми заповядва, а този мъж е властен и злоупотребява с положението си. Ванирите са високомерни. Винаги са били такива. Докосна ме и ме опипа, сякаш съм негова собственост, без да се интересува дали искам това. Страх ме е от него.

Страх ме е от него, но... ми харесва. Събужда в мен нещо първично. Все още не иска да ми каже името си.

Не може да прави така. Не може да прави така... Какво си въобразява? Тази нощ ме отвлече и отведе в дома си. Прекрасна къща, заобиколена от градини и диви цветя. Каза ми, че ме желае, и аз исках да се съпротивлявам, да се освободя от силните му ръце, от, неговата топлина, от привличането, от устните му, които се плъзгаха по врата ми и поглъщаха моите устни и език. Би трябвало да е забранено да се целува по този начин. Продължава да ме плаши. Плаши ме неговата настойчивост, желанието му да доминира, да ме подчини, сякаш сме диви зверове. Аз съм берсерк, звяр по природа, но той е много по-див от мен. И не знам дали съм готова, защото той определено не е като мен. След караницата ме върна в Улвърхамптън и си тръгна, без да се сбогува.

Днес ме победи и сломи напълно моя самоконтрол. Не знам как се случи. Дали беше от пълнолунието или от самия него. Този непоносим и дяволски секси ванир се е вмъкнал в съзнанието ми и не иска да ме освободи от веригите си.

Срещнах го в Седгли. Говореше с едно русо момиче с огромни цици (баща ми би ми отрязал езика за тези думи). Изпитах желание да му извадя очите и да отрежа красивата му вълниста коса, която отмяташе гордо и съблазнително. Мисля, че когато ме видя, той се усмихна и с предизвикателен поглед се приближи още повече до русата и... Я погали...

Стомахът ми се сви на топка и разбрах, че иска да се подиграе с мен, че прави това от момента, в който ме видя. Избягах оттам. Тичах като обладана от дявола, но той ме спря по средата на пътя. Появи се в гората. Също беше загубил контрол. Поисках му обяснение и се превърнах в онова, което казват, че са жените берсерки — бойци, ревниви и властни спрямо мъжете си. Страшна сцена беше.

Той ме сграбчи за косата и ме накара да замълча с устните си. Аз загубих контрол. Не е справедливо. Не може да изключва съзнанието ми по този начин. Каза ми, че е искал да разбере какво чувствам към него и затова се е държал така. Обвини ме, че съм студена, че не съм се оставила да ме отведе, че не съм отишла при него, когато ме е помолил. Зашлевих го и му казах, че не може да принуждава другите да се държат по начина, по който той иска, но след целия този гняв се разкаях, че съм го ударила. Беше бесен и лицето му изглеждаше изсечено като от мрамор. Хвана ме като безжизнен товар, метна ме на рамото си и усетих как се издигаме над дърветата и гората, а после се приземяваме в градината на дома му. Бях изплашена, страхувах се. Не от него, а от изгарящия огън, който блестеше в очите му. Разкъса дрехите ми и ме просна на леглото в стаята си. Не разбрах как стигнахме дотам. Притисна ме към леглото и разтвори краката ми. Крещях и го удрях навсякъде, но той не ми обърна внимание. Беше

съблякъл дрехите си и стоеше гол, на колене между краката ми. Аз треперех. Каза ми да не се съпротивлявам, да не се опитвам да го отблъсна, да го оставя да проникне и да вземе онова, което иска. Никога не го бях виждала такъв — с червени очи и черни зеници, с дълги остри зъби. Каза ми, че ще ме нарани, че не иска това, но ще го направи, защото не може да контролира звяра в себе си. Че този звяр се пробужда само с мен, но ще се опита да го укроти. Че първият път ще ме боли, или по-скоро ще ме изплаши. Увери ме, че след като преодолее този транс, следващите пъти ще са необуздани и ще доведат до екстаз. Това ми каза. Как можех да повярвам?

Бях уплашена повече от всякога.

Надвеси се над мен, намести бедрата си между моите и с най-изгарящата и мъчителна болка, която бях чувствала до онзи момент, проникна в мен с един-единствен тласък. После последваха още, докато матката ми го остави да проникне изцяло.

Беше звяр. Беше издрал кожата ми, усещаше, че кървя между краката, чуваше риданията ми, молбите да спре, но не го направи. Нищо не можеше да го спре. Заби кучешките си зъби в мен и пи, докато загубих съзнание. Мисля, че дори тогава не е спрял.

Когато се събудих, имах метален вкус в устата. Скочих от леглото и потърсих врата, за да избягам. Той ме плашеше. Бях ужасена, ядосана и огорчена.

Задържа ме, като се хвърли върху мен и ме притисна към стената с гръб към него. През прозореца успях да видя бледата луна в небето, по-голяма от когато и да било. Не исках отново да се сливам с него, не исках такава връзка. Освен това той беше ванир, а аз берсерк. Не се разбираме, отблъскваме се.

Прегърна ме, този път без да ме насилва, с нежност и нещо като чувство за собственост. Зарови лице в шията ми. С пресипнал глас ме помоли да не го изоставям, че този вид сливане се случва само първия път, с истинската половинка. Вече бях неговата *cáraid* каза ми, неговата

половинка за вечността. Каза ми, че съм негова, а той — мой. Помоли ме да го оставя да се люби с мен отново, както той умее. Не знам защо се натъжих след тези думи, още повече след начина, по който се беше отнесъл с мен, но реших да му се доверя. Отново ме взе на ръце и ме постави на леглото. С ръцете и целувките си успокои треперенето и страховете ми. С езика си облиза и засмука раните ми, както и тези, които не се виждаха. Застана между краката ми и аз се прикрих. Болеше ме и не исках да ме докосва отново там.

Когато ме помоли да му позволя да ме излекува, ми се стори, че виждам влага в очите му и че се разкайва много за стореното. Разнежих се, беше неизбежно. Отдръпнах ръцете си. Той ги пое и целуна пръстите ми един по един. После се плъзна между краката ми и ги раздели с рамене.

Постави устата и езика си там долу и аз изтръпнах. Беше невероятно. Засмука ме и продължи да ме смуче, докато почти се просълзих, но този път от удоволствие. И след като ме доведе до екстаз три последователни пъти, се намести между краката ми и потъна в мен. Мислех, че ще се побъркам от наслада. Не си бях представяла, че подобно нещо може да се случи между мъжете и жените. Но той ми показа това. Струваше си първоначалното страдание, за да получа след това най-върховното удоволствие.

Е, вече не съм, девствена. Сега съм една влюбена в мъж, наречен Тор. Хаде, принцесата берсерк, и Тор, воинът ванир. Страхотна двойка.

Боже мой. Книгата се изплъзна от ръцете ѝ. Гореше, а кожата ѝ беше мокра от пот. Не разбра кога започнаха болките, стомахът ѝ се сгърчи и започна да гори, сякаш в него имаше пожар. Сви се и притисна книгата към корема си. Света Дево... Какво ставаше? Полека-лека болката отслабна. Тя отново се облегна на дървото. Дишаше тежко и беше леко замаяна.

Тор. Дали това беше приятелят на Калев? Беше убедена. Прегледа следващите страници, в които се описваха подробно техните сексуални преживявания. Очевидно се бяха наслаждавали много един на друг.

Хаде се беше влюбила безумно в Тор и Тор в нея. Приличаха на разгонени кучета, които се преследват в нощта и опитват всякакви пози, понякога нежно, друг път грубо и необуздано, в зависимост от момента и топлината на страстта. И двамата бяха страстни, несъмнено.

После следваха други дълги описания на това какви са ванирите. На потребността да имат своя *cáraid*, своя половинка... Изглеждаше интересно, но го прехвърли набързо.

Стигна до друга, по-информативна част от дневника.

Превърнахме се в тайни любовници. Знаем, че различията между берсерките и ванирите са непреодолими. Ако кажем, че сме заедно, ще започне нова война. Или по-лошо — ще ни убият за незначитане на правилата. Но ние се обичаме и искаме да се наслаждаваме на любовта си през цялото време, с което ни дари животът.

Така че решихме да избягаме от Англия. Не можем да се крием повече. Трябва да намерим подходящо място за нас. Смятаме, че Румъния е добър избор.

Тор е малко тъжен, защото оставя своя клан и най-добрия си приятел Калев, но е още по-огорчен от различията, които толкова раздалечиха двете раси, че се стигна до убийство заради самото убийство, до преследване заради самото преследване или до забрана заради самата забрана. На мен ми е мъчно, че не мога да се сбогувам с баща си Ас. Но такава е нашата съдба сега, на Тор и моята. Това са последствията от историята на ванирите и берсерките. И двете раси сме магически същества от древни родове, обаче това е единственото, което ни свързва.

Балканите имат специфично очарование. Хората тук са топли и въпреки че има берсерки и ванири, те, изглежда, съжителстват по-добре, отколкото в Англия или поне...

така изглежда. Някои хора знаят за нашето съществуване, но все още сме сред митовете и легендите. Всъщност не искат да повярват в нас. Не пожелахме да се свържем с никой клан. Не знаем дали новините няма да отлетят до островите. Макар да сме наясно, че няма силна връзка между клановете по света, не искаме да рискуваме.

Бременна съм. С Тор сътворихме наше малко чудо. Берсерките раждаме по няколко деца наведнъж, но аз не съм сигурна, че ще е повече от едно, след като бащата е ванир. Тор иска да е така. Казва, че иска миниатюрни наши копия. Аз избухнах в смях. Толкова е глупав...

Неочаквана изненада. Самаел ни откри. Не знаем точно как, но ни увери, че връзката между братята е толкова силна, че накрая е успял да го намери. Никой не знаеше, че с Тор сме избягали заедно. Сега Самаел знае, но не знае, че съм бременна. Решихме да не казваме нищо. Явно няма да остане, но поиска от Тор да поддържа връзка с него, за да не се притеснява излишно. Тор се съгласи.

Днес се роди нашето бебе. Невероятно красиво момиченце, заобиколено от ореол светлина — най-чистата и прекрасна светлина. Тор заплака от вълнение. Аз също. Бих се радвала баща ми да види дъщеря ми, но не знам как ще реагират, когато разберат, че е дете на ванир. И Тор искаше неговите приятели — Калев и Дана, Мену и Каал — да са с него в такъв специален ден. Най-вече Калев, с когото, макар че не бяха кръвни братя, бяха такива по душа.

Тор е разстроен. Мисли, че предава приятеля си, но предпочита да не казва, че се е влюбил, оженил и създал семейство с жена берсерк. Не защото се срамуваме от това, а защото може да има нежелано отмъщение и в двата лагера. Иначе днес е най-щастливият ни ден. Нямахме никакъв проблем с избора на име. Ще се казва Айлийн. Тор казва, че на неговия език означава „светлина“, и това ме впечатли. Тогава нека бъде известна пред света като Айлийн, светлината, която ще озарява неговите нощи и нашите дни.

Ейлийн избърса сълзите си. Болката се явяваше на интервали, все по-чести и интензивни. Книгата ѝ помагаше да отвлеча вниманието си от нея, но ѝ беше все по-трудно.

Айлийн. Колко хубаво.

Има някакви много странни хора, които безчинстват из планините. В селището се появиха смъртни случаи при особени обстоятелства. Хората посочват горите като място, от което идват така наречените *nosferátum* — вампири, които убиват човешки същества и изпиват душите им.

Тези странни хора казват, че търсят въпросните *nosferátum*. Не знам какво да мисля.

Айлийн вече е на годинка. Здраво, прекрасно бебе. Може да стои на слънце, без да изгаря, пие мляко от гърдите ми, а очите ѝ са огромни и бадемовидни, синкави на цвят. Цветът на очите на баща ѝ, преди Боговете да го превърнат във ванир. Сега очите му са умопомрачително лилави.

Не мога да разбера това. Колкото повече време минава, толкова повече имаме нужда един от друг. Толкова повече имам нужда от неговия допир и неговото тяло. Нещо като болест. Благословена болест...

Започнах да разбирам какво означава да бъда негова *cáraid*. Той също е мой. Не мога да живея без него, нито той без мен.

Тор е неспокоен. Аз също. Смъртните случаи зачестяват, като се смесват с тези от войните на Балканите. Едни умират от куршумите или бомбите, други — от глада, а трети са убити от вампирите. И не само от тях. Напоследък, изглежда, ги нападат и вълци. Не искам да си мисля, че тук има върколаци. В едно съм убедена — берсерките и ванирите нямат нещо общо с тези смъртни случаи.

Айлийн навърши две години.

Нашите опасения се оправдават. Залавят както ванири, така и берсерки. Следят ни и ни преследват. Не

търсят *nosferátum*. Търсят нас. Има някаква организация, която залавя хора от планините и никога не ги пуска обратно. Тези случаи са перфектно извинение, за да обвинят нас и да ни преследват. Искат да ни прехвърлят вината.

Нашата малка Айлийн... Май това място не е безопасно за нея.

Тор, заедно с няколко ванири и берсерки, сформираха група за защита на клановете. Трябва да се прочисти районът и да се разбере какви са тези преследвачи.

Днес убиха още един ванир. Керсаков. Неговата *cáraid* беше в шок. Жените се опитваме да ѝ помогнем, но мислим, че е изпаднала в дълбока депресия.

Днес Анна, *cáraid* на Керсаков, доброволно се предаде на слънцето. Умря.

Тор и останалите откриха организацията и нейните шефове. Основният изследовател се казва Микаил Ернепо. Има още един мъж, на име Патрик Серрил, и друг, наречен Себастиан Смит. Те са начело на организацията.

Днес Тор каза на Айлийн, че има един много красив приятел за нея, когато стане голяма жена. Става въпрос за най-добрия му приятел, Калеб. Аз не съм го виждала, но ако прилича на Тор, със сигурност е невероятен.

Ейлийн сподави един позив за повръщане. Беше се проснала на земята и се гърчеше от болка. Четеше книгата на една страна и се опитваше да държи очите си отворени.

Калеб. Не можеше да е той. Не искаше да повярва, че е той.

Болеше я главата, слепоочията ѝ щяха да експлодират, очите — да изскочат от орбитите. Боляха я зъбите и гърдите. Имаше чувството, че костите ѝ замръзват и скърцат при всяко движение.

Микаил Ернепо. По дяволите! Бил е замесен.

Решихме да се върнем на островите и да предупредим клановете за тази организация. Не знаем как залавят ванирите и берсерките, но мислим, че действат

заедно с вампирите и върколаците. Това е единственият отговор, който ни хрумва. Те могат да ни откриват със силата на мисълта си. Защо ни преследват? Преди си мислех, че ще се съюзят с нас. Нищо не сме им направили. Ние сме добри, защитаваме хората. И въпреки това тези ловци ни преследват с помощта на вампирите.

Предполагаме, че се опитват да извлекат нещо от нашите тела, нещо, което вампирите или дори хората искат. Въпреки че не знаем със сигурност за какво става въпрос, вероятно е свързано с някакви генетични мутации.

Айлийн е на невероятните и крехки четири години. Запленени сме от нея.

Тези убийци ни преследват от вчера. Върнахме се в Дъдли, за да предупредим ванирите, но смятаме, че ловците вече имат хора, които работят за тях тук, в Блек Кънтри. Няма как да се движим, без да будим подозрения, и мислим, че ни преследват. Не можем да ги отведем нито при ванирите, нито при берсерките. Бих искала да предупредя баща ми. Надяваме се Самаел да извести всички. Преследват ни цели глутници. Страх ме е да си го помисля, но смятам, че знаят, че сме двойка от различни раси и от тази двойка се е родило дете. Страх ме е за Айлийн... Мисля, че се интересуват много от нея. Тези хора са се организирали и разпределили по онези места на земята, където се срещат нашите раси, и се възползват от слабата комуникация помежду ни.

Ейлийн премина на следващата страница, но тя беше празна. Слънцето залязваше, идваше тъмнината, нощта. Започваше да губи съзнание, тялото ѝ се сви в още една конвулсия, която разтърси вътрешностите ѝ и я накара да застане на четири крака. Поиска да повърне, но нямаше нищо в стомаха. Само жлъчен сок. Жлъчката оставаше в гърлото ѝ и горчеше.

Още една конвулсия. Ставаха по-чести и по-силни.

Тя ли беше Айлийн?

Въпросите се трупаха безспир, а проклетата болка и разтърсващите спазми не ѝ даваха мира.

Хаде... Хаде се беше трансформирала на 22 години. След дванайсет часа през нощта тя щеше да бъде на същата възраст. Не можеше да има толкова случайности...

Не, за Бога. Слънцето се беше скрило. Чу как някакво куче вие и огледа парка. Наистина беше сама.

Следващата конвулсия я накара да падне настрани и да се свие на кълбо. Изръмжа и зарови глава в тревата. Притисна книгата към себе си.

Умираще и нямаше да издържи още дълго.

Още една конвулсия. Остави я с отворена уста. Отчаяно се опитваше да диша, да си поеме въздух. Сълзите замъгляваха очите ѝ. Вече не можеше да се движи. Гледаше земята.

Два чифта сандали „Куиксилвър^[3]“ спряха пред нея. Големи крака с добре изрязани нокти и мъжко окосмяване.

Не можеше да вдигне поглед към тях.

— Я виж — каза един от тях. — Миризмата е от нея.

— По дяволите, някой вампир е изучкал това момиче — каза другият с презрение.

Видя как тъмно мургаво лице с ъгловати черти се навежда, за да я погледне в очите. Косата му беше много къса и платиненоруса.

— Мисля, че в момента претърпява мутация. — Погледна я в лицето и постави ръка на челото ѝ. — Гори.

Пъхна едната си ръка под краката ѝ, а другата — под раменете ѝ и я вдига с лекота. Тя не пускаше книгата.

— *Madadh-allaidh* — каза тя без сили. Спомни си думите на Тор, от съня. Улвърхамптън... *Madadh-allaidh*.

— Каза ли онова, което си мисля, че каза? — попита другото момче.

— Нас ли търсеше, малката? — попита този, който я носеше. — Кажи ми, кой ти стори това?

Още една конвулсия и позив за повръщане. Този път повърна кръв върху тениската на момчето.

— Ще те заведем на по-уютно място — каза той спокойно. — Тялото ти се променя, мила.

Ейлийн се вкопчи в тениската му и зарови глава в широкото му рамо. Не издържаше повече и не се притесняваше, че я носят на ръце.

Калеп беше притеснен. Прекосяваше небето към центъра на Дъдли. Ейлийн вероятно беше там, не можеше да е стигнала много далече. Откакто беше престанал да я вижда, тялото го болеше и в стомаха му се беше образувала празнина. Тя му беше възвърнала аромата и вкуса. Засищаше вечния му глад.

Не искаше да повярва, че тя е неговата *cáraid*, но сърцето, тялото и членът му говореха, че това е така. Невероятно. Шега на съдбата.

Коя беше Ейлийн? Защо Микаил я е дрогирал? Спря върху покрива на една от къщите в градчето.

Нямаше много движение по улиците. И все пак някакви хора разхождаха кучетата си.

Калеп се опита да установи телепатична връзка с нея. Вече беше пил от кръвта ѝ. Вече можеше да говори с нея, но сигналът, който тя излъчваше, беше слаб. Преди, когато тя беше под слънцето, не можеха да се свържат. Отражението на светлината в съзнанието ѝ му пречеше. Сега вече беше нощ и всички бяха излетели вкупом, за да я търсят. Само той обаче можеше да я контролира по този начин.

Ейлийн... къде си?

Зачака отговор. Смръщи се и опита отново.

Ейлийн, знам, че нямаш сили. Ела при мен и аз ще се грижа за теб. Всичко това ще мине. Ще видиш.

Чу раздирано от болка пъшкане. Цялото му тяло се напрегна. Уплаши се за нея. Тя страдаше физически.

Ангелче, кажи ми къде си.

Върви на майната си.

Добре. Неговото борбено момиче все още имаше сили да се противи. Но беше много слаба. Изпитваше болезнена агония. Опита се да проникне в главата ѝ, да разбере къде е.

Не си го и помисляй, чудовище.

Калеп отново се засили и прелетя над Дъдли. Водеше го най-вече интуицията. Беше успял да види центъра на Седгли. Да не би да е успяла да стигне дотам?

Къде си?, попита я и стисна устни. Отчаяно искаше да я намери и да я затвори в дома си, за да ѝ поиска прошка, както той умееше.

Спокойно, момиче, ще се оправииш. Сега само имай още малко търпение...

Какъв беше този мъжки глас? Какво беше това? С кого беше Ейлийн? С мъж. Ейлийн беше с някакъв мъж и той се грижеше за нея. По дяволите... Напълно непознато за него усещане премина през вътрешностите му и напрегна всичките му мускули. Ейлийн беше негова преди няколко часа. Само негова. С кого, по дяволите, беше сега? Изръмжа гневно и го обзе неконтролируемо желание да откъсне главата на мъжа.

Кой е той?

О, Господи...

Какво? Какво става с теб?

Почувства болката ѝ. Нещо я разкъсваше.

Ейлийн изкрещя с всички сили. Не преставаше да се поти и не можеше да отвори очите си. Последният път, когато стори това, някаква силна светлина я беше заслепила.

Калев потрепери.

Ейлийн, идвам веднага при теб. Насочи ме къде си. Ейлийн?

Тя не отговори и мисловната връзка прекъсна. В този момент силите напуснаха Калев, който прелиташе между Улвърхамптън и Дъдли. Той падна на земята и дъхът му секна.

— Не, Ейлийн...

Не я откриваше, не я чувстваше. Не можеше да е умряла. Беше силна като никоя друга. Не, усмихна се с облекчение. Не е мъртва. Усещаше го.

Болката по нея, съчувствието, което разяждаше съвестта и сърцето му, безчувствено от хилядолетия, бяха изтощили силите му.

Беше ли Ейлийн неговата *cáraid*? Беше ли възможно неговата *cáraid* да го мрази толкова силно? Беше ли способна да му прости? Като си припомнеше отново всичко, беше убеден, че отговорът е отрицателен.

[1] Град в Уест Мидландс, Англия. — Б.пр. ↑

[2] Вид растение от семейство *Ericaceae*. — Б.пр. ↑

[3] Марка спортни дрехи, аксесоари и др. — Б.пр. ↑

7.

— Бягай, Айлийн... Бягай, Айлийн... Не гледай назад...

Споменът за гласовете на майка ѝ и баща ѝ се смесваше с вятъра и стъпките на мъжете, които я преследваха. Дишаше учестено, страхуваше се да погледне назад. Една ръка я сграбчи за врата, просна я на земята и нещо я удари по главата. Остана с полуотворени очи, но не беше в пълно съзнание. Видя някакво лице с бяла брада и орлов поглед, което се наведе над нея. Микаил, малко по-млад. Бедрото му беше раздрано на три места.

— Можеше да я убиеш, глупак! — скара се той на онзи, който я беше ударил.

— Мисля, че е в шок.

— По-скоро е в безсъзнание. Вдигни я, ще я вземем с нас. Ще видим как можем да я използваме.

— Ами родителите ѝ?

— Те ще бъдат в основата на изследването. Но преди това ме остави за малко с майката. Ще съжалява, че ми разкъса бедрото. По дяволите, може да окуцея — промърмори гневно.

Беше съмнало. Или беше умряла. Не знаеше.

Беше сънувала събитията от деня, в който беше загубила родителите си. Сега беше убедена, че те са истинските ѝ родители. Беше си спомнила деня, в който беше паднала в безсъзнание на тревата и Микаил я беше отвел със себе си.

Микаил куцаше по вина на Хаде. Беше го ранила лошо, за да се защити.

Трябваше да е изненадана от откритието, че той не е баща ѝ, но не беше. Напротив, чувстваше се спокойна и в мир, за първи път от... както и да е, никога не се беше чувствала така.

Да, тя беше Айлийн. Дъщерята на Тор и Хаде. Не знаеше със сигурност какво се беше случило с нея през онази трагична нощ. Бяха

ги преследвали, но не помнеше нищо друго. Помнеше обаче тях. Можеше да си спомни как обожаваше майка си Хаде и колко обичаше баща си Тор. Чувстваше тяхната любов, която сега беше част от кръвта ѝ, от сърцето ѝ. Радостта от това, че е била наистина обичано и защитавано дете изпълни изтерзаната ѝ душа. Закри лице с ръцете си и заплака.

Имаше нужда да се разтовари. Твърде много вълнения за кратко време. Когато се успокои, не знаеше какво ще стане с нея от този момент нататък, но знаеше, че нищо няма да бъде както преди и тя трябва да се приспособи. Беше убедена, че ще го направи. Винаги е била практична.

Трябваше да го направи, трябваше да открие смисъла на всичко, което се беше случило с нея. По някакъв начин да започне да контролира живота си.

Разтърка очи с превързаната си ръка и с изненада забеляза, че не я боли. Погледна китката си. Дори не изглеждаше подута, а беше счупена предишната нощ. С учудване започна да развързва превръзката и я махна.

Невероятно. Китката ѝ беше оздравяла напълно, сякаш никога не беше чупена.

Надигна се леко. Намираще се в облицована с дърво стая. През прозореца нахлуваше утринната светлина и се разкриваше красива гледка на дървета и планини. Нямаше слънце, но тази облачна сутрин ѝ хареса.

Чувстваше се като нова. Беше дяволски гладна и имаше нужда да се изкъпе. Опипа около себе си. Ами книгата, ножът?

Изправи се с един скок и се вцепени. Погледна стъпалата си, краката си... За Бога, пак ѝ бяха събули панталона. Каква беше тази мания на всички да я събличат...

Погледна гладкия си корем, гърдите и докосна лицето си. Нещо се беше променило. Какво?

Потърси огледало в стаята и докато се въртеше наоколо, вратата се отвори.

Влязоха две високи атлетични момчета. Бяха подстригани много късо, по войнишки и имаха много тъмна кожа. Косата на единия беше черна, а на другия — толкова руса, че изглеждаше бяла. За него имаше бегъл спомен.

Този с почти бялата коса носеше дървена обица, която пронизваше ухото му като гвоздей.

Другият носеше такава обица на веждата си. Очите му бяха невероятно големи, а устните — плътни. И двама бяха много красиви.

Приблжиха се. Единият застана пред нея, а другият зад нея.

— В името на Один... — каза брюнетът. — Направо да те изяде човек, красавице.

Ейлийн вдигна вежди и ги дари с лека полуусмивка.

— Върнете ми панталона. — Беше нервна, но не и уплашена. Чувстваше се добре. Лицето ѝ беше спокойно, но тонът беше твърд и настойчив. Кога се бе научила да говори толкова студено и високомерно?

— Ммм... — Този с бялата коса хвана един кичур от косата ѝ и го помириша. — Кой беше вампирът, който те е оправил, скъпа? Ще го убием. — Наведе се и подуши врата ѝ.

— Вампир? Откъде знаеш, че...? — Отдръпна се рязко от него. Вече никой нямаше да я пипне с пръст.

— Миришеш на него — каза ѝ брюнетът и повдигна брадичката ѝ с ръка. — Белязал те е.

— Не. Това на лицето не ми го направи той...

— Лицето ти е супер, красавице. Аз говоря за кожата ти, за аромата ти. Оставил е своя аромат — прошепна брюнетът и я погледна изненадано в очите. — Майчице, очите ти са...

Ейлийн опипа бузата и устната си. Не усещаше нито болка, нито подутина. Опита да се отдръпне от тях.

— От парка ли ме доведохте? Какво ми се случи? Дайте ми огледало.

— Значи все още не си се видяла... — промърмори развеселено русият.

Тя започна да се изнервя.

— Оставете момичето на мира — нареди един глас от вратата. Някакъв мъж на около петдесет години, доста висок, с дълга черна коса и светлозелени очи, се приближи към нея. Носеше дънки, планинарски обувки и риза на червени и черни карета.

— Айлийн. — Той наведе глава за поздрав.

Тя го изгледа с присвити очи. За първи път я наричаха така.

— Откъде знаеш коя съм?

— Заповядай. — Подаде ѝ книгата и ножа. — Още не мога да повярвам, но много приличаш на нея.

Тя пое предпазливо двата предмета.

— На кого приличам? — попита нетърпеливо.

— Същата си като майка си. Хаде.

Тя преглътна. Зарадва се, но ѝ беше трудно да го приеме.

— Предполагам, няма да ми повярваш, ако ти кажа, че не си спомням добре майка си. Нито баща си. — Двамата младежи изръмжаха като кучета, но тя не им обърна внимание. — Кой сте вие?

— Мълчете — нареди им по-възрастният. Погледна я втренчено и се усмихна. — Имаме много да говорим, но преди това — хвана я за раменете, отвори вратата на банята и я заведе пред голямото огледало до ваната — огледай се.

В името на всички богове... беше се променила. Тялото ѝ беше същото, но по-гладко и меко, както установи, когато докосна корема си. Черната ѝ коса блестеше, сякаш излизаше от фризьорски салон.

Лицето ѝ. Беше същото като преди, само дето, ако преди беше красиво, сега... Не знаеше как да го обясни, но ако преди привличаше вниманието, сега щеше да го привлича... много, много повече.

Тогава забеляза голямата промяна. Очите ѝ. Вече не бяха синьо-сиви, а с цвета на камбанките през пролетта. Толкова светлолилави, че изглеждаше невъзможно за човешки очи. Очите на Тор са били такива, когато са го трансформирали. Така пишеше в книгата.

Кой го е трансформирал? И защо? Имаше толкова въпроси без отговор.

Като начало, първият. Тя все още ли беше човешко същество? Отвори уста и оголи гъбите си. Те бяха по-бели от обикновено, а с езика си усети, че кучешките са по-остри от преди. На пръв поглед никой не би го забелязал, но ако се вгледаш внимателно, имаше разлика. Синината на бузата ѝ беше изчезнала. И устната ѝ вече не беше разцепена.

— Разпознаваш ли се? — попита мъжът.

Ейлийн отметна коси назад с кокетен женствен жест. Изви се настрани и се погледна в профил.

— Сега съм по-... — изкашля се и се опита да намери думи. — Както и да е, чувствам се добре.

— Прекрасна си, момиче — каза мъжът и я погледна с възхищение и нежност.

— Същата съм както преди, но без „Е“-то.

Тримата се спогледаха объркани.

— Допреди няколко часа се казвах Ейлийн. Бях дъщеря на Микаил Ернепо, майка ми беше починала при раждането ми, живеях в Барселона и работех в една фирма, която очевидно е залавяла берсерки, които все още не знам какво представляват, и ванири. Сега се казвам Айлийн, дъщеря съм на Хаде, принцеса берсерк, и на Тор, воин ванир. И по-добре да не джафкате — насочи пръст към двамата младежи. — Забелязах, че изръмжахте, когато споменах истинския си баща. Както и да е. В Англия ме доведоха жестоки ванири психопати. Бях тяхна пленница няколко часа, но избягах и дойдох в Улвърхамптън. Тук съм благодарение на един сън, който сънувах в нощта, когато загубих... Е, все едно, открих, че моите истински родители са оставили подарък за мен под моста на Уест Парк. Този дневник и ножът. Докато силна болка пронизваше вътрешностите и костите ми, прочетох, че майка ми се е превърнала в берсерк на двайсет и две години. Днес е рожденият ми ден, осемнайсети юни. Двайсет и две. — Скръсти ръце и погледът ѝ стана решителен. — Ще ми каже ли някой в какво се предполага, че съм се превърнала?

Мъжът постави ръце върху изящните ѝ нежни рамене.

— Казвам се Ас. Аз съм водачът на този клан в Англия. Ванирите ни наричат *Madadh-allaidh*, диви вълци. Ние предпочитаме името „берсерки“. Хаде беше моя дъщеря. Това е нейният дневник — посочи книгата, която Айлийн държеше. — А ти си моя внучка.

Айлийн го погледна в огледалото и се обърна рязко към него.

— Какво каза?

— Аз съм твоят дядо. Повярвай ми. Заклевам се, че е истина.

— Искам да седна. — Коленете ѝ трепереха и беше сигурна, че ако не се облегне, ще падне.

Ас ѝ помогна да седне на леглото.

— Искам си панталона — нареди тя. Не можеше да говори така, полугола.

Ас погледна към двете момчета и им даде знак с глава. Брюнетът отвори един вграден шкаф, извади изпрани и изгладени дънки и ѝ ги подаде.

— Предпочитам те без тях, хубавице — подхвърли нахално русият.

Айлийн издърпа намръщено панталона от ръцете му. Изправи се и го обу. После седна отново, а Ас седна до нея.

— Твърдиш, че съм жена вълк?

— Ти си смесица от две древни, много могъщи раси.

— Берсерк и ванир — обобщи с усмивка русият — Звучи свирепо.

Айлийн поклати глава и я подпря с ръце.

— Значи е вярно. Трансформирала съм се... Това не може да е истина.

Ас постави ръка на гърба ѝ и я погали. Вдигна очи и посочи с жест на момчетата да излязат от стаята.

След като те излязоха, Айлийн продължи:

— Може би полудявам.

— Айлийн, трябва да ми обясниш какво ти се е случило. Не си луда. Разкажи ми.

— От кой момент? — попита, без да вдига поглед към него. Ас забеляза, че сълзите са се събрали на брадичката ѝ и капеха по коленете ѝ.

— Разбирам, че си уплашена и че...

— Не. Нищо не разбираш! — изкрещя и го погледна в очите. — Аз... аз мисля, че съм полудяла, че...

— Не, Айлийн.

— Берсерк? Ванир? Аз не вярвам в тези неща... това... е отвъд възприятията ми.

— Това е само първото ти впечатление. Ела тук.

Той я притегли до гърдите си и я прегърна. Подпря брадичка на главата ѝ и я погали по косата. Тя беше благодарна за прегръдката и за първи път, откакто я бяха отвлели от дома ѝ, се отпусна.

Ас започна да я люлее и започна да ѝ пее приспивна песен. Тялото ѝ веднага омекна.

— Тази песен — прошепна с хълцане тя. — Спомням си я.

— Спомняш си я? — попита той изненадано. — Пеех я на Хаде, когато беше малка.

— Ами помня я. Спомените ми се възстановяват лека-полека.

— Айлийн, трябва да знам какво ти се е случило. Защо не си помнела родителите си? Трябва да знам защо имам внучка, която не познавам. През всичките тези години мислех, че Хаде е отвлечена и убита от ванирите. Разкажи ми какво е станало... Искам да знам всичко, от момента, от който си спомняш.

Айлийн пое дъх, за да му обясни всичко, което знаеше от няколко часа насам. Включително последните разкрития, които беше направила, след като я отвлякоха. Когато му разказа всичко. Ас продължи да я прегръща, сякаш е най-ценното нещо в живота му.

— Е, добре? — Тя се отдръпна от ръцете му и го погледна в лицето. — Нищо ли няма да кажеш?

Откакто беше започнала своята история, той проследяваше внимателно връзката. Младото момиче, сгушено в ръцете му, беше на годините на дъщеря му Хаде, когато замина. Беше също толкова красива, дори повече. Толкова много му напомняше изгубената му дъщеря.

Гласът ѝ, косите, тази лека трапчинка на брадичката ѝ. Усмихна се. Беше фамилен белег. Той също имаше такава.

Това, което ѝ бяха сторили, беше ужасно. Беше несправедливо неговата внучка да страда така. Но благодарение на това я беше открил. Имаше силата и характера на Хаде.

Ас пое дълбоко дъх, стана и ѝ подаде ръка, за да я прикани да го последва.

— Хайде да се поразходим. Искам да излезеш малко на въздух, Айлийн.

Айлийн не разбра точно как стана това, но отгатна какво всъщност мислеше той.

— Не, не исках да изляза на въздух. Исках да видиш как реагира тялото ми на дневната светлина. Ако баща ми е бил ванир, тогава аз...

Ас изпъчи гърди и я погледна с гордост. Не беше глупава.

— Притеснява ли те, че искам да разбера това?

— Не, не ме притеснява. Но ще бъда благодарна, ако си честен с мен. Вече понесох достатъчно лъжи. Странно същество съм, нали?

— Не, Айлийн. Ти повече от всеки друг си феномен на природата. Извини ме. — Наведе се и я хвана за ръцете. — Не исках да те засегна. Просто ти си първият случай на хибридность. Майка ти е

берсерк, а е заченала от ванир. Не вярвахме, че е възможно да се осъществи оплождане между двете раси, но ето те теб. — Целуна ръката ѝ с обич.

— Обясни ми всичко. Трябва да разбере какво точно съм — помоли го тя и стисна ръцете му.

— Тогава ела с мен. Ще се разходим в градината и останалите от клана ще се запознаят с теб. Аз ще ти разкажа всичко, което знам.

Айлийн стана и той я последва.

— Значи ти си моят дядо? — попита тя, гласът ѝ трепереше. — Наистина?

— Аз съм твоят дядо — каза той и отметна един кичур коса от лицето ѝ. — Ще свикнем един с друг, ще видиш. Ще се преместиш да живееш тук с мен. Няма да се върнеш в Барселона.

Айлийн сведе поглед и кимна нервно. Никога не беше имала дядо. Вдигна очи и стисна устни.

— Имам приятели там. Искам да продължа да ги виждам.

— Няма да си затворена. Ще можеш да пътуваш винаги когато поискаш.

— Предупреждавам те, че всъщност съм много уплашена, макар и да не изглежда така. Сега съм много предпазлива.

Ас обхвана лицето ѝ в ръце и сви рамене.

— Берсерките сме такива. Недоверчиви и предпазливи. Но ти си много нежна, миличка — поправи я той. — Бих се заклел, че си перфектно и невероятно съчетание на двете раси. Хибрид, Айлийн.

Когато излязоха заедно в градината, двете момчета ги последваха. Ас я беше прегърнал през раменете, за да я топли.

Къщата беше цялата от дърво и много светлина проникваше през широките прозорци на всички помещения. Най-вече в хола.

Когато излезе в градината, дневната светлина я подразни, но очите ѝ привикнаха след секунди.

— Добре ли си? — попита загрижено Ас.

— Да.

— Не те ли сърби кожата? Не те ли пари?

Айлийн погледна ръцете си. Кожата ѝ, медена на цвят, изглежда, не реагираше на слънчевата светлина. Почувства облекчение.

— Не усещам никакво дразнене.

— Добри новини. Очевидно не си наследила тази толкова проблемна характеристика на ванирите.

Айлийн се замисли за Калев и неговите приятели.

— Не искам да съм като тях — прошепна тихо.

— Но ти притежаваш техни черти — потвърди Ас. — Неизбежно е. Твоят... баща... Да оставим това. Очите ти се промениха и горните ти кучешки зъби пораснаха — посочи устата ѝ. — Това поне се вижда на пръв поглед.

— Казваш ми, че на пръв поглед съм вампир? Не искам да съм такава.

— Добре, добре, спокойно. — Спряха, той отново я прегърна и се засмя. — Всъщност, който и да те види, ще си помисли, че си твърде красива, за да си истинска. Не знам дали го осъзнаваш, но очи като твоите трябва да бъдат забранени. Ще побъркаш всеки, когото погледнеш. Ще ми е много трудно да държа мъжете настрана от теб.

Айлийн се усмихна до гърдите му. Това звучеше по-добре. Макар че въпросът с мъжете...

— А кучешките ти зъби... едва се забелязват. Въпреки че трябва да знаем колко могат да се развият. Що се отнася до кръвта...

Айлийн се стресна. Не се беше замисляла за това. Всъщност не се беше замисляла изобщо в какво се изразява нейната трансформация.

— Отказвам да пия кръв.

— Не ти ли се иска? — Ас я погледна в очите.

— Не, за Бога! — каза разстроена и сложи ръка на корема си. — Дори самата идея ме отвращава. Гладна съм и червата ми къркорят, но последното, за което си мисля, е кръв. Предпочитам една голяма порция паста и малко торта... не знам дали можеш да ми помогнеш...

— Разбира се. Ще кажа на иконома да ти приготви някое вкусно ястие — каза Ас и се засмя. — Всички ще бъдат по-спокойни, като разберат това.

Продължиха да се разхождат.

— Допреди няколко дни смятах, че съм болна. Бяха ми казали, че на седем години са ми поставили диагноза захарен диабет. Сега знам, че не съм болна, чувствам го. Яде ми се торта, нещо сладко с хиляди калории.

— Не си болна. Ако беше, нямаше да се трансформираш — поясни Ас. — Ванирите са били прави. Сигурно са те дрогирали, за да

забравиш коя си, и са те накарали да мислиш, че ти инжектират инсулин.

— Чувствам се... използвана и излъгана. — Очите ѝ бяха тъжни, а в гласа ѝ имаше пораженска нотка.

— Не мисли сега за това. Опитай се да гледаш напред.

— Мисля, че са чакали да настъпи трансформацията ми. Искали са мен. — Стисна юмруци.

— Успокой се, Айлийн. — Ас я прегърна силно. — Ще разберем кои са и какво точно са искали.

— Какво ще става с мен по пълнолуние? — попита, като си играеше с пръстите на ръката му. Насилваше се да усмири гнева си.

Ас се изненада и след това се разсмя гръмко. Айлийн го изглежда подразнена.

— Какво? Някаква глупост ли казах?

— Не, мила. Това е част от градските легенди. Берсерките се трансформираме, когато пожелаем или когато ни подразнят прекалено. Можем обаче да контролираме това. — За Бога, чувстваше се леко неудобно да говори за нещо такова с внучката си. — Ние не сме като хората-вълци.

— Тоест — намеси се русият — по пълнолуние тестостеронът и прогестеронът ни изригват. — Вдигна вежди с най-чувствената усмивка. — А теб, слънчице — приближи се до нея и прошепна в ухото ѝ, — ще трябва да те затворят на сигурно място, за да не ти се нахвърлим.

Айлийн преглътна. Ако искаше да я засрами, беше успял.

— Какво ѝ каза, Ноа? — попита Ас.

— Нищо — отвърна Ноа с безразличие. — Не мисля, че трябва да се притеснява за това, докато мирише на мъжки ванир.

— Забрави да споменеш, че ми намекна, че си готов да ме отървеш от тази миризма — усмихна се Айлийн пренебрежително. Никой повече нямаше да я обижда. Вече не.

Откъде имаше смелост да говори така дръзко и същевременно съблазнително? Тя не беше такава.

— Туше! — усмихна се Ноа.

Айлийн се приближи до дядо си и го помоли с жест пак да я прегърне през рамо. Той го стори.

— Значи... гладна си, не ти се иска кръв и понасяш слънчевата светлина — обобщаи весело Ас. — Това е чудесно.

— Да се върнем към трансформацията ми. И нея не искам.

— Възможно е и да не можеш да я направиш. Не знам коя е истинската мутация, която е почувствало тялото ти, нито дали хибридността ще ти позволи да развиеш всички характеристики на двете раси. Вероятно ванирската кръв е неутрализирала част от силата на берсерките и обратното.

— Защо се трансформирах сега? Защо не съм такава, откакто съм се родила? И откога има берсерки и ванири на земята? Мислех, че са митове и легенди, възникнали в човешкото въображение.

— Айлийн, при всички митове и легенди винаги има част истина — потвърди Ас и погледна напред. — Да седнем там.

Една маса от тъмна тръстика, с комплект столове около нея, ги очакваше в градината. Отгоре изключително елегантен дървен навес ги предпазваше от слънцето. Настаниха се и Ас продължи разговора.

— Нашата раса е от древни времена — поясни той. — Много е изприказвано за хората-вълци, които имат способността да се превръщат в кръвожадни животни по пълнолуние и убиват хора. Това не сме ние. Ние сме берсерки.

— Разкажи ми какво са берсерките — настоя разпалено Айлийн.

— Ние сме воители на Один. — Очакваше Айлийн да го прекъсне, но тя само кимна.

— Один е бог на северните народи. Родоначалник на всички — поясни и зачака нова реплика.

— Аха, разказвай. — Тя стисна устни.

— Добре. Преди хиляди години до боговете достигнало пророчество, наречено Залезът на боговете, Рагнарок. Пророчеството твърдяло, че ще има война между небесните богове, която ще започне заради бунт на някои от тях. — Ас погледна Айлийн, но тя не реагира и той продължи: — Част от боговете щели да подкрепят идеята да се даде на хората свобода, за да еволюират сами като цивилизация и да се превърнат в учители на собствените си учители. Друга, по-малка част от боговете, щели да са против, защото смятали тези същества за твърде низши за подобно внимание. И така, някои богове щели да се борят хората да бъдат подчинени, защото били уплашени. Мислели, че тази низша раса, която населявала земята, може да стане по-могъща от

тях и да ги измести от върховната власт над реда във вселената. Други обаче щели да застъпят позицията да се даде на хората лостът за управление и свободата, като се наблюдава тяхната еволюция, без да стават зависими от божествата и без да знаят за съществуването им. Щели да могат да оценяват и наблюдават собственото си развитие като независими същества.

— Щяло да има богове, които да искат да контролират хората, и други, които казват, че е по-добре да ни оставят на мира, нали така?

— Виждам, че разбираш.

Айлийн проследи с поглед двете момчета берсерки, които се мотаеха наоколо.

— Опитвам се, повярвай ми.

— Добре. Боговете нямало да могат да се споразумеят и щяла да започне война, наречена Рагнарк. Учила ли си митология?

— Не, но имам приятел, който би се впечатлил много от всичко, което ми разказваш — каза Айлийн и скръсти ръце в израз на нетърпение. — Продължавай, моля те.

— В тази война щели да загинат добрите — поясни Ас. — Боговете аси^[1] и ванири щели да се обединят с Один, заедно със своите фантастични същества. Но той щял да бъде убит и тогава ще настъпи краят на света. Йотуните^[2], предателите, водени от бог Локи, щели да разгромят оставащата армията.

— Мммм... колко успокоително — подхвърли Айлийн саркастично. — Поне е само пророчество.

— Но било много реалистично. Затова Один решил да затвори Локи в стъклен затвор в Асгард, небето, преди да е оглавил бунта. Но Локи се спасил някак си, служейки си с магия, и слязъл в Мидгард, земята. Там останал, проклинал изгнанието си и правел невъзможен живота на хората, които толкова ненавиждал.

— Слязъл като грешен ангел?

— Да. Локи може да бъде и е съществото, което християнската традиция познава като „дявол“.

— И какво направил Один, за да помогне на хората да се справят с Локи?

— Один си послужил с войска от магически същества, които самият той създал, като валкириите^[3] или смелите воители ейнерхари^[4], както и така наречените берсерки. В началото те били човешки

същества ейнерхари, силни и войнствени, но Один ги дарил със свръхестествени умения в изкуството на войната, като ги докосвал с върха на копие то си и им вливал од. „Од“ означава ярост, а „берсерк“ означава неконтролируема ярост. Дарил ги със способността за метаморфоза. Мускулите им се разтягали двойно повече от нормалното. Долните и горните кучешки зъби се удължавали, косата растяла след всяка трансформация, кожата се окосмявала, а очите се разширявали и пожълтявали.

— О, моля те... — погледна го изумена. — Кога Локи е слязъл на земята?

— Колко е стар демонът ли?

— Не мога да повярвам — прошепна тя. — Ти на колко години си?

— На много — отвърна той небрежно. — Произхождам от един от родоначалниците.

— Колко?

— Три хиляди години.

Айлийн зарея поглед и поклати отрицателно глава.

— Уфф... твърде много информация.

— Добре ли си?

— Да, да... — усмихна се, за да го успокои. — Толкова си стар.

Ас се разсмя. Айлийн не губеше чувство за хумор дори при тези обстоятелства. Почувства се горд.

— Один и другите богове не успели да попречат на Локи да слезе в света на хората — продължи той, — но за да предотвратят бъдещите му действия, решили да спуснат в Мидгард бойци от своята войска. Берсерки, воители ейнерхари и валкирии. Аз съм потомък на тези берсерки.

— И ги разпръснали по света, за да защитават хората... — обобщи Айлийн и се опита да не се смее.

— Какво ти става, хубавице? — каза й Ноа леко раздражено. — Смешно ли ти е?

— Смешно? — повтори тя и го погледна изпод вежди. — Не, всъщност... Имам неуместния навик да се смея, когато съм много нервна.

— Айлийн, все още не съм приключил — посочи Ас строго. — Слушай внимателно.

Айлийн прехапа устни и му кимна да продължи.

— На теория нашите предци са дошли тук, за да накажат Локи и да го озаптят, за да не тормози хората. И за известно време било точно така. Докато енергията на Мидгард не погълнала бойците от войската на Один.

— Не те разбирам — каза Айлийн и се намръщи.

— Оказало се, че човешките същества били красиви и привлекателни. Една от заповедите на Один била да не се поддържат сексуални връзки със земните обитатели. Но тази повеля била нарушена. Започнали сексуални контакти с хората и така се създал род, който съществува и до наши дни. Първите берсерки, чистите, били неподкупни, но децата им от хората били различни. Много от тях се подчинили на Локи и неговите последователи и се присъединили към него в плана му да измъчва човечеството. Съзнанието на хората е пълно с желания и слабости. От това се възползвал Локи.

— Искаш да кажеш, че е имало разделение сред берсерките, след като са създали хибриди с хората, така ли?

— Говори и за себе си, мила — прошепна brunetът. — Ти също си една от нас.

— Адам... — смъмри го Ас.

Айлийн не му обърна внимание и продължи да разговаря с дядо си.

— Хибридностьта е направила възможно Локи да оказва влияние над децата на берсерките, предвид човешката им същност, която е по-слаба, нали така?

Ас се съгласи.

— Локи извършил мутация с поколението на берсерките, които се присъединили към него и ги трансформирал в истински чудовища. Това са така наречените *Dona-madadh*, или върколаци, истински диви зверове с вид на вълци. Хората трябва да се страхуват от тях, не от нас. Ние сме добри, Айлийн. Искам да го разбереш и да не се страхуваш от това, което си. — Взе ръцете ѝ и ги стисна, за да ѝ вдъхне смелост.

— Не е лесно да се разбере... — каза тя объркано. — И тези *Dona-madadh* са някъде навън и дебнат хората?

— Да, слънчице. Хранят се с тях. Подчиняват се на заповедите на Локи, те са негови творения, както и *nosferátum*.

Айлийн преглътна.

— Повтори отново... Вие сте тук, за да защитавате хората от тези същества?

— Да. Опитваме се да ги усмирим, за да не причиняват повече вреди на човечеството.

— Ами пророчеството? Кога се предполага, че ще се сбъдне?

— Не знаем. И се надявам, че съдбата е била пренаписана благодарение на всички действия, защото ако *Рагнарк* започне наистина, земята ще се превърне в ад — отвърна Ас. — Но за момента се борим тук за твоите приятели. Те заслужават да им бъде даден шанс.

— А... в лоши отношения ли сте с ванирите?

— Несъвместими сме.

— Не сте толкова несъвместими, щом имате общи деца — посочи тя, като натъртваше на думите. Тя беше доказателство на собствената си теория.

— И това ни изненадва.

— Кажете ми, дядо — тонът ѝ беше леко предизвикателен, — какво мисли кланът за мен? Ако изпитвате такова отвращение към ванирите... Баща ми. Тор, е бил един от тях. И мен ли смятате за отблъскваща?

— Ти си моя внучка, Айлийн. — Той удари по масата с юмрук и се изправи. — Ще убия със собствените си ръце онзи, който те обиди или нарани. Като започнем от Калев и клана в Дъдли.

Ноа и Адам застанаха зад него и скръстиха ръце. С този жест ѝ показаха, че те също ще бъдат нейни защитници и искат отмъщение.

Айлийн се натъжи и се опита да спре сълзите си. Ядосваше се, че е толкова емоционална.

— Не мисля, че е добра идея да се борим с тях — каза колебливо Айлийн. Макар че напълно заслужаваха наказание, особено Калев.

— Айлийн, ти си една от нас и трябва да знаеш, че който навреди на някой от нашите, си плаща за това — каза Ноа и я погледна втренчено.

— Какво ти е сторил Калев? — попита Адам.

Айлийн се сепна. Отмести поглед от златистите очи на Ноа и стисна устни.

— Стореното е сторено. Не искам никой да пострада.

Ас поклати глава.

— Не, слънчице. Мисля, че не разбираш. Още днес отиваме при него.

— Защищаваш го, Айлийн — каза обвинително Ноа. Изведнъж отвори широко очи и се усмихна недоверчиво. — Той е, нали? Той те е белязал така?

— Стига — изкрещя Айлийн. Не искаше да си го спомня, не искаше да мисли за него. — Изслушай ме, дядо. Преди седемнайсет години, докато шайката на Микаил ни преследваше, родителите ми поискаха от мен да ви намеря и да ви дам книгата и ножа. Но също така ми казаха да ме заведете при *AnDuineDoch*. Какво е това?

— Айлийн, това означава „мъжът от нощта“ — обясни й, сякаш беше малко момиче. — Тор е искал да те заведем при ванирите, но това няма да стане. Ти си била там и нямаш приятни спомени. Абсурд — беше непохватим и не й остави възможност да спори.

— Искам да дойда с вас тази нощ — каза тя и вирна брадичка.

Защо? Искаше отново да се срещне с тях ли? Не, не беше това.

Искаше да види физиономията на Калев. Тя беше дъщерята на Тор, а той, чудно как, беше най-добрият му приятел. Умираще от желание да види как се разкайва за това, което й беше сторил. Искаше да го съсипе и да го накара да си плати. И искаше... искаше да го побърка.

— Не — отговори Ас.

— Да — отвърна тя. — Моля те, позволи ми.

— Не искам да ти се случи нещо. — Ас заобиколи масата и я погали по бузата. — Не и сега, когато те открех.

— Нищо няма да ми се случи. Не и когато съм с вас. Не и когато имаме причини, за да се свържем с тях. Това е желанието на баща ми.

— Кой са твоите аргументи. Айлийн? — попита Ноа. — Този не ми върши работа.

— Аргументът ми е този на всички — отговори тя. — Има някакво тайно общество от хора, които залавят както берсерки, така и ванири. Изобщо не е приятно онова, което им правят, когато ги хванат, повярвайте ми — каза, като си спомни думите на Калев. — Тези хора са придружени от *nosferátum*. Така улавят вълните на мисълта и на двете раси, както и на върколаците. В Румъния берсерки и ванири са се обединили за каузата. Не се знае със сигурност защо тези хора ни преследват. — Айлийн спря. Нима чувстваше каузата като своя? — Но

искат да получат нещо от телата ни, нещо, свързано с проучването на нашите генетични мутации, и мисля, че не е с почтена цел.

— Нищо, което е свързано с *nosferátum* и с върколаци, не е почтено. Това са йотуните, воините на Локи — поясни Адам.

— Не знаех, че берсерки от Балканите са действали заедно с ванирите — каза недоверчиво Ас.

— Не знаеш, защото не общуваш с тях. И именно заради лошата комуникация помежду ви тези тайни общества са станали по-силни. Родителите ми са се върнали, за да предупредят и двата клана, но... са ги заловили преди това. И са ги заловили тук... По тези земи. Аз не съм истинската изненада от книгата на Хаде. Изненадата е какво може да промени тя. Майка ми е изказвала нуждата расите да се обединят, за да се борят заедно за справедлива кауза.

— Айлийн, почакай. — Ас я погледна втренчено. — Истина е, през последните години изчезнаха много берсерки, но ние го отдаваме на свади с ванирите. Телата, които откривахме, миришеха на тях, не на хора или на върколаци. Няма причина това да означава, че...

— Не е така — възрази тя. — Възползват се от различията между вас, за да ви накарат да мислите, че все още сте във война, а междуременно те продължават да си измиват ръцете. Тези общества са се съюзили с *nosferátum* и *Dona-madadh*, или върколаци, или както и да се казват, за да ви открият и заловят. Не казвам изведнъж да станете близки приятели с ванирите, а да направим добра сделка с тях. Може това да е единственият начин да спрем тези ловци и да разберем какво стои зад тях. Трябва да поговорите за това. Трябва да се направи нещо.

— Защо това е толкова важно за теб, Айлийн? — попита Адам. — Ти си сравнително нов член на семейството. Не можеш да отречеш всичко и да обърнеш нещата нагоре с краката. Това са дълги години противоречия.

— Разбира се, че мога, Адам — изръмжа тя и стисна юмруци. — Родителите ми загинаха по вина на тези хора. Различията между вас, вашите забрани, вашите табути, всички тези неща са причина за смъртта им. — Посочи го с пръст. — Мога. Мога, защото откраднах живота ми... И не е справедливо да ти отнемат нещо, което не им принадлежи. Отказвам да бездействам, когато вече знам всичко. Искам отмъщение и... и справедливост.

Адам повдигна едната си вежда, усмихна ѝ се и се поклони.

— Извинявам се, госпожице. Но не съм съгласен да идваш с нас. Не е място за момиче като теб.

— Това ще реша аз. Или смятате, че не можете да ме защитите? — попита злобно. Ако засегнеш гордостта им, щяха да отстъпят.

— Ще дойдеш. — Ноа я хвана нежно за ръката, но с жест, който противоречеше на думите му. — Ела и ще видиш как изяждаме вътрешностите на Кaleb. — Търсеше реакцията на Айлийн, но тя само кимна. — И ще видиш как хубаво ще му изясним на кого принадлежиш.

Айлийн почувства как цялата се напрегна. Не трябваше да се притеснява, че ще поставят Кaleb на мястото му. Но не искаше да го бият. Всъщност не искаше никой да се бие заради нея. Особено когато имаше по-важни неща за решаване.

Ас наблюдаваше доволно как внучката му се опълчи на двамата мъже от неговия клан. Ноа и Адам бяха дясната му ръка и в негово отсъствие, те се грижеха за семейството.

Айлийн беше способна да ги командва, стига да си го постави за цел. Майка ѝ Хаде правеше същото. Мъжете бяха луди по нея, но никога не позволи някой да обърка мургавата ѝ красота с уязвимост. Айлийн беше по-красива, безспорно, и още по-властна. Не се спираше пред нищо.

Ас се изкашля и я дръпна встрани. Отново я прегърна.

Ноа и Адам се спогледаха, леко притеснени от думите на Айлийн. Това момиче беше много твърдоглаво.

— Няма да е приятно — каза ѝ Ас.

— Знам — съгласи се тя и се успокои. Дядо ѝ, ѝ действаше като липов чай. — Но не искам да се крия. Искам да си платят за това, което ми причиниха, но не искам война. Когато разберат, че съм дъщерята на Тор, ще се разкаят. Това ми е достатъчно, както и да ми покажат нужното уважение, не само като към хибрид, а като към човешко същество, каквото бях и каквото все още чувствам, че съм. Като към жена. Важно е да разберат какво се случва и ти знаеш това. Разкажи ми за тях, дядо.

— За ванирите ли? — попита Ас изненадано. — Това вече не мога да направя. Това е споразумение на боговете аси. Ако искаш да знаеш нещо за тях, ще трябва да отидеш в Дъдли да ги попиташ. Клановете не говорим едни за други.

— Не е по протокол ли? — попито тя навъсено.

— Не се подигравай с това, момиченце. Тази война продължава от дълго време и ще бъде трудно да спре изведнъж.

— Извинявай, всичко е... твърде тайнствено. Не разбирам защо сте в толкова лоши отношения. От малкото, което знам за тях, ме заболява главата.

Ас се усмихна на сарказма ѝ.

— Ще ти дам *Едуме*^[5], за да разбереш откъде произлизат разликите между ванир и аси. Но не мисля да ти говоря за „вампирите“. Аз съм съгласен с всеобщото мнение за тях.

На Айлийн тези думи не ѝ се сториха много справедливи, но и не я притесниха особено. Ако решише да разбере нещо за ванирите, сама щеше да го открие.

Продължиха да влизат в гората, очевидно беше частна собственост.

— Всичко, което виждаш, е наше — каза Ас и разтвори ръце.

Айлийн се огледа наоколо и забеляза място, където имаше нещо като тотем. След като се приближиха, забеляза около тотема кръг от хора. Когато отидоха при тях, тя почувства, че не отделят очи от нея. Чуваше учудени коментари и шепот. Сред тях имаше и деца и младежи.

Децата я гледаха срамежливо, усмихваха се и свеждаха глави. Айлийн реши, че са очарователни. Но тя мислеше така за всички деца. Обожаваше ги.

Младежите, особено момчетата, я разсъбличаха с поглед. Момчетата, неподправено прелестни, не ѝ обръщаха много внимание, макар че тя почувства, че го правят, за да не я измъчват, а не за да я пренебрегнат и да я карат да се чувства зле.

Възрастните се усмихваха одобрително. Много от тях бяха приятно изненадани да я видят.

Когато Ас беше съобщил новината, че дъщерята на Хаде е в дома му, никой не можа да повярва. И сега, за да се уверят в това, всички от клана на Улвърхамптън се бяха събрали там.

Айлийн вдигна очи, за да разгледа тотема. Вълк, висок три метра. Изключително подходящо, помисли си тя.

Ако хората пред нея бяха берсерки, то не изглеждаха много яростни. Изглеждаха приветливи, не толкова високомерни, колкото

ванирите, но всеки имаше специфична осанка, която го отличаваше от останалите.

Ас я хвана за раменете и застана зад нея. Айлийн не знаеше как да се държи, но съвсем не беше уплашена. Всички мълчаха.

— Тя е дъщерята на Хаде. Моята внучка, Айлийн.

— Айлийн — продължи той с по-висок глас — навърши двайсет и две години. И...

— Е различна — каза едно червенокосо момиче със сини очи и плътни устни. — Защо?

— Айлийн е...

— Дядо — прекъсна го тя и поиска думата. Той я погледна колебливо, но тя го успокои с чистосърдечна и спокойна усмивка. — Всичко е наред, остави ме да говоря.

Ас се съгласи.

— Имам нужда да говоря за много неща и ви моля да не ме прекъсвате. Нали ще го направите за мен? — попита мило.

Всички се съгласиха с възхищение. И жени, и мъже, и деца. Очарованието на Айлийн беше безспорно.

— Всичко това ме изумява, както и вас. До вчера не знаех коя съм. Историята, която ще ви разкажа, започва преди двайсет и три години, когато Хаде е напуснала клана. Причината за нейното изчезване вероятно е обикновена за мнозина, защото всички сте чували за хора, които са избягали заради любовта, които са оставили всичко заради любовта. Но случаят на майка ми е специален. Влюбила се е в Тор, ванира.

И така, пред учудените Ас, Адам и Ноа, Айлийн продължи да обяснява на всички коя е. Разказа какво ѝ се беше случило, кой я беше отвлякъл, какво ѝ бяха сторили, какво беше разкрила след това за своя произход, как се беше трансформирала. По дяволите, за два дни беше преживяла повече неща, отколкото през целия си живот. Говореше от сърце, както само тя умееше, следваше интуицията си, честността и не скри нищо. В гласа ѝ се чуваха нежни копринени нотки, които привличаха вниманието.

Очите ѝ, изразителни и жизнерадостни, огледаха всички и всеки поотделно. Трябваше да проникне във всички, да размени поглед с всички присъстващи и мислеше, че е преброила повече от сто души. И като добър педагог успя да привлече тяхното внимание и уважение.

Като спря да говори, отстъпи назад и усети зад себе си твърдите гърди на дядо си. Той се наведе към нея и прошепна в ухото ѝ:

— Трябва да се кандидатираш за изборите. С това красноречие всички ще гласуват за теб.

Айлийн обърна глава към него и отговори:

— Красноречието не е толкова важно. Онова, което действително привлича вниманието на хората, е да чувстваш наистина онова, което говориш.

Мъжете от клана се събраха около Ас и решиха единодушно, че трябва да разговарят с ванирите и да им разкажат какво са открили. Да се опитат да постигнат единомислие.

Ноа и Адам я придружаваха през цялото време. Не се отделяха от нея, дори за минута. Предупреждаваха с поглед всички мъже, които се приближаваха, за да помиришат Айлийн.

Тя им беше разказала какво се е случило с Калев. Той беше говорил открито със своя клан, не беше никаква тайна какво се канеше да ѝ стори. Тя също нямаше да скрие нищо. Без ненужните подробности, само фактите. Калев беше спал с нея. Всъщност беше я насилвил и подчинил и макар и да не искаше да приеме това, благодарение на посегателството над нейното тяло, беше успяла да сънува за първи път родителите си. Поне едно положително нещо. Е, и двата последователни разтърсващи оргазма.

Докато я придружаваха до дома на дядо ѝ, Ноа и Адам не преставаха да я оглеждат.

— Не ви ли омръзна? — попита ги развеселена, без да ги поглежда.

— На никого не омръзва добрият спектакъл, хубавице — отвърна Ноа със съблазнителен блясък в златистите очи. — Всъщност тази нощ не се отделяй от нас.

В тона му имаше истинска загриженост за нея. Айлийн го погледна спокойно и отвърна:

— Добре.

[1] Основната група богове в скандинавската митология. — Б.пр.

↑

[2] Великани в скандинавската митология. — Б.пр. ↑

[3] Войнствени девици, подчинени на Один, в скандинавската митология. — Б.пр. ↑

[4] Духове на воители, загинали в битка, в митологията на северните народи. — Б.пр. ↑

[5] *Edda* — събрани истории, свързани с митологията на северните народи. — Б.пр. ↑

8.

Не знаеше какво ще донесе нощта. Но това, което щеше да почувства, когато види отново онези животни... Може би не беше готова.

Дълга редица черни джипове пътуваше към Дъдли. Тя беше в първия, с дядо си Ас, Адам и Ноа. Погледна назад и Ноа ѝ намигна с едно от лъвските си очи.

— Не се притеснявай. Няма да се доближат до теб — увери я той.

Ако можеше да е толкова сигурна. Калев беше заплашителен и силен. Нямаше нужда от свръхестествени способности, за да разбере колко е могъщ. Макар че тя не се страхуваше от него. Не беше това. Той я беше накарал да се почувства мръсна и много уязвима. И не искаше да се чувства отново така никога повече. Беше я наранил физически, но усещаше по-дълбоката болка вътре в себе си.

Първият ѝ път... Свиня. Беше я принудил с ласките си да изпита удоволствие с него. И това беше толкова объркващо и влудяващо.

— Айлийн, ще изтръгнеш дръжката на вратата, ако продължаваш да я стискаш така — отбеляза Ас с обичайното си спокойствие.

— О, съжалявам. — Махна ръката си оттам и я постави върху крака си. Беше изхвърлила дрехите, които ѝ бяха дали ванирите. Дядо ѝ нареди на помощниците си да направят светкавично посещение на най-реномираните магазини в Лондон и да ѝ закупят целогодишен гардероб дрехи.

Ас ѝ беше разказал, че семейството му е било изтъкнато сред английската аристокрация. Вложили големи капитали и забогатели повече от необходимото, когато земите в Англия били оценени отново. Той наследил имоти и земи от своите предци, които продал и буквално се позлатил.

Можел да живее спокойно от лихвите, които банките му давали на месец само за влоговете с фиксиран срок, но тъй като бил предприемчив, купил една флота кораби, за да проучва морското дъно и да открива изгубени съкровища. Вече бил намерил хиляди ценни предмети, като някои продал на черния пазар, други пазел в мазето на дома си, а останалите дарил или продал на държавата.

— Какъв размер носиш, хубавице? — беше я попитал дядо й, докато неговият асистент чакаше на телефона. — И не ми отказвай тази прищявка, Айлийн. Приеми го като подарък за рождения ти ден.

— Няма нужда, дядо. Можеш да отидеш в Барселона и да донесеш всичките ми вещи. Както и кучето ми. — Колко много й липсваше! — Искам си кучето — прошепна.

— Ще отидеш, миличка. Когато се изяснят нещата, но дотогава...

— Добре — каза тя неохотно. — Номер 39 за обувки и М за всичко останало. Сутиен 90 и талия 58. Висока съм метър и седемдесет.

— Деветдесет-шестдесет-деветдесет? — попита той развеселен. Айлийн се изчерви, но се усмихна и кимна утвърдително.

— Като майка ти — добави той.

По-късно Ас я разведе из къщата във викториански стил, цялата облицована с дърво отвътре. Насочи я към дневна-трапезария, украсена със скъпи бутикови мебели. В дъното на дневната имаше камина, закрыта от няколко старинни кресла. Над камината беше закачен семеен портрет — Ас, жена му Стефани и дъщеря им Хаде.

Когато застана пред картината, Айлийн не можа да сдържи сълзите си. Позна майка си още щом я видя. Тя беше на около седем години. С две опашки, вързани с червени панделки, рокля в червено и бяло, с изящни бродерии по раменете. Седеше на крака на Ас и беше обвила малката си ръчичка около врата му. До него баба й Стефани държеше в ръце малката длан на Хаде.

Хаде имаше много големи, изразителни яркозелени очи, плътни устни, фин нос и трапчинка на брадичката.

Айлийн докосна брадичката си и опипа трапчинката. Знаеше, че я е наследила от майка си. От Ас. А бадемовидните сини очи вероятно идваха от страна на баща й Тор, защото и тримата на портрета имаха

ослепително зелени очи. Черните извити мигли и високите скули бяха наследство от баба й Стефани. Носът ѝ обаче беше от Ас.

Изпита желание да прегърне картината, но тъй като не можеше да го направи, се обърна и облегна чело на гърдите на дядо си. Той веднага я обгърна с ръце и я утеши.

— Баба е била прекрасна. Какво се е случило с нея? — попита тя с пресипнал глас.

— Загина в една битка преди почти четирийсет човешки години. Направиха ни този портрет месец преди да умре.

— Как умря? — Тя почувства Ас се напрегна. — Не се притеснявай, дядо, няма нужда да...

— В една хайка срещу *Dona madadh*. Ванирите затрудниха битката. Бореха се срещу нас и срещу *Dona madadh* и тя... Беше убита случайно. — Той стисна устни. — Един върколак я уби.

— Имали ли сте много битки с тях?

— Често. Появяват се редовно в централната зона на Бирмингам. Там има много млада енергия и това ги привлича, както и *nosferátum*.

— Там ли е загинала баба ми?

Ас потвърди, като гледаше красивото лице на жена си.

— Давахме караул на групи. Нощта изглеждаше спокойна, или поне така си мислехме ние. Когато се появила *Dona madadh*, се изненадахме. Започна битка. Групи ванири се присъединиха към битката и се откриха три фронта. Ванирите се бореха срещу нас и срещу върколаците. Ние също се биехме срещу ванирите и срещу върколаците. Това беше една от малкото нощи, когато жените бяха дошли да ни придружат по време на караула.

— Защо не са идвали с вас по-често? Нали и те са воини?

Ас я прегърна по-силно и се усмихна.

— Ех, малката... Жената берсерк е като магнит за противоположния пол. Все още не знаеш силата си. Представи си. Как щяхме да защитаваме хората, ако инстинктите ни са раздвоени между това да пазим нашите жени и тях? Или по-лошо: как щяхме да искаме да защитаваме хората, когато те самите се опитват да съблазнят жените ни? Проблемът е, че се появила повече върколаци от очакваното и по-късно към тях се присъединиха *nosferátum*, които подушиха кръвта отдалече. Стефани и още три жени паднаха в ръцете на вампирите.

Ас задържа дъха си и след това издиша с болка.

— Много съжалявам, дядо.

— Благодаря — усмихна се тъжно. — Щеше да бъдеш очарована от баба си.

Айлийн беше абсолютно сигурна в това. Впи поглед в лицето на Стефани и се замисли за сигурността на мястото, където се намираха.

— А в Улвърхамптън? Идвали ли са някога тук?

— Никога не са стигали дотук. И няма да дойдат. Един върколак няма да оцелее тук и половин минута. Това е нашето светилище.

Тя го прегърна по-силно и погали бузата си в него. Най-последно имаше до себе си някой от своето семейство и най-сетне се чувстваше у дома.

— Харесва ми името „Хаде“ — прошепна, без да може да спре сълзите си.

Ас наведе глава и подпря буза върху главата ѝ.

— Нарекохме я така заради цвета на очите ѝ. Зелени като нефрит^[1].

Сега, в колата, с новите дрехи, дискретни, но загатващи, не можеше да отрече, че се чувства по-добре. Беше облечена с розова тениска, суперкъси черни панталонки, които откриваха загорелите ѝ стройни крака, с войнишки джобове отстрани и черни ботуши със средно висок ток, които стигаха четири пръста под коленете ѝ. Каква промяна. Изкъпана, парфюмирана и придружавана от хора, на които започваше да има доверие. Така беше по-добре, по-силна. Чувстваше се женствена и съблазнителна. Беше по-наясно от всякога какво предизвиква у противоположния пол. И за първи път в живота ѝ това я възбуждаше и забавляваше. Имаше желание да си поиграе. И беше убедена, че след двайсет минути, след като слънцето залезе, играта ще започне.

[1] *Jade* (исп.) — нефрит. — Б.пр. ↑

9.

Калев наблюдаваше през тъмните стъкла на хола как залязва слънцето. Няколко часа минаха, преди да изпратят някой да поправи прозореца, който беше счупила Ейлийн. Най-вече защото системата на прозорците беше специална и се изработваше по поръчка. Поне проектантът също беше ванир.

Мислеше за Ейлийн, пъхнал ръце в джобовете. Закриваше почти целия прозорец с широкия си гръб. Носеше черен панталон „Докерс“, обувки с пресечени върхове от промазана бяла кожа и бяла риза, разкопчана на гърдите и с навити ръкави. Беше в състояние да докара инфаркт на не една жена.

Той обаче мислеше само за една жена. Кожата му, ръцете му, пръстите му миришеха на нея и копнееше да я види. Днес щеше да я потърси отново. Никога досега не беше проклинал невъзможността да излиза на слънце, докато не видя как тя избяга през прозореца към градината.

Ейлийн.

Дали беше добре? С кого беше? И най-важното, какво се случваше с нея? Когато през изминалата нощ влезе във връзка с нея, му се стори, че страда, че страда истински, но съзнанието ѝ не беше под постоянен контрол и той виждаше само частици енергия. Имаше нужда да я види отново.

Откакто беше правил любов с нея... Не. Поклати глава. Това не беше правене на любов. Не и с невинно момиче, за първи път. Но всичко с нея беше объркано, още от самото начало. Кой можеше да предположи, че тя няма нищо общо с дейността на Микаил?

И кой можеше да предположи, че е девствена? Майчице, като се има предвид, че дори само да я гледаш как ходи вече беше половин грях. Защо никой не я беше доближил преди?

Искаше да я пита толкова неща...

Прекъсна размисъла си, когато почувства енергията на Ейлийн много близо до себе си.

Каал, Мену и Дана започнаха да крещят.

— Калевб — чуха се викове през вратата, която водеше към подземията. Мену дишаше учестено. — Кучета.

— Усещам ги — каза Калевб, докато излизаше в градината. Беше се стъмнило. Пътят беше чист. Подушваше, че берсерки са навлезли в територията му, и това никак не му харесваше.

Също така обаче усещаше и Ейлийн. Ароматите им се смесваха, но нейният не можеше да бъде объркан, и беше по-силен от преди. Щеше да го подлуди. Ами ако я бяха хванали, защото мирише на ванир? Ако я бяха измъчвали или наранили по някакъв начин?

— Вземи колата, Калевб. Понякога хората от града виждат как прелитаме над района и е трудно да се прикрие това, като се казва, че става въпрос за гарвани — посъветва го Дана. — Лети само когато е крайно необходимо, не сега.

Калевб благодари на сестра си. Както беше притеснен, можеше да прелети сред изложение на балони и щеше да му е все едно дали някой го е видял. Така че се метна на черното си порше и ги извика да се качат. Натисна съединителя, включи на първа скорост и потегли бясно.

— За какво са дошли? — попита Каал и изпука кокалчетата на ръцете си.

— Не знам — отвърна Калевб. — Усещам Ейлийн наблизо, но не мога да вляза в контакт с нея. — *Ейлийн, остави ме да ти помогна сега. Къде си?*

Чувстваше се толкова безсилен спрямо нея. Никой не беше успявал да се измъкне от неговия контрол, от силата на съзнанието му. Защо, по дяволите, тя не отговаряше?

Айлийн се беше облегнала на огромния багажник на джипа на дядо си. Всички берсерки бяха около нея, за да я пазят. От едната ѝ страна стоеше Ас, а от другата — Ноа.

Забеляза, че всички момчета носят широки дрехи. Почти с два размера по-големи от точния. Доста наподобяваха облекло за капоейра^[1]. Широк панталон и потник. Освен това бяха боси.

Ноа забеляза как ги гледа и се усмихна.

— Това е заради нашата трансформация, красавице. Ставаме малко по-едри.

Айлийн вдигна глава и го погледна. Беше малко по-нисък от Калев, но също толкова снажен и строен. Красив и много съблазнителен.

— Колко по-едри ставате?

— Почти с двацет сантиметра на височина и ширина. Дрехите ни се разкъсваха по време на трансформацията. Не успяхме да уцелим подходящо облекло. Така че решихме, че е добре да използваме по-функционални и еластични дрехи за нашите битки.

— Разбирам — усмихна се тя и го погледна в очите. — Но сега няма да се биете, нали? — добави колебливо.

— Никога не се знае... — Той сви рамене.

— В никакъв случай, Ноа. Недейте! Не искам никой да пострада.

Ноа почувства как стомахът му се свива на топка. Айлийн разпръскваше женственост в твърде широк радиус.

— Айлийн, трябва да внимаваш с новите си качества. Излъчваш силна енергия.

— Трябва ли да се обидя? — Коментарът не беше много красив.

— Съвсем не. Но не знам дали си даваш сметка, че привличаш всички погледи където и да си. На магистралата едва не предизвика инцидент, когато шофьорът на една от колите, която се движеше до нас, се заплени, щом ти отвърна на погледа му с тези лилави очи... В името на Один, почти излезе от пътя.

— Не го правя умишлено. — Тя скръсти ръце, без да съзнава, че този жест повдига гърдите ѝ.

— Не, разбира се... — каза Ноа и очите му потънаха в деколтето ѝ. — Защо си се облякла така? Искаш да те изядат ли?

— Обличам се така, защото ми харесва. И престани да гледаш гърдите ми, Ноа.

Той се усмихна лукаво и отмести поглед. Айлийн погледна назад. Така направиха и Ноа и Ас. Бяха сериозни и нащрек.

— Вече са тук — каза Ас и намести Айлийн зад себе си. Адам отвори багажника и взе един жезъл с бухал в горната част и бяла кърпичка, завързана под него. Подаде го на Ас и той го заби в земята. Държеше го с дясната ръка. Като Мойсей, помисли си Айлийн.

Останалите застанаха в редици зад него, освен Адам и Ноа, които стояха пред Айлийн.

В далечината тя видя светлини на коли, които пътуваха към тях.

Беше той. Усещаше го. Никога преди не беше имала толкова силна интуиция и това я плашеше. Плашеше я чувството, че цялото ѝ тяло и сетивата ѝ застават нащрек пред заплашителното присъствие на Калев.

Несъзнателно се разтрепери. Тялото ѝ омекна като желатин.

Няколко черни джипа „Кайен“ спряха един след друг пред берсерките.

Първият, който излезе напред от голямата група, беше Калев.

Айлийн не можеше да го види, но изведнъж един плодов аромат, подобен на манго, изпълни носа ѝ. Затвори очи и се наслади на този парфюм. Веднага разбра, че това е ароматът на ванира от нейните кошмари. Зърната на гърдите ѝ се втвърдиха и почувства как почти веднага се овлажни. Тялото ѝ реагираше на този аромат като на галещи ръце.

Един по един ванирите слязоха от колите. Бяха по-малко от онези, които Айлийн беше видяла в подземиято.

— Ас. — Калев тръгна напред, спря на два метра от него и го поздрави уверено, но не и приятелски.

— Калев — отговори също така дистанцирано Ас.

Калев затвори очи и остави ароматът на чийзкейк с малини да го зашемети. Тя беше там. Но къде? Потърси я сред берсерките със зелените си очи. Айлийн беше с тях.

— Имаш при теб нещо, което ми принадлежи — прошепна той със сдържан гняв.

Ас стоеше невъзмутим.

Но усети как Айлийн сграбчва тениската му.

— Мисля, че не е така — отвърна Ас.

Калев показа зъбите си. Айлийн беше негова, не на тези крастави кучета.

Айлийн, позволи ми да те видя. Добре ли си?

Айлийн се напрегна и не му разреши да проникне в съзнанието ѝ. Това беше дарба, която не познаваше. Не знаеше дали може да го възпре от навлизане в съзнанието ѝ, но толкова искаше да успее, че явно подейства, защото престана да го усеща.

Калев изръмжа като ранено животно. Айлийн беше затворила пред него входа на съзнанието си.

— Не сме дошли да се караме, ванире — каза Ас. — Има някои неща, които искаме да ви кажем.

Калевб погледна Ас и се заслуша, но изражението му остана заплашително. Всъщност никой от ванирите не беше спокоен.

— Нося жезла на съгласието с бяла кърпа — посочи Ас, — не идваме да се бием.

Жезла на съгласието беше символ на диалога и мира. Подарък от Один на двете раси, с надеждата винаги когато жезълът присъства, да могат да разговарят в дух на съгласие.

— Ако не идваш да се биеш, старче — каза Калевб, без да си мери думите, — ще е най-добре да ми кажеш къде е момичето.

Беше по-нервен и притеснен от нормалното. Но как иначе? Берсерките я бяха открили, а беше всеизвестно, че те също са диваци без скрупули. Много ванири бяха намерили смъртта си в лапите им. Ако бяха наранили Ейлийн, никой нямаше да си тръгне жив оттук. Заклевах се в спомена за Тор.

Айлийн се разгневи, когато чу, че Калевб не разговаря с уважение с дядо й. Въпреки краткото време, от което го познаваше, тя беше започнала да обиква Ас. Още когато го видя, разбра, че е достоен за почит.

— Тук е, надушвам я — продължи Калевб и стегна мускулите на ръцете си. — Няма да повтарям повече. Дай ми я, Ас.

— Дори не си го и помисляй, вампире — каза Ноа сериозно. — Дойде при нас тежко ранена по твоя вина. Доколкото зависи от мен, можеш да хленчиш колкото си искаш. Тя остава с нас.

Калевб почувства как нож се забива в гърдите му. Ейлийн наистина беше там. Искаше да се увери със собствените си очи.

— Ейлийн — извика. — Добре ли си? Покажи се да те видя — нареди той рязко. — Веднага.

Ноа изцъка с език и наклони глава встрани.

— Да не си посмял да й заповядваш, вампире.

— Ноа. — Ас вдигна ръка, за да го възпре, преди се хвърли към Калевб.

— Не — извика Айлийн.

Калевб се вкамени, когато чу гласа й.

Един загорял крак се показва измежду берсерките, после още един. Дълги, добре оформени крака с ботуши с... ток. Това не беше

добре. Калевб продължи да вдига поглед и видя черния панталон, розовата тениска с престъпно дълбоко остро деколте и косите с цвят на черен кехлибар, които се спускаха до средата на гърба. Айлийн вдигна гордо брадичка и го погледна.

Огледа го без капчица срам. Не знаеше как да реагира. Така, както беше облечен, Калевб приличаше повече на модел от дефилетата в Милано, отколкото на хищен дивак.

Калевб почти щеше да падне на колене, когато тя го погледна в лицето. Очите ѝ бяха омагьосващи, с цвета на очите на Тор. Светлолилави. Вече нямаше рани по лицето, беше перфектна. Впечатляващо. А тези устни. Те рисуваха доволна усмивка от това, че го вижда в краката си. Айлийн се беше трансформирала, но не разбираше как. За да се трансформира едно човешко същество, бяха необходими три дни. Три пъти да обмени кръв на гладно, а той, колкото и да искаше, не го беше направил.

Ами ако я бяха превърнали в *nosferátum*? Те можеха да трансформират човек във вампир само с една обмяна на кръв. Захапваха и пиеха, докато се наситят, и след това даваха на жертвите от своята кръв, за да започне трансформацията.

Но Айлийн не приличаше на *nosferátum*. Не беше бледа, нито пък вените ѝ прозираха през кожата. Очите ѝ не изглеждаха студени, а ноктите на ръцете ѝ не бяха черни.

Тя повдигна вежда и му отправи поглед, пълен с гняв и озлобление.

— Какво означава това? — попита Калевб неспокойно. Айлийн отвори леко уста и показа остриите си кучешки зъби.

Сърцето на Калевб се преобърна, когато видя колко е красива. Айлийн беше взривоопасна, сексуална бомба, мечтата на всеки юноша или предпочитаната еротична играчка на всеки развратник. Сега беше неустоима.

Не можеше да е това... Просто беше невъзможно.

— Какво се е случило с теб? — Калевб пристъпи към нея, но тя се отдръпна към Ноа, за да потърси закрила. Берсеркът застана очарован зад нея и я хвана за ръката. Калевб почувства как сърцето му се разбунтува, когато видя, че Ноа преплита пръсти с нея. — Махни ръцете си от нея, куче — заповяда той с леден тон.

— Ноа, името му е Ноа. — Айлийн погледна приятеля си толкова чувствено, че Калевб трябваше да потисне желанието си да я удари, а него да убие. — Моля те, дай ми книгата — каза на берсерка. Носеше ножа в колана в задната част на панталона си, в красив калъф от бяла кожа.

— Какво искаш да кажеш? — попита Калевб. — Ейлийн...

— Не се казвам „Ейлийн“ — отвърна тя и го погледна втренчено. Не знаеше откъде доби смелост да издържи погледа му, но го направи.

— Наричал съм те по много начини, но няма да те обидя отново, ако имаш това предвид... — Калевб си спомни колко пъти я беше наричал „курва“. И съжали.

Айлийн се усмихна, като клатеше недоверчиво глава.

Не можеше да повярва, че Калевб използва с нея този тон, нежен като шепот. И се усмихна, защото искаше да види как ще бъде съкрушен, когато му разкаже всичко и разбере как са се променили пешата.

Ноа застана зад нея и я прегърна, за да ѝ подаде книгата. Тя не се отдръпна, а се приближи до него и му благодари със секси усмивка.

Калевб смръщи чело и преглътна. Ирационална ревност и чувство на притежание преминаха през него. Ревнуваше? Той? Кога се бяха променили така нещата? Искаше му се да размаже гордата и доволна физиономия на берсерка.

— Благодаря — каза тя на Ноа.

Ноа я погледна с особен блясък в очите и застана съвсем близо зад нея.

— Ас е прав — каза тя с високомерен тон. Гласът ѝ бе мелодичен и толкова нежен, че можеше да управлява тълпи. — Не сме дошли тук, за да...

Калевб се приближи развълнувано:

— Защо вече не си човек?

Айлийн се опита да се отдалечи от него, но почувства, че някак се отдалечава от разума си. От този момент всичко се разви много бързо.

Берсерките станаха огромни. Не изгубиха човешкия си облик, но косите им пораснаха до кръста. Ноктите на краката и ръцете им се удължиха. Мускулите по цялото им тяло експлодираха и станаха двойно по-едри. Очите им потъмняха, като само зениците останаха

жълти и се разширяваха всеки път, когато удареха някой ванир. От устата им стърчаха четири остри зъба, готови да се забият плът.

Айлийн се скри зад колата, но успя да проследи с очи Калеп. Той беше непобедим. Ако някой берсерк се нахвърлеше върху него, веднага политаше високо във въздуха. Беше жесток и много свиреп в боя. Беше звяр и не го криеше.

Имаше разлика между ванири и берсерки. Ясно забележима. Берсерките бяха диви животни, преливащи от ярост, напълно необуздани. Ванирите бяха студени и методични воители. Елегантни като котки и смъртоносни.

Викове и воят се смесваха и не се знаеше от кого идват.

Дядо й Ас и Ноа се хвърлиха върху Калеп и започнаха да го удрят навсякъде. Калеп опря крак в корема на Ноа и го тласна назад. След това се сви, за да избегне един ритник на Ас. Хвана крака му във въздуха и го запрати към небесата.

Внезапно изкрещя. Един берсерк беше забил лапи в гърба му.

Айлийн почувства болка, като видя това. Бяха ранили мускулестия гръб, който тя познаваше. След това друг берсерк разкъса гърдите му.

Калеп падна на колене, но веднага се изправи. Беше неуморен боец. Раните му кървяха и цапаха бялата, вече разкъсана риза. Зловещи, дълбоки рани, но той явно не ги усещаше.

Айлийн забеляза Дана, Мену и Каал, единствените, които познаваше от противниковия лагер. Бяха отлични воители. Дана скачаше от глава на глава като умел самурай. Елегантна като лебед. Бърза като газела. Смъртоносна като питон.

Мену я наблюдаваше и пазеше да не я нападнат в гръб.

Каал обаче беше самата хитрост и изящество. Нанасяше специфични удари с двата пръста на дясната си ръка и всеки, когото докоснеше, падаше вцепенен на земята. Не ги убиваше, но можеше да го направи без проблем. Изглежда, боят го забавляваше.

Тогаваше Айлийн изтича да вземе жезъла на съгласието. Трябваше да спре тази битка. В този момент едно тяло, почти два пъти по-едро от нейното, се просна отгоре й, за да я защити.

— Айлийн, скрий се в колата — каза Калеп.

— Махай се. — Бутна го, но ванирът не помръдна.

— Могат да те наранят. Сега берсерките не могат да те различат от нас. Отиди в колата — нареди ѝ той, без да обръща внимание на ударите, които му нанасяше.

Наистина ли се притесняваше за нея? Айлийн изпръхтя и заби лакът в слепоочието му. Беше полудял, ако вярваше, че може да ѝ заповядва.

Калев застана на колене, закри лицето си и я изгледа слисан.

— Опитвам се да те защитя — упрекна я той и отново се насочи към нея.

Айлийн го удари в корема с жезъла на съгласието. Калев го сграбчи и го хвърли встрани.

Айлийн извади ножа от колана си.

— Не се приближавай, чудовище, или, заклевам се, ще те убия.

Калев погледна ножа и забеляза келтския надпис на острието. Това беше ножът на Тор. Какво правеше у Айлийн?

Не го обмисля дълго. Изби ножа с един удар и я сграбчи за косата.

— Сега веднага. Чуваш ли? Сега веднага ще ми кажеш какво прави ножа на Тор у дъщерята на Микаил.

Тя го заудря по гърдите, но това не му правеше впечатление. Тогавя видя откритите рани по торса му и заби нокти в тях. Кръвта бликна, а Айлийн остана хипнотизирана от цвета и миризмата ѝ. Вцепени се. Испита желание да доближи устни и да оближе раните му. Искаше да пие от него. Калев сподави един вик от болка и отново я разтърси за косата. Тя отпусна ръце и го погледна с разширени зеници и полуотворени устни.

Желание. Калев погледна устата ѝ и тези очи, които горяха за него.

Почувства същото, каквото и тя, а след това силен дискомфорт в слабините.

Като се опитваше да се бори с чувството на слабост, Айлийн заби нокти в китката му. Той обаче не отвръщаше на атаката ѝ. Беше втренчен в очите ѝ, съсредоточен в нея, изолиран от битката, която се бушуваше по неговите земи. Отново я разтърси.

— Кажи ми.

— Проклет да си! — изкрещя тя на сантиметър от лицето му. — Пусни ме!

— Ейлийн, търпението ми се изчерпва. Казах да ми обясниш. — Изпрати един тласък към съзнанието ѝ. Искаше да види, да разбере, да опознае съзнанието ѝ. — Кажи ми, Ейлийн.

— Тор е мой баща! — извика тя с всички сили и с насълзени очи. — Аз съм дъщеря му, звяр такъв!

Битката около тях изведнъж замря.

Калевб пусна Айлийн, сякаш го беше опарила, и започна да отстъпва. Дишаше тежко.

— Лъжеш — каза той. Нещо в него обаче му говореше, че не е така. Нещо в него и фактът, че виждаше отново тези лилави бадемovidни очи, толкова необичайни за ванирите. Очите на Тор, неговия най-добър приятел. Очите на Ейлийн, с контур от дълги извити мигли.

— Ти винаги мислиш, че лъжа. — Удари го с целия гняв, който чувстваше към него. Избърса сълзите си и разтърка китките си, като го поглеждаше крадешком. Прибра ножа на баща си и след това взе дневника, който беше останал отворен на прашната земя.

Берсерките и ванирите ги наобиколиха в кръг. Калевб трепереше от вълнение.

— Що за шега е това? — попита той и избърса една рана на лицето си, която вече започваше да се затваря.

— Несъмнено е признак на много лош вкус — отвърна Мену и отметна русите коси от лицето си. — Не може да е истина.

Калевб, стъписан и сбърчил чело, не откъсваше очи от Ейлийн.

— Истина е — каза тя. Потърси с поглед дядо си, който веднага дойде и застана зад нея. — Защо ви е този смешен жезъл с бяла кърпичка, след като изобщо не му обръщате внимание? — упрекна тя Ас.

Вече трансформиран, той беше по-едър и по-висок от Калевб, макар че ванирът беше огромен. Черната му коса се спускаше до кръста. Ас постави мощната си космата ръка върху рамото на Айлийн и тя благодари за жеста. Беше странно да го види трансформиран в берсерк.

Тя взе книгата на Хаде и избърса праха, полепнал по кориците, с обич и нежност. Вдигна глава и се изправи решително пред Калевб.

— Това е дневникът на майка ми Хаде. Подарили са ѝ го преди двайсет и шест години, когато е била на осемнайсет.

Калев я слушаше леко разкочен и с вдървени ръце.

— Била е берсерк — поясни тя, като наблюдаваше реакциите на бездушното, макар и греховно красиво чудовище, което стоеше пред нея.

— Майка ти е умряла, когато си се родила ти — отвърна Калев с абсолютна увереност. — Прочетох го в съзнанието ти, когато...

— Така ме накара да мисля моят ба... Микаил — поправи се тя. — Микаил ме е изтръгнал от ръцете на истинските ми родители. Тор и Хаде.

Ванирите се изненадаха от думите ѝ и започнаха да шепнат с недоверие.

Калев стисна юмруци и поклати отрицателно глава.

— Докажи го — настоя.

— Преди двайсет и три години Тор и Хаде се срещнали в Улвърхамптън, в Уест Парк. Влюбихи се, Калев. — Повдигна вежда и се наслади на физиономията на ванира.

— Тор не би се влюбил в кучка...

Ас пристъпи напред и го сграбчи за развятата тъмна коса, без да му остави време да реагира.

— Дядо... Не... — Айлийн изтича, за да хване ръцете му, но те бяха толкова едри, че успя само да опре ръце върху тях. — Остави го, или никога няма да можем да изясним това. Той е провокатор и свиня. — Хвърли пренебрежителен поглед към Калев. — Не му обръщай внимание.

Берсеркът я погледна, после погледна Калев.

— Хаде беше моя дъщеря — прошепна и показа четирите си остри зъба. — Да не си посмял да я обидиш отново.

Лицето на Калев се промени. Сериозно и студено като гранит.

— Ас, пусни ме, иначе ще ти изтръгна сърцето — изсъска той.

— Дядо, моля те... — обади се Айлийн.

Ас пусна косата му и отново застана до Айлийн.

— Изслушай ме, чудовище — започна гневно тя, — майка ми и баща ми са избягали от Англия, защото са се страхували именно от този тип реакции сред клановете — каза тя с презрение. — Никак не се понасяте. — Битката го беше доказала. — Избягали на Балканите, където срещнали берсерки и ванири, които не живеели заедно, но поне

живеели в мир — добави тя и сви рамене. — Хаде забременяла преди двайсет и две години. С мен.

Чуха се възклицания.

— Закълни се — настоя Калев и пристъпи към нея.

— Бих искала да ти дам книгата на Хаде — призна Айлийн. Отстъпи назад. — Но не мога, защото в нея има прекалено интимни неща. — Имаше твърде интимни неща дори за нея, но вече ги беше прочела. — Ксерокопирях най-важните части, тези, които ще докажат, че съм тяхна дъщеря. Майка ми разказва всичко, което се е случило, откакто са се запознали. Техният живот на Балканите, онова, което са открили там, всичко... И мисля, че това засяга вас точно толкова, колкото и берсерките.

— Защо? — попита Калев, без да откъсва поглед от очите ѝ. Пристъпи напред.

— Защото, когато узнаете всичко, което е написано на тези страници, ще трябва да потърсим общо решение на грозящия ни проблем. И... — отново отстъпи назад — защото баща ми Тор е говорел твърде хубави неща за теб, а ти не заслужаваш това, чудовище. Какво би си помислил баща ми за теб след всичко, което ми стори?

Калев посрещна обидата смирено. Беше си я заслужил. Спря и протегна ръка, за да вземе книгата.

— Микаил не е истинският ми баща — продължи тя и му подаде копията. — Преди шестнайсет години Тор и Хаде се върнали в Англия, за да предупредят клановете за заплахата, надвиснала над двете раси. Стремели се към истинска сплотеност между двата клана, за да се борят заедно. Съюз. Но ги заловили някъде между Улвърхамптън и Дъдли. Аз съм била с тях през онази нощ. Ударили са ме по главата и мисля, че... съм загубила паметта си. Единственото, което знам за случилото се след това, е, че Микаил Ернепо е бил един от ловците, които преследвали берсерки и ванири, и че той ме е отвлякъл, като се е престорил на мой баща. Възползвал се е от амнезията ми — стисна устни и пое дълбоко дъх, като се опитваше да овладее омразата, която чувстваше към този човек — и ме... и ме е лъгал през цялото време, защото не съм можела да си спомня. — Не трябваше да се натъжава и гласът ѝ да се разтреперва по този начин, но той преспиваше. — Накара ме да повярвам в неща, които не са истина. Каза ми, че майка ми... Както и да е — извиси глас отново, като прогони спомена и

погледна Калев. — Задържали са ме, защото са очаквали трансформацията ми. — Погледна дядо си. Започваше да разбира защо Микаил я беше осиновил. — Била съм дете на две свръхестествени раси, но съм продължавала да бъда човек. До снощи, когато трансформацията ми започна, съгласно традицията на берсерките. На двайсет и две години.

Калев беше смаян. Ако всичко това беше истина, то Ейлийн беше...

— Истинското ми име е „Айлийн“ — допълни тя и отново разтърка китките си. — Означава „светлина“ на келтски.

— Знам какво означава — каза Калев с равен тон. Почти не можеше да познае гласа си. Пристъпи към нея много внимателно. Оглеждаше я като ловец, който оценява плячката си.

— В някакъв момент съзнанието ѝ вероятно е започнало да си припомня — каза Каал, като се приближи до Калев и го хвана под ръка. — Може да е истина. Сигурно е започнала да си спомня чрез сънищата. Затова Микаил ѝ е давал бетаблокери. Ако беше възвърнала паметта си, нямаше да може да общува с нея, а той е искал да е послушна, след като се трансформира, затова я е взел при себе си — заключи, кимна утвърдително и изгледа Айлийн от горе до долу. — Не си е спомняла нищо, защото Микаил не е искал това.

— Сега знам, че не съм била болна, но... — прошепна тя объркана. — Не си спомням много...

— Ще прочета това. — Калев поклати намръщен свитъка подвързани страници пред лицето ѝ. — Утре ще се видим, за да ти го върна. И тогава ще поговорим.

Имаше нужда да остане насаме с нея. Ако всичко това беше истина, значи тотално беше объркал нещата. Тя никога нямаше да му прости и тази мисъл предизвика една още по-обезпокоителна: Той искаше Айлийн да го приеме. Защото тя беше неговата *cáraid*. Вече нямаше никакво съмнение в това. Имаше ерекция, а цялата му кожа молеше за ласките ѝ. Копнееше да впие зъби в шията ѝ, докато прониква в нея. Бавно и нежно, ако ѝ харесваше така, или както тя пожелаеше. Искаше да я целува по устата, да хапе устните ѝ и да предизвика някоя закачлива усмивка, докато ги гали с език.

Не се бяха целували. Това беше ужасно. Но, разбира се, тогава беше просто секс, той се беше насочил директно към онова, което

искаше, и не знаеше, че Айлийн е невинна. Дали имаше някакво извинение?

Айлийн беше неспокойна. Вдигна вежди и скръсти ръце. Не знаеше за какво мисли Калев, но каквото и да беше то, не й харесваше онова, което виждаше в очите му. Отново се почувства плячка в ръцете на хищник.

— С теб няма да отида никъде — отвърна тя студено. — Не си в позиция да ми заповядваш. Вече не съм твоя... — спря, преди да каже пред всички „твоя курва“. Никога не е била такава. Освен това не искаше да стои близо до него.

— Така ли? — попита той със същия дух на превъзходство, който тя вече познаваше. — Разбира се, че не — съгласи се и поклати глава. — Тогава ще дойдеш с нас. Ти си една от нас — каза, сякаш беше очевидно. Хвана я за ръката и започна да я дърпа, но Айлийн заби токове в земята. — Ти си дъщерята на Тор. Тор беше един от членовете на Съвета и там е твоето място.

— Мястото ми е където аз реша. — Освободи се от ръката му и забеляза как Ноа и Адам застават до нея. — Оставам с тях. Те са добри и харесвам ценностите им. Вие не ми допадате.

Калев копнееше да я отведе със себе си. Беше толкова красива, когато го предизвикваше. Но разбираше какъв страх изпитва тя към ванирите.

Страх и отвращение, Калев. Отвращение от теб.

Изненада проблесна в зелените му очи. Това беше Айлийн. Нямахте съмнение. И за първи път тя беше поела инициативата за телепатичен разговор. Бяха се свързали като истинска двойка и въпреки че той я беше ухапал, а тя него — не, връзката съществуваше. Калев притвори очи и лъч надежда проблесна в съзнанието му.

— Бързо се учиш — подхвърли с полуусмивка. — Давам ти време да го обмислиш, Айлийн. Но това не подлежи на оспорване. Ще дойдеш с мен, рано или късно.

— Аз решавам с кого ще бъда, не ти. — Стисна дръжката на ножа. — Нямах власт над мен.

— Приеми поражението си, вампире — промърмори тържествуващо Ноа. — Няма да я отведеш, и точка.

Айлийн го погледна укорително, но после се усмихна. Когато отново се обърна към Калев, очите й бяха станали ледени и един

мускул на брадичката ѝ потрепваше.

— Ти си наполовина ванир. — Просъска Калев, кучешките му зъби започваха да се прибират. — Ас, вразуми новата си внучка. Утре следобед искам да я видя в Дъдли.

— Не — отговори тя самодоволно. — Нещата няма да станат така, чудовище.

Колкото повече чуваше тази дума от устата ѝ, толкова по-неприятно му ставаше.

— Утре ти ще дойдеш в Улвърхамптън — нареди тя. — В дома на дядо ми. Ще подготвим прием. Ще дойдеш да се извиниш. За всичко — поясни недвусмислено. — След това двата клана ще се разберат какво да се прави. Ще видиш, че книгата на Хаде е много увлекателна. И обърни внимание какво пише за Самаел... — подхвърли тя, обърна се и тръгна към колата. — Скрил е някои неща от теб.

— Почакай малко — извика Калев. — Как е попаднало всичко това у теб?

— Преди две нощи, когато заради теб изпаднах в безсъзнание, сънувах за първи път от петнайсет години. Мисля, че след като ме остави без кръв, мозъкът ми е колабирал. В съня си видях Хаде и Тор в нощта, когато ни заловиха. Те бяха оставили подарък за мен под моста на Уест Парк, в случай че изчезнат. И тъй като никой не ме познаваше и не знаеше за мен, тези лични предмети щяха да разкрият истинската ми самоличност пред клановете. Майка ми Хаде е написала дневника, а баща ми Тор е оставил този нож, който за щастие ти разпозна.

— Всички воители ванири имаме свой отличителен нож. Надписът на острието пояснява на кого принадлежи.

Айлийн трябваше да прехапе език, за да не го попита какво пише там и какъв е този език, който тя едва си спомняше. Но не искаше обяснения от него. Искаше просто да се махне отгук.

— Принадлежи на Мъжът-гръмотевица — поясни той. Гледаше ножа с уважение.

Въпреки всичко нямаше да му благодари за информацията.

— До утре в Улвърхамптън, чудовище — обърна се тя с грацията на кралица.

О, беше чудесно. За първи път почувства, че тя дърпа конците и владее ситуацията. Дядо ѝ Ас потвърди това, като постави ръка на

рамото ѝ, кимна и я придружи до колата. Ноа и Адам вървяха след тях, заедно с останалите берсерки. Качиха се в колите, но не преди да възвърнат човешкия си облик.

Ноа отвори вратата на мястото до шофьора като кавалер и Айлийн го погледна. Косата му беше пораснала и се спускаше под лопатките. Перли пот блестяха по носа и челото му.

— Трябва пак да си обръсна главата — посочи той.

— Забелязвам — Айлийн се усмихна.

— Айлийн.

Калев се спусна с бясна скорост и застана пред колата. Наведе се към прозореца, сложил ръце върху капака. Айлийн преглътна и хвана дясната си ръка. Калев забеляза движението ѝ и лицето му се отпусна. Не искаше тя да се страхува от него.

— Какво ще стане, когато огладнееш? — попита той и погледна устата ѝ.

Айлийн почувства, че сърцето ѝ ще изскочи през гърлото. Не се беше замисляла много за това.

— Имаш ванирска кръв, малката. Гладът ще дойде при теб, рано или късно.

— Не ме наричай така — произнесе тя отчетливо и гневно.

— Все нещо си наследила от нас. Гладът ще дойде.

— Дано да не е така. Но засега съм берсерк по сърце.

— Не можеш да се трансформираш, не си берсерк.

— Не съм и ванир. Обърни внимание, не изпитвам желание да захапя никого за шията, нито да малтретирам по-слабите от мен, нито да убивам...

— Ти не си слаба, Айлийн. — Калев я погледна открито.

Тя не знаеше как да тълкува тези думи. Да не би така да оправдаваше стореното от него?

— Не оправдавам нищо — поясни той, прочел мисълта ѝ. — Ти си силна. По-силна, отколкото предполагаш.

— Калев, махай се — каза Ноа, без да се отделя от вратата.

Ванирът го изгледа враждебно. Айлийн ги наблюдаваше със затаен дъх. Ноа беше закрилник, с чувство за собственост. Калев имаше чувство за собственост и беше силно заплашителен, освен това — властен, арогантен и насилник.

— Той ли е придворното ти кученце, Айлийн? — попита ревниво. — Всъщност наистина имаш нещо от берсерките — каза той злобно. — Държиш се с мъжете от твоя клан като разгонена кучка.

Айлийн се опита да остане безразлична към обидата, но не успя. Защо я нараняваше? Хвана се за арматурното табло на колата и се наведе почервеняла от гняв. Кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

— Не знам защо това те дразни толкова, чудовище — развърза се хапливият ѝ език. — Бих казала, че умираш от ревност, ако не знаех, че като истински насилник, си падаш по беззащитни момичета, бити, със счупени китки, девствени и завързани за леглото ти. Но трябва да знаеш, че аз вече не съм такава. И ако съм наследила нещо от берсерките, това е, че мога да излизам на слънце и имам много стойностни принципи и ценности. Не съм като теб. Ако баща ми можеше да види това... Той, който толкова те е уважавал, не би повярвал на очите си. Ти би го убил, Калев. Би го убила мъката да види в какво чудовище си се превърнал. Ти си зло същество, което измъчваше дъщеря му и искаше да я остави на клана, за да я използват както пожелаят. — Наведе се отново напред и удари силно с юмрук по таблото. Беше бясна. — Прочети дневника, Калев. И ако все още има някакво достойнство в изгнилото ти сърце, вероятно утре ще се разкаеш за всичко, което ми стори, и ще се махнеш от мен завинаги.

Калев се изправи и отдръпна ръце от колата.

Ноа ги наблюдаваше внимателно. Ас влезе в колата и запали. Фаровете осветиха Калев.

Айлийн усети болезнено пробуждане в сърцето, когато видя съкрушената му физиономия. В очите му, толкова светлозелени, че изглеждаха жълти, имаше разкаяние и нещо, което много приличаше на мъка.

Дана хвана Калев за ръката и го дръпна.

— Да тръгваме — каза тя.

Но той не помръдна. Продължаваше да гледа Айлийн с посърнал поглед и тъжно изражение.

— Тръгваме ли? — попита я Ас. Тя беше достойна наследница на принцеса Хаде. Притежаваше власт и внушаваше уважение. Той беше много горд с нея. Колкото и да бе странно, беше задължен на Калев, защото заради него Айлийн беше възвърнала спомените си и се

беше насочила към техния клан. Погледна го и му кимна да се отдръпне. — Ще се видим утре, ванире. Вече знаеш къде живея.

Калев се отдръпна бавно. Айлийн продължи да го гледа, когато колата потегли и се отдалечи.

[1] Бразилско бойно изкуство. — Б.пр. ↑

10.

Когато всички ванири си тръгнаха, Калев и Дана останаха още малко на поляната. Прочетоха заедно книгата на Хаде в тъмнината, сами, на светлината на фаровете на колата.

Не можеха да повярват на това, което книгата разкриваше. Тор, неговият най-добър приятел, неговият духовен брат, се беше влюбил в жена берсерк. В самата Хаде, дъщерята на предводителя на клана в Улвърхамптън.

Защо не му беше казал нищо? Дали наистина би се противопоставил на връзката му? Не знаеше какво да мисли. За него щастието на Тор беше на първо място.

Едно беше сигурно — от всички жени по света Тор беше намерил своята *cáraid* във вражеския клан. Но... той беше негов приятел. Може би ако му беше разказал всичко...

— Престани да мислиш за това — каза Дана.

— Смяташ ли, че щяхме да го подкрепим?

— Мисля, че не. И щяхме да сбъркаме. Омразата е дълбоко вкоренена сред двете раси. И двата клана сме загубили любими хора заради нашите различия и грешките на нашите предци. Трудно ми е да го приема, но мисля, че щяхме да го отлъчим.

Калев реши да не се изказва по въпроса. Той, повече от всеки друг, имаше проблеми с берсерките. Нямахше да му е приятно да разбере, че най-добрият му приятел предава клана заради жена от противниковия лагер.

Очевидно, двете раси бяха съвместими за създаване на потомство. Изглеждаше невероятно, че въпреки всичките си различия бяха способни да даряват живот. И да създават толкова красиви същества като Айлийн.

Айлийн. Светлина. Асоциацията на името ѝ с келтския език го очароваше. Усмихна се, когато си спомни как му се беше опълчила. Беше разбрал какво предизвика у нея, когато видя и подуши кръвта му. Дали ароматът му я влудяваше така, както нейният побъркваше него?

Разширените ѝ зеници, малките бели кучешки зъбчета, които се показаха между устните ѝ. Лицето, което изразяваше желание. Беше го пожелала и не можеше да отрече това. Да, безспорно малката Айлийн беше пощуряла от кръвта му и обагрените му в червено гърди.

— Айлийн е истинска красавица — прошепна Дана и го погледна косо. — Преди беше хубава, но трансформацията я е превърнала в истинска езическа богиня. Не мислиш ли?

Притеснен, Калев се раздвижи на седалката си и се изкашля.

— Тя ти харесва, нали? — попита Дана и повдигна перфектната си черна вежда. — Наистина ти харесва.

Калев я погледна и реши, че е безсмислено да крие това от сестра си. Бяха много близки.

— Няма значение дали ми харесва. Тя не иска дори да чуе за мен, и с право.

— Принципът на причината и следствието. Всяко действие води до противодействие. Казах ти да не го правиш.

— Не знаех. Сякаш боговете са искали да се подиграят с мен. Ти знаеш, че щях да я обвържа със себе си, след като спя с нея. Това щеше да е моето наказание, че се държах така с човешко същество. Но не стана така. Всичко тръгна зле след... знаеш.

— След като я изуча? — Тя стисна устни в знак на неодобрение. — Заслужаваш гнева ѝ, Калев.

— Знам.

— Но?

— Но благодарение на това, което направих, тя откри истината за своята самоличност, коя е всъщност.

— Не си и помисляй да ѝ го кажеш, ако не искаш да ти откъсне главата, чуваш ли? — Дана размаха заканателно пръст. — Ама къде ви е умът на мъжете? Целта не оправдава средствата, още по-малко в този случай. Някоя жена не би искала да преживее при първия си път това, което се случи на нея.

— Въпреки че накрая изпита удоволствие? — Той повдигна самодоволно вежди.

— Калев, стига — скастри го рязко тя. — Не беше добра идея. Не я одобрих още от самото начало.

Имаше право. Той удари силно волана с двете си ръце. Беше загазил сериозно.

— За отчаянието ти има и друга причина, предполагам — каза Дана спокойно.

Разбира се, че имаше друга причина. Тялото му беше разпознало Айлийн като неговата половинка, преди сърцето и съзнанието да успеят дори да се свържат.

— Не ми казвай — прошепна Дана, уплашена за съдбата на брат си. — Не, Калев, моля те...

— Тя е моята *cáraid*.

Дана затвори очи и опря глава на седалката. Навлажни устните си и издиша рязко.

— В името на всички богове. Кал... — Погали гърба му, за да го утеши.

— Няма да ми прости, Дана, а тя е моята *cáraid* — повтори той, не можеше да повярва.

— Симптоми? — настоя сестра му. Ако имаше някаква възможност това да не е половинката на Калев за вечността, тя щеше да разбере.

— Надушвам кръвта ѝ от километри. Чийзкейк с малини.

Дана постави ръка на челото си и лицето ѝ се изкриви. Любимият му вкус и аромат.

— Когато пих от нея, вечният глад, на който сме обречени, изчезна. Сега отново съм гладен, но само за нея. Ничия друга шия не ме привлича. Никой. Само тя. Гладен съм, защото не ме е хранила от вчера. Ръцете ми горят, когато съм близо до нея и се успокояват само ако я докосна. Днес сърцето ми щеше да се пръсне, когато я видях. Гласът ѝ ме отпуска, приспива... Бях готов да убия берсерките, които се опитваха да привлекат вниманието ѝ. Поболях се. Ревнувам — каза на себе си.

— Да, няма съмнение. Тя е твоята *cáraid*!

— Вече ти казах.

— Въпросът е дали тя може да откликне? За момента не иска да те види.

— Но ми откликва — изкрещя той. — Не може да отрече. От момента, в който се видяхме, привличането стана очевидно.

— Привличане, желание... тези неща са различни от любовта, Калев. Те имат значение в леглото, но не и за да създадеш истинска връзка извън него. Твоята *cáraid* трябва да чувства любов и преданост

към теб, за да можете да споделяте емоциите си. Трябва да има доверие в теб, а тя се страхува. Уплашил си я.

— Но не може да се бори срещу това, което тялото ѝ иска от мен. Неизбежно е, ще дойде при мен — каза той отчаяно.

— И какво ще направиш? Ще я насилиш ли? Не, не можеш да направиш това отново. Ако не ѝ покажеш що за човек се крие зад твоите маски и не ѝ разкриеш какви са ванирите, тя няма да дойде при теб. А когато дойде, трябва да е по собствена воля. Сега я плашиш, ние я плашим — поясни тя. — И има защо. Но ние сме защитниците на нощта, грижим се за хората. Това не е нещо лошо и тя трябва да го разбере. Опитай.

Продължиха да четат, докато листата свършиха.

Замислиха се над думите на Хаде, над това колко точно и съвременно звучат.

Самаел е знаел и не беше казал нищо, дори когато е трябвало да предупреди клановете за преследвачите и да помогне на Тор, Хаде и Айлийн. Но защо? Нима Самаел беше предател?

— Работата на Самаел не е чиста — заключи Дана. — Никога не ми е бил приятен.

— Още ли е в стаята за гладуване? — попита Калев и погледна през прозореца.

— Съветът го наказва да стои там една седмица.

— Ще го посетим. Това трябва да се изясни.

— Самаел е чичо на Айлийн. Дали я е разпознал? Сигурно я е разпознал, нали?

Калев си спомни как той я беше удрял в дома ѝ и искаше да я насили. Отхвърли тази мисъл.

— Трябва да говоря с него. Твърде крайно е да мислим, че Самаел не е помогнал Тор да бъде спасен или че е знаел коя е Айлийн и не е казал нищо.

— Трябва да информираме членовете на Съвета за това. Има нещо гнило.

— Да, вече е решено. Мену и Каал са поискали среща.

Когато се прибраха, Дана пожела лека нощ на брат си и изчезна в подземния тунел, който свързваше къщите.

Беше съмнало и Калев трябваше да поспи. Ако успееше да изтласка Айлийн от главата си, за да може да заспи.

Но не се получи. Не преставаше да се мята на леглото в тъмната си стая.

Кръстоса ръце под главата си и се загледа в тавана с широко отворени очи, в мрака.

Айлийн беше дъщерята на най-добрия му приятел. Тор ѝ беше говорил за него, когато е била дете, и ѝ беше казал, че е добър и почтен, че може да му се има доверие, че е честен и справедлив. Но заради една грешка той ѝ беше показал точно обратното.

Беше гладен и започваха да го болят ставите. Неговата *cáraid* го отблъскваше, лишаваше го от тялото си и своето внимание. Лишаваше и себе си от неговото внимание. Айлийн не искаше дори да чуе за него, а той щеше да се нуждае от нея повече от всичко на света. Щеше да му е необходима, за да продължи да притежава своите дарби, да е силен и безсмъртен. Но сега жената, която беше унижил, неговата вечна *cáraid*, щеше да се превърне в собствения му гроб. Всъщност наказанието щеше да е справедливо. И той щеше да го изтърпи, докато силите му издържат. Ако тя продължеше да го отблъсква, той щеше да се предаде на деня, на светлината, на смъртта. На Айлийн.

По дяволите. Той беше Калев Маккена. Нямахше да се предаде, нямахше да ѝ позволи да го убие от глад и желание. Не.

Айлийн щеше да се научи да копнее за него така, както той я желаше, защото ако взаимното привличане беше единственото, което можеше да ги свърже, щеше да го използва срещу нея, за да я вразуми. Щеше да я завладее като варварин, какъвто всъщност беше.

Тор щеше да му повери живота на дъщеря си, ако ситуацията се беше развила по друг начин. Той беше предал доверието му, но щеше да се бори, за да оправи нещата.

Ако Тор му беше представил Айлийн при други обстоятелства, Калев щеше да коленичи пред нея и да помоли да му бъде даден шанс. Но събитията се бяха случили едно след друго, бяха излезли извън неговия контрол. Беше избухнала война на агресията, борба за надмощие между тях, подхранвана от омразата, злобата и желанието за отмъщение. Айлийн беше наранена и искаше да го накара да си плати за това. И щом това беше битка, той нямахше скрупули и щеше да се бори с всички налични оръжия. Щеше да се бори за нея.

Щеше да я съблазни така, както никога преди.

Айлийн се беше облегла на тотема в гората на дядо си. Беше открила там място за медитация и спокойствие. Твърде много неща се случваха около нея и въпреки че приемаше всичко съвсем естествено, имаше нужда да обмисли и разбере събитията.

Премияташе един камък между пръстите си. Припомни си разговора, който беше провела с Ас в хола, докато закусваха.

— Какво съм наследила от берсерките, дядо? — попита, докато захапваше хлебче, намазано с масло и мармалад. — Не мога да се трансформирам като теб.

— Жените берсерки имат друг вид дарби, много различни от трансформацията за битка — поясни Ас. — Не можете да се трансформирате като нас вследствие на хибридноста с човешките същества. Ние се превръщаме в хищни чудовища, но при вас не е така. И въпреки че бойните умения не са в природата ви, вие сте издръжливи, бързи, пъргави и силни. Освен това имате и други дарби. Жената придобива способността да привлича и подчинява мъжете.

Айлийн се задави със следващия залък.

— Срам ли те е да говориш за тези неща с мен, слънчице? — каза Ас и прикри една усмивка.

— Малко ми е странно — поясни тя, преди да отпие от портокаловия сок. — Моля те, продължавай.

— Ти си алфа самка през цялата година. Ще привличаш мъжкото внимание където и да отидеш. Ще искат да те ухаждат, да се съвкупяват с теб.

— Не ми говори, сякаш съм някакво животно — каза тя и го погледна над чашата с лилавите си очи. — Не съм такава.

— Ти си човешко същество с диви и животински инстинкти, Айлийн. Излъчваш феромони от всички пори. Стига да решиш, можеш да накараш цяла армия да коленичи в краката ти. На теория жените берсерки овулират веднъж в годината, но ти... — Изкашля се.

— Мисля, че наистина ме е срам да говоря с теб за това — каза Айлийн изчервена. — Не знам дали не е по-добре да го оставим за...

— Но аз трябва да ти обясня какво се случва с теб — отвърна уверено Ас. — Това са нормални неща, а сега аз съм единственото ти семейство.

— Добре, добре... — Захапа още едно хлебче. Гладът ѝ беше силен и неутолим. — Тъй като имам и ванирски гени, може да съм някакво изключение, нали? — вдигна вежди въпросително. — Вече разбрахме, че не мога да се трансформирам, възможно е и да не овулирам както се очаква.

— Така е. Но ще говорим за това по-нататък, когато... — махна нервно с ръка.

— Когато... ми дойде цикълът?

— Да, тогава.

Айлийн се намести на стола. Наслаждаваше се лакомо на всичко, което опитваше.

— Ще пазиш територията си и ще развиеш силно чувство за притежание, когато срещнеш твоя алфа самец. Но силата на емоциите не трябва да те плаши. Мъжете от клана обожават тази черта на жените.

— Аха. Тук всички сте разгонени.

Ас избухна в смях.

Да пази територията си с чувство за притежание? Тя? Не можеше да повярва.

— Всичките ти сетива ще бъдат изключително развити. Слухът, обонянието, вкусът, осезанието, зрението... и ще придобиеш шесто сетиво. Интуицията. Ще усещаш кой излъчва добра енергия и кой няма такава.

Това ѝ харесваше много повече. Да има дарби... Е, това вече наистина беше интересно.

— Как да ги развия? — попита тя, подпря лакти на масата и се наведе към него.

— Само трябва да си го поставиш за цел. Вече ги имаш в себе си. Когато искаш да насочиш вниманието си, наостри уши. Когато искаш да виждаш отвъд видимото, фокусирай поглед. Когато искаш да потърсиш някого по миризмата му, вдишай дълбоко и ще го откриеш. Ръчичките ти — каза и пое в ръце тази, която не държеше хлебчето — могат да почувстват или усетят всяко нещо, което докоснеш. Кожата ти ще бъде чувствителна за всяка стимулация.

— Ами вкусът? — попита тя, докато Ас пускаше ръката ѝ. — Ужасно съм гладна и всичко ми изглежда апетитно, но...

— Е, животните се наслаждават на храната. И при теб ще е така — усмихна се той и се почеса по тила. — Това е хубава дарба, не си ли съгласна?

— Но ще заприличам на мечка — намръщи се тя.

— Всичко ще изразходваш. Тялото ти има нужда от калории, за да активира допълнителните способности, които ти е дала трансформацията. — Той сви рамене. — И ако това не действа... тичай.

— Да тичам?

— Тичай. Излез навън и дай газ. Да видим какво ще стане — усмихна се Ас.

Айлийн погледна дядо си недоверчиво. Какво искаше да каже с това „да видим какво ще стане“?

— Тичай. Скачай. Направи го, както искаш да го направиш. Сякаш сънуваш.

— Отдавана нямам такива сънища — призна тя леко притеснено. — Мисля, че не съм имала нито един. Каал спомена нещо за бетаблокери... Като че ли именно това са ми давали и не можех да сънувам.

— Но това вече е минало. — Той докосна нежно бузата ѝ. — Това е новият ти живот. Прегърни го.

— Ами това, което имам от предишния? Имах много интересна работа, дядо — обясни тя и очите ѝ се натъжиха. — В Барселона са кучето ми Брейв и двамата ми най-добри приятели. Не знаят нищо за мен, откакто ме отвлякоха. — Разтърка лицето си. — Не искам да изгубя връзка с тях. И те са мое семейство.

Ас погледна изражението ѝ и бавно поклати глава в знак на съгласие.

— Искаш ли да говориш с тях? Направи го. Но не можеш да споделиш с тях нищо от онова, което ти се е случило.

— Ами това? — Тя повдигна горната си устна с пръсти и докосна с език острия си кучешки зъб. — И това? — Посочи очите си. — Какво ще им кажа?

Ас я хвана за ръката и я потупа лекичко.

— Вярвам на твоята преценка, Айлийн. Но това е моят съвет — не замесвай приятелите си повече, отколкото е необходимо. Ти стана част от свят на свръхестествени воители, на раси, различни от човешкия

род. Тук няма мир. Ти решаваш. Разбираш, нали? Когато решиш да потърсиш приятелите си, кажи ми. Аз ще ги доведа при теб.

Айлийн се съгласи. Ас се наведе, за да я целуне по бузата, и преди да излезе от хола, каза:

— Искаш ли да си тук, когато дойде Калевб?

— Да, не се страхувам от него. — Тя вирна уверено брадичка.

— Не е нужно да си причиняваш негативни емоции.

— Не се притеснявай. Искам да ми върне книгата лично и да видя как му се е отразило четивото.

Ас я погледна. Опитваше се да разбере онова, което тя не казваше. Но Айлийн издържа погледа му. Накрая той се усмихна и излезе.

Сега стоеше сама до тотема на клана. Кланът се събираше тук, когато трябваше да се обсъди нещо. Още не се беше стъмнило. Но това беше Англия и небето беше облачно като през есенен ден. Освен това Айлийн беше забелязала, че както в Дъдли, така и в Улвърхамптън е малко по-мрачно от обичайното за такива дни.

Беше заобиколена от огромни дървета, които закриваха голяма част от небосвода. Пръстта беше влажна и ухаеше на мъх. Земята беше покрита със зелени растения, които изглеждаха по-скоро като извадени от блато. Между тях се издигаха силикатни скали с широка основа.

Подпря глава на тотема и затвори очи. Искаше да поразмишлява, но изведнъж усети нещо странно. Някой я наблюдаваше. Отвори очи и наостри уши.

Започна да вижда истинските цветове на нещата около себе си. Почувства жизнената енергия на всяко от тях. Около всичко, което погледнеше, се появяваше сияние от бяла светлина с плуващи над нея искрици. Чу бръмченето на комар в далечината, както и ситните стъпчици на гризач, който тичаше между дърветата и търсеше храна. Още някакъв шум привлече вниманието ѝ. Нещо се движеше по влажната земя. Господи, беше червей. Как успяваше да чуе и разпознае тези звуци? Докъде щеше да стигне новият ѝ слух? Престана да вижда и да чува.

Кожата ѝ настръхна, космите по тила ѝ — също. Тръпки преминаха по гръбнака ѝ и сърцето ѝ заби лудо. Имаше някой зад нея. И без да се обръща, за да види лицето му, веднага разбра кой е. Калевб.

— Здравей, Айлийн — каза онзи дълбок и мъжествен глас зад гърба ѝ.

Тя стоеше с вдървен гръб, изправени рамене, изпъната като струна. Не, не можеше да е истина. Не беше нощ. Той беше вампир, а според легендите вампирите излизаха само през нощта, нали?

Трябваше да разпъне и свие пръстите на ръцете си, за да почувства, че кръвообращението ѝ се възвръща.

Калев издиша бавно. Щеше да му е необходимо време и търпение.

— Дойдох да ти донеса това. — Поклати свитъка. Въздържа се. Не се приближи до нея и не я докосна. Тази потребност го караше да усеща непоносими тръпки по ръцете.

Айлийн се обърна и го погледна. Той стоеше неподвижно само на два метра от нея. Изправи се и разтърка китките си, без да откъсва очи от зеления му поглед.

Калев не можа да не я изгледа от горе до долу. Тя беше ябълката от градината на Рая. Изкушението, първородният грях.

Косата ѝ беше разпусната, блестяща и гладка. Беше прибрала няколко кичура с блестящи шноли, които светеха в черната ѝ грива. Други кичури се спускаха покрай лицето, в очакване някой да ги отмести и да ги постави зад красивите уши. Новият ѝ тоалет се състоеше от тясна червена риза, разкопчана до деколтето със сладките гърди, които копнееше да вкуси отново, и къса дънкова поличка, която покриваше точно толкова, че да остави въображението да се развихри. Колко му харесваше... Беше обула заострени каубойски ботуши с ток, също червени.

Айлийн сведе очи към ботушите си и отново го погледна предупредително.

Огледа го от глава до пети. Черни обувки, широки дълги дънки и черно поло. То подчертаваше огромните бицепси, мощните рамене и изпъкналия гръден кош. Нещо в него се беше променило. Косата му. Носеше черна, много фина лента, като тази на Мену, която прибираше косата му назад и откриваше красивото му лице.

Голяма работа, че беше възплъщение на самата мъжественост. Тя нямаше да обърне никакво внимание на външния му вид. Нито на бронзовата кожа, нито на гладкия корем, нито на мускулестите крака,

нито на тези толкова странно зелени очи, които я гледаха със смесица от вина и угризение.

Беше различен и миришеше на манго. Господи, тя обожаваше мангото.

Калев пристъпи към нея и тя се стресна.

Започна да диша учестено. Миришеше на манго навсякъде, а устата ѝ се пълнеше със слюнка. Беше гладна.

— Имаш неговите очи, Айлийн — каза той, докато ѝ подаваше книгата, и на устните му се изписа тъжна усмивка. — Очите на Тор бяха лилави като твоите.

Айлийн трябваше да се изкашля, преди да може да проговори.

— Не се приближавай — нареди тя и издърпа листата от ръката му. — Още не се е стъмнило. Защо можеш да излизаш?

Калев наклони глава и пристъпи отново към нея, но спря, когато видя, че тя отстъпва назад.

— За нас е вредна само директната светлина — отвърна той и потисна желанието си да я хване за ръката и така да я дръпне към себе си, че да я залепи за гърдите си. — Няма значение часът, а това какъв е денят.

— Затова сте в Англия. Страната на дъждовете. Възползвайте се от облаците, за да излизате през деня — каза тя неспокойно. Мислеше на глас.

— Не става въпрос за страната, а за мястото, ангелче. В Англия също има слънчеви дни, но в Блек Кънтри това не означава директна слънчева светлина. Само в редки случаи.

Айлийн беше така погълната от него, сякаш беше единственият човек на земята. Тръсна глава и потърка нервно шията си. По-късно щеше да проучи какво е Блек Кънтри. Сега искаше само да се махне оттам.

— О, млъкни... Не ме интересува. — Разбира се, че я интересуваше, но не искаше да разговаря с него. — Защо си тук? Има хора, които ме пазят, и вече не можеш да ми направиш нищо. Освен това съм сама и...

— Дойдох, защото искам да говоря с теб — отвърна той прямо. — Насаме. Не идвам, за да те нараня. Вече ти казах, че...

— Няма да говориш с мен, нито ще ме доближаваш, ако нямам до себе си някой от моя клан.

— Аз съм от твоя клан.

— Никога.

— Аз съм ванир като теб, като твоя баща. В нашите вени тече една и съща кръв.

— Едно и също проклятие, искаш да кажеш — изкрещя тя. Бузите ѝ бяха почервенели.

— Айлийн, трябва да ме изслушаш — каза с нежен и примамлив глас.

— Не прави това — постави ръка пред него, за да го спре. Гласът му имаше власт над нея. — Няма да ти се подчиня.

— Нищо не искам да ти заповядвам, принцесо.

— Принцеса? — повтори тя, озадачена от гневния си тон. — А какво стана с другия ми прякор? Вече не ме ли наричаш „курва“?

Калейб стисна устни и се спря, за да не пристъпи отново към нея. Оказваше се, че ще е много трудно да се бори с тази жена. Колко красива беше, когато се ядосваше.

— Знам, че каквото и да ти кажа, няма да е достатъчно, Айлийн. Сбърках.

— Да. Сбърка. — Тя стисна устни.

— Всичко беше грешка... ужасна грешка. И се разкайвам за всичко, което казах и направих. Моля те да ми простиш. — Той наведе засрамено глава. — Моля те за прошка, от името на ванирите, Айлийн. Нямам извинение за стореното, но искам да ни дадеш шанс да поправим грешката.

Айлийн не очакваше извинение, а още по-малко — толкова искрено. Но не беше достатъчно. Чувстваше се наранена.

— Трябва да си луд, ако вярваш, че можеш да поправиш нещо. — Изненада се, когато видя, че думите ѝ го нараняват. — Спести си извиненията, чудовище. Нито ги приемам, нито имам нужда от тях.

— Но аз имам нужда. Айлийн. — Той вдигна поглед и я помоли с очи да го извини за всичко. — Оставих се гневът и отмъщението да ме водят. Сторих ти ужасни неща, беше обект на тъмна страна, която никога не съм показвал, която дори не знаех, че съществува у мен. Една страна, която се водеше в действията си от погрешна информация, от объркване. — Както и от тялото му и от всичко, което тя го караше да чувства. — Никога не съм правил подобно нещо, на

никоя жена, а още по-малко на човешко същество. Срам ме е от стореното.

— Има защо — изкрещя тя. — А сега се махай.

Не искаше да чува повече. Не можеше да слуша гласа му, защото я изгаряше отвътре и се чувстваше слаба. А никога повече не искаше да се чувства слаба и беззащитна.

Когато мина покрай него, той я хвана нежно, но здраво за ръката. Наведе глава и каза в ухото ѝ:

— Чуй ме добре. Няма да се откажа, докато не ми простиш, Айлийн. Не съм чудовище и няма да се спра, докато не ми повярваш. Ще бъда тук, ако имаш нужда от нещо. Ако искаш да разбереш нещо за мен или за ванирите, само трябва да ми кажеш и ще дойда да говорим.

— Защо сега е толкова важно какво мисля за теб, чудовище? — каза тя, без да го погледне. — И не ме докосвай.

— *Защото искам да оправя нещата и защото, дори и да не вярваш, Тор беше истински брат за мен и го обичах с цялата си душа. Боли ме, че го предадох по този начин, че направих такава грешка. Ако ми позволиш, аз ще се грижа за теб. Той би искал това.*

Айлийн вдигна брадичка и го погледна недоверчиво в очите.

— Никога повече не прониквай в главата ми. Чуваш ли? — Ако погледите можеха да убиват, Калев щеше да е мъртъв. — А отговорът е: Не. Никога няма да се оставя в ръцете ти.

Калев се намръщи и отвърна на удара:

— Гладна ли си. Айлийн? Животински глад, който не изчезва, даже и да се храниш през целия ден? — Беше на път да загуби търпение.

Айлийн затвори очи и извърна лице.

Да. Беше гладна и колкото и да се хранеше, стомахът ѝ продължаваше да е празен.

Манго. Искаше манго.

Калев се усмихна съпричастно.

— Разбира се, че си гладна. Ти си ванир. Снощи забелязах гладното ти изражение, когато беше притисната до мен. — Наведе се, докосна с устни дясното ѝ ухо и зашепна. Тъмнокосите им глави бяха долепени една до друга. — Аз също те желаех. Аз мога да ти помогна. Мога да успокоя спазмите в стомаха ти, агонията от това, че гладът ти не е утолен. Ще се разболееш, ако не се храниш, малката.

Зениците ѝ се разшириха. Стисна юмруци и се опита да се освободи от нагорещеното желязо на ръката му.

— Трябва да дойдеш при мен, когато силите ти отслабнат. — Докосна шията ѝ с нос. — Чуваш ли, Айлийн? Единствено при мен.

О, Господи! А какво трябваше да прави, когато коленете ѝ се подкосяваха така? Да се говори с такъв глас трябваше да се обяви за престъпление. А да не ухаеш така хубаво, трябваше да бъде една от Десетте Божии заповеди.

„Никога недей да миришеш на манго.“

— Ще дойдеш при мен, когато имаш нужда, и аз ще бъда твоят лек.

— Замълчи, моля те... — каза тя с пресипнал глас и затворени очи. Да, разбира се, той щеше да бъде нейният лек. Имаше нужда от лечител, който да гони зли духове и да отстрани демона Калев от живота ѝ.

— Защото ти си създадена за мен. Както и аз за теб, Айлийн.

Тя ококори очи и излезе от транса, в който беше потънала. Абсурд. Почувства страх, когато чу тези думи, но още повече се изплаши, когато усети, че може да са истина. Че беше възможно да го пожелае.

— Пусни ме — процеди през зъби, като гледаше огромната мъжествена ръка, която държеше нейната. — Не мога да понасям да ме докосваш.

Калев я пусна. Подчини се на думите ѝ. Тя го погледна с пълното съзнание, че я поглъща с очи. Вместо да ѝ стане неприятно, тя се изправи гордо и го дари с цинична усмивка на берсерк. Такава, каквато не би искал да види.

— Очевидно, аз не съм твоя и, разбира се, ти изобщо не си мой, чудовище.

— Ти — каза той, разгневен от това, че тя отрича нещо очевидно и много важно — беше моя по начин, по който никоя жена не е била, и аз бях твой така, както никой друг мъж в твоя живот. Спахме заедно. И, да, знам, че бях суров и исках да те накажа, защото мислех, че си лоша, но въпреки това... беше... невероятно. И ти го знаеш, Айлийн. Коланът и грубото начало дойдоха малко в повече, но след това... — Поклати глава и въздъхна. — Беше... върховно изживяване. — Трудно

му беше да издиша. — А ти, момиченце... — прошепна и протегна ръка, за да погали косите ѝ. — Знам, че си уплашена.

Айлийн бутна ръката му. Калейб се сепна и отново заговори с потънък глас.

— Загуби девствеността си с мен.

— Не. Не я загубих по пътя, както се губи фиба. Ти ми я открадна — извика тя разярено. — Не си бил мой, нито аз съм била твоя. — Наложил си да се успокои. — За да говориш за притежание, трябва да имаш нещо по-ценно от нечие тяло. Трябва да имаш сърцето на другия. Очевидно ти нямаш моето, а аз нямам твоето, защото ти нямаш сърце, чудовище. А в случай че имаш, никога не бих пожелала някое толкова черно и празно като това в гърдите ти. Никой никога няма да може да те обича.

След тези думи те се втрениха един в друг. Можеше да се види как между тях прехвърчат искри и скоро ще има експлозия.

— Махай се от мен — каза тя и се отдръпна. — Не искам да имам нищо общо с теб.

— Знаеш ли, Айлийн, аз не съм толкова лош, колкото смяташ — каза той с болка. — Може би някой ден ще ми повярваш. За доброто и на двама ни се надявам да разбереш това скоро, защото иначе ще бъде истински ад.

— Ти вече ми показа какво е ад. Освен това — продължи подигравателно, — ако размисля, ако повярвам в твоята предполагаема доброта, пак ли ще ме завържеш за леглото? Това ли е твоят начин да докажеш, че си прав? Забрави, чудовище.

— Ще те завържа само ако ти ме помолиш за това — предизвика я той.

Айлийн почувства как гореща лава се надига на нивото на диафрагмата ѝ. Никога не се беше чувствала толкова оскърбена, толкова ядосана. Да, той беше адът и тя изгаряше в неговите пламъци.

Беше невъзможно този мъж наистина да се разкайва за онова, което ѝ беше сторил. Тогава защо ѝ говореше така?

— Нямаш и най-малка представа как да се отнасяш с жена, арогантна свиня. И най-малка представа. Извиняваш се и след това действаш, сякаш извинението нищо не струва. Ненавиждам те.

— Не ти ли хареса да си вързана за леглото? — попита той с огнен поглед. — Много двойки обичат да си играят така. На теб не ти

ли харесва? Добре, ще го имам предвид. — Обожаваше да я провокира. По-добре гняв, отколкото безразличие.

— Аз не съм твоя половинка. Ти ме насили.

— Доставих ти удоволствие. Три пъти. — И вдигна три пръста. — Тялото ти не искаше да се отделям от теб, но ти — да, защото се страхуваше от мен. — Сви рамене. — Нека да разрешим проблема със страха и да се оставим на насладата.

— Млъкни. Махай се оттук. — Удари твърдите му гърди с две ръце, но не помръдна.

— Чакай, чакай — прошепна той. Този път трябваше да е помил. Не можеше да ѝ говори така... Тя все още не виждаше нещата като него. Но властният ванир излизаше на преден план и беше трудно да го контролира. Тя не знаеше, че е предопределено да са заедно, така че се насили да говори по-спокойно. — Умолявам те, Айлийн. Слушай ме.

— Какво искаш от мен? — изкрещя изплашено тя. Лилавите ѝ очи излъчваха отчаяние.

— Дай ми шанс да ти докажа, че не съм безчувствен звяр. Само един. — Приблужи се внезапно и застана плътно до нея. Гърдите им почти се докосваха. — Остави ме да ти покажа какъв съм, какви сме ние, ванирите. Умолявам те, позволи ми да опитам. — Тонът му беше загубил арогантността и високомерието си. Беше се превърнал в шепот.

Айлийн не разбра как се е приближил толкова бързо. Изведнъж огромното му тяло закри хоризонта. Излъчваше много топлина. Нали вампирите бяха студени като лед? Защо той не беше?

— Аз не съм вампир — прошепна той и хвана внимателно един кичур от косите ѝ. Погали го нежно. Очакваше удар, но не го получи.

Възможно ли беше една ласка по косите да изпрати електрически заряд желание към цялото тяло?

Айлийн не можеше да откъсне очи от него. Дори не можеше да му се скара, че докосва косата ѝ.

Изведнъж той хвана дясната ѝ ръка, поднесе я към гърдите си и я задържа между горещите си длани.

Айлийн трябваше да преглътне и да затвори очи при допира с него и изяществото на жеста му.

— Чуваш ли как бие сърцето ми? — попита той, като наблюдаваше с лъвско желание възхитителното ѝ лице. — Не съм жив мъртвец, колкото и да искаш да ме убиеш. Сърцето ми изпомпва кръв към цялото тяло. Защото съм жив.

Айлийн разтвори широко очи. Той я умоляваше за прошка.

— Не ме интересува — каза тя.

— Не е така. Интересува те. Не съм вампир. Не съм демон — прошепна той нежно.

— Какво си тогава? — Гласът ѝ беше толкова тих, че се съмняваше дали Калев я чува.

— Ние сме деца на боговете. — Галеше с показалец ръката ѝ. — Създали са ни, за да защитаваме човечеството.

— Трудно ми е да повярвам — промълви тя, погледна надолу и отдръпна ръката си от гърдите му.

— Знам, че си уплашена и че се страхуваш от мен. Но има неща, които не знаеш, неща за твоята същност. — Остави я да се отдалечи от него, но от това стомахът му се сви. — Мога да ти помогна да ги разбереш.

— Но аз не искам да си около мен! — изкрещя тя, извън себе си от насъбраните емоции. Очите ѝ пареха от сдържани сълзи. — Не ми е спокойно с теб, а ти непрекъснато ме преследваш и обсебваш цялото ми лично пространство. Проникваш в съзнанието ми, проникваш в тялото ми и ме караш да се чувствам странно... да се държа като... — „Като разгонена“, помисли си тя.

— Това, последното, не го правя аз. Ти реагираш на мен така, както аз реагирам на теб. Нашите тела се желаят, Айлийн.

— Не, не и не — извика тя и избърса сълзите си с маншета на ризата си. — Излез от главата ми.

— Това е едно от нещата, които бих могъл да ти обясня, ако ми отделиш време. — Сърцето го болеше да я вижда така ядосана и съкрушена. — Трябва да го разбереш. — Хвана я за ръцете и я накара да го погледне.

— Пусни ме... — Тя започна да се дърпа, но не можеше да се освободи от хватката му.

— Ти ще определиш правилата, сроковете, всичко. Искаш нещата да стават бавно? Чудесно, ще действаме бавно. Но недей да бягаш от това, което си. — Никога не беше отстъпвал пред някого, но

очите на Айлийн, уплашени и уязвими, го принуждаваха да ѝ даде малко свобода. Не можеше да постъпи по друг начин. — Кажи ми какво искаш да направя?

— Искам да си вървиш. — Тя трепереше в ръцете му. И най-лошото беше, че ако той не си тръгнеше, тя щеше да се поддаде на изкушението да го докосне и... да го вкуси. Беше напрегната и изплашена.

Калев осъзна, че тя се страхува от него, и отпусна ръцете си.

Зае се да контролира дишането си и да успокои желанието да се нахвърли върху нея, да я просне на земята и да я обладае. Вдигна лице и чертите му се отпуснаха.

— Добре — каза той. — Ако това искаш, така ще направя.

— Не искам да проникваш в съзнанието ми, нито да прилагаш номерата си — нареди тя и сграбчи здраво дневника на майка си.

Калев стисна зъби, но се съгласи. Имаше нужда от контакта с нея и още повече сега, когато потребността да се слее със своята *cáraid*, замъгляваше съзнанието и мисълта му. Забелязваше, че при Айлийн започва да се случва същото, но тя се противеше. Горката, беше толкова уплашена... Щеше да ѝ даде малко време. Да. Но ако след това не се вразумеше, нещата щяха да се случат по неговия начин.

Щеше да вземе своето.

До онзи момент двамата щяха да страдат неописуемо, особено Айлийн, която не знаеше колко силен щеше да бъде копнежът ѝ по него. За него обаче опасността беше по-голяма. Когато един мъж отпие от своята *cáraid*, той става зависим от нея завинаги. Ако жената все още не е пила от него, животът и дарбите ѝ не са застрашени. Калев рискуваше много с отказа на Айлийн. Но тъй като тя не беше пила от него, нямаше опасност да се побърка. До момента, в който вкуси от него.

Прииска му се да я попита на какво мирише той, за да се разширят зениците ѝ. С такава топлина в очите го гледаше... Кой ли беше любимият ѝ вкус?

Тогава осъзна, че не знае нищо за нея. Не я беше ухажвал, нито я беше съблазнил. Връзката им беше започнала от последното и освен това беше травмираща. Можеше ли да се залепи нещо, което е било счупено?

С цялото си същество се надяваше да е така.

— Тогава си тръгвам — каза той и се обърна.

Айлийн се отпусна. Най-накрая, една малка победа.

— Ще се видим след малко. Има много неща, за които трябва да се говори, неща, за които не исках да разговарям насаме с теб — каза той, без да се обръща. — Но преди това искам да ти дам нещо.

Айлийн притисна дневника към гърдите си. Искаше да успокои болката в сърцето си, която се появи, когато той се отдалечи.

Калевб изсвири кратко и звучно.

Айлийн се намръщи. Какво правеше?

Изведнъж от храстите изскочи кученце, сибирско хъски.

— О, Боже мой... — Айлийн коленичи и изчака Брейв да се хвърли върху нея. След това се затъркаляха прегърнати по земята.

Калевб спря, за да погледа красивата сцена. Беше очарователно. Тя се смееше с глас. Перфектните ѝ бели зъби блестяха. Дали някой ден той щеше да я накара да се смее така? Почувства дискомфорт и опипа слабините си. Намести еректиралния си член така, че да не го притиска толкова. Беше невъзможно да не се възбуди, когато беше близо до нея.

Успокои се и се опита да не обръща внимание на пулсирането на члена си. Почака Айлийн да се изправи с кученцето си в ръце.

Брейв не преставаше да ближе лицето ѝ, но тя беше замислена и погледна Калевб, сякаш по задължение.

— Как...? Кога...? — Защо беше направил това за нея?

— Отнех ти много неща — отвърна той и я погледна с нежност. — Позволи ми да ти ги върна.

Тя не знаеше какво да каже.

— Както виждаш, прочетох дневника. Беше права. Искам да поправам стореното. Ще се унижавам, ако е необходимо. Но няма да се отделя от теб, няма да те оставя на мира.

— Какво? — каза тя, уплашена от отговора му. — Защо?

— Защото те искам. Искам да сме заедно.

Калевб сведе глава за сбогом и изведнъж... изчезна.

Айлийн остана сама в гората. Неподвижна и със странно усещане за празнота. Прегърна силно Брейв и го разцелува.

Това наистина беше голяма изненада. Изтича към дома на дядо си, а Брейв весело настъпваше краката ѝ.

Нямаше да мисли за Калев. Нямаше. Нямаше да запомни, че й беше казал, че я иска за себе си. В никакъв случай.

11.

Просторният двор на къщата на Ас беше осветен от факли, забодени в земята. Пламъците им проблясваха и създаваха атмосфера на сенки и тайни, на разкрития и съзаклятия. Имаше едно място с каменни пейки, разположени в кръг. По средата на този кръг, беше забит жезълът на съгласието.

Вътре в кръга Ноа, Адам, Ас и Айлийн разговаряха за въпросите, които щяха да се обсъждат на събранието.

Айлийн беше взела Брейв на ръце и го галеше, а той я гледаше с обожание и пъхтеше, изплезил дългия си розов език.

Тя мислеше за думите на Калев: „Отнех ти много неща.“

Изглежда, наистина се разкайваше за онова, което се беше случило между тях.

Подаде една бисквитка на Брейв. Беше ѝ трудно да откаже нещо на своето кученце.

Калев.

Не знаеше нищо за него, дори дали има фамилно име. Не знаеше нищо и за себе си. Какво искаше? Какви инстинкти имаше? Беше ли се променила малко след извинението и изненадата от Калев?

Берсерките, по-специално Ноа и дядо ѝ, се бяха стъписали, когато чуха какво се е случило.

Ванир да моли за прошка? Ванир да донесе кученце?

Сега четиримата очакваха мълчаливо идването на ванирите.

Ас предложи на Айлийн да го хване под ръка. Тя се изправи и го прегърна с удоволствие.

Излязоха от кръга. Тя вече усещаше тропическия плодов аромат, който я побъркваше, Калев беше много близо. Вцепени се, когато го видя подпрян с кръстосани ръце на жезъла на съгласието. Зад него стояха шестимата с качулките от Съвета, сестра му Дана, Мену, Каал и още няколко ванири. Защо всички изглеждаха така съвършени?

Брейв се отдели от краката ѝ и тръгна към Калев. Подуши го, седна пред него, започна да го лае и да маха с опашка.

Айлийн почувства лека ревност, когато видя това. После се ядоса, че не знае кого от двамата ревнува: дали защото Брейв се държеше добре с него, или защото Калев се спогаждаше по-добре с кучето й, отколкото с нея.

Калев се наведе и се усмихна на Брейв. Сърцето на Айлийн почти спря да бие. Този мъж имаше най-прекрасната и най- пленителната усмивка на света.

Спряха пред него. Калев се изправи с Брейв на ръце. Галеше го нежно по гърба и кучето кротуваше.

Айлийн си помисли, че Брейв е предател, но отхвърли идеята, като видя нежната жена.

Калев вдигна очи от Брейв, погледна Ас и след това — нея.

— Здравейте отново — каза той и повдигна вежда.

— Здравейте всички — отвърна Ас и погледна ванирите. Айлийн се обърна и видя, че двайсетина берсерки са се подредили зад тях. Кога бяха дошли?

Погледна напред и видя, че шестимата с качулките събличат мантиите си. Беата наведе глава пред нея и останалите ванири сториха същото. С изключение на Калев. Той остави Брейв на земята и докато се изправяше, я изгледа от горе до долу. Спря поглед на бадемовидните лилави очи с гъсти извити мигли.

Магически поглед. Очите на неговата *cáraid*, Айлийн.

Беше й обещал да не прониква в съзнанието й, да не говори с нея телепатично. Искаше да й каже много неща, без никой да чуе, но нямаше да наруши дадената дума. Тя трябваше да му има доверие.

Беата и Гуин се приближиха и застанаха до Калев. Беата я погледна със съжаление и срам.

— Не знам дали заслужаваме да ни простиш, но имаме нужда да споделим с теб колко дълбоко се разкайваме за случилото се. Айлийн, молим те за извинение.

След това всички направиха нещо, което не очакваше да види. Коленичиха пред нея и сведоха глави. Беата отново заговори:

— Понякога се струпват куп недоразумения и се превръщат в кълбо от лъжи, които никой не може да обори. Това се случи с теб, Айлийн. Не се извиняваме за нашето поведение, бихме го приложили спрямо всеки, който иска да ни унищожи. Ти обаче си невинна. Сгрешихме.

Айлийн почувства, че стомахът ѝ се свива.

— Сгрешихме с теб, Айлийн. — Беата вдигна глава и я погледна отдолу.

— Молим те за прошка пред твоето семейство — продължи Гуин. — Пред Ас, водача на клана на берсерките. Извиняваме се и на теб. Ас. Съжалявам за това, което се случи с твоята внучка. — Вдигна глава към Ас. — Приемете нашите най-искрени извинения. Нека това да не се превръща в поредния мотив за вражда между клановете.

Ас погледна Айлийн.

— Прощаваш ли им? Ако ти го сториш, ще го направя и аз.

Не беше предполагала, че е възможно ванирите да признаят своята грешка по толкова смирен начин. Бяха коленичили пред нея и я молеха за прошка.

Трябваше ли да им прости?

— Моля ви, изправете се — каза тя. Чувстваше се неудобно. Вече не я болеше нищо, сега притежаваше невероятни дарби, а що се отнася до Калев... Това беше само между тях двамата. — От извиненията няма голяма полза, след като злото вече е сторено. Това е нещо, което ще нося със себе си цял живот. Искам обаче да разбера вашите мотиви. Надявам се само следващия път да се уверите, че човекът, когото наказвате, действително е онзи, за когото го мислите.

Всички я наблюдаваха с очакване.

— Да, приемам вашите извинения — побърза да каже тя. — Но няма да забравя това. Моят случай трябва да ви послужи за урок.

Беата и Гуин кимнаха и се изправиха елегантно. И двамата бяха руси, високи и стройни.

— Защо той не коленичи? — попита Ноа и погледна Калев.

— Калев е избрал свой начин, за да получи прошка от Айлийн. *Peanáis Follaiseach*^[1] — отвърна Беата и се усмихна на Айлийн. — Когато приключим събранието, ще го изпълни.

Айлийн погледна Калев. Беше напълно безизразен. Отново се беше подпрял на жезъла на съгласието. За какво говореха? Какво означаваше това?

Погледна сестра му Дана, която беше свела глава с натъжено лице и стиснати устни, сякаш всеки момент щеше да избухне в плач. Приятелите му го гледаха, горди, но същевременно уплашени от това, което предстоеше.

— *За какво говори Беата, Калев?* — попита изключително притеснена, като забрави, че самата тя беше забранила този тип общуване между тях. Направи го неволно, сякаш бе най-естественото нещо на света.

Той вдигна брадичката си към нея.

— Дадох ти дума — отвърна и я погледна втренчено. — Няма да говоря с теб по този начин, докато не ми позволиш.

Айлийн преглътна и се уплаши от посоката, в която се развиваше тази ужасяваща среща на клановете. Същевременно почувства странна вътрешна топлина, когато той уважи обещанието, което ѝ беше дал.

— Добре тогава — каза Ас и прекъсна създаването се напрежение, — да започваме нашия разговор.

Някои седнаха на каменните пейки. Други останаха прави. Единият клан от едната страна, другият — от другата. Калев, Айлийн и Ас останаха в средата.

— Години наред — каза Калев, като извиси глас, за да го чуват всички — смятахме, че група хора преследва както ванирите, така и берсерките, защото ни смятат за вампири и върколаци. Мислехме, че ни унищожават, защото не са наясно с истинската ни същност. Днес знаем, че не е така. Те отлично знаят какво сме. Разбрахме го, благодарение на книгата на Хаде. — Погледна Айлийн и леко се усмихна.

Тя се чувства като ученичка — непохватна, глупава и неопитна.

— Смятахме също, че берсерките и ванирите са несъвместими физически, че различията между нас се коренят в това. Две раси, обречени на вражда. Две раси, разделени от серия непреодолими различия. Днес знаем, че можем да се свързваме физически и да създаваме великолепни същества като нея. — Посочи към Айлийн и бузите ѝ се обагриха в червено.

Ванири и берсерки я гледаха очаровани и кимаха, без да откъсват очи от нея.

— Мнозина станаха жертви в дългите години на вражда и войни. Загубихме връзка с боговете заради своите грешки. Ние сме техни рожби и не можем да отречем това. — Погледна към небето и разтвори ръце. — Те също имат своите различия там, горе, но ние трябва да се

справим със ситуацията тук, долу. Обединява ни поне една обща цел — да защитаваме хората.

Айлийн погледна към небето и обви ръце около себе си. Наистина ли говореха за истинските богове? За тези на небето?

— Какво предлагаш, Калеп? — попита Ноа.

— Трябва да се обединим — отвърна той решително.

И в двата клана се надигна ропот. Повечето от присъстващите не бяха съгласни с тази идея. Други реагираха с изненада.

— И ти ли мислиш това? — Берсеркът въздъхна. — Тази вражда бе твърде дълга, за да я изличим изведнъж. Много години на традиции, които са напълно различни при двата клана. Как ще се борим заедно срещу тези общества, когато не се разбираме?

— Трябва да положим усилия — отвърна Калеп и започна да губи търпение.

— Нямаме друг избор — извиси глас Ас. — Трябва да стигнем до дъното на този проблем и затова е необходимо да действаме заедно. Не знаем нищо за тези хора. Откога човешките същества действат заедно с *nosferátum* и с върколаците? Това е абсурдно... За кого работят тези организации? Какво всъщност искат от нас? Убиват ни, след като ни заловят, не ни трансформират, но ни изследват. Защо? Какво искат да извлекат от нашите тела?

— Нещо, което не получават от *nosferátum* и от върколаците — обади се Айлийн.

Калеп вдигна вежди и ѝ се усмихна.

Господи! Защо беше толкова красив?

— Продължи, Айлийн. Какво мислиш за всичко това? — попита я нежно Калеп. Гласът му беше музика за ушите ѝ.

Айлийн се изкашля. Почувства се притеснена от това внимание. Калеп искаше да чуе мнението ѝ, сякаш действително го ценеше. Всички очакваха думите ѝ.

— А... мисля, че... ммм... мисля, че ни изследват. Каквото и да искат, не го получават от другите, макар че ги използват, за да се доберат до нас. Ти ми каза — посочи дядо си, — че всъщност върколаците са мутирвали берсерки.

— Да, така е.

— Явно не ги интересуват мутиралите, а оригиналните. Оригинални тела. Предполага се, че *nosferátum* също са мутирвали

ванири? — Обърна се към Калев, но не издържа погледа му.

— Така е — отвърна той, като я поглъщаше със зелените си очи.

— Да — съгласи се Ноа. — Това са слаби ванири, които са се подчинили на властта на Локи и са се превърнали в кръвопийци.

— Точно така, като върколаците — каза Калев и се усмихна студено на Ноа.

— Каквото и да е сторил Локи със заблудените потомци на берсерките и ванирите, те не вършат работа на тези общества. Трябва да разберем какво искат да правят с откритията си за нас.

— В книгата на Хаде се споменават още две имена. Патрик Серрил и Себастиан Смит. Познаваш ли ги? — попита Беата.

— Не. Никога не съм се запознавала с някого от ръководството на „Нюсайънтис“ . Винаги съм мислила, че баща ми движи всичко.

— Фирмата на Микаил получаваше ли парични помощи? — попита Калев.

— Не съм сигурна — отвърна тя и отметна коси назад. — Аз не отговарях за администрацията. Но мога да се върна и да разбера. Ако сме вътре, ще узнаем всичко.

— И дума да не става — срязаша я в един глас Калев и Ас.

Айлийн отвори широко очи ядосана и ги изгледа намръщено.

— Един момент... Доколкото знам, не съм отвлечена, нали?

— Дори за миг не си го помисляй, Айлийн — каза Калев и скръсти ръце с мъжествена и тържествуваща усмивка. — Няма да се излагаш ненужно на опасност.

— Ти да мълчиш, чудовище. Не можеш да ми заповядваш.

Отново се втренчиха един в друг и искри започнаха да изскачат от очите им. Останалите ги гледаха напрегнато.

— Микаил беше убит — каза тя. — Хората вероятно се питат каква е причината за дългото му отсъствие. Аз съм негова дъщеря, поне в очите на всички. Предполага се, че трябва да се появя, за да продължи дейността. Ще говоря с тях и...

— Възможно е другите да знаят какво представляваш — каза нежно Ас.

— Не мисля — отвърна тя. — Микаил беше арогантен и голям скъперник. Защо да споделя тайната си, когато би могъл да припише на себе си цялата заслуга? Ако останалите са знаели, че съм хибрид,

какво им е пречело да ме отвлекат и да ме изследват? Нищо. — Сви рамене. — Не. За Микаил е било по-добре да ме държи в тайна.

Калевб стисна юмруци, като си я представи в ръцете на други хора.

— Мисля, че мога да отида във фирмата и да видя...

— Ако отидеш, няма да си сама — това беше заповед. Властна, нетърпяща възражение.

Айлийн погледна Калевб и се намръщи.

— И кой ще дойде с мен? Ти ли? — Повдигна вежда. — Как се осмеляваш дори да предложиш това? Ти няма да...

— Престани да говориш глупости, момиче — прекъсна я арогантно. — Микаил не е споделял нищо с теб, но това не означава, че не го е разказал на други хора. Ако се появиш, ще се изложиш на опасност. Няма да ходиш сама.

— Трябва да се върна в Барселона! — изкрещя тя.

— Няма да отидем в Барселона. Ще отидем в клона на фирмата в Лондон — продължи Калевб. — Ще се престориш, че е формално посещение и ще си уговориш среща с втория по важност шеф на фирмата. Онзи, който се занимава с всичко, когато Микаил отсъства. Кой е той?

— Не знам. Казах ти вече, че просто работех там, не съм разговаряла нито с баща си, нито със служителите. Само с външните партньори.

Калевб стисна устни.

— Ще се свържем с него и ще получим цялата административна информация, която ни е необходима. Ще отидем на свечеряване, когато...

— Ще отида с Ноа и Адам. Не с теб — заключи тя с остър тон.

— Тогава ще дойда с вас — отвърна той, без да се замисли.

— Не можеш. Ти събуждаш подозрения дори само с външния си вид — каза Айлийн.

— Така ли? — попита той и прикри една зловна усмивка.

— Да.

— Имаш нужда от защита.

— Не и от своята.

— Стига вече — отсече Беата. — Калевб ще дойде с теб.

— Трябва да си луда, ако си мислиш, че ще приема това — процеди Айлийн през зъби. — Не искам никой ванир да ме приближава. — Гледаше Калеп право в очите. Предизвикваше го. — Ноа и Адам ще дойдат с мен. А ти — насочи святкащите си очи към Беата — няма да ми казваш какво да правя. Аз съм берсерк по своя воля. Не съм ваша.

— Много гре... — започна Калеп.

— Внимавай какво говориш, чудовище — предупреди го Айлийн, като вирна брадичка. — Дори за миг не си помисляй, че съм някой от твоите трофеи.

Калеп почувства студено пробуждане в гърдите.

Тя отмести поглед, когато видя болката в очите му. Учуди се, че има такава власт над него. Можеше да нарани силния и ужасяващ Калеп.

— Простих ви, но не искам да се обвързвам с вас. — Инстинктивно се приближи до дядо си. — За мен е твърде рано да се доверя на вашия клан.

Беата я погледна с уважение. Това момиче наистина беше откровено. Не изпитваше притеснение или страх, докато говореше с нея.

— Но ще ни информирате — нареди Беата.

— Веднага щом получим информацията — съгласи се Айлийн.

— Ако ти нямаш доверие в нас, Айлийн — прошепна Калеп, ядосан от нейния отказ, — защо ние трябва да вярваме на думите ти?

Тя не можеше да повярва на ушите си. Той, причината за нейното недоверие, я предизвикваше.

— Защото досега не съм ти дала основание за обратното — избухна тя и цялото ѝ тяло се напрегна. — Не си ли съгласен, чудовище? Всичко, което ти казах, беше истина.

Така беше, но той не можеше да я остави сама. Тя беше неговата *cáraid*, по силата на физическата връзка. Защото техните тела се бяха разпознали.

Айлийн се приближи към Ноа и той я хвана за ръка. Сплетоха пръсти. Погледна Калеп. Забавляваше се с неговия гняв, с неговата... ревност.

Тя имаше всички инстинкти на жена берсерк. Знаеше как се държат мъжете, какви емоции поражда у тях с поведението си. Не

трябваше да го предизвиква така. Упрекна се.

Калев искаше да крещи от мъка.

Но я погледна, но не я пусна. Оглеждаше устните и очите ѝ с апетита на хищник.

Айлийн не искаше да му дава надежди, но той я караше да се чувства добре.

— Ако на някого не трябва да се има доверие, потърси го в собственото си обкръжение — каза тя с презрение. — Самаел е скрил много неща от вас. Например че Тор и Хаде са имали дете и че са открили съществуването на тайни общества, които ви преследват и убиват. А междувременно вие сте се обвинявали взаимно за претърпените загуби.

— Самаел е затворен за наказание. Тази вечер ще бъде съден — каза Гуин и погледна Ас. — Двама от членовете на Съвета на окръг Уолсол^[2] ще го разпитат. Не сме очаквали, че ще скрие такъв вид информация. Това ни изненада, колкото и вас.

Настана гробна тишина. Това разкритие наистина беше разстроило ванирите.

— Добре... Какво ще предприемем? Как ще си помагаме? — попита Ас, търсеше решение. — Нека се съсредоточим върху това. Сега нямаме нужда от нови проблеми.

— Прав си. — Калев бе решил да не поглежда пак към онези двамата. — Трябва да се организираме по нов начин. Що се отнася до нас, много ванири са пръснати в различни части на света и не сме във връзка с тях.

— Същото се случи с нас. Вследствие миграциите изгубихме връзка с останалите — призна тъжно Ас. — Дори не знаехме, че и на Балканите има наши събрата.

— Безспорно е изненадващо за всички — посочи Гуин. — И най-учудващото беше да разберем, че берсерки и ванири са се борили заедно срещу ловците.

— Трябва да ги намерим. Трябва да възстановим контакта — предложи Калев. — Ако те могат, значи можем и ние. Наистина между двата клана се случиха много неща, но нашето оцеляване е поставено на карта, както и това на останалите хора. Тези тайни общества не съобщават на човечеството за своите открития. Никой не знае, че съществуваме. Но ни използват. Нека да разберем какво се крие зад

всичко това. Още утре следобед ще отидем в Лондон. Айлийн знае адреса на компанията там.

— Намира се на улица „Оксфорд“. Ще отидем сутринта — възрази Айлийн. Така той нямаше да можеше да я придружи.

— Ще отидеш с Калевб — нареди й Ас. Гледаше я съсредоточено и неодобрително. — На свечеряване. Трябва да работим заедно, малката. Това е жест, който ще докаже, че имаме доверие в тях.

— Ас — намеси се Ноа, — тя не иска...

— Ноа, достатъчно — повиши тон Ас.

Айлийн погледна дядо си и се почувства предадена. Започна да диша учестено. Пусна ръката на Ноа, реши да се махне оттам. Изгледа Калевб за последно, с гняв и безсилие.

— След като се разбрахме, сега остава само *Peanas Follaiseach* — каза Калевб с мрачен поглед. — Айлийн, не си отивай — изръмжа заповедно.

Тя се спря.

— Дете, приближи се — нареди й също Ас и й подаде ръка.

— Защо? — попита тя, застанала с ръце на кръста.

— Калевб ще бъде наказан пред всички — отвърна Ас. — За това, което ти е сторил. Ти трябва да присъстваш. Така е редно. Ти си оскърбената.

Айлийн смръщи чело. Трима ванири донесоха ниска кръгла каменна маса и я поставиха в средата на множеството.

Калевб тръгна към сестра си Дана, съблече черното си поло и й го подаде.

— Калевб — каза Дана разтревожено. — Не е задължително да го правиш.

Айлийн наостри уши, за да го чуе.

— Трябва да го направя, Дана. Дори и това няма да е достатъчно, за да поправа злото, което й сторих.

— Ще загубиш много кръв... и помни, че ако не успееш да постигнеш това тя да те нахрани...

— Не се притеснявай, Дана. Брат ти е силен — усмихна се Калевб.

Но не можеше да я излъже. Щеше да е много болезнено.

Очите на Дана се навлажниха и тя сведе поглед.

Каал и Мену подготвиха дълги и дебели въжета. Намазаха ги с нещо, подобно на мед, след това ги оваляха в съд, пълен с различни по големина парченца стъкло. Какво щяха да правят?

Мену подаде подготвените въжета на Калев. Той ги огледа, кимна утвърдително и Мену ги остави върху масата.

Калев се обърна към Айлийн. Беше гол до кръста, а очите му бяха потъмнели. Махна черната кожена лента от главата си и остави кичурите да се спуснат по лицето и шията му.

— Какво правиш? — попита тя и преглътна.

— Приближи се, Айлийн — каза Калев.

Тя не помръдна.

— Моля те.

Айлийн погледна дядо си и берсерките и изпълнена със съмнения, застана пред него. Калев пристъпи към нея, обгърна талията ѝ с ръка и започна да опипва долната част на гърба ѝ.

Айлийн се стресна и почувства как множество пеперуди пърхат в стомаха ѝ. Започна да се задушават. Калев откри онова, което търсеше — извади ножа от калъфа.

— Какво си мислиш, че правиш? — попита тя притеснено и отстъпи.

Калев пристъпи напред, хвана настойчиво ръката ѝ, разтвори пръстите ѝ и постави в нея дръжката на ножа на Тор. Накара я да я стисне. Хвана китката ѝ с две ръце, за да доближи острието на ножа към сърцето си. Коленичи сред шепота на берсерки и ванири.

Айлийн потрепери.

— Айлийн — каза Калев почти без глас, със сведена глава. — Животът ми е в твоите ръце. Моля те за прошка, задето те оскърбих. Ако можех да върна нещата назад, щях да поправам всичко, но не мога... — Погледна я в лицето. Очите му бяха пълни с разкаяние. — Най-малкото, което мога да направя, е ти да бъдеш тази, която ще определи присъдата ми. Да живея или да умра. Ти решаваш.

— Стига вече... Пусни ме... — Опитваше се да се освободи. Ако искаше нещо, то беше да го изправи и да предложи всички да се разотият.

— Айлийн. — Калев я задържа. — Това е ножът на най-добрия ми приятел. Справедливо е неговата дъщеря да ме довърши. Оскърбих неговата памет, оскърбих теб. Заслужавам го. Поискай отмъщение.

— Искаш от мен да... да забия ножа в сърцето ти? — изуми се тя. Беше прибрала черните си коси в кок, но няколко кичура се спускаха по лицето и врата ѝ. Устата ѝ беше пресъхнала, коленете ѝ омекваха.

Калевб изкриви леко устни и я погледна нежно.

Не. Тя не беше способна да направи това — беше добра и състрадателна.

— Всъщност ще трябва да ми го изтръгнеш, иначе няма да умра. Ако искаш, можеш да отрежеш главата ми. Поднасям пред теб своите извинения. Не заслужавам да съществувам — призна сломено той.

Отново насочи ножа към сърцето си. Айлийн почувства как острието се забива леко в гърдите му.

— Не, спри — извика тя. Опита да се освободи от ръцете му. Калевб я погледна с прекрасните си, изпълнени с агония очи.

— Не мога да го направя — прошепна тя и го погледна. — Не разбираш ли? Не... мога. Не искам да те убия.

Не искаше да го нарани, а още по-малко да го убие. В това положение Калевб изглеждаше неуверен, чувствителен, раним... Сърцето ѝ се късаше и изпита непреодолимо желание да го прегърне, да притисне красивото му лице към корема си. Да погали косите му и да го залюлее, сякаш беше дете, което има нужда от утеха и топлина.

— Няма да го направя — каза му тя с трепереща брадичка и като едва сдържаше желанието си да отмести един прекрасен тъмен кичур от лицето му. — Аз не съм такава.

Въздишки на облекчение се чува в клана на ванирите. При берсерките цареше гробна тишина.

— Тогава ела. — Калевб стана, сякаш носеше целия свят на гърба си.

Хвана я за китката и я заведе до масата. Взе оваляните в стъкла възжета и ѝ ги подаде. Тя ги погледна ужасена.

— На колко години си? — попита я Калевб и я погледна твърдо.

— Какво имаш предвид? — Тя ядосано хвърли възжетата на земята. Нямаше да е палач на никого, още по-малко на него.

— На колко години си? — попита той отново.

— Вече знаеш.

— Кажу го високо.

— Защо? — попита тя уплашено.

— Кажи го.

— Двайсет и две — отвърна Айлийн и тихо го помоли: — Моля те, Калев, спри.

— Добре. — Той коленичи и отпусна торса си на масата. — Искам да ме удариш два пъти и два пъти и при всеки удар да се отърсваш от това, което ти сторих. Един удар — за една година от живота ти. Това е минимумът.

— Не! — Тя понечи да изтича при дядо си Ас, за да се скрие. Калев се спусна след нея и я хвана за ръцете.

— Какво ти става? — разтърси я той. — Това е твоят момент за отмъщение. Изкарай яда си върху мен. Аз съм виновен за твоя страх, за твоето...

— Няма да направя това. Отказвам да измъчвам някого — повтори тя ясно. — Ти си животно, но няма да те бичувам.

— Отказваш? — Той вдигна предизвикателно вежди и огледа множеството. — Ако не го направиш ти, ще го направи друг.

— Не. Прощавам ти. Така става ли? — Нямаше да понесе да гледа как някой бие Калев и тази мисъл я смути силно. — Нали това искаше да чуеш? Сега остави вече това и...

— Не, Айлийн. Не говориш сериозно. — Погледна зениците ѝ, бадемовидните ѝ очи с контур от черни мигли. Виждаше вътре в нея, а тя не можеше да откъсне поглед от него. — Не ми оставяш избор. Това заслужавам. Не искам милост и трябва по някакъв начин да изкупя онова, което се случи.

Пусна я, взе възетата и застана пред Ноа.

Айлийн почувства как сърцето ѝ спира.

— Калев, казах ти да престанеш. — Бутна го, но той не ѝ обърна внимание. Ноа щеше да го убие. Не можеше да позволи това.

— Взemi възетата, Ноа — каза Калев. — Двайсет и два удара.

— Не го слушай, Ноа — извика тя отчаяно.

Ноа ги погледна. Тя беше уплашена и много притеснена. Берсеркът изцъка с език и пое възетата, като гледаше Калев. Той кимна и тръгна към масата, за да легне там.

— Моля те, спри... — Тя усещаше как сълзите парят клепачите ѝ.

— Това е негово решение, Айлийн — каза Ноа, сви рамене и тръгна към кръглата маса. — Нищо не може да ми попречи да го

бичувам. Заслужава го. Но... — повдигна вежди.

Айлийн притвори очи. От всички берсерки Ноа мразеше най-силно Калев. Защо Калев беше избрал него? Ноа щеше да е безпощаден.

— Какво? — попита тя и навлажни пресъхналите си устни.

— Мога да спра, ако кажеш, че чувстваш нещо към него. Ти си от моя клан. Не мога да не се подчиня на твоята молба, ако става въпрос за... твоята предполагаема половинка. Ти си дъщерята на принцеса Хаде.

Подиграваше ли й се? Предизвикваше ли я? Айлийн се ядоса.

— Кажи го, Айлийн. Кажи, че си загрижена за него, че чувстваш нещо към него и аз няма да съм онзи, който ще го бичува. Хайде, достатъчно луда ли си, за да допуснеш нещо подобно. Нито аз, нито някой друг ще може да го нарани, ако кажеш това. Защото така ще докажеш, че за теб не е било проблем онова, което ти е сторил. — Това беше ултиматум. Ноа знаеше, че я поставя между чука и наковалнята. — Да бъдеш буен и груб в леглото все още не се счита за престъпление, така че... — Сви рамене.

Прииска й се да го убие. Беше я унижил. Погледна Калев, който вече лежеше върху масата.

Тя преглътна. Как да приеме, че онова, което се беше случило между тях, е било по взаимно съгласие... Поклати глава. Не беше така.

Калев вдигна глава, за да я погледне. Лицето й беше напрегнато. Очите й бяха пълни с притеснение и съмнение. Щеше ли да каже това? Щеше ли да каже, че чувства нещо към него? Господи, повече от всичко на света копнееше да чуе тези думи от прекрасните й устни.

Айлийн заби нокти в дланите си и болката я откъсна от думите, които бяха на върха на езика й. Беше я страх да признае нещо толкова нелогично, след всичко, което се беше случило между тях. Но тогава защо й беше толкова мъчно? Стокхолмски синдром.

Реагира незабавно.

— Не, не беше по взаимно съгласие. Това, което Калев направи, не беше редно — каза студено. Обърна гръб на Калев, за да отиде при дядо си.

Той почувства, че бичуват сърцето му. Какво очакваше? Че тя ще каже: „Да, Калев, след всичко, което ми стори, мисля, че чувствам нещо към теб“? Айлийн можеше да изпитва само омраза и гняв.

Той обърна глава към Ноа и каза:

— Не се мотай, куче. Няма да имаш друга възможност.

Ноа изкриви устни.

— Правя го заради нея — каза той с искрица неудобство в погледа. — Някой трябва да отмъсти за нея. Няма да плачеш, нали, вампире?

Калевб погледна за последно Айлийн, която се опитваше да скрие лице в гърдите на дядо си. Но Ас я принуди да гледа.

— Това е принасяне в жертва за един мъж, малката — каза дядо й, хвана я за раменете и я обърна, за да гледа наказанието на ванира. — Калевб признава грешката си. Трябва поне да видиш това.

Тя погледна натам, но когато първият удар разкъса кожата на ванира, отмести очи.

Брейв се спусна да хапе панталона на Ноа, ръмжеше и защитаваше новия си приятел. Айлийн изтича и го взе на ръце. Прегърна го и го пристисна силно, а кученцето не преставаше да лае.

Калевб не престана да я гледа по време на всичките двайсет и два удара. Плътта му беше разкъсана. Масата беше потънала в кръв, която се стичаше и образуваше голяма локва на земята. Беше стиснал устни, а очите му бяха червени от гняв и болка. Беше забил кучешките си зъби в долната устна и устата му беше изцапана със собствената му кръв.

Тя беше чула как въжето и стъклата разкъсват бронзовата му кожа. Сетивата й позволяваха да усеща подробности, които никога не би искала да почувства. Цялото й тяло настръхваше.

Той не беше извикал нито веднъж.

Когато приключи, дори Ноа не успя да скрие ужаса си от касапницата. Хвърли въжетата на земята. Искеше да се махне от тази жестокост.

Айлийн трепереше и тихо ридаше. Беше бледа, виолетовите й очи бяха зачервени.

— *Калевб?* — попита тя боязливо, като кършеше ръце в скута си.
— *Калевб?*

Чу само тих вой на ранено животно. Очите на Калевб бяха затворени, а ръцете — стиснати в юмруци. Брадичката му трепереше, а вените по врата му се бяха издули и бясно пулсираха.

— *Говори с мен* — продължи тя.

Калев лежеше неподвижно върху масата. Айлийн забеляза, че движи устните си, и се доближи до него.

— Дана... — прошепна той с усилие.

С разкрито от мъка лице Дана зави гърба му с мокро одеяло. Той изсъска от болка и притисна лице в масата.

Ванирите си тръгнаха, както и голяма част от берсерките. Мнозина се бяха махнали още преди да приключи мъчението.

Ас потупа окуражително Айлийн, изцъка с език и тръгна към дома си. Ноа мина покрай нея и се опита да избегне погледа ѝ, изпълнен с гняв и болка.

— Мисля, че си плати дължимото — каза той, смръщил чело. — Заслужаваше си го, но не ми беше приятно, каквото и да си мислиш.

Айлийн го изгледа с ярост. По лицето и ръцете му имаше пръски от кръвта на Калев.

— Ти си дивак, Ноа — срязва го тя, цялата трепереше.

— Аз съм това, което съм. Калев е това, което е. Ти си и двете неща. Така действаме ние — отвърна хладно. — Свиквай, принцесо. Ние не сме хора.

— Кучи син! — беше толкова вбесена, че го бутна.

Ноа се изненада от реакцията ѝ, но се усмихна и добави с разбиране:

— Да, хубавице. Аз съм кучи син. Като теб. Обърна се и тръгна към Адам, който го чакаше. — Иди да видиш как е той, Айлийн. Не може да мръдне.

Айлийн не искаше да плаче. Толкова беше отвратена от тази ситуация, от този жесток и отмъстителен свят, от който беше част... Изпъна гръб и тръгна към масата. Дана изправяше брат си с помощта на двамата руси мъже. Калев нямаше сили дори да вдигне глава и да я погледне. Ръцете му висяха безжизнено около вратовете на Каал и Мену, а Дана му помагаше да задържи мокрото одеяло върху гърба си.

Айлийн спря пред тях. Болеше я да вижда ванира в този вид. Дори беше почувствала ударите по собствената си плът.

— Това не беше необходимо — каза тя, като не успяваше да контролира треперенето на гласа си. — *Чуваш ли, Калев? Това не беше необходимо.*

— Айлийн — каза Дана, — моментът не е подходящ.

— Все ми е едно — отговори Айлийн, очите ѝ бяха пълни с болка.

Доближи се до изтерзаното тяло на Калев. С несигурна, трепереща ръка хвана брадичката му и го накара да я погледне. Кръвта се стичаше по врата му и се спускаше по широките му гърди.

Прииска ѝ се да го оближе. Да го излекува и облекчи.

Господи... Започваше да страда от раздвоение на личността. На моменти го мразеше, а на моменти искаше да му помогне.

— Чуваш ли ме? — попита тя с пресипнал от болка глас. — Не исках да правиш това.

Калев събра сили, за да вдигне клепачите си, и я погледна с полуотворени очи.

Тя почувства, че сърцето ѝ се къса. В очите му имаше сълзи. Със сигурност изпитваше ужасни болки.

— Ноа ти даде възможност. Ако беше казала истината, никой нямаше да може да го докосне с пръст — отвърна Каал остро. — Каквото и да е станало, свързала си се с Калев и...

— Остави я, Каал — каза му Дана. — Моля ви, отведете брат ми и ни оставете сами.

Айлийн се втренчи в полуотворените очи на Калев и пусна брадичката му. Отведоха го. Той влачеше крака и се държеше изправен само благодарение на силните ръце на приятелите си. Тя поиска да тръгне с него.

Дана отметна глава назад и разтърка тила си с ръка.

— Ще го излекувате ли? — попита Айлийн.

— Брат ми направи това заради теб — каза Дана. — Защото смяташе, че го заслужава, и искаше да му простиш. Прости ли му?

— Не знам дали...

— Чуй ме хубаво, Айлийн. Ние, ванирите, не сме такива, за каквито ни мислиш. Калев сбърка с теб и днес реши да се самонакаже заради това. Пред всички — посочи Дана. — Ти не разбираш какво означава това. Да бъдеш унижен от някой берсерк пред Съвета и клановете... Не можеш да го разбереш. Но брат ми днес се държа като честен човек.

— Не, не искам да го разбера. Вие сте диваци. Винаги правите нещата по този начин.

Дана заговори тихо и нежно:

— Съди ни, когато ни опознаеш. Не се оставяй да те води грешката, която той допусна. Виж — избърса една сълза, която се спускаше по бузата на Айлийн, — когато искаш да поговориш за каквото и да е, когато имаш желание и си готова да ни опознаеш, можеш да дойдеш при мен — усмихна се тя и я погали по брадичката.

Айлийн просто кимна утвърдително като малко дете.

— Знам, че беше много трудно за теб.

— Така е — изхлипа Айлийн. — Странно е.

— Аз ти предлагам приятелството си, Айлийн. Приемаш ли го? Мога да ти помогна да се приспособиш към света на твоя баща. Към твоя нов живот.

— Какъв живот? — извика тя отчаяно. — Този живот? — посочи очите и кучешките си зъби.

— В нощта има живот, Айлийн — отвърна Дана нежно. — Има красота и справедливост. И ти си част от него.

— Аз... аз съм ужасена... — призна тя без заобикалки.

Дана се усмихна и сви рамене.

— Предполагам, че внушаваме малко страх.

— Внушавате — отвърна момичето. — Но твоят брат е най-лошият от всички.

Беше я страх от Калев. Нито Мену, нито Каал, нито Дана, нито дори Беата или нещастникът Самаел можеха да я притеснят толкова. Той беше единственият, който я караше да се чувства слаба и уязвима, заради всичко, което беше събудил у нея. Заради желанията, които изпитваше, когато беше близо до него.

— Нормално е да се чувстваш така. Искаш ли да поговорим за това сега? — попита я Дана.

— Не. Не се чувствам добре.

Разбира се, че не беше добре. Копнееше да види Калев, ирационално и отчаяно, нелогично, ненормално. И най-лошото беше, че той си беше тръгнал.

Когато докосна лицето му, усети електричество по ръцете си. Топлина в гърдите. Парене в корема. И беше убедена, защото това показваха инстинктите ѝ, че нещо се случва между нея и ванира.

Ароматът на кръвта му я възбуждаше като нищо друго на този свят, гласът му я завладяваше и я ввличаше в транс на

неконтролируемо желание към него, към неговата кожа, към неговото тяло. С никого не се чувстваше така. Никога не се беше чувствала така.

— Утре ще пазим Бирмингам. Вампирите и върколаците нападат често в този район.

— Знам. Дядо ми каза. — Айлийн бързо избърса сълзите си.

— През нощта там е много приятно. Ако искаш да поговорим... Можеш да придружиш берсерките по време на техния караул. Докато няма конфликти, ще можем да разговаряме. Ще има и от нашите хора. Ще имаме възможност да поговорим спокойно. Сега между клановете цари примирие, така че няма да има повече спречквания.

Айлийн искаше да поговори с някоя жена. Този свят на тестостерон я побъркваше. Липсваха ѝ Рут и Габриел. Какво ли щяха да си помислят за нея и за това, което ѝ се беше случило? Може би щяха да я отблъснат. Може би никога нямаше да има други такива приятели.

Прехапа устни, за да сдържи риданията си.

— Добре — каза накрая. — Утре може да поговорим.

Дана се засмя сърдечно и Айлийн се възхити колко е красива.

— Радвам се да го чуя. Добре, тогава ще се видим там през нощта. Сега трябва да се заема с брат си.

Айлийн се съгласи и събра смелост да я попита:

— Той... ще се оправи, нали?

Дана я погледна съсредоточено, изненадана и в същото време облекчена от факта, че ѝ задава подобен въпрос.

— Калейб ще се възстанови по-бързо, отколкото мислиш, но само ако ти му помогнеш.

— Каж ми как.

Беше готова да му помогне. Тези рани бяха ужасни и се беше оставил да го накажат заради нея. Защо трябваше да е толкова състрадателна?

Дана я изгледа от горе до долу и се усмихна леко.

— Наистина ли искаш да му помогнеш? След всичко?

Айлийн потвърди уверено.

— Тогава опитай се да го изслушаш. Говори с него. Прости му.

[1] На келтски език означава „публично наказание“. — Б.пр. ↑

[2] Град в Уест Мидландс, Англия. — Б.пр. ↑

12.

Калев лежеше в дома си. Проснат на леглото, все още успяваше да усети парфюма на Айлийн по дюшека. Беше загубил толкова кръв, че едва имаше сила да ходи, но нейният аромат го поддържаше все още буден.

Мену и Каал бяха много загрижени за него. Ако не успееше да си върне Айлийн, Калев нямаше да може да оздравее, нито да използва способностите си. След като един ванир е пил веднъж от своята *cáraid*, той не можеше да пие отново от никой друг, за да не изгуби душата си. Само от нея. Неговата *cáraid* щеше го поддържа жив до вечността, както и той нея. Кръвта ѝ беше най-вкусното ястие, изворът на неговата сила. Без нея лека-полека ванирът би загинал. Ако пиеше повече от веднъж от друга жена, той щеше да погуби душата си и да се превърне в *nosferátum*.

Мену се погрижи за раните. Почисти ги и ги намаза с мехлем за зарастване, който малко щеше да помогне при тези дълбоки прорези и увредената плът. Едва беше успял да извади парчетата стъкло, които бяха останали забити в гърба му и около гръбначния стълб.

Калев си припомняше лицето на Айлийн, когато тя видя Брейв. Тя не знаеше, че той е поръчал на Мену да вземе кучето в деня, когато я отведеха от Барселона. Тогава не беше съвсем наясно защо прави това за нея, като се има предвид колко я мразеше. Но предвид начина, по който се бяха развили нещата след това, можеше само да благодари на онзи свой инстинкт, на онази интуиция.

Беше се усмихнала на изненадата. Той я беше накарал да се усмихне и искаше да го направи отново. Беше толкова пленителна с онази бяла усмивка, която стигаше до очите ѝ. А зъбите ѝ? Кучешките ѝ зъби бяха малки, женствени и секси. Въпреки състоянието си почувства как мъжествеността му се събужда. Макар че беше почти в безсъзнание, не можеше да угаси огъня, който Айлийн разпалваше в него.

Това щеше да е неговият край. Айлийн не можеше да му прости. Тя нямаше да му се отдаде. Но беше опитала да го защити от бичуването и освен това беше чул как обижда високомерния Ноа.

А и все още не знаеше дали допирът на ръката ѝ до лицето му и тъжните, изпълнени с болка очи на неговата *cáraid* не са плод на неговото изтощение или бяха реалност.

Имаше нужда от нея. Имаше нужда да я докосва и усеща. И заслужаваше всичко, всичко, което му се случваше. Законът за причината и следствието.

Изръмжа и зарови глава в кувертюрата.

Нямаше смисъл да се оплаква. Силите му щяха да отслабнат, щеше отново да стане смъртен, а при едно човешко тяло тези рани щяха да предизвикат треска, инфекции и дори смърт. Ако не раните, то всяко спречкване с върколак, *nosferátum* или човек с оръжие можеше да го убие. Ако не това, накрая щеше да го унищожи жаждата за нейната близост. Сега беше уязвим. Без да се храни от неговата *cáraid*, тялото му губеше цялата си сила. Несъвършенство, създадено по прищявка на боговете. Проклинаше ги яростно.

Но нямаше да се предаде. Онази красива жена с лилави очи и коса с цвят на черен кехлибар много грешеше, ако смяташе, че той ще я остави на мира. Щеше да се бори за нея, докато имаше сили в измъченото си тяло.

Болката го предупреждаваше, че няма да издържи дълго, но междуременно след няколко часа трябваше да отиде до летището, за да вземе един подарък за Айлийн.

Тя беше в новата си стая. В дома на дядо си Ас. Трябваше да признае, че дядо ѝ има изтънчен вкус за обзавеждане. За по-малко от дванайсет часа, след няколко телефонни разговора и след като доведе в къщата цял екип специалисти по обзавеждане, беше пригодил цяло крило за нея. Място, което да използва само тя, с всички удобства, които жена на нейната възраст може да желае. Стаята беше боядисана в цвят синя слива и я бяха превърнали в луксозно студио, много раздвижено и младежко. Компютър, телевизор с изключително тънък панел, музикална уредба... Бяха монтирали в банята хидромасажна вана с диаметър почти три метра. Една съседна стая беше превърната в

гардероб в бледовиолетови тонове, който по нищо не отстъпваше на този на Марая Кери.

Да. Дядо ѝ имаше вкус и множество хора, готови да работят за него. Но нищо от това не можеше да я накара да забрави преживяното.

Седнала в леглото, облегната на големите пухени възглавници, тя мислеше върху думите на Дана.

„Опитай се да го изслушаш. Говори с него. Прости му.“

Погледна през прозореца. Беше пет следобед и скоро щеше да се стъмни.

Беше решена да слуша. Решена да разбере, ако можеше, поведението на Кaleb. Не беше спала цяла нощ. Тежеше ѝ, объркваше я онова, което беше видяла. Изтерзаното тяло на Кaleb. Разкъсано. Кървящо.

Прегърна коленете си и скри лице в тях. В стомаха ѝ се беше образувала топка, изпитваше необяснимо желание да плаче и крещи.

Болеше. Страданието на този мъж я болеше, сякаш беше нейно, и желанието да го успокои я разяждаше до полуда. Сякаш някой изцеждаше сърцето ѝ като мокра кърпа.

Тази нощ, сграбчила чаршафите, беше почувствала как студът и самотата са дошли при нея. Задушаваша я, ходеше из стаята, разтъркваше ръцете си и мислеше за него. За очите, за устните, за косата, за тялото му. Той излъчваше опасност от всички свои пори, но след наказанието беше видяла, че е съсипан и се притесняваше за състоянието му. След онова, което ѝ беше сторил, се оказваше сега, че тя се чувства зле заради неговото страдание. Кaleb беше плашец, но тя вече не усещаше страх. Нито от него, нито от себе си. Защо? Какво ѝ ставаше? Нещо се беше променило в нея и то влияеше на емоциите и чувствата, които Кaleb събуждаше у нея.

Може и да я дразнеше или пък се опитваше да властва над нея по начини, с които не беше съгласна. Може и наистина да се разкайваше много за случилото се и ако беше така, тя беше готова да му прости. Такава беше природата ѝ.

Майка ѝ беше простила на Тор, когато я беше обладал грубо първия път. Отпусна глава на таблата на леглото, въздъхна и се загледа в тавана. Ех, да можеше да поговори с Рут. Беше обърквана. Беше ядосана, но същевременно копнееше да го види и да го утеши в страданието му.

Но онова, което се беше случило между тях, беше различно от ситуацията при родителите ѝ. Различно по своя вид, по своята същност, по всичко. Тя обаче наистина беше луда, защото искаше да му прости и да му даде втори шанс.

Имаше нужда от сили, за да се справя с другата си природа. Защо Калев я привличаше така? Защо събуждаше инстинктите ѝ и я караше да се чувства като разцъфващо пролетно цвете? Разбираше същността си на берсерк, но тази на ванир беше друго нещо. Беше ѝ непонятна, защото не я познаваше. Страхуваше се от нея и се беше изолирала от тази тъмна страна. Такава ли беше?

Гледаше през прозореца как слънцето бавно залязва. Искаше да разбере тази нова реалност, да блокира страховете си, да сграбчи чувствата, които започваше да събужда този високомерен ванир, и да ги изкорени. Дали не страдаше от Стокхолмски синдром? Ами ако действително желаше този мъж?

Защото се чувстваше точно така. Едва се сдържаше да не изтича при него. При своя похитител. При своя мъчител. При своя крадец.

Трябваше да говори с Дана. Трябваше да се увери, че Калев е добре. И беше гладна като изнемощяла хиена. Щеше да изчака да дойдат Ноа и Адам, за да я заведат в Лондон, в седалището на „Нюсайънтис““. Преди това обаче щеше да излезе на въздух, да се поразходи, за да се успокои и да дойде на себе си. Канеше се да отиде при тотема.

13.

При тогава беше по-тихо от всякога. Нямаше вятър и всичко беше потънало в спокойствие и застинало в очакване. Дървета, растения и животни я обграждаха, сякаш смятаха, че ще видят нещо ново. Тя ги усещаше, можеше да ги чуе. Тук някакъв елен, там един глиган... Заек бяга от вълка и се крие в дупка.

Айлийн знаеше какво прави там. Не само искаше да намери спокойствие. Не, не беше това. Седнала облежната на паметника на божеството вълк, тя късаше листенцата на едно диво цветче и разсъждаваше върху истинската причина да бъде там.

Надяваше се, че Калев я гледа, както беше направил предишния ден. Надяваше се, че я наблюдава.

След дългото чакане, разочарована и без да иска да се задълбочи в причината за своето разочарование, тя се изправи, изтупа праха от тесния си панталон и се направи да се прибира.

— Айлийн.

Когато чу този мелодичен и дълбок глас, сърцето ѝ започна да бие като маракас. Въздъхна, опита се да овладее дишането си и погледна напред.

Вдигнал качулката на черното си кожено яке, обут с черни дънки и черни ботуши, Калев я оглеждаше от горе до долу. С ръце в джобовете, прав, невъзмутим, като канара, той сякаш изпълваше пространството.

Айлийн беше много хубава. Носеше високи до коленете развързани туристически ботуши. Беше обута в къси дънки, които перфектно подчертаваха задника ѝ. Ризата ѝ беше бяла, прилепнала по тялото, с къс ръкав. Черно копринено шалче обгръщаше врата ѝ и краищата му се спускаха до гърдите ѝ. Беше прихванала косата си с тънка диадема от кафява кожа, която не позволяваше на кичурите да се разпиляват по лицето ѝ. Бузите ѝ се бяха зачервили, а на устните си беше сложила червило с телесен цвят, който, тъй като беше брюнетка,

й придаваше повече топлина и естествен вид. Беше подчертала очите си с черен молив.

Лилавият ѝ поглед се втренчи в неговия зелен. Продължиха да се гледат няколко мига. Интимни, вечни.

— Подранил си — каза му тя с пресипнал глас. — Отново.

Бяха се уговорили да се видят в пет. Оставаше още час, а Калев вече беше в Улвърхамптън. С нея. Насама.

Айлийн преглътна и прокара ръка по врата си, за да отметне женствено косите си назад.

Калев почувства напрежение в слабините.

— Слънцето все още не е залязло — каза тя, като безуспешно се опитваше да овладее гласа си. — Как можеш да излизаш сега?

— Покрит съм. Стъклата на колите ни са затъмнени, намазал съм се със слънцезащитен крем с фактор 50 и освен това е много облачно — отвърна той, без да откъсва очи от устните ѝ.

Между тях имаше четири метра разстояние. Тя не смееше да се приближи, а той не беше сигурен какво ще направи, ако се приближи до нея.

— Пошегувах се за слънцезащитния крем — каза весело. — Намираме се в район, наречен Блек Кънтри — обясни той, пристъпи към нея и веднага се спря.

— Черната страна.

— Чела си за това? — попита я развеселен.

— Интернет. Поразгледах малко.

— Знаеш ли защо се нарича така? — попита той и отново пристъпи към нея. Контролираше всяко движение, гледаше да не бъде рязък и припрян. Айлийн поне не отстъпваше назад.

— Не, не знам — прошепна тихо.

Калев усети притеснението ѝ, чу ударите на сърцето ѝ. То препускаше заради него, помисли си доволен. Пое въздух и изпълни дробовете си с женствения ѝ аромат.

— Блек Кънтри се състои от четири района — отвърна с горящ поглед. — Седгли, Дъдли, Уолсол и Улвърхамптън, разположени в Централна Англия, на северозапад от Бирмингам. Тук е започнала първата индустриална революция. Всички фабрики в района обработват стомана и лаят желязо. Има също така и големи мини.

— Ти си като Уикипедия.

Калев се намръщи и се изсмя дрезгаво.

— Горе-долу. Комините на фабриките постоянно изпускат дим и са образували в небето над тези четири района гъст слой от черна пепел, заради който и през деня небето се оцветява в сивкави тъмни тонове, а през нощта и следобед изглежда червено. Димът от комините не позволява на слънцето да проникне напълно. — Пристъпи още две крачки към нея. Тя го гледаше с широко отворени очи, учудена от думите му. — Свикнали сме да излизаме на такава слънце.

— Затова живеете тук — беше по-скоро потвърждение.

— Нашият клан винаги е бил по тези земи, в този район. Още преди да се появят производството и фабриките, небето е било мрачно заради праха и газовете, които се отделяли от вътрешността на мините. Много полезно за нашата кожа — пошегува се, без да се засмее.

Кимна утвърдително, когато видя, че на Айлийн не ѝ е до шегги. Трябваше да престане да се държи като несигурен юноша.

— И... какво правиш тук? — попита тя и разтърка ръцете си. Чувстваше се неудобно.

— Искан да видя как си.

— Откъде знаеше, че ще съм тук?

— Как бих могъл да не знам къде си?

Айлийн го погледна за миг в очите. Исканше да види доколко е честен. Изглежда, казваше истината и тя се зарадва.

— Ти как си? — попита тя срамежливо. — Гърбът вероятно те боли, но със сигурност раните ще зараснат бързо.

— Гърбът ми е жива рана — отвърна той тъжно. — Но е вярно. Раните ми зарастват бързо — излъга той, като я наблюдаваше.

Айлийн сведе поглед и стисна устни.

— Не трябваше да го правиш.

— Не съжалявам — отвърна Калев и потърси с поглед очите ѝ. — Всяко пробождане ми напомня колко несправедлив бях с теб, Айлийн. Заслужавам си го.

Айлийн се завъртя и застана с гръб към него. Страхуваше се да го погледне в изумрудените очи, за да не остане хипнотизирана от тях.

— А ти какво правиш тук, Айлийн? — приближи се до нея и почти докосна гърба ѝ.

Съблазнителният му глас напругаше нервите ѝ.

Айлийн усещаше топлината, която излъчваше тялото му. Изкашля се и отговори:

— Имах нужда да изляза на въздух.

За Бога, къде беше отишъл кислородът в гората?

— Защо? Да не си се чувствала зле? — измърка той. — Чувствала си се зле заради мен?

— Не — побърза да отговори тя и се обърна към него. — Разбира се, че не.

— Мисля, че си искала да ме срещнеш тук, както вчера, защото си имала нужда да ме видиш.

— Колко си жалък! — изръмжа тя, засрамена от това, че е разкрита. По-скоро щеше да умре, отколкото да признае. — Грубиян.

— Мога да чета в съзнанието ти, когато поискам. — Хвана един абаносов кичур и се наведе да го помирише. — Но нямам твоего разрешение да го правя, така че не зная дали ме лъжеш, или не.

— Вчера те помолих да говориш с мен по този начин и не пожела.

— Вчера, в онзи момент, не можех да си кажа дори името. Освен това искам да ме помолиш на глас, не мислено.

— Казваш, че не знаеш дали лъжа и затова искаш да проникнеш в главата ми — каза тя раздражено. — Според теб със сигурност лъжа. Никога не си ми вярвал.

— Значи ме лъжеш? Притесняваш се за мен?

Айлийн въздъхна раздражено.

— Защо можеш да четеш мислите ми? — Усещаше как ласката по косата се разпространява из цялото ѝ тяло и кожата ѝ настръхва.

— Знам всички твои тайни. Мога да говоря с теб и да се ровя в паметта ти. Това е една от способностите, с които боговете са дарили нашата раса. Ние, ванирите, можем да внушаваме образи, да хипнотизираме с глас и да контролираме някого със силата на мисълта. Разговори чрез телепатия обаче можем да имаме само с нашите половинки или с хора, от които сме пили. Така можем да разберем всичко, което се е случило в живота на „кръводарителя“.

— Значи за теб съм била кръводарител? — попита тя със студен и обвинителен поглед. — Банка кръв?

— Не.

— Защото не си спомням да съм се съгласила на кръвопреливане — срязва го и стисна юмруци.

— Права си. — Погледна я с нежност. — Но имах нужда да го направя.

Айлийн издиша и отпусна примирено рамене.

— Значи вече знаеш всичко за мен — каза тя недоверчиво.

— Да. Пих от теб.

— Това не ми харесва. Аз не те познавам.

— Сега ме опознаваш, не мислиш ли?

— И аз ли имам тази „дарба“ сега? — промени тя темата. Нямахте да му каже онова, което иска да чуе. — Мога ли да правя това като жена ванир?

Калев се почувства неудобно.

— Имаш ванирска кръв. Да, можеш да го правиш. Искаш ли да разбереш кой съм? Какъв е бил животът ми, Айлийн? Да проникнеш в съзнанието ми? — попита я, изпълнен с надежда за утвърдителен отговор.

Да. Искаше да узнае кой е мъжът, който ѝ отне невинността и част от разума. Кой е мъжът, от когото се страхуваше и когото желаше в еднаква степен?

— Не искам да те опозная — излъга тя. — Но мога ли да се свързвам с теб, когато пожелае? — попита подозрително.

— Можеш, ако искаш. Само трябва да си го поставиш за цел. Да визуализираш в съзнанието си моя образ и да ме повикаш. Като телефонно обаждане, но без мобилен телефон.

— И мога да го правя, защото съм била твой кръводарител и това ни свързва — поясни тя.

Плъзна поглед към оформените му плътни устни и след това към трапчинката на брадичката му.

— Или защото сме свързани като двойка.

— Какво? — каза тя ужасена.

— Нали вече не се страхуваш от мен? — попита той и разтърка кичура коса между пръстите си. Не обръщаше внимание на сърдития ѝ тон. Рано или късно щеше да отстъпи.

— Страх ме е от теб, Калев, и мисля, че това никога няма да се промени.

— Ще престанеш да се страхуваш от мен, ще видиш.

— Не мога да забравя това, което ми стори — прошепна и се загледа в белите му кучешки зъби. — Не мога да го забравя.

Не. Не можеше да забрави нито болката, нито удоволствието, което изпита в ръцете му.

— Не искам да те принуждавам — призна той огорчено. — Макар че бих могъл.

Айлийн потрепери, отдръпна се от него и той пусна косата ѝ.

— Бих могъл, Айлийн. Бих могъл да ти внуша следната картина — как ти и аз си играем в леглото, като животинки, без страх, без задръжки. И ще престанеш да се страхуваш от мен.

Еротичната представа как двамата правят любов като диваци я изплаши толкова, че трябваше да разтърси глава, за да я накара да изчезне.

— Наистина ли можеш? — процеди през зъби, ядосана и същевременно уплашена.

— Бих могъл. Но няма да го направя — призна тъжно. — Това е дамга, която ще нося цял живот. Срам ме е от това, Айлийн, но ще трябва да живея с вината. Само те моля да ме опознаеш, за да разбереш, че никога повече няма да те нараня. Никога.

— И защо трябва да ти имам доверие?

— Защото ще се виждаме по-често, отколкото очакваш. — Той отново се доближи до нея. — А ако ще те защитавам, трябва да ми се довериш.

— Ти не си мой закрилник, Калев. Вече имам Ас, Ноа и Адам, които се грижат за мен.

— Не! — Сграбчи я за раменете и се надвеси над нея. Тя трябваше да извие глава назад, за да го вижда. — Не разбираш...

— Какво трябва да разбирам? — попита предизвикателно. Вече не се страхуваше от него.

— Ти... си поверена на мен. — Помоли я с поглед да не му противоречи.

— Не ставай смешен — срязва го тя и нацупи устни. — И... ме пусни!

— Трудно ми е да стоя далече от теб, Айлийн, и не знам докога ще мога да издържа. — Беше откровен. — Ти... ме желаеш.

Айлийн остана с отворена уста пред дързостта му. Не можеше да повярва на ушите си.

— Естествено, чудовище. Умирам за теб! — подигра се тя и се опита да отмести стената на гърдите му.

Калев стисна устни и си наложи да се успокои. Престана да я докосва и отстъпи назад.

В същия момент тя отново пожела неговата близост и това я накара да се почувства глупава, побъркана. Каква беше тази игра? Отметна кичур от лицето си.

— Виж. Искам да опозная моята ванирска природа — поясни тя и се опита да разведри обстановката. — Простих ти, така че можем да заровим томахаците. Постарах се да разбера, че всичко е било част от ужасно обръкване. Все пак вашите методи и желание за отмъщение не ми харесват. Няма да го забравя — предупреди го.

Не, разбира се, той не искаше война, нито тя да забрави случилото се между тях. Той искаше да изпуснат „лулата на любовта“.

— Не искам да воювам с теб, принцесо.

— В такъв случай ще ми помогнеш ли да разбера тази част от себе си, или трябва да се допитам до друг, който да ми обясни какво съм и откъде идвам? Сестра ти ми предложи своята помощ и тази вечер...

— Ще ти помогна за всичко необходимо. — Той се усмихна самодоволно. — Няма нужда да прибегваш към сестричката ми. Какво искаш да знаеш?

— Много неща... Ако не сте вампири, какво сте? Вече знам, че сте създадени от боговете, но ще ми го обясниш ли по-точно?

— Твоят дядо ти е разказал за двете раси богове, които са експериментирали с нас, нали? — Айлийн потвърди. — Ванирите са подкрепили асите в еволюционния план на Один за човечеството. Те забелязали, че берсерките придобиват все по-голяма власт. При хибридность с хора можело да се наруши равновесието на енергията на Мидгард. Затова било необходимо да има други воители, които да поддържат енергията на земята и да защитават хората. Воители, чиято задача щяла да бъде най-вече да контролират берсерките, за да не злоупотребяват с властта си. Берсерките са твърде привързани към рода и били неспособни да унищожат хибридите, които се подчинили на властта на Локи. А те били много.

— Върколаците.

— Да. Продължавали да ги смятат за част от клана. Не се престрашавали да ги убиват. Войните обаче не спирани и берсерките, които не станали изменници, загивали, защото върколаците ги избивали без милост и скрупули. Ванирите решили, че е настъпил моментът да се включат в плана за еволюцията и защита на човечеството. Щом асите имали представители в Мидгард, те също имали желание за това. Освен това така щели да изравнят силите си с асите, за да могат да се пазят и от тях. Имали някакви стари спречквания и въпреки че били в примирие, не било много препоръчително единият от двата клана богове, които владеели Асгард, да има толкова силна войска, а другият — никаква. Освен това Локи прекалявал със своите номера и решили, че допълнителна помощ няма да бъде излишна.

— И тогава създали вас.

— Ами не точно. Ние сме много по-млади от берсерките. Появили сме се преди около две хиляди години. Времена, когато създадената от Локи тъмнина се разпростира по Земята и когато берсерките едва успявали да контролират вредите, които хората си причинявали помежду си. Ванирите изобщо не са войнствени. Нямали бойни умения. Те олицетворяват богатството, създават магическото изкуство, издигат в култ любовта, удоволствието и сексуалността, носят плодovitост и мир. Поискали обаче да се намесят в ситуацията, за да помогнат да се възстанови балансът. Така че изучили клановете на човешки воители, които обитавали земята, и ги мутирали генетично. Подбрали спартанци, викингс и келти, хора, които владеели изкуството на войната и меча, и им предложили множество дарби. Ньорд, Фрейр и Фрея, основните ванирски богове, осъществили нашата трансформация.

— Как са ви трансформирали? — попита тя и се доближи до него. Искаше да го докосне и сама да проучи тези изменения.

Калеб се почувства слаб, когато тя се приближи. Неговото чийз кейкче с малини беше вече твърде близо.

— Фрея ни дарила със сила. Дала ни физическата красота.

— Преди си бил някакво чучело? — попита тя и повдигна вежди. Калеб избухна в смях.

— Направила ни привлекателни в очите на околните и много сексуално активни, изпълнени с еротика, каквато не притежава никое

друго същество на земята. — Произнесе последното с толкова гърлен глас, че Айлийн потрепери. — Дарила ни с умения на лечители и така раните по нашите тела се затварят и се възстановяваме бързо. Дарила ни с магически способности, като телепатията, уменията да летим и телекинезата. Но не всичко, което блести, е злато. На Фрея ѝ омръзнало да пролива кървави сълзи, от червено злато, когато съпругът ѝ Од я оставял сама дълго време. И в момент на отчаяние направила така, че да сме слаби пред онези, които щели да бъдат нашата половинка за вечността, нашите истински жени. Отнела способността ни да утоляваме глада си и ни отредила вечен живот в постоянен глад, докато не открием истинската си половинка, нашата *cáraid*. Кръвта ѝ щяла бъде за нас нещо като амброзия.

— Така че Фрея е казала нещо като: „Пийте сълзите ми“.

— Приблизително. Тогава, само тогава, ще бъдем зависими от нашата половинка, ще ѝ се отдадем, защото без нейната кръв ще умрем, а по-слабите ще се превърнат в *nosferátum*.

— Как?

— Локи притежава радар за уязвимостта на душата на ванирите. Открива онези, които са отхвърлени от своите *cáraid*, и им предлага да избират между смъртта, която настъпва неизбежно без нейната кръв, и вечния живот, свързан с пиене и утоляване на глада от хората. Локи ти предлага да престанеш да гладуваш и да се нахраниш със смъртта на някое човешко същество. В замяна на това отнема душите. Много ванири се съгласяват — вдигна примирено рамене.

— Твърдиш, че всички вампири са мъже, отхвърлени от своята половинка?

— Почти всички. Или мъже, които са се уморили да ги търсят. Както виждаш, пред вас сме уязвими. Колкото повече време минава, без да сме открили нашата половинка, толкова по-близо до нас е Локи. Ако я открием и тя ни отхвърли, тогава, ако нямаме чест, отстъпваме пред това, което ни предлага Локи. Ние сме слаби, защото, въпреки че душата ни е безсмъртна, продължава да бъде човешка. Затова половинката за ванира е свещена. С нея възвръщаме усещането за вкус, окончателно затваряме вратата пред Локи, утоляваме глада, поддържаме нашето безсмъртие и дарби. Ако не получим благоволението на нашата *cáraid* и ако тя ни лишава от своята кръв, след като веднъж сме опитали от нея, ако по някаква причина отхвърля

нашата природа, ние избираме между смъртта или това да предадем душата си на дяволското изчадие. Разбираш ли? Най-важното за нас е да открием нашата жена и след това да я задържим до себе си.

— Напомня ми девиза на династията Синстър — прошепна тя. Обожаваше Стефани Лорънс^[1].

— На кого?

— Няма значение. Ами ако чувствате, че е тя, но не сте опитали кръвта ѝ? Какво се случва тогава? — попита заинтригувано.

— Тогава се опитваме да не губим надежда и се подлагаме на мъките на осъдените на смърт, докато не прием от нея.

Айлийн прехапа устни, за да не го попита онова, което я глождеше. Калев имаше ли своя *cáraid*? Изведнъж неочаквано пробуждане на ревност прониза сърцето ѝ. Не възнамеряваше да анализира тази реакция.

— Очевидно е, че ви е създала жена — промърмори тя, наклони глава и го огледа. — Мисля, че ще направя фенклуб във Фейсбук. Клуб на феновете на Фрея — потвърди с усмивка.

Ванирите бяха въплъщение на мокрите сънища на всяка жена. Красиви, силни и властни, но същевременно уязвими и послушни пред своите жени. По дяволите тази Фрея! Била е съвършен творец.

— А жените? Трябва да чакат мъжете да дойдат и да ги поискат ли?

— За тях също е истинско проклятие — процеди той през кучешките си зъби. — Болезнено е дълго време никой да не те пожелае, нали? — Повдигна едната си вежда.

— Не знам — отвърна тя студено.

— Фрея вярва в истинската любов и се надява, че вечните половинки се откриват. Дали ще се разпознаят, или не, зависи от нас.

— Но вие използвате кучешките си зъби и за други неща, освен за да пиете кръв от вашата *cáraid* — посочи тя и отново погледна мъжествените му чувствени устни.

— Ние не прием от хората, за да оцелеем — поясни той, като се любуваше на блестящите ѝ очи. — Ако се е случвало да прием от тях, то е било, за да разберем за събития, които са важни за нашите цели, и защото сме имали нужда от информацията, която е запечатана в кръвта на съответния субект. В нашите вкусови луковици има нещо като четец на информация и понякога се налага да го използваме. В малки

количества. Човешката кръв ни изкушава, но не е важна за нас. И без нея можем да живеем.

— Малки количества? Така убивате хората — прошепна тя през зъби. — Самаел уби Микаил. Обезкърви го.

— Самаел е затворен заради това. Ванирите са ни оставили ясни правила. Не можем да злоупотребяваме с нашата сила спрямо хората, но той се побърка. Загуби контрол.

— Ти почти ме уби. — Тя си припомни трепереща как кучешките му зъби се забиха в гърлото ѝ.

— Ти ме подлуди, малката. Кръвта ти е... — не знаеше как да ѝ обясни колко важен беше за него нейният хемоглобин. — Изключително апетитна е, Айлийн. Оставих се да ме води нейният вкус, онова, което преживяхме заедно.

— Нищо не сме преживели заедно — срязва го тя. — Ти взе, каквото искаше, без да поискаш разрешение от мен.

— Няма да се повтори — отсече той и прикри една вълча усмивка.

— Надявам се. — Опита да се успокои, но в негово присъствие това беше невъзможна задача. Струваше ѝ се, че рано или късно ще я изяде. — Самаел не ми харесва — призна тя и си припомни как се беше отнесъл с нея и какво ѝ беше говорил. — Защо мислиш, че не ви е уведомил за убежището на Тор и не ви е предупредил за ловците?

— Не знам. Тази вечер всички ванири ще получат известие от двамата представители на Съвета на окръг Уолсол. Дюбв и Финбар ще ни кажат какво решение е взето.

— Кой са членовете на Съвета?

— Ванири, които изпълняват ролята на представители и арбитри за всяко графство. Те са шестима. Беата и Гуин представляват Дъдли. Дюбв и Финбар са от Уолсол. Инис и Йон представляват Седгли. Разбираш, че няма представители на ванирите от Улвърхамптън. — Сбърчи нос като дете. — Съветът се опитва да достигне до споразумение, когато възникне проблем между клановете. Обсъждат и вземат решение заедно с останалите ванири. Това не значи, че стоят по-високо в йерархията, нито че са по-силни или по-могъщи. Просто притежават голяма проникателност и обективност и това ни кара да мислим, че ще вземат най-добрите и справедливи решения за всички

нас. В идеалния случай тези позиции се заемат от двойки. Именно в двойките цари равновесие.

Айлийн смръщи чело и се замисли. Разбираше много добре всичко.

— Гуин и Беата са...?

— Двойка.

— А Инис и Йон...?

— Също.

— Защо тези от Уолсол не са?

— Защото там никой не е намерил половинката си — отвърна той нежно.

— Разбирам... — Айлийн се обгърна с ръце и потрепери. — Самаел е мой чичо, но не искам да го познавам. Прилича ми на диво животно, заразено с бяс.

Калев се намръщи, но не можа да възрази. На него Самаел също му приличаше на пощуряло животно.

— Разбираше ли се с баща ми?

— Да. Самаел беше по-големият и винаги го защитаваше. Имаха обаче и някои различия. Самаел беше много агресивен и не се колебаеше да злоупотребява със своите дарби, за да постигне целите си. Но Тор, макар и по-малък, беше този, който го вразумяваше. Когато баща ти изчезна, Самаел започна да се затваря в себе си и се отдалечи от нас. Преди това Мену, Каал, Дана и аз давахме караул с тях двамата. Знаеш ли, шестимата бяхме неразделни. — Усмихна се тъжно. — След като Тор изчезна, Самаел престана да идва. Още не мога да повярвам, че е знаел къде сте и не ни е споменал нищо. — Стисна юмрук, докато кокалчетата му побеляха.

Айлийн забеляза напрежението му. Явно са били много близки с баща ѝ. Майка ѝ не беше преувеличила в дневника си тяхното голямо приятелство.

— Както и да е — погледна я той с меланхолия с невероятните си очи. — Нямаш причина да се притесняваш. Трябва да изчакаме известието. После ще те информирам какво са решили. Дотогава няма да се налага да го виждаш. Затворен е.

— Добре — кротко се съгласи тя. — Продължи да ми разказваш, Калев.

Айлийн започваше да се чувства добре с него. Възможно ли беше това?

Калев се усмихна. Как да не се подчини на своята прекрасна и красива *cáraid*?

— Изпитваме постоянен глад, ангелче. — Постави показалец между веждите ѝ и бавно го плъзна по извивката на носа ѝ, докато стигна върха му. Айлийн стоеше неподвижно. — Храним се с продукти, които ни засищат, докато ги поглъщаме, но веднага след това идва празнотата. Това се случва и с теб, нали, красавице? — попита я нежно, като продължаваше да докосва носа ѝ. — Гладна си, нали?

Беше много ласкав с нея и Айлийн не знаеше как да се държи.

— Да, гладна съм — призна възмутено.

Калев се зарадва, че не бе обменил кръв с нея. Тогава тя щеше да се побърка от присъствието му. Щеше да подуши кръвта му и да изпита нужда да впие зъбите си в него. Но както беше все още изплашена от преживяното, тя щеше да се изтощи прекалено от това да се бори с него, с желанието си да пие от своята половинка. Как да ѝ каже, че той е нейната половинка за вечността? Тя беше гладна за него. Личеше си по разширените ѝ зеници и по начина, по който несъзнателно прокарваше език по зъбите си. А той се чувстваше горд, че жена като Айлийн го желае по такъв начин. Сега оставаше само тя да отстъпи пред това желание, да привикне към тази потребност и към усещанията, които неговата близост предизвикваше у нея.

— Храня се и не се насищам — продължи тя притеснено, без да откъсва поглед от очите му. — Нищо не ми е достатъчно.

— Когато откриеш твоя *cáraid*, ще видиш, че неговият аромат и присъствие ще те развълнуват. Ще искаш да го докоснеш, ще искаш да го целунеш, да го оближеш, да го прегърнеш. Той ще утоли твоя глад — каза той с еротичен глас. — *Аз съм твоята cáraid.*

Айлийн не получи мисловното послание, но въпреки това се изчерви. Погледът му издаваше всичко. Засрамена, отново постави ръка на шията си. Имаше нужда да опита от това манго с черна коса и зелени очи, което стоеше пред нея. Нуждаеше се от това толкова отчаяно, както ѝ го описваше Калев.

— Продължи с историята с боговете. — Тя се отдели деликатно от него.

— Фрейр — продължи Калеп, като подхвана отново разказа с лекота, — от своя страна, когато видял, че сестра му Фрея ни е дарила с такива силни оръжия, се уплашил, че ще станем по-могъщи от боговете. Отредил ни още една слабост. — Обикаляше около нея, като хищник, който се готви да нападне жертвата си. — Боговете са много себелюбиви и искат винаги да стоят на пиедестал. Той бил богът на изгряващото слънце, така че ни направил по-слаби от изгрева. Затова не можем да се движим на слънчева светлина. Ньорд ни дал безсмъртието и способността да общуваме със земята, с природата. Предал ни дарбата да общуваме с животните.

— Небеса — въздъхна Айлийн и опъна косата си назад, — има материал за цял роман.

Калеп се усмихна.

— Всички описани дарби, съчетани с бойните умения на тези кланове, създали това, което виждаш. Аз съм един от тях.

— Ти си старец. На две хиляди години. — Тя вдигна вежди впечатлена. — Мисля, че ако Шер имаше директна връзка с боговете, нямаше да се поколебае да плати колкото е необходимо за някоя от техните процедури за разкрасяване.

— Твърде стар за теб ли, ангелче? — Застана зад нея и се наведе към врата ѝ.

Движеше се толкова бързо, че Айлийн не успяваше да го проследи с очи.

— А вие от кой клан сте? — размърда се нервно тя.

— Ние сме келти. Преди две хиляди години, в Британия, боговете ни призоваха до Стоунхендж. Там ни казаха каква ще бъде нашата мисия и ни трансформираха.

— И сте видели боговете? — изуми се тя.

— Да, в техния човешки облик. Бяха красиви, стройни и фини. С порцеланов тен, коси от слънчеви лъчи и очи, пълни с морска вода. — Направи още една крачка и отново застана пред нея.

— Винаги ми се е струвало невъзможно там горе да няма нищо.

— Не си ли християнка?

— Вярвам, че има нещо могъщо, което ни прави такива, каквито сме, и ни дава разум. Но не можах да приема версията, която поддържа църквата.

— Има толкова богове, колкото и светове — увери я Калев. — Всеки човек е различен свят.

Айлийн го погледна втренчено и се замисли над думите му.

— Баща ми келт ли е бил? — попита тя и отклони очи към шията му.

Калев се приближи до нея и се наведе, за да прошепне в ухото ѝ.

— Баща ти беше най-внушаващият страх келт от целия клан. Непобедим воин, верен и истински приятел. Беше готов да даде живота си за онези, които обичаше — прошепна и зарови нос зад финото ѝ ухо. — Беше мъжът-гръмотевица — поясни гордо. — Не се страхуваше от нищо. А ти?

— Какво... какво правиш? — попита тя и затвори очи. Трепереше от очакването.

— Не можеш да си представиш колко хубаво ухаеш за мен, Айлийн — отвърна той без заобикалки. — Ароматът ти ме кара да полетя.

Това не можеше да е истина. Калев я съблазняваше. Сваляше една по една оковите на страха и срама. Тя преглътна, опита да се отдръпне и не отговори.

— Баща ти е загубил ума си по аромата на майка ти — продължи той. — Открил е в нея своята *cáraid*, онази, която е била обречена да бъде редом с него във вечността, да успокоява изтормозеното му сърце, да му дава топлината на любовта и на дома. *Cáraid* за ванира е като слънцето.

— Проклятие? — попита тя със сподавен глас.

Калев се усмихна и допря устни в слепоочието ѝ. Накара я да се приближи до него, като обвини нежно китката ѝ с пръсти. Погали с палец мястото, където се беше врязал коланът през онази злокобна, дива нощ. Притегли я ласкаво.

— Не. Тя е светлината в нашия мрак — прошепна до кожата ѝ.

Айлийн се отдръпна и го погледна в лицето.

Стоеше изправен пред нея, с невероятното си и същевременно заплашително тяло, бледа кожа и сенки под очите, дълги мигли и ангелско лице, което отново ѝ приличаше на детско. Видя, че Калев е уязвим, безпомощен и копнее за топлината, за която говореше.

Калев, макар че искаше да се наведе и да покрие устните ѝ със своите, забеляза объркването и вътрешната борба на Айлийн и реши да

я остави на мира. Отдръпна се неохотно, погледна към небето и свали качулката си.

Беше толкова красив и мъжествен... Айлийн въздъхна на пресекулки и навлажни устните си.

— Всъщност, Айлийн, имам някои неща на баща ти, които са твои.

— Неща? — повтори тя и обви ръце около себе си.

— Да. Ти си наследницата. Законната му дъщеря. Всичко негово е твое.

Айлийн почувства как сърцето ѝ бие все по-бързо и го накара да се успокои.

— Може би тази нощ, след посещенията на фирмата в Лондон, ще се съгласиш да дойдеш с мен, за да ти покажа какво имам предвид.

— Тази нощ? — Беше се разбрала с Дана да се срещнат в Бирмингам. Ноа и Адам щяха да дават караул там и се бяха съгласили да я вземат със себе си. — Мисля, че няма да мога.

Погледът му стана сериозен.

— Ще дойдеш — нареди той.

— Не ми заповядвай. — Тя напрегна мускулите на гърба си. Най-накрая. Магията се беше изпарила.

— Нищо не трябва да правиш, а това, което ще ти покажа, ще те зарадва много.

Тя и той сами? Не беше много сигурна.

— Ще се срещна със сестра ти в Бирмингам. Ноа и Адам ще ме заведат. Не мога да дойда с теб.

Сестра му беше голяма глупачка, помисли си раздражен.

— Добре — отстъпи, видимо уморен. — Тогава нека сестра ми те отведе. Не е желателно да ходиш в Бирмингам тази нощ, не е много безопасно.

— Това пък защо? — Тя скръсти ръце и повдигна високомерно едната си вежда.

— Утре е пълнолуние, лятното слънцестоене. Върколаците и вампирите ще излязат на лов. А ти ще си плячка с огромна мишена на прекрасния ти задник. Днес ще бъдат много неспокойни.

Прекрасен задник? Страхотен комплимент. Погледна мъжкия електронен часовник „Долче“, който беше купил дядо ѝ, и отпусна рамене.

— Чакат ни.

Калев не отговори. Мина покрай нея с пъргави големи крачки. Тя се усмихна леко и тръгна след него.

Калев се учеше да отстъпва и това беше хубаво. Този властолюбив ванир, трябваше да си държи езика зад зъбите пред нея и да не преминава границата. Айлийн се наслаждаваше на малкото мъчение, което му беше приложила.

Забеляза как мускулите на широкия му гръб се движат под якето, но тогава се сети за раните. Дали го болеше? Не. Със сигурност вече бяха зараснали. Загрижена за него, продължи да върви към къщата.

Бяха в Лондон. Калев погледна модерната сграда, която се издигаше пред тях. Изглеждаше тиха, сякаш в нея не работеха много хора, но той много добре знаеше върху какво се експериментира вътре. Ако зависеше от него, щеше да влезе и да подпали всички. Обаче след случая с Айлийн вече не беше сигурен, че всички, които работят в „Нюсайънтис“^с, знаят с какво се занимава тази фирма.

Но той знаеше. Помнеше деня, когато със Самаел откриха частите от трупа на Тор в един от контейнерите на улица „Оксфорд“. Миризмата ги беше отвела до отрязаните му крайници.

Още си спомняше сълзите на Самаел, докато притискаше до гърдите си една от ръцете на брат си. Самаел... онази сцена нещо не се връзваше с това, което бяха открили.

Калев едва успя да си поеме дъх, когато разбра, че безжизнената плът пред тях наистина е на най-добрия му приятел. Как са могли да го изхвърлят там? Защо? С каква цел? Истинска лудост. Ако някой човек беше открил части от това тяло и медиите бяха разследвали случая, не само щеше да се създаде психоза, но и ако патолозите бяха анализирали кръвта на тялото... какво щеше да стане? Това не беше човешка кръв.

Това, което знаеха със сигурност, беше, че е изпратен от Барселона, както показваше печатът на ръката на Тор. Сега трябваше да разбере дали тялото е излязло от тази сграда, или не е влизало в нея. Кой? Как? И защо? Тези въпроси се въртяха в ума му. Спомни си нощта, когато със Самаел осуетиха залавянето на един ванир от ловците на „Нюсайънтис“^с. Пиха от тях само за да разберат какво

правят. Онези хора не бяха много наясно защо вършат всичко това, бяха изпълнители. Но все пак бяха екзекутори на ванири. Тогава, чрез кръвта им, видяха какво правят с тях. Жени, деца, измъчвани, разпорени... подлагани на многобройни анализи. Други командваха, а те се подчиняваха като работи.

Видя как джипа на Ноа паркира до неговото порше. Изглежда косо Айлийн, която слизаше елегантно от колата. Беше невъзможно да не привлече вниманието. Черната ѝ коса блестеше със синкави оттенъци. Виолетовите ѝ очи го погледнаха и той отмести своя зелен поглед отново към сградата. Не беше пожелал да пътува с тях.

Айлийн изпъна рамене назад и застана до него. Пътуването с Ноа и Адам бе минало в мълчание. Адам беше мълчалив по принцип, а тя не говореше с Ноа след бичуването. Бяха ѝ казали само как да действа вътре в сградата.

Мислеха я за глупава... Тя добре знаеше как функционира тази фирма и имаше собствен план как да извлече информация. Само се надяваше скоро да намери онова, което търсеше.

— Ще вляза с теб — каза Ноа.

— Не — отвърна тя.

— Ще влезеш с него и с Адам — нареди ѝ Калев неохотно.

Айлийн се намръщи. Не го разбираше. Мислеше, че Калев не иска берсеркът да е близо до нея.

— Мога да се защитавам сама.

— Не знаеш какви хора работят вътре — отвърна той, скръстил ръце и облегал на вратата на колата.

— Искам да развия новите си способности — каза тя самодоволно. — Сега ще бъде добър...

— Стига, Айлийн. Престани да се държиш като дете и ни послушай — смъмри я той хладно. Хвана я за раменете и я стисна.

— Нараняваш ме, чудовище — каза тя с презрение.

— Ще ми се подчиняваш. Чуваш ли? Това не е игра. Знаем, че тези хора са в съюз с вампирите и върколаците, а ти ухаеш твърде хубаво. Разбираш ли? — Трябваше да е луда, ако смяташе, че той ще я остави да се изложи на опасност. — Ако някой от техния клан работи там, още щом влезеш в сградата, ще те усетят и тогава аз ще ти се сторя ангел в сравнение с тях.

Айлийн стисна треперещите си устни и напрегна всичките си мускули.

Върви по дяволите, чудовище. Не ми говори така.

Калевб я погледна косо и не можа да потисне злобната усмивка на превъзходство, която се изписа на устните му. Пусна я и отново се облегна на колата си.

Ноа и Адам не се намесиха.

— Доставките обикновено пристигат в седем часа — поясни Айлийн. — Всеки ден се изпращат пратки от Барселона към филиалите в чужбина. Да видим дали и днес ще има стока. Камионът трябва да дойде всеки момент.

Така и стана. Огромен камион с ремарке с абрeвиатура „MPB“^[2] отстрани спря пред сградата. Двама мъже слязоха от кабината и отидоха да отворят задните врати, за да разтоварят стоката.

— Кой обработва пратките? — попита тя объркана. — Преди го правех аз.

— Е, сега ще разберем кой е вторият шеф — отвърна Калевб.

— Носят документите за доставка — предупреди тя. — Трябва да ги спрем, преди да влязат в сградата.

Калевб я погледна предизвикателно в очите.

Да не ти минава през ума да не ми се подчиняваш, Айлийн. Стой тук. Моля те.

Кожата ѝ настръхна. Пулсът ѝ се ускори. Кръвта ѝ нахлу в главата и почувства как хиляди пеперуди пърхат в стомаха ѝ. Калевб отново беше започнал да разговаря мислено с нея. Чувстваше се добре. Беше изненадана и благодарна.

„Моля“ ли каза? Това е вълшебната думичка.

Искам хубаво да наблюдаваш какво ще направя, Айлийн. Ще трябва скоро да използваш своите дарби и аз ще ти покажа как.

Какво ще правиш?

Беше в еуфория от това, че може да говори с него по този начин.

Ще ги повикам при мен, ще им заповядам да влязат в кабината на камиона и да подремнат.

Айлийн се засмя вътрешно и поклати глава.

Ами покажи ми.

Усети всичко. Усети как Калевб изпрати мисловна вълна на двамата мъже и ги омагьоса с поглед. Същевременно им даваше

заповеди и ги принуждаваше да се подчиняват на желанията му, като понижаваше глас.

Ноа и Адам забелязаха учудени как доставчиците влязоха в широката кабина и се съблякоха. След това подадоха на Калев двете униформи. После с едно движение на главата, той ги накара да заспят. Никой не влезе, нито излезе от сградата. Калев беше бърз и ефективен.

Прикани с жест берсерките да се приближат и те изтичаха при него.

— Ноа, Адам, вземете — подаде им униформите.

— Виж ти, виж ти... вампире — прошепна изумен Ноа. — Много си убедителен.

— Аз съм ванир, това е моя дарба.

Една от многото, помисли си Айлийн и го погледна втренчено. Калев я погледна и се усмихна.

Благодаря, Айлийн.

Благодареше ѝ не само защото го беше послушала, а и защото му беше дала възможност да се свърже с нея по този мисловен начин. Това беше голямо успокоение за него. Но имаше нужда от физическата връзка, за да може да възвърне цялата си жизнена сила. Що се отнася до емоционалния елемент... това му изглеждаше невъзможно в момента.

След няколко минути Ноа и Адам вече бяха приели самоличността на Марк и Били, доставчиците от „МРВ“.

— Ти ще влезеш с тях — каза Калев на Айлийн. — Всички тези кашони трябва да бъдат занесени в някоя от залите или лабораториите на тази сграда. Ще отидеш при рецепциониста и ще му го внушиш, както аз направих с тези двамата. Постарай се Ноа и Адам да чуят указанията му.

— Ще опитам.

— Докато Ноа и Адам проверяват какво има в сградата и какво се върши там, ти трябва да извлечеш от съзнанието му всички пароли за базите данни.

— Да го накарам ли да свали информацията от целия компютър?

— Да, това ще е много полезно. Имаме нужда обаче от пароли, имейл адреси, архивирани файлове и така нататък... Разбираш ли?

— Да.

— Не се отдалечавай от приемната. Да не ти минава през ума да отиваш навътре!

— Добре, Калев.

Той се вцепени. Колко му харесваше да чува името си от устата на Айлийн. Отново.

— Ще чакаш да се върнат двете кучета — нареди й с усмивка.

— Да ти го начукат — срязва го Ноа и оправя реверите на униформата си.

Тя ги погледна. Вчера Ноа бичуваше Калев, а днес трябваше да работят заедно. Сигурно беше много трудно, най-вече за Калев. Айлийн кимна послушно.

— *Ти какво ще правиш?*

Харесваше й да общува така с Калев. Винаги когато й отговаряше, тялото й реагираше, сякаш я беше докоснал леко.

— *Тук има няколко палета. Искам да видя какво има в тях, а освен това трябва да наглеждам спящите красавци в кабината.*

— *Но някой може да те види. Ще се учуди какво прави цивилен човек в камион.*

— *Не, ангелче. Няма да ме видят, ако аз не искам.*

— *Разбира се, забравих, че си супермен* — отвърна тя и повдигна вежда.

— *Не... аз съм келт с много, много способности. Внимавай. Ще те чакам тук.*

— *А ти... ти също внимавай.*

Обърна се и влезе в сградата. Ноа и Адам я следваха с документите за доставка.

Калев почувства въодушевление, когато усети притеснението за него в гласа й. Отношенията им започваха да се променят.

Трябваше да побърза и да разбере какво съдържат тези пратки. Господи, чувстваше се толкова зле физически. Но нямаше да позволи да й се случи нещо. Щеше да бъде мислено с нея.

В сградата нямаше жива душа, освен рецепциониста. Подът беше покрит със светъл, много скъп мрамор. Имаше няколко високи растения с дебели стъбла, стратегически разположени на входа, в ъглите на фойето, от двете страни на асансьора и в огромната приемна, където един мъж на около трийсет години се вторачи в Айлийн, която се приближаваше към него.

— С какво мога да ви помогна, госпожице?

Момчето беше слабо, рижаво, със сресана назад и намазана с гел коса и луничаво лице. Кафявите му очи се наслаждаваха на всяка нейна извивка и я поглъщаха.

Айлийн се усмихна кокетно.

— Ще ми помогнеш — каза тя властно.

Зад нея Ноа и Адам очакваха информацията.

— Ще ви помогна — каза той напълно хипнотизиран.

— Пристигнаха пратките от Барселона. Къде трябва да бъдат оставени?

— На второто подземно ниво. — Мъжът преглътна, потънал във виолетовите ѝ очи. — Там служителят по сигурността ще въведе кода, за да отвори склада, и ще можете да оставите кашоните.

Айлийн се обърна и кимна на Ноа и Адам да се захващат за работа. После се наведе над бюрото и погледна рецепциониста през гъстите си мигли.

— Джъд — произнесе провлачено името му, написано на баджа, — искам да запишеш на една флашка цялата информация от хард диска на твоя компютър. Телефони за контакт, имейли, бази данни, пароли и така нататък...

— Веднага. — Джъд действаше като робот. Не мигаше, движенията му бяха механични и без емоция. Взе една флашка, постави я в съответния изход на компютъра и прехвърли върху нея всичко от хард диска.

Айлийн се почувства зле, когато откри какво влияние може да има върху хората. Но това беше нейната същност, помисли си и си припомни думите на Ноа. С крайчето на окото наблюдаваше как двамата берсерки влязоха в асансьора с едно пале. Трябваше да действат предпазливо, защото имаше камери. Тя почука с нокти по бюрото и отново погледна втренчено рецепциониста.

— Джъд, през последните пет дни говорил ли си с някой от фирмата в Барселона?

Джъд потвърди. Наблюдаваше невъзмутимо как се прехвърля цялата информация.

— С кого, Джъд?

— Господин Виктор Сасар. В отсъствието на Ейлийн той поема всичко.

Тя престана да барабани с пръсти и цялото ѝ тяло се напрегна. Виктор? Виктор, нейният лекар?

— Айлийн, добре ли си?

Успокой се, когато чу гласа на Калев в себе си.

— Господин Виктор Сасар, значи?

— Да, госпожице.

— Виктор Сасар отдавна ли работи в „Нюсайънтистс“? — Не можеше да повярва.

— От около дванайсет години. Той е дясната ръка на господин Микаил.

Лъжливо гадно копеле.

Почувства се глупава и наивна, защото беше вярвала на своя лекар, беше неин приятел.

— Какво се е случило с госпожица Ейлийн и господин Микаил?

— Тя овладя треперенето на гласа си.

— Госпожица Ейлийн е тук, в Англия. По работа.

Айлийн почувства студена пот по тила си. Именно това Мену и Каал бяха внушили на прислугата в дома ѝ в Барселона.

— А господин Микаил? Знае ли се нещо за него?

— Ще дойде вдругиден в Лондон заедно с господин Виктор — прошепна той, като се наведе към Айлийн.

Дъхът ѝ секна, започна да трепери и почувства как кръвта ѝ се отдръпва от лицето. Микаил беше мъртъв, това не можеше да е истина. Джъд продължаваше да я гледа, без да мига, потънал във виолетовите ѝ очи.

Айлийн, спокойно. Долавям сърцебиенето ти. С теб съм.

— Кога... кога си говорил с господин Микаил? — попита тя с треперещ глас.

— Тази сутрин, госпожице.

О, Боже... Калев — чувстваше неистов студ.

Айлийн, вземи данните и излез оттам. Не искам да те усещам в такова състояние.

— За нещо специално ли идва господин Микаил? — настоя Айлийн.

— Накара ме да направя резервация за десет души в „Айви“, един много реномиран ресторант в Лондон.

— Какъв е адресът и за колко часа е резервацията?

— Улица „Мур“, номер шестнайсет, в осем и половина.

— Джъд, дай ми флашката и органайзера си със задачи. — Накара го да побърза с жест.

— Разбира се, госпожице, заповядайте — подаде ѝ спокойно едно черно блекбъри и флашката.

— Няма да си спомняш нищо от това, което говорихме — каза тя с тих, успокояващ шепот. — Ще си тръгна оттук и няма да помниш, че си ме виждал. Никога не си ме виждал.

Джъд се съгласяваше с полуотворена уста и премрежен поглед.

Асансьорът се отвори и се появиха Ноа и Адам, странно пребледнели и уплашени.

— Трябва да се подпечатат документите ви — процеди Айлийн през зъби. Какво ли бяха видели?

Адам почака оглупелия Джъд да подпечата документите, без да откъсва влюбения си поглед от Айлийн.

Адам хвана Айлийн за ръка и излязоха. Отидоха при Калев, който разглеждаше онова, което беше извадил от кашоните. Всякакви замразени епруветки, стъклени бурканчета, пулверизатори, хирургически консумативи...

— Добре ли си? — попита Калев и погледна Айлийн. Беше бледа.

— Не — отвърна тя с празен поглед.

— Да се махаме оттук, вампире — каза рязко Ноа. — Това място е отвратително.

Калев се съгласи. Сложи всичко, което беше намерил, в един черен сак и излезе от камиона. Изчака берсерките да се преоблекат. Накара доставчиците да се събудят, преоблекат, да разгледат документите и да потеглят.

Калев хвана Айлийн под ръка и изгледа Ноа предупредително. Тя нямаше да пътува с тях. Беше негова и се чувстваше зле. Той трябваше да се грижи за нея. Той.

— Идваш с мен — каза ѝ, като я гледаше загрижено.

Айлийн се съгласи, разтреперана. Беше твърде притеснена, за да му противоречи. Притискаше органайзера към гърдите си.

След като се качиха в колата и потеглиха към Улвърхамптън, Калев стана безмилостен с нея.

— Веднага ми кажи какво откри.

Айлийн се взираше в спусналата се облачна нощ. Небето беше навъсено. Преглътна и погледна Калев с навлажнени очи.

— Виктор, моят лекар... работи с Микаил във фирмата. От около дванайсет години. Той... движи нещата от Барселона в мое отсъствие.

Калев я погледна. Искаше да разбере дали действително се беше разтревожила от предателството на Виктор. Само като си помислеше, че русият можеше да събуди някаква нежна емоция у Айлийн, побесняваше.

— Виктор не е невинен. Той е знаел какво прави, когато те е инжектирал. Продължавай — изръмжа той.

— Ми... Микаил е жив. — Брадичката ѝ затрепери.

Калев стисна устни и хвана волана толкова силно, че кокалчетата на пръстите му побеляха. Как беше възможно? Самаел го беше пресушил и погребал. Беше мъртъв. Значи...?

— Кажи ми, че не е възможно — помоли го тя с уплашени очи. — Видях го как се строполи безжизнен, с разкъсана шия. Самаел го уби пред очите ми...

— Всичко е наред, малката, успокой се. Разкажи ми какво ти каза.

— Планирал е да дойде в Лондон вдругиден. Име среща в „Айви“, резервирали са им частно сепаре за осем и половина за десет човека. Те знаят, че съм тук — каза отчаяно. Дъхът ѝ секваше. — Знаят, че сте ме довели тук — прошепна със сподавен глас. — Откъде знаят? Кой им е казал, по дяволите? — извика. — Защо е още жив?

— Не знам, ангелче. — Но щеше да разбере скоро. — Мену, Каал и Самаел се заеха да погребат тялото. Освен ако...

— Какво? — попита разтреперана Айлийн.

— Нищо — отвърна той разсеяно. — Ще проверя всичко. Всъщност ти си казала на Виктор, че ще дойдеш да работиш в Лондон. Убеден съм, че идват насам, за да те открият. Микаил ще иска да отмъсти за опита за убийство и ще дойдат тук...

Айлийн го погледна. Калев беше прониквал в съзнанието ѝ. Трябваше да свикне с тези подробности. Покри лицето си с ръце и въздъхна шумно.

— Идва за мен. За всички нас... — Опря крака в кожената седалка и прегърна коленете си.

— Страх ли те е? — попита той съчувствено. — Аз няма да позволя да те наранят, Айлийн. Ще разплета този случай докрай. Не се притеснявай.

Айлийн разтвори широко очи и го погледна изненадано. Беше й приятно, че Калевб я закриля, чувстваше се изненадващо сигурна. Тогава си спомни къде се намира. Спомни си какво се беше случило в тази кола преди няколко дни.

— А кой ще ме защити от теб, Калевб? — каза тя, като гледаше пред себе си напълно сломена.

Калевб я погледна тъжно и един мускул на брадичката му потрепери.

— Аз ще те защитавам от себе си. Вече ти казах, че няма да ти навредя отново.

Телефонът му извънтя. Беше получил съобщение от Съвета, но не от двамата от Уолсол, а от тези в Дъдли. Гуин и Беата. Намръщи се и го прочете.

В 22:00 часа среща в ресторант „Атина“, в Бирмингам. Вече предупредихме клана на берсерките, за да дойдат с нас. Самаел е избягал, а Дюбв и Финбар са изчезнали. Пазачите на дупката са убити. Самаел е побеснял и е опасен.

— Какво има?

Лицето на Калевб стана сурово.

— Самаел е избягал. Убил е пазачите на дупката.

— Какво? Каква дупка? — извика тя.

— Мястото, където го затворихме, стаята за гладуване. Намира се под земята... Възможно е двамата членове на Съвета от Уолсол да са замесени в неговото освобождаване. Изчезнали са и никой не знае нищо за тях. Отиваме в Бирмингам, за да говорим с клановете.

— Не може да е истина. — Айлийн потъна в седалката. — Кажете ми, че е някакъв кошмар...

Калевб прокле всичко живо. Айлийн имаше нужда от много повече закриля, отколкото си мислеше, а той не беше в състояние да я пази. Едва беше успял да прикрие неразположението си и загубата на

сили. Но не искаше състраданието да я привлече към него, а истинската страст, чистото желание да отдаде тялото си на своя *cáraid*.

Микаил и всички онези, които той все още не познаваше, щяха да я търсят. Тя беше еволюционен скок, чудо, възможност да бъде зачената нова, почти непобедима раса. Самаел искаше да я убие само за да отмъсти за брат си. Разбира се, ако не знаеше, че е негова племенница.

Погледна тъмнокосата ѝ красота и лилави очи и за първи път я видя като крехко момиче, което се нуждае от много грижи. Трепереше и беше шокирана от последните новини. Имаше нужда от топлина и разбиране. Необичайна за него нежност притисна сърцето му.

Тя го погледна крадешком. След час и половина щяха да пристигнат в Бирмингам, а тя изпитваше нужда някой да я докосне и прегърне.

— *Кажу ми какво искаш и аз ще ти го дам* — каза ѝ той нежно.

Айлийн се сепна, сякаш я бяха изгорили с нагорещено желязо. Той беше постоянно в съзнанието ѝ. Вече не можеше да излезе от нея.

— *Просто...*

— *Какво, Айлийн? Кажу ми, защото копнея да направя нещо и не искам да допускам повече грешки с теб. Не искам да те плаша отново.*

Тя наведе примирено поглед. Преглътна. Разкопча колана си с несигурни ръце и го помоли с очи за разрешение, с цялото смирение на света. Имаше нужда от едно силно тяло до себе си, в чиято прегръдка да потъне.

— Ела тук, Айлийн. — Той вдигна лявата си ръка и я прикани да се сгуши в него.

— *Почакай... просто... Това нищо не значи, нали...* — поясни тя с тих глас и вдигнат показалец. Погледна перфектния му профил, мъжествената брадичка и черната му коса. Господи, от всичко на света най-много искаше да се залепи за него. Само това.

— *Ще означава това, което ти искаш.* — Той се усмихна кротко и Айлийн реши, че ще припадне. Толкова нежен изглеждаше. — *Хайде, малката. Нека те прегърна. Аз имам нужда от това повече, отколкото ти.*

Айлийн прехапа устни, за да не заплаче. Калейб искаше да я накара да се чувства добре. Наложил си да мисли така. Нищо повече.

Просто любезен жест от негова страна.

Отмести се и се долепи до него. Събра ръце на гърдите си, за да не го докосва, и подпря глава на мускулестото му рамо. Вдиша и притисна колене към тялото си, за да задържи топлината.

Ароматът на манго ставаше все по-слаб. Тя се учуди. Дразнеше я, че се чувства добре в прегръдката му, но това беше реалността. Никога не беше усещала нещо толкова хубаво.

Калевб почувства покорното и меко тяло на момичето и сърцето му заби лудо. Обви я с ръка и я притисна към себе си в жест на притежание.

Айлийн въздъхна и се успокои. Имаше нужда някой да я прегърне така, да я подслони. Несъзнателно потърка буза в рамото му и затвори очи.

— По-добре ли си? — попита го тя с леко кокетство. Той беше казал, че се нуждае от прегръдка, нали така?

— Много, много по-добре — усмихна се Калевб, като не обръщаше внимание на това, колко го притиска панталонът в областта на слабините. Ако протегнеше още ръката си, щеше да обгърне изцяло една от прекрасните ѝ гърди. Потисна реакцията на тялото си спрямо близостта ѝ и се съсредоточи в шофирането.

Сърцето на Айлийн подскачаше от радост и от някакво особено чувство, което никога не беше усещала. Наслаждаваше се на момента и се чувстваше като ученичка. Опита се да заспи.

Калевб шофираше с една ръка, изпълнен с щастие за първи път от хилядолетия.

Какво ли се случваше между съзнанието, тялото и сърцето при ванирските двойки? Какво ли щеше да бъде да обладае слабото и нежно тяло на Айлийн с нейното съгласие? Щеше ли да бъде страстна? Въздъхна. Вече беше убеден в това. Айлийн беше огън, само трябваше да престане да се страхува от това да се разпали. Той щеше да я въведе в удоволствията на двойките и, кой знае, може пък в интимността да успеят да се свържат така, че да достигнат до сърцата си. Изненада се, когато проумя колко много иска Айлийн да почувства нещо към него.

С тази мечта, изказа гласно последната си мисъл:

— Никой няма да те докосне, Айлийн. Аз ще те защитавам. Обещавам ти.

[1] Автор на поредица романи за династията Синстър, чийто девиз е „Притежавай и пази“. — Б.пр. ↑

[2] Известна испанска фирма за експресни куриерски услуги. — Б.пр. ↑

14.

— Защо срещата е тук? Това е гръцки ресторант — каза Айлийн и влезе неохотно. — Всичко ли правите по този начин?

— Как?

— Така... — посочи всичко, което я заобикаляше. — Толкова... снобско. Не може ли да се срещнем на някое по-скрито място и да поговорим спокойно?

— Като по филмите? — усмихна се той.

— Да, например.

— Има много начини да постигнем съгласие. И освен това, като се събираме на публично място, това означава, че няма да се караме.

— Значи го правите като предпазна мярка?

— Горе-долу. — Той сви рамене.

Шумотевицата беше оглушителна. Хората се смееха и пляскаха с ръце, улисани в своите празненства. Някаква чиния полетя надясно и се удари в стената, като за малко не уцели една картина с изглед от Гърция. Хората приветстваха онзи, който я беше хвърлил, и след това се заеха да се хранят спокойно, сякаш всичко си беше нормално.

— Запазили сме едно помещение в дъното — каза Калев тихо.

Първи я поздрави дядо й Ас. Прегърна я силно и й прошепна:

— Притеснявах се за теб, миличка.

— Добре съм.

Ас я погледна в очите и забеляза страх и несигурност. Какво ли бяха открили?

— Много се гордея с теб, Айлийн. Ти си смела жена.

Айлийн се усмихна и очите й заблестяха от вълнение. Дядо й се гордееше с нея. Нейният дядо. Почувства се добре. Имаше истинска родствена връзка с някого. Откакто се беше трансформирала, откриваше приятни неща.

Седнаха на дългата маса с формата на буквата „П“. Калев, Айлийн, Ас, Ноа и Адам седнаха по средата. Мену, Каал, Дана, Гуин и Беата — срещу тях. Останалите се разположиха наоколо.

Мену гледаше онова, което Калев беше донесъл от палетата. Изглеждаше притеснен, докато Ноа и Адам разказваха какво са открили в подземията на сградата.

— Имат оборудвана огромна лаборатория, с различни зали, до които няма достъп, ако не се въведат пароли — поясни Адам. — Ноа успя да влезе в една и видя какво има там.

— Криогенно замразени тела — обясни Ноа. — Някои са на полутрансформирани берсерки, други на напълно трансформирани. Имаше и такива на берсерки в нормална човешка форма — каза с отвращение. — В съседната зала имаше абсолютно същото, но телата бяха на ванири...

Присъстващите зашепнаха неодобрително.

— В същите зали държат огромни хладилници със замразени епруветки. Това са... — избърса потта от челото си — проби от мъжка сперма и женски яйцеклетки. От едната раса и от другата.

— Боже мой... — каза Айлийн сподавено.

— Други епруветки съдържат кръвни проби, има огнеупорни съдове с ципести тъкани, които не успях да разбера какво точно представляват... Но най-лошото...

— Какво? — попита нетърпеливо Ас.

— Имат криогенно замразени човешки ембриони. Много от тези ембриони са в процес на развитие, други са с ужасни малформации. Лапи, вместо ръце, косо разположени очи, недоразвити опашки... Отвратително е. Има още много затворени зали... Сигурен съм, че при тях има все още живи хора от клановете... Чувствам го.

Настана тишина. В далечината се чуваше как полита по някоя чиния.

Влязоха келнерите и поднесоха храната. Айлийн погледна чинията си и се намръщи.

— Какво е това? — обърна се тя към Калев.

— Казва се *колокитакя* — отвърна той с усмивка. — Тиквички със зехтин и чесън.

— Чесън? Вечерта?

— Така никой вампир няма да те ухапе — вдигна вежди развеселен.

— Много смешно. А това? — Посочи една чиния с картофи и зелени листа.

— Това са *долмадес* — обясни той, като понесе към устата си една хапка от тиквичките. — Плънка, завита в лозови листа.

— Изглежда вегетарианско... Не ядете ли месо? — Тя не обичаше месото. Беше вегетарианка.

— Не. То е единственото, което нашето тяло не приема — отвърна той и взе една топла питка. Сервитьорката му се усмихна и той ѝ намигна. — Ванирите обожават животните и не одобряват те да бъдат изяждани.

Айлийн погледна сервитьорката, а после него. Почувства се, все едно някой я бе изритал в корема. Как си позволяваше? Един момент. Какво ѝ ставаше? Прииска ѝ се да потъне в земята, когато откри, че не ѝ харесва този арогантен ванир да флиртува с друга жена.

— Добре ли си? — попита я той и я изгледа косо.

— Разбира се.

— Притеснява ли те нещо, принцесо? — усмихна се сатанински.

Погледна го и изпъна рамене. Когато я наричаше така, сякаш политаше. Насили се да се усмихне и прехапа езика си.

Той забеляза, че усмивката не достига до очите ѝ. Айлийн забравяше, че той може да чете мислите ѝ. Калев знаеше, че го ревнува. Може би за тях двамата щеше да има втори шанс. Ободрен, той ѝ предложи парче от хляба.

— Опитай го. Топличък и много крехък.

— Адски съм гладна, но ако ям, рискувам да страдам от лошо храносмилане.

— Яж, или ще ти счупят някоя чиния в главата — отбеляза той, като си взимаше и от нейната чиния. — Такава е традицията. Ако не ядеш от техните специалитети, се чувстват обидени и хвърлят чиния по главата ти.

— Предполагам, че всички омитате чиниите си.

— Нищо не оставяме в тях.

— Но като се има предвид, че колкото и да ядем, не се насищаме... — тя си играеше с един задушен картоф, — защо тогава се храним?

— Може да не се насищаме, но вкусовете ни луковици не са атрофирали. Да се храниш е удоволствие. А ние, ванирите, обожаваме всички земни удоволствия. — Отпи от чашата червено вино.

Айлийн беше очарована от лакомията му. Наистина се наслаждаваше на храната.

Дана седеше срещу тях и ги наблюдаваше развеселена. Айлийн вдигна очи към нея. Дана се усмихна и вдигна вежди.

Айлийн се изкашля, изчерви се и наведе поглед към чинията.

Сервитьорите излязоха и всичко отново утихна.

— Трябва да ги спрем. Никак не ми харесва това, което казваш, Ноа. Какво са си наумили с яйцеклетките и спермата? — каза Беата.

— Оплождане. Да създадат нови раси — поясни Мену. — Яйцеклетката на жена берсерк и спермата на мъж ванир има за резултат Айлийн. Или пък... е възможно да правят много неща с нас и нито едно от тях не е добро. Сигурното е, че Хаде и Тор са били прави. Тези общества са против нас и опасни.

— Има нещо по-обезпокоително. Микаил Ернепо е още жив — отсече Калев. — Вдругиден организира вечеря в „Айви“ и ще се срещне с група хора. Възможно е да извлечем допълнителна информация от това събитие. — Пое си дъх и погледна Беата. — Самаел е избягал, а той е единственият, който знае защо Микаил е жив. Очевидно сме станали жертва на предателство, Гуин — погледна русокосия мъж с вид на елф, който сериозно следеше разговора. — Да го заловим, него и онези двамата от Уолсол.

Всички ванири вдигнаха юмруци и подкрепиха предложението на Калев.

— Оставям това на теб, Калев. Не трябва да забравяме, че сега повече от всякога трябва да пазим Айлийн. Те искат нея — каза Гуин и я погледна с възхищение. — Където и да отиде, трябва да бъде под наблюдение. Айлийн е примерът за сливането на двете раси. Трябва да се обединим, или ще избият всички ни.

— Съгласен съм — каза Ас. — Много берсерки изчезнаха необяснимо през последните години. Вероятно има предател, който улеснява залавянето им, и се заклевам в Один, че ще го открия.

Берсерките се оживиха.

— Ще охраняваме заедно, в смесени групи — предложи той. — Предстоят неспокойни нощи. Утре е лятното слънцестоене, а след три дни — нощта на кладите. Върколаците и вампирите излизат гладни на лов, а онези от компанията ще очакват да станем по-малко бдителни, за да действат. Сега е моментът да покажем, че няма да успеят.

— Айлийн е взела много информация от хард диска на компютъра на фирмата — посочи Калевб. — През следващите часове ще се опитам да я прегледам и да видя какво ще ни бъде от полза в борбата срещу тях.

— Днес ще се разпределим в групи. Една ще остане в Бирмингам. Още четири ще се разпръснат из Блек Кънтри. И една ще отиде в Лондон — нареди Калевб и погледна Ас.

— Моите момчета ще се присъединят към твоите групи — потвърди берсеркът.

След като приключиха с вечерята и уточниха подробностите по плана за действие, излязоха от ресторанта. Дана се приближи до Айлийн.

— Натовариха ме със задачата да ти покажа новите ти имоти — каза спокойно. — Тръгваме ли? — Хвана я под ръка.

— Имоти? Почакай — спря се тя. — Къде ме водиш? Мислех, че ще даваме караул в Бирмингам.

— Промяна в плановете. Тази нощ ще ходим в Лондон.

— Но ние идваме оттам.

— Там също има нужда от караул. Чу дядо ти и Калевб.

— Пак ли ще трябва да пътуваме с колите? — Погледна дядо си и Ноа.

Двамата я гледаха примирено, сякаш бяха приели, че тя принадлежи на Калевб и на никой друг.

— Няма да вземаме колите — отвърна Дана, намигна й и я отведе в една задна уличка. — Здравей, Калевб.

Айлийн се обърна и се блъсна в гърдите на ванира.

— Какво правите? — попита притеснено.

Крайчетата на устните му се повдигнаха леко. Обгърна кръста й с две ръце и я притисна към себе си.

— *Какво правиш? Ти не трябваше да си тук тази нощ.*

— *Ще те заведа в Лондон.*

— *Какво? Калевб...*

Изведнъж краката й вече не докосваха земята. Носеха се във въздуха. Айлийн се вкопчи в Калевб и погледна надолу.

— *О, Боже...*

В краката й светлините на Бирмингам очертаваха оживени неоновии улици. Колите изглеждаха миниатюрни, а хората — като

мравки, неподозиращи какво прелита над главите им.

Калевб я наблюдаваше внимателно, усмихваше се гордо и високомерно. Косата на Айлийн се вееше и галеше гърба ѝ. Калевб плъзна ръка към средата на изящния ѝ гръб. Притискаше я до себе си.

Айлийн почувства как топлината на ръката му прониква през меката и фина блуза.

— Калевб... — отметна глава назад и го погледна. — Летим.

— Какво? — пошегува се ванирът, погледна надолу и се престори, че губи равновесие. Айлийн извика и той се засмя. — Шегувам се.

Почувства как косите ѝ докосват ръката му. Едва успяваше да долови аромата на Айлийн, губеше остротата на сетивата си. Усещаше обаче парфюма, който се носеше от блестящата ѝ коса — лек и възбуждащ плодов аромат. Вплете пръсти в косата ѝ, докато потъваше във виолетовите ѝ очи.

— Харесва ли ти? — попита я той и я притисна по-силно към себе си. Гледаше устните ѝ.

— Да — прошепна тя. Трепереше от удоволствие. Не само ѝ харесваше да лети, но и да бъде обгърната от неговите ръце.

— Студено ли ти е? — обхвана я по-плътно, за да я сгрее с топлината на тялото си.

— Не... — прошепна тя и плъзна ръце по гърдите му. Вдиша дълбоко и почувства в устата си вкуса му.

Какво правеше? Това ласка ли беше? Не можеше да го избегне. Искаше да го докосва и да се гали в него.

— Как ти се струва, Айлийн? — извика Дана, която летеше до тях и тъкмо препасваше през гърдите си чантата „Луи Вюитон“^[1]. Не е лошо да си ванир, а?

Айлийн я изгледа косо и повдигна вежда.

— Дръж се, принцесо — прошепна Калевб с палава усмивка.

За секунди застанаха в хоризонтално положение. Айлийн извика и заби нокти в гърдите му.

Очите на Калевб почти се насълзиха. Раните по гърдите му от борбата между берсерки и ванири все още не бяха заздравели. Трябваше да пие от нея, за да оздравее или скоро щеше да умре. Трудно му беше да лети.

— *Страх ли те е, малката?*

— Не.

— Напрегната си.

— Какво очакваш? Летя, а освен това не ми харесва тази поза. Разбира се, че съм напрегната. Случвало ли се е да ви наака някоя гугутка?

Калевб се засмя сърдечно. Харесваше чувството ѝ за хумор. Притисна я още по-силно към себе си и промени положението им. Той беше отдолу, а тя — отгоре.

— Стига си се фукал, Калевб — каза Дана раздражено.

Айлийн беше изумена, но се усмихна. Смехът му я беше очаровал.

— Фуклю!

Калевб отвърна с още една блестяща усмивка. След като се въоръжи със смелост, събра косата на Айлийн и я задържа така.

— Така великолепната ти коса няма да се заплете — обясни той. — И ще можеш да се хванеш по-здраво за мен.

Тя потрепери и сграбчи реверите на якето му. Подпря лицето си на каменните му гърди. Нямахше да спори с него в тези условия.

— Както кажеш, но не ме пускай.

— Напред, красавице.

Стана бърз като вятъра и се връзаха в небето над Англия. Студено небе, с остатъци от градски дим, но гостоприемно и безкрайно за тях тримата.

След десет минути бяха отново в Лондон, на една от най-скъпите улици в града. Кенсингтън Палас Гардънс. Подредени като войници дървета я красяха.

Когато се приземиха, Айлийн се забави няколко секунди, преди да пусне реверите на Калевб.

— Беше... невероятно — призна тя и дръпна косата си от ръцете му.

— Да — каза ѝ той с блестящи очи. Среса косата ѝ с пръсти, жест на близост и притежание, и я пусна.

Айлийн се изкашля, отдръпна се от него и безуспешно се опита да прикрие зачервените си бузи. Прибра косата си в небрежен кок.

— Какво правим тук? — Тя огледа невероятните сгради по улицата. — Кой живее тук? Президентът?

Калевб и Дана се спогледаха и се усмихнаха.

— Кралят на Саудитска Арабия, Абдула. Световният лидер на стоманата, собственикът на най-богатата фирма за недвижими имоти в Англия, султанът на Бруней и така нататък... — изброи Калев, сякаш ставаше въпрос за нещо съвсем маловажно.

— Умират от глад, както се вижда — посочи иронично Айлийн.

— Всичките са много, много, много богати.

— Добре... Какво правим тук? — отново попита тя и се намръщи. — Мислех, че сме на караул.

— Баща ти остави една къща тук — отвърна Дана.

— Моля? — Тя отметна коси назад и я погледна с ококорени лилави очи.

— Баща ти беше много богат.

— Всички ванири сме доста заможни — поясни Калев с широка усмивка. — Тор притежаваше строителни компании. Продаде акциите си и забогатя. Освен това притежаваше много земи и купища имоти, оценени на милиони евро, освен значимите суми, вложени на борсата и в банки... Както и да е, това е една от неговите къщи.

Посочи един внушителен дворец, приблизително от шестнайсети век. Един от онези, които изумяват всеки, който ги види, и предизвикват у него желание да сключи брак с наследника.

Айлийн беше смаяна. Дори домът на дядо ѝ не изглеждаше така, а Ас беше много богат.

Отвън се забелязваха много крила в къщата. Скъпите дървени елементи, някои от които бяха декоративни, а други реално бяха част от конструкцията, говореха за модерна сграда в стил Тюдор. Цялата фасада беше покрита с мимози, които пълзяха по бялата и перфектно поддържана стена. Те не достигаха до най-горната част и така много от прозорците от тъмно дърво на втория и третия етаж можеха да покажат перфектния си облик.

Тръгнаха натам.

Калев извади ключовете и отвори вратата.

— Дворецът е със застроена площ петстотин квадратни метра — посочи той и ѝ направи път. — Всички зали и стаи имат собствена камина и баня с хидромасаж. Целият под е покрит с паркет от тъмна череша. На три етажа е.

Айлийн отвори уста онемяла. При входа, осветена от няколко лампи, се виждаше картина на Моне.

— Баща ти обичаше изкуството. — Калев затвори вратата.
— Как е възможно това да е мое? — каза тя по-скоро на себе си.
— Твое е. Днес по обяд говорих с нотариуса. Нямахме никакъв проблем да прехвърли на твое име всички имоти и собственост на Тор.
— Нотариусът?
— Инис. От Съвета на...
— Вече запомних коя е. Половинката на Йон, нали?
— Аха.
— Значи не е имало никакви проблеми? — повтори тя.
— Не се притеснявай за нищо, Айлийн — каза той. — Всичко ти принадлежи, всичко е твое по закон. Използвай го с удоволствие.
— За какво наследство говорим? — Тя прокара ръка по стената вдясно. По нея като водопад се спускаше вода и се стичаше в един улей на пода. Айлийн разтърка мокрите си пръсти.
— Притежаваш две луксозни ателиета в Мейфеър^[2], два замъка в Шотландия, един остров на седем километра от Ибиса с къща, със застроена площ две хиляди квадратни метра, пет бутикови модела на „Астън Мартин“, една яхта, два частни самолета, един хеликоптер, един четиризвезден хотел в... А, и всичко, което е имал на Балканите. Ще проверим тепърва.
— Почакай, почакай... — Айлийн го следваше, докато той я развеждаше с удоволствие из къщата. — Ясно, сега разбирам. Баща ми е бил ужасно богат. Но... — Спря по средата на изречението. Обонянието ѝ показваше нещо различно... Хора.
— Добър вечер, госпожице Айлийн — чу се женски глас.
Жената имаше безпогрешно различим южноамерикански акцент. Кожата ѝ беше с лек маслинен оттенък, черната коса беше прибрана с фуркети, а зъбите ѝ бяха изключително бели. Беше на не повече от 45 години.
— Коя сте вие?
— Аз съм Мария, бях икономка на господин Тор.
Баща ти имаше прислуга навсякъде. Отсъстваше често, така че някой трябваше да поддържа къщите. Осигури работа на скромни и нуждаещи се хора, даде им подслон, място, където да живеят и да се чувстват като у дома си. Казваше, че понякога самият той се чувства като наемател, когато прекарва известно време в своите имоти.

Айлийн кимаше в знак на съгласие, съсредоточена в гласа на Калеп.

— Здравей, Мария — каза тя и ѝ подаде ръка с широка приветлива усмивка.

— Ах, госпожице, вие сте прекрасна. Баща ви беше много красив мъж. Много приличате на него.

Знае ли тя какви сме?

Не точно.

Не точно?

— Страдате ли от същото заболяване като баща си? — попита я тя и я погали по рамото с майчински жест.

— Заболяване?

Непоносимост към слънцето.

— Ах, госпожице, баща ви имаше сериозна алергия от слънчевата светлина. Нарича се фотодерматит. Тук в Англия няма много слънце, но си спомням, че веднъж, случайно — поясни и повдигна вежди, — оставихме отворени прозорците на северното крило, за да се проветри къщата, и баща ви получи изгаряне. Излязоха му мехури навсякъде...

Боже мой, тази жена беше истинска латерна. Но мила и много любезна, така че Айлийн се усмихна и тръгна след нея.

Влязоха в изящно декориран хол в стил ар деко^[3], минималистичен и много топъл. С ярки цветове и типична атмосфера.

В единия край на хола се виждаше кристална маса с крака от черен мрамор. Имаше камина, широки кожени дивани и оригинални картини. Встрани от масата панорамни прозорци гледаха към просторна градина. В нея имаше фонтан с огромен каменен Буда в средата и плуващи цветове от лотос. В далечината се забелязваше малко светилище в бяло и червено с възглавници по пода.

— Седнете, госпожице. Приличате на вейка. Трябва да се храните, за да имат какво да стиснат мъжете, нали? — Обърна се към Калеп и му намигна.

Айлийн се престори, че нищо не е чула.

— Не се притеснявай, Мария — отвърна Калеп с хищната си усмивка — Айлийн изглежда перфектно така. Стегната, стройна и всяко нещо си е на мястото — каза дрезгаво.

— Стига вече. — Айлийн се намръщи раздражено и погледна Дана, която се забавляваше с разговора.

— Не гледай мен — каза тя и вдигна ръце. — Щом той го казва, трябва да е истина.

Боже... къде, по дяволите, беше попаднала? Кой беше най-лудият от всички? — Ейлийн...

Айлийн се вцепени. Стори й се, че чува гласа на Рут, но това беше невъзможно. Започваше да се побърква. Със сигурност.

— Ей, Ейлийн...

Този път беше убедена, че е Рут. Погледна към стълбите и я видя.

Рут беше там. С махагоновата си къдрава коса, която се вееше след нея. Бадемовидните й очи с цвят на кехлибар, потънали в гъсти и дълги мигли, я гледаха с обожание. Усмивка до уши повдигаше скулите й и караше една трапчинка да се появи на бузата й.

Беше облечена с бял мъжки халат, който й беше доста голям, и бели хавлиени домашни пантофи.

Зад нея стоеше Габриел, облечен със син халат, който контрастираше с русата му права коса. Черните му очи гледаха ту нея, ту Калев.

— Какво става? — прошепна Айлийн с насълзени очи.

Айлийн, снощи изпратих хора да ги търсят. Намерих информация в съзнанието ти, че са искали да изкарат лятото с теб в Лондон. Свързах се с тях. Представих се за служител на Микаил. Казах им точно това, което внушихме на прислугата в къщата в Барселона — че се е наложило спешно да заминеш по работа. Знаеш телефоните им наизуст. Не ми беше трудно да ги открия. Казах им, че си подготвила полет за тях и ги търся, за да ги доведе тук. Реших, че ще ти е приятно да са при теб.

Айлийн не знаеше какво да каже. Гледаше го втренчено, без да мига. Очите й бяха потънали в сълзи от вълнение, от благодарност, от радост, от щастие... и от притеснение.

Нямаше време да продължи да размишлява. Рут се хвърли към нея, прегърна я силно и обсипа лицето й с целувки.

Айлийн се чувстваше нелепо, смееше се и плачеше едновременно, прегръщаше я също толкова горещо и галеше лицето й.

Габриел прегърна и двете и разцелува Айлийн.

Калев се намръщи. Стоеше подпрян на стената, със скръстени ръце. Този Габриел си позволяваше твърде много волности с Айлийн.

— Без... безумно много исках да ви видя... — каза тя през сълзи.

— Какво се е случило? Онази свиня, баща ти, да не ти е направил нещо? — попита Рут загрижено и избърса сълзите ѝ.

— Само ми кажи и ще го убия, Ейлийн — увери я Габриел и я погали по косата. — Задължил те е да работиш за него, нали? Не ти позволява да се занимаваш с проекта по педагогика?

Калев ги наблюдаваше. Обичаха се и действително бяха загрижени един за друг. Привързаността им беше истинска. Айлийн имаше добри приятели.

— Да... не...

— Почакай — прекъсна я Рут. — Изглеждаш странно... Какво си си правила?

Айлийн стисна устни, за да не се видят кучешките ѝ зъби.

— Очите ти... — Рут я огледа като офталмолог — По дяволите... лилави са... Какво става, малка палавнице?

— Виж ти, наистина са лилави — потвърди Габриел и се приближи до нея.

Айлийн, кажи, че става въпрос за увреждане на клетките на очите и пигментацията се е променила.

— Ходихме на офталмолог — побърза да каже Айлийн. — Нищо особено. Увреждане на пигментацията на окото, от стреса и...

— Трябва да се махнеш от този садист, или ще се разболееш, мила — каза Рут и поклати глава. — Този човек влудява и мен. Как е възможно да сте роднини?

— Повярвай ми, на мен също ми се струва невероятно — промърмори Айлийн и погледна Калев.

— Има още нещо... — каза Габриел, почеса брадичката си и я погледна замислено. — Сега си... по... по-впечатляваща. А зъбите ти...

— Почистване на устната кухина всеки месец — каза тя. — И твоите ще станат такива.

— Не... има нещо странно в теб, което...

— Моля ви, седнете — прекъсна ги Мария. — Приготвила съм ви невероятен десерт. Ах, толкова се радвам, че в тази къща са дошли млади хора — въздъхна развълнувано. — Изпълват я с живот.

— Мария е очарователна — каза Рут и я прегърна през кръста. — Докато те нямаше, се отнасяше с нас като с кралски особи. Казаха ни, че си заета и ще се върнеш през нощта. — Седнаха заедно.

— Да, през нощта — поколеба се тя. — Ела до мен, Габи — обърна се към него и потупа празния стол. — Калеп. Дана. Искате ли... да седнете с нас?

Тогава забеляза, че Калеп е блед и потен, а около красивите му изумрудени очи има черни кръгове.

Калеп? — попита тя загрижено. Никога не го беше виждала такъв, а освен това не ѝ отговаряше.

Дана погледна брат си и веднага застана до него. Той се подпря на рамото ѝ. Губеше способностите си и от раните силите му отслабваха. Животът започваше да го напуска. Грижите на Мену, Каал и Дана не можеха да помогнат. Неговата *cáraid*, Айлийн, го беше отхвърлила, продължаваше да го отхвърля и не му даваше утеха. Само тя можеше да го спаси с доброволното отдаване на тялото си.

Защо не ми отговаряш, Калеп?

— Изведи ме оттук — каза той на сестра си с едва доловим шепот. — Не искам да ме гледа в този вид.

Дана го заведе до вратата, но Айлийн ги догони, преди да излязат.

— Къде отивате? — попита ги учудено.

— Айлийн, Калеп има нужда да...

— Не, Дана — прекъсна я той с влажни и зачервени очи. — Трябва просто да си почина. Още ме боли гърбът.

Айлийн сведе поглед и преглътна. Искаше да го успокои, да му помогне да се почувства по-добре. Вече беше направила онова, което Дана ѝ беше подсказала. Беше го изслушала. Беше му простила. Знаеше, че има още нещо, което можеше да направи за него. Но какво беше то?

— Останете още малко, моля ви — настоя тя.

— Не можем — отвърна той. — Трябва да се дава караул. Тази зона вече е под наблюдението на ванири и берсерки. Но трябва да бъде подсигурена и централната зона, която е по-размирна. Ще отидем там, имат нужда от нас. А ти имаш нужда да бъдеш с тях.

— *Ами охраната? Аз също имам нужда от вас тук.*

Учудена от собствения си отговор, Айлийн го погледна в лицето, а той дори не реагира. Толкова ѝ беше трудно да приеме това, а Калев не ѝ обърна внимание.

— Утре ще се видим — каза ѝ Дана и се усмихна насила.

Обърнаха се, за да излязат.

Лека нощ, Калев. Много благодаря.

Айлийн затвори очи и сбърчи чело.

Защо не говориш с мен, Калев? Сбърках ли нещо?

Но те вече се понасяха в полет. Айлийн прехапа устни и бавно се върна в хола. Рут и Габриел я гледаха с очакване. Тя не знаеше как да се държи.

Беше се оказало, че е богата, че е хибрид по рождение, че най-добрите ѝ приятели са в новата ѝ къща, където имаше на разположение прислуга. Вампири, хора и върколаци я бяха преследвали преди, защото бе хибрид. Сега също я преследваха. Микаил, който беше инициатор на залавянето на ванири и берсерки, дълги години се беше преструвал, че е неин баща. Преди шест дни беше видяла как умира. Сега се оказваше, че е жив, че пристига в Лондон с Виктор, когото тя смяташе за един от най-добрите си приятели. Но беше предател. Заговорник. Беше открила, че има невероятен дядо, берсерк. Нищо от тези неща обаче не я притесняваше толкова, колкото сломеното изражение на Калев. Да. Същият ванир, който я беше изнасилил и отвлякъл от измисления ѝ дом. Сега, след всичко това, тя беше тъжна и наранена, защото той не ѝ беше отговорил мислено. Защото не беше останал, когато го беше помолила. Защото не говореше с нея. Сякаш беше прекъснал връзката. Трябваше ли да го прави така изведнъж? Щеше да му даде да разбере на този самовлюбен фукльо.

Погледна приятелите си и се усмихна. Неизбежно през ума ѝ мина мисълта, че те са тук благодарение на него. Брейв беше в Улвърхамптън благодарение на него. Благодарение на онова, което той направи, тя си спомни коя е. Въпреки че беше груб и жесток, той я беше накарал да си спомни. Ами ако не я бяха отвлекли и беше преживяла трансформацията в Барселона, в ръцете на Микаил и хората от „Нюсайънтис“? Тръпки полазиха цялото ѝ тяло. Никога нямаше да види отново приятелите си.

— Добре ли си, мила? — попита я Рут.

— Да. Просто беше много труден ден...

— Хайде — отвърна Рут предизвикателно. — Ще ми разкажеш ли какво има между теб и този мъж, излязъл от нещо средно между списание „Вог“^[4] и комиксите на „Марвъл“^[5]? Света Дево... Ейлийн — възкликна Рут и притвори очи. — Как може да е толкова готин?

— Е, чак пък толкова — каза Габриел и се прозя.

— Няма нищо особено — каза Айлийн и погледна към вратата. Спомни си лицето на Калев.

— Ясно, а аз съм Меган Фокс — отвърна Рут саркастично.

— Ще ти се — каза й Габриел.

— Не се отклонявай. Да се върнем на въпроса, скъпа — нареди Рут. — Той те гледа, сякаш си негова. Като своя собственост. Бих полудяла, ако някой ме гледа така.

Айлийн продължаваше да мисли за него. Не й излизаше от ума. Искаше да бъде с него, да я прегърне и да полетят както преди. Това беше най-хубавото преживяване в живота й.

— Побърква ме... — призна тя на глас и се хвана за главата.

Габриел и Рут се ококориха.

— Значи е истина? — попита Габриел. — Между вас има нещо.

Мария донесе огромно шоколадово брауни с орехи, залято с топъл шоколад и три топки ванилов сладолед.

— Така ли се храниш, откакто си тук? — подсвирна Рут. — Ти не можеш да ядеш това. Имаш диабет, слънчице.

— Много по-добре съм — каза Айлийн и се нахвърли на браунито. Имаше нужда да се успокои и беше по-гладна от Исус през четирийсетдневното му оттегляне в пустинята. Шоколадът щеше да й даде и двете неща.

— Не, Ейлийн. — Рут я хвана за китката.

— Не се притеснявай. — Тя заби лъжицата си в сладкиша. — Идеално контролирана съм.

Рут я погледна изумена. Айлийн никога не правеше така.

— Този мъж много ти харесва, нали? — попита я настоятелно и примижа. — Виждам, че си развълнувана.

Айлийн изгледа Рут, учудена от лекотата, с която приемаше нещата.

— Този мъж ме смущава — каза Айлийн и загреба отново с лъжицата си от десерта. Този път го смеси с топката ванилов сладолед. — И ме вбесява, както никой друг.

— Гледаш го, сякаш очакваш нещо от него. Нещо, което не ти дава — каза Габриел. — Кучето ми ме гледа така, когато ям пица с четири сирена.

— Не — поправи го Рут. — Гледаш го, сякаш гледаш браунито, сякаш искаш да забиеш зъби в него. Какво ти става? Оставям те за шест дни и се превръщаш във вампирка.

Айлийн се усмихна вътрешно. Приятелката ѝ не знаеше колко е близо до истината.

— Тя е много красива — посочи Габриел неохотно.

— Това е сестра му — информира го Айлийн, докато облизваше отново лъжицата. — Казва се Дана.

— Хубаво име — каза той. — Има ли си приятел? Тя наистина прилича много на Меган Фокс.

— Не съм сигурна дали си има приятел.

— Габриел, не ни прекъсвай — скара му се Рут. — Спа ли с Калев?

Хубава работа. Колко директна беше. Айлийн се задави. Насили се да си поеме дъх.

— О, Боже мой... — прошепна Рут с широка недоверчива усмивка. — Направила си го...

— Рут, не искам да говоря за това. — Погледът ѝ помръкна и Рут се притесни.

— Какво стана? Добре ли се държа?

Габриел запуши ушите си и стисна силно очи. Не искаше да слуша.

— Нарани ли те, Ейлийн? — Рут хвана лицето ѝ и я погледна втренчено. — Разкажи ми всичко.

— Няма да разбереш...

— Разкажи ми. Първият път е много неясен, що се отнася до усещания. Боли те, пари... и почти никога не стигаш до оргазъм.

Така ли? Помисли си Айлийн. Тя стигна до оргазъм. Два пъти, докато той беше вътре. Толкова навътре, че все още можеше да го почувства в корема си.

— Какво? Говори. Аз съм твоя приятелка, Ейлийн.

Айлийн прехапа устни, леко засрамена.

— Беше див секс. Нямахте емоция, нито чувства, нито доверие, нито нещо, което да ни свързва. Само секс.

— Див секс при първия ти път. По дяволите... А на теб не ти се стори... добре? — попита я объркана.

— Знаеш какво мисля, Рут. Моят първи път трябваше да е специален, с моята истинска половинка. Искях да се отдам на идеалния мъж.

— Трябва да престанеш да четеш Кика Лейпас.

— Лиза Клейпас — поправи я Айлийн и сподави смеха си.

— Добре, както и да е. Знаеш ли, така си мислим всички... Но след това разбираш, че трябва да изчукаш много жаби, докато откриеш твоя принц.

— А какво стана с целувките? — засмя се Айлийн.

— В двайсети век сме, слънчице. И така, стигна ли до оргазъм?

— Да. — Тя скри лицето си с ръце, засрамена.

— В такъв случай този мъж знае какво прави.

Колкото и да обясняваше, приятелката ѝ никога нямаше да разбере какво беше почувствала преди пет ноци с Калев. Ужас, страх, уплаха... а след това — горещина, вулканична топлина, пламъците я изгаряха, ръцете на Калев оставяха следи навсякъде. Докато се разтопи. След като се събуди, беше различен човек.

Беше смутена от въпросите, които ѝ задаваха. Обожаваше Рут, както и Габриел, и беше благодарна, че са с нея, но беше уморена и съзнанието ѝ се беше разделило на две. Едната част беше с Калев, опитваше се да се свърже с него. Другата беше тук, в хола, и се опитваше да разговаря с приятелите ѝ. Тя беше раздвоена и защото онази част от нея искаше да докосне съзнанието на ванира, а той беше затворил вратата.

Искаше да отиде в стаята си и да спи. Беше ѝ трудно да вземе това решение, но накрая, за нейно добро и за доброто на приятелите ѝ, избра най-добрия вариант.

— Рут, Габриел, погледнете ме — снижи гласа си с една октава и проговори с нежен и мелодичен тон. — Ще се качите във вашата стая и ще си легнете.

— Ще си легнем — повториха двамата като зомбита.

Веднага станаха и се качиха по стълбите. Подчиниха се на заповедта ѝ.

Остана сама на масата. Каква власт имаше? Само като си помисли за това, се разтрепери. Подпряна на лакти, зарови лице в

ръцете си и опъна назад косата си с пръсти. Сплете ги на тила и отметна глава назад.

— Калеб, какво правиш с мен... — прошепна отчаяно.

Мария влезе в хола и прибра десерта, който беше останал. Айлийн проникна внимателно в главата ѝ и придоби представа за всичко в къщата. За гаража, вътрешния басейн, фитнес залата, стаите, библиотеката, приземния етаж... Къщата беше прекрасна.

Подпря се на масата и се изправи. Запъти се към стаята си с отпуснати рамене.

— Господин Калеб е добър човек — каза Мария с помирителен тон.

Айлийн се спря на стълбите и обърна глава. Погледна я над рамото си.

— Баща ви му имаше голямо доверие. Знаете ли какво, госпожице Айлийн? Аз не съм глупава. Откакто познавам Калеб, изобщо не е остарял, както и баща ви. Никога не пожелаха да ми кажат, но аз знам какви сте вие. Имам силно развито трето око — докосна се между веждите и се усмихна. — Каквито и да сте, на мен никога не сте навредили, напротив, отнасяли сте се много добре и затова ви уважавам и ценя. Знаете ли, много обичах баща ви. И се надявам да спечеля и вашето сърце. Вие сте различна от вашите приятели, различна от мен... но приличате много на Калеб. И двамата имате силна аура. Почти в еднакви цветове.

Айлийн се чудеше дали са се довери на тази жена. Слушаше я внимателно и изненадано.

— Страх ви е от Калеб, но чувствате нещо много силно към него. Той е загрижен за вас, госпожице.

— Мария... казвала ли сте нещо на моите приятели относно това, което вие... мислите, че знаете?

— Никога, госпожице. Тайната ви е на сигурно място при мен. Никога няма да ви предам.

Айлийн въздъхна спокойно и я погледна с благодарност.

— Значи знаете много повече неща от мен за самата мен, за моята къща, за баща ми...

— О, да, госпожице. — Тя се усмихна нежно. — Оставете ни да се грижим за вас и ще се заемем с всичко. Живейте си спокойно, момичето ми. От каквото и да имате нужда, само го поискайте.

Каквото и да е. И ако някой ден искате да поговорим за баща ви... За мен ще бъде удоволствие да ви разкажа за него. Сега си починете. Утре ще ви представя останалата част от прислугата.

Айлийн почувства, че очите ѝ се навлажняват. Кимна в знак на съгласие и отиде в стаята си. Разбра, че може да разчита на Мария за всичко. Интуицията на берсерк ѝ говореше това.

След като влезе в новата си стая, откри, че шкафовете са пълни с нови дрехи, още с етикетите. Никога не беше имала толкова много дрехи. На една закачалка висеше бележка.

Айлийн, позволих си да напълня гардероба ти. Знаеш, че ванирите обичаме модата. Аз също, разбира се. Надявам се да ти харесат. Калев избра някои от роклите, но не иска да знаеш това.

Може пък да облечеш някоя от тях утре, за да го впечатлиш, нали?

ДАНА

Може, помисли си Айлийн, като докосваше фините секси рокли, които бяха избрали. Ако това щеше да накара арогантния ванир да ѝ проговори отново и да ѝ обърне внимание, щеше да го направи.

Съблече се, пъкна се в леглото, завита с бял дебел юрган, и загаси нощната лампа. Затвори очи и опита за последно.

Калев... имам нужда да поговорим. Не знам защо, но трябва, така че отговори ми.

Имаше нужда да чувства, че той е тук, с нея. Нуждаеше се от него както от въздуха, който дишаше. Сви колене към гърдите си в ембрионална поза. Абаносовата ѝ коса се беше разпиляла по възглавницата.

Защо ми причиняваш това? Калев... моля те... имам нужда от теб.

След като го вика часове наред, се предаде.

Мразя... те.

Заспа, а сълзите се стичаха по бузите и попиваха във възглавницата.

Докато прекосяваха небето, Дана поддържаше брат си. За щастие жените ванири бяха силни.

— Калевб, трябва да я помолиш, чуваш ли? Виж се само... — извика отчаяно тя.

— Не. Тя трябва да дойде при мен... — прошепна той със затворени очи.

— Ще умреш, Калевб... Не можеш да издържиш дори един ден още. Загуби много кръв и изразходва всичките си сили заради каприза ти да летиш с Айлийн.

— О, да... — усмихна се той. — Отново бих го направил. Видя ли изражението й? Беше прекрасна.

— Калевб — помоли го тя и избърса сълзите си. — Ти си мой брат. Не искам да си причиняваш това. То си воинът водач, най-силният. Не можем да те изгубим. Аз не искам да те изгубя...

— Причина и следствие, сестричке — прошепна той. — Причина и следствие.

Дана набра още скорост и се гмурна в облаците. Ако брат й беше решил да свърши така, нещата бяха ясни. Калевб беше силен и всяващ страх воин. Беше водил своя народ срещу римляните, беше участвал в много войни и освен това беше водач на своя клан. Калевб от Британия.

Айлийн имаше нужда от него, само трябваше да свикне с това чувство на зависимост. И тя щеше да й го разясни.

[1] Френска марка бутикови кожени изделия, бижута, аксесоари и др. — Б.пр. ↑

[2] Квартал в центъра на Лондон, част от Уестминстър. — Б.пр. ↑

[3] Стил в изкуството, който навлиза през 20-те години на двайсети век. — Б.пр. ↑

[4] Американско модно списание. — Б.пр. ↑

[5] Популярното наименование на американската компания „Марвъл Пъблишинг“, която издава комикси и продукти, свързани с изданията им. — Б.пр. ↑

15.

На следващата сутрин мелодията на песента от „Бъфи, убийцата на вампири“^[1] я събуди. Намръщи се и разтърка очи, които все още бяха мокри от риданията ѝ. Погледна вдясно от себе си и на нощното шкафче забеляза един айфон, който звънеше. „Обажда се Дана“.

Мелодията беше много подходяща.

Чий беше този телефон? Айлийн го взе и се обади.

— Да?

— Добро утро — каза Дана от другата страна.

— Здравей — протегна се и веднага се сети за брат ѝ. — Там ли е Калев?

Дана замълча за няколко секунди.

— Не. Няма го.

— Къде мога да го открия?

— Искаш да го видиш ли? — попита тя обнадеждена.

— Искам да говоря с него.

— Ела тази вечер в Бирмингам и ще го видиш. Сега е нощта на слънцестоенето.

— А какво да правя с моите приятели?

— Доведи ги. По-добре да са с нас, отколкото сами.

— Безопасно ли е?

— През тази нощ нищо няма да е безопасно, Айлийн.

— Ясно... — Замисли се. — Благодаря за роклите. Колко ти дължа?

— Нищо. Това е подарък от Калев.

— Трябва да му ги платя, Дана — отговори Айлийн, развълнувана от жеста на ванира. — Тези дрехи са много скъпи.

— Ако наистина искаш да му благодариш, виж се с него в Бирмингам. Ела тази вечер.

— А мобилният телефон? Мой ли е? Мога ли да сменя мелодията за входящо повикване?

Дана се засмя.

— Да. В него са записани всички телефони на членовете на клана и на хората, които познаваме и ни помагат понякога. За каквото и да е, обаждаш им се и те ще са готови да жертват живота си за теб.

— Какви добри хора — прошепна тя унило, отиде до прозореца и натисна бутона, за да се отворят щорите. Денят в Лондон беше много мъглив. Както обикновено. — Добре. Тази вечер ще се видим. Къде?

— В Куинс Армс. В центъра на Бирмингам. Там ще бъде нашият караул. Някои берсерки също ще дойдат с нас.

— И какво предполагате, че ще се случи тази нощ?

— Това, което се случва преди слънцестоене и пълнолуние. Битка и преследване, скъпа.

Айлийн почувства как нещо в нея се събужда. Нещо силно, предизвикателно и жадно за адреналин.

— На свечеряване, нали?

— Да. Сигурно ли е, че Калев ще дойде?

— Да. Ще дойде.

Сутринта мина бързо. Тримата закусиха заедно. Смяха се на коментарите на Рут за закуските на англичаните, богати на мазнини и стимулиращи високото кръвно налягане. Айлийн заобиколи въпросите за Микаил, доколкото може. Съчини сама необходимото, за да обясни ролите на Калев и Дана във фирмата. Габриел не преставаше да я гледа с нещо средно между възхищение и учудване.

Айлийн знаеше, че той забелязва нещо различно в нея, нещо, което Рут, като жена, не долавяше. Но Ас я беше предупредил за реакцията, която тя щеше да предизвика у противоположния пол.

Мария, тайно от Рут и Габриел, я представи на останалата част от прислугата. Шофьорът се казваше Игор, беше чернокож, висок около два метра и също толкова широк. Две момчета се занимаваха с градините и басейните. Имаше още три жени. Всичките бяха с дълги бели коси и много си приличаха. Прислугата беше малко странна, но ѝ хареса. Само седем души за цяла къща, в която имаше много работа.

— Колко ви плащаше баща ми? — обърна се Айлийн към Мария.

— Достатъчно, госпожице.

— Тук има много работа, Мария. Аз ще ви увелича заплатата.

— Момиче. — Тя постави ръка на гърба ѝ. — Ние живеем тук с теб. Ти ни даваш подслон и те уверявам, че ни плащаш много, много добре. Всичко, което правим, го правим с удоволствие и радост.

Мария беше очарователна. Великанът Игор беше от онези хора с внушително тяло, но със сърце на малко дете. Веднага ѝ стана симпатичен. Трите жени я гледаха и се усмихваха, но говореха малко. Мария ѝ каза, че са били монахини в манастир.

— Няма ли мъж до теб, Мария? — беше учудена, защото жената още беше красива. — Може би съпруг?

— Съпругът ми почина, дете — каза тя, с поглед, пълен с тъга.

— Много съжалявам — извини се Айлийн, но все още не можеше да проумее защо не е намерила някого.

Същата сутрин помоли новия си шофьор да ги разходи из Лондон. Видяха Хайд Парк, Биг Бен, Уестминстър и завършиха при футболния клуб „Арсенал“, по изрична молба на Габриел.

След това обядваха с Игор в един японски ресторант, където установиха, че Габриел се справя ужасно с пръчиците за суши.

— Значи... — посочи Габриел, докато се бореше с парче суши — тази вечер отиваме в Бирмингам?

— Да. — Айлийн се изкашля. — Уговорих се с Дана, Калев и техните приятели. Ще се запознаете. Както момичетата, така и момчетата са изключително привлекателни.

— Аз съм съгласна, щом приличат на опасния брюнет Калев — каза Рут чистосърдечно, докато се смееше на несръчността на Габриел.

Опасен брюнет? Да, безспорно, помисли си Айлийн.

— Айлийн — каза Габриел и вдигна вежда, — говори ли вече с университета за работната ти позиция? Запозна ли се с тях?

Айлийн преглътна ориза в устата си и неспокойно се покашля.

— Нямах време. — Нито щеше да има. Как щеше да започне работа с екип педагози и възпитатели, когато вече не беше човешко същество?

— Твоят баща фашист ли не ти позволи? — попита Рут и отпи от чашата с диетична кока-кола. — Наистина, Айлийн, трябва да го спреш по някакъв начин.

Колко искаше да може да разкаже всичко на любимите си приятели. Какво щеше да стане, ако им кажеше, че е смесица между върколак и вампир?

— Да — прошепна тя. — Ще се справя с него.

Продължиха да разговарят за времето в Лондон, за дните, които нейните приятели щяха да прекарат там, за отлагащата се за момента

работа в областта на педагогиката... за всички неща, за които можеха да си говорят трима души, които се познават отдавна. Прекараха деня в разговори.

Когато се стъмни, Игор ги отведе с колата към „Куин Армс“. Айлийн беше облякла лилава рокля на „Мошино“^[2], която стигаше три пръста под задните ѝ части, закопчаваше се на тила и разкриваше раменете ѝ. Габриел беше отбелязал, че не е много ясно дали това е рокля, или малко по-дълга блуза. Рут обаче я окуражи да направи ревю на входа на къщата. Беше обута с черни сандали с кожени ленти около прасците, в римски стил, и открити пръсти. Бяха на ток, но не висок. Искеше да ѝ е удобно, но същевременно да е много секси. Битка и преследване, беше казала Дана.

Беше взела едно черно сако за вечерта. Със сигурност щеше да захладнее, както обикновено в Англия.

Колата ги остави пред една сграда зад ъгъла на улицата. На партера постройката беше облицована със зелено дърво и декорирана с бели колони. Горната част беше от червеникави английски тухли, а прозорците бяха бели. На една табела пишеше „Мичълс и Бъгълърс“.

Айлийн наметна сакото. Улиците бяха пълни с млади хора, жадни за празнуване. Много от тях пиеха бира пред пъбовете и бърбореха оживено.

Айлийн си помисли, че англичаните изглеждат много поцивилизовани в своята страна, отколкото когато изкарваха отпуската си под слънцето на Барселона. Там наистина полудяваха.

Дана излезе от пъба и ги поздрави. Айлийн облече сакото си и отметна чантата зад гърба си.

— Влизайте — каза Дана и я погледна одобрително. — По дяволите, Айлийн, изглеждаш впечатляващо.

— Всички... ли сте тук? — попита Айлийн.

— Да, всички.

Айлийн влезе последна. Мъжете я оглеждаха и я поздравяваха.

— Внимание, Калев — каза Каал, когато я видя да влиза, и се засмя.

Калев се беше облегал на стената и пиеше бира. Когато видя Айлийн, му приседна. Тя беше поразрошила малко косата си, която подчертаваше изящните черти на лицето. Роклята ѝ беше в тон с лилавите ѝ очи. Стройните ѝ дълги крака бяха кулминацията на

нейната женственост и караха всеки мъж да копнее да бъде обвит от тях. Роклята, която самият той беше купил по интернет, беше самото предизвикателство. Стисна халбата и пожела никога да не беше поръчвал тази рокля. Мъжете я поглъщаха с очи, а жените я гледаха с възхищение. А той искаше да я разтърси, да я укори, че го провокира по такъв начин, а след това да разкъса роклята ѝ.

Айлийн не обърна внимание на всички хвалебствия, които чу след себе си, и се насочи към масата. Погледът ѝ се спря върху Калев и двете русокоси жени, които седяха до него. Две прекрасни скандинавки. Ванири. Ако се вгледаше човек в тях, можеше да види как малките им кучешки зъби се подават под горната устна. Калев седеше спокоен, а ръцете му бяха подпрени на облегалките на столовете на момичетата. Като завоевател.

Айлийн го изгледа предизвикателно и му се усмихва студено. Какво правеше с тях? Прииска ѝ се да заудря русите жени, а след това да отреже топките на Калев. Откъде извираше този разяждащ гняв? Трябваше да се овладее.

— Добре че дойдохме — каза Рут, като раздражено гледаше назад. — Цяла глутница иска да се нахвърли върху Айлийн.

Айлийн погледна Калев. Усети, че той се почувства неудобно и този коментар го подразни.

Защо реагираше така? Очевидно харесваше руси жени, замисли се гневна и разочарована. Почувства как стрелите на ревността пробождат стомаха ѝ.

— Извинявай, красавице — каза едно момче зад нея.

Айлийн се обърна. Когато видя момчето, ококори очи от изненада и се усмихна широко.

— Боб?

Той върна усмивката и я целуна по бузата. Айлийн веднага се напрегна. Боб беше пил, а на нея не ѝ харесваше друг мъж да я доближава толкова. С развитите си сетива веднага разбра, че Боб не вижда в нея просто приятелка.

— Какво правиш тук? — попита го тя.

— Излязохме да пийнем с моите... приятели. А ти?

— Ами... както виждаш, най-накрая открих приятелите си в Улвърхамптън. Излязохме...

Като се доближи до нея, той се наведе и зашепна в ухото ѝ:

— Не ми се обади. Предполагам, че си изгубила листчето с телефонния ми номер.

Айлийн си спомни, че Боб ѝ беше дал телефона си. Вероятно листчето беше останало в дънките, които ѝ беше дала Дана.

— Не съм те забравила. Просто...

В този момент Боб вдигна поглед към нещо над главата ѝ. Айлийн се обърна и видя Калев, с потъмнял поглед и стиснати устни.

— Вземи. — Калев даде пет лири на Боб. — Парите, които си ѝ дал назаем. В крайна сметка, не ѝ се е наложило да ги използва. Сега вече не ти дължи нищо. Така че отдръпни се от нея и престани да се лигавиш.

Боб вдигна вежди предизвикателно.

Айлийн изгледа Калев втренчено. Как смееше? Той я хвана безцеремонно за лакътя и я подкани да излезе от пъба. Всички ванири го последваха.

— *Пусни ме, нахална свиня.*

Калев не я слушаше. Не ѝ обръщаше внимание. След като излязоха на улицата, я обърна рязко и я изгледа от горе до долу.

Рут и Габриел се спогледаха изненадано. Тази ситуация беше много бурна. Несъмнено ставаха свидетели на някакъв спор, но не знаеха нито как, нито защо беше започнал.

Айлийн започваше да се ядосва и дишаше учестено. Гърдите ѝ бързо се повдигаха и спускаха.

— Защо направи това? Той ми помогна, когато... — опита да се отскубне от ръката му, — нищо не съм ти споменавала за Боб. Откъде знае, че...?

— Дядо ти ми разказа. Изобщо не ме интересува, Айлийн. Върви. — И я бутна леко.

Айлийн никога не се беше чувствала толкова засрамена и най-лошото беше, че нямаше защо да се срамува. Освен това преди малко той се наслаждаваше на вниманието на двете руси жени. Но беше скочил светкавично, когато я видя да говори с Боб. А сега искаше да я води някъде. И дума да не става.

— И дума да не става, чудовище — погледна го разплакана.

Калев почувства пробождане, когато отново чу тези думи от устата ѝ. Влажна и сочна уста.

— Слушай, ти... — Боб се появи сред събралото се множество на улицата. — Защо не я пуснеш? Тя не иска да дойде с теб.

— Драма, драма — прошепна Рут, развълнувана от събитията. — Удивителна принцеса между един играч на ръгби и мъж, който прилича на някой от Безсмъртните^[3]. Ейлийн, ти си истинска сърцеразбивачка.

Боб хвана Калев за рамото и Каал и Мену веднага се нахвърлиха върху него.

— И през ум да не ти минава, хлапе — каза Мену и поклати глава. — За твое добро.

Боб се обърна към Калев.

— Значи имаш бавачки... Да не си момиченце?

— Боб, остави го — каза му Айлийн и постави ръка на гърдите му. Калев беше много силен и можеше да го нарани.

В същия миг Калев изръмжа, хвана ръката ѝ и я дръпна от него. Стомахът му се свиваше, когато неговата *cáraid* докосваше друг мъж.

— Не го докосвай, Айлийн.

Айлийн стисна устни и почувства, че гневът се надига в нея и унищожава и последните остатъци от самоконтрола ѝ.

— Остави ме на мира, Калев. Ще отида с когото пожелаея — извика и стисна юмруци.

Калев я хвана за ръката и я дръпна.

— Брат ти има силно развито чувство за притежание, не мислиш ли? — обърна се Габриел към Дана.

Тя нацупи устни. Боб беше пречка в нейния план. Предполагаше се, че Айлийн ще пламне от ревност, когато види Калев с Мина и Лона, и тогава кръвта ѝ на берсерк ще я накара да го изтръгне от тях. После, след грандиозен скандал, ванирската ѝ кръв щеше да я подтикне към него. Тор беше постъпил така с Хаде и беше подействало. Но този Боб усложни нещата.

— *Знаеш ли какво? Ти си истински кучи син* — каза му мислено Айлийн, докато се бореше с него. Както обикновено, не ѝ отговори.

След това всичко се случи твърде бързо. Боб се спусна след тях, сграбчи Калев и го просна на земята. Айлийн се дръпна уплашено. Калев изръмжа от болка и започна да кашля.

Мену и Каал хванаха Боб. Рут и Габриел изтичаха и застанаха до Айлийн. Дана отиде да помогне на Калев, който се опитваше да си

поеме дъх.

Събра се цяла тълпа и изведнъж се разнесоха ужасни викове. Тела излетяха от прозорците на пъба и се строполиха безжизнени на улицата. Два звяра, нечовешки същества, изтичаха на четири крака и с ръмжене оголиха окървавените си зъби.

— Върколаци — изкрещя Мену.

Каал и Мену се затичаха след зверовете. Прелитаха над колите и прескачаха главите на минувачите. Трима много бледи и слаби мъже се приближиха до Айлийн. Косите и очите им бяха черни. Студените им безизразни лица изгледаха предизвикателно Дана. Хората бягаха полудели във всички посоки.

Дана беше бърза като светлината, със самурайско движение извади ножа си и го заби в гърлото на единия. Прониза гръкляна му. Вампирът падна на колене, стиснал зеещата рана, и се загърчи. Един от другите двама я хвана откъм гърба и тогава Габриел го удари с една от дъските, които бяха изхвърчали от пъба. Вампирът се обърна към Габриел и само с поглед го запрати във въздуха. Падна върху предното стъкло на един червен фолксваген и алармата веднага зави. Габриел погледна вампира и видя как онзи губи злокобния блясък в очите си. Сведе поглед към гърдите му и видя, че Дана е забила ножа си в сърцето му. В момента, в който се строполи на земята, тялото се самозапали.

— Дано изгниеш в Ада! — извика Дана.

Рут беше вцепенена. Другият вампир се усмихна на Айлийн и след това погледна към нея. Рут не разбра как се случи, но се озова в ръцете на вампира, а шията ѝ беше открита и извита назад.

— Не, Рут... — изкрещя Айлийн.

Тя се спусна като вихър, сграбчи вампира за косите и го хвърли във въздуха. Впечатлена от силата си, тя погледна ръцете си. Изглеждаха също толкова крехки, както винаги, но вътрешно вече не беше такава. Беше хибрид.

Рут излезе от ступора и се огледа изненадано наоколо.

— Какво стана?

— Не се отделяй от мен — каза ѝ Айлийн.

Застана пред Рут и погледна към небето. Идваха и други, още много. Но тогава забеляза група момчета, които тичаха към тях. Бяха

берсерки, водени от Ноа и Адам. Застанаха до тях и ги заобиколиха като човешки щит.

— Приближават се — каза им тя, като гледаше небето.

Скоро пет вампира се приземиха на краката си и ги заобиколиха. Един от тях се отдели и се загледа в Калев, който все още стоеше на колене и наблюдаваше безсилен какво се случва. Два върколака се спуснаха към Дана, която се бореше с тях, доколкото можеше.

— Айлийн, брат ми — изкрещя тя с уплашено лице. Калев беше беззащитен.

Двете руси жени му помогнаха да се изправи, но един върколак се приближи зад тях и те се хвърлиха върху него, като оставиха Калев отново сам.

Той губеше съзнание и почти не обръщаше внимание на случващото се.

Берсерките нападнаха вампирите. Каал и Мену стигнаха навреме, за да хванат още три вампира, които бяха дошли току-що. Сякаш валяха от небето.

Мену избегна един удар с юмрук, наведе се, за да се предпази от ритник, насочен към лицето му, и когато отново се изправи, разкъса с юмрук гърдите на вампира. Хвана безжизненото му тяло и го хвърли върху върколаците, с които се бореше Дана. Мену се спусна към единия и разтвори челюстите му с ръце, докато ги откачи и разцепи черепа му.

С Дана се изгледаха втренчено. Мену извади ножа от ботуша си и с един скок парализира другия върколак, който се хвърляше отново към нея. Отряза главата му с ножа. Отново я погледна.

— Не трябваше да си тук, Дана.

— О, я да мълчиш!

Айлийн беше ужасена от това, което виждаше. Тези същества бяха бездушни зверове. Знаеха само да нараняват, да нападат хората и да унищожават всичко, което се изпречеше на пътя им. Без да откъсва поглед от случващото се, тя прескочи берсерките и се притече на помощ на Калев, който вече се беше изправил.

Но вампирът, който беше хвърлила във въздуха, изведнъж ѝ препречи пътя. Хвана я за врата и я повдигна от земята.

— Идваш с мен, красавице — каза той. Показваше кучешките си зъби и провлачваше думите така, че Айлийн се сви от погнуса.

— Пусни я веднага.

Калев беше прав и го гледаше. Лицето му беше изтощено, но очите бяха изпълнени с решителност.

— Виж ти, виж ти... Кой бил тук — каза вампирът.

— Пусни я, или ще те разпоря.

Айлийн се изви и удари вампира по лицето с токчето си. Той я пусна и извика от болка. Тя падна по гръб. На бузата на вампира зееше рана, от която течеше гъста черна кръв.

— Кучка... ще... — Той се наведе над нея.

Не успя да продължи. Калев го сграбчи за врата и заби ножа си в сърцето му.

Айлийн се дръпна уплашена, когато тялото на вампира започна да гори.

— Остави ме — чу се викът на Рут.

Един върколак беше разкъсал тениската ѝ и оставил грозна драскотина на корема ѝ.

Калев изтича към нея. Застана между озъбения върколак и бледото крехко тяло на Рут. Рамото, гърдите и врата на Калев бяха разкъсани и кървяха. Той падна на колене на земята и се строполи по очи. Преди това успя да протегне ръка и да разпори гърдите на върколака.

— Не... — Айлийн изтича към него със сълзи в очите.

Дана току-що беше убила друг върколак, който беше нападнал един скитник. Коленичи до тялото на брат си. Рут клекна и обгърна коленете си.

— Бори се, Калев... — Сините очи на Дана бяха пълни със сълзи. — Мену...

Мену изтича при тях.

— Моля те, Мену, моля те... Калев е много зле, трябва да се направи нещо. — Погледна го, сякаш той можеше да стори чудо.

Мену изпсува и метна Калев на гърба си. Засили се и изчезна в небето.

Група берсерки и ванири се притекоха на помощ и вампирите започнаха да се оттеглят. Но никой от тях не се измъкна жив. Ванирите ги догониха в небето и след малко заваляха горящи тела.

— Къде го водят? — попита Айлийн отчаяно и се изправи.

— Чуй ме. — Дана я хвана за раменете и я разтърси, за да я погледне. Тонът ѝ беше суров. — Калев е в това състояние заради теб. Чуваш ли? Безсилен е по твоя вина.

— Какво говориш? — Тя се опита да се отскубне от нея.

— Когато те отвлече, той все още не знаеше коя си ти. Никой не знаеше, Айлийн. Беше намислил, след като преспи с теб, да те трансформира. Искаше да обмени кръв с теб, за да те превърне във ванир като нас. Но не го направи. Не го направи, защото разбра, че си невинна. Даде ти възможност да живееш, да продължиш да водиш нормалния си живот. Остави те да избираш. Сега също те оставя да избираш. След като спа с теб и пи от кръвта ти, Калев откри, че ти си неговата *cáraid*.

Айлийн пребледня. Сълзите се стичаха по бузите ѝ. Устните ѝ трепереха и не преставаше да клати отрицателно глава.

— Знаеш ли, други ванири биха те подчинили. Не биха те оставили да избираш, защото техният живот зависи от теб. Но той не постъпи така, защото искаше неговата половинка да му прости и след това да отиде при него по собствено желание. После се остави да го бичуват и да го ранят смъртоносно. Изстрада болката от отхвърлянето от неговата *cáraid*! Когато ванирът отпие от кръвта на своята *cáraid*, тя се превръща в негова жизнена енергия и трябва да поема от нея всеки ден. Ако неговата *cáraid* го отблъсне, Айлийн — за да се увери, че Айлийн я слуша, Дана я хвана за брадичката, — ванирът се превръща в смъртен и умира след няколко дни, ако не реши да се храни от човешки същества и така да се превърне в прокълнат вампир. Раните на Калев са смъртоносни, вече няма сили, защото му отказваш тялото си, защото не го приемаш. Брат ми умира заради теб и най-лошото е, че мисли, че го е заслужил. Той е воин, Айлийн. Бори се срещу злото, срещу това, което ти видя тази нощ. Сгреша, да. Но не е чудовище. Спаси твоята приятелка и вероятно сега умира, защото иска да те спаси от себе си. Помогни ми, Айлийн. Спаси го, моля те — прошепна тъжно. — Той се нуждае от спасение. А ти имаш нужда от него.

— Дана... — прегърна я силно и избухна в плач. — Не искам да му се случи нещо. Аз ли съм неговата *cáraid*?

— Да, Айлийн — отдръпна се и обхвана с ръце лицето ѝ. — И той е твоята половинка. Каж ми... кой е любимият ти вкус?

— Манго — прошепна тя объркана.

— Той ухае на манго, нали? — попита я и избърса сълзите ѝ. — Изпитваш ли нужда да го видиш? Изпитваш ли нужда да го докоснеш? Да говориш с него мислено?

— Господи, да... — призна тя, наведе глава и се разтърси от ридания.

— Гладът, който те мъчи от момента на твоята трансформация, ще изчезне, когато опиташ от него. Отиди при него, Айлийн. Помогни му. Спаси го. Моля те, Айлийн... не искам да изгубя брат си. Той е много ценен за нас и е единственото ми семейство. Освен това не го правиш заради мен. Направи го заради себе си. Ако го оставиш да умре, никой няма да може да те допълва като него. Никога.

Айлийн почувства ужасен страх. Страх от това да му се отдаде. Страх от това да не го направи. Страх от това да го изгуби. Страх от това да го притежава. Погледна към небето и въздъхна дълбоко. Огледа се наоколо и видя хаоса. Беше се провела битка между смъртни и безсмъртни. Цялата земя беше покрита с локви кръв. Пъбовете бяха опустошени, колите — очукани. Видя Габриел, който се беше хванал за главата, напълно объркан. Рут, в шок, беше прегърнала силното тяло на Адам, който я скриваше с ръцете си.

— Дана... ще се погрижиш ли за приятелите ми? Какво ще стане с хората, които видяха какво се случи?

— Не се притеснявай. Твоите приятели ще са добре, както и останалите — увери я тя. — Ще им внушим други преживявания, които да запомнят. Побързай да намериш Калев — настоя тя и се запъти към шокираните минавачи.

— Каал — извика Айлийн, — ще ме заведеш ли?

Каал погледна Дана, после Айлийн.

— Разбира се — каза и я хвана през кръста.

След миг вече летяха.

— Значи вече си взела решение? — попита я той и я погледна в очите. — Ще спасиш моя приятел?

— Няма да го оставя да умре, ако това питаш — отвърна тя решително.

— Нямах представа какво означава връзката с ванир, нали? Мила, подготви се — усмихна се хищно, като Калев. — Нищо вече няма да е същото за теб. И това безразличие, което се преструваш, че чувстваш, ще изчезне.

Айлийн погледна напред.

— Да се подготви той, защото преди това ще трябва да ме изслуша.

Разбира се, че щеше да я изслуша. Тя щеше да направи онова, което ѝ говореше съвестта, щеше да го спаси, но след това той трябваше да ѝ обясни много неща. А и трябваше да е луд, ако смяташе, че може да се държи така и да я унижава, както беше направил тази нощ.

— Да. Истинска амазонка за Калев — започна да вие от радост Каал.

Зави я с якето си и полетяха още по-бързо.

[1] Американски телевизионен сериал. — Б.пр. ↑

[2] Италианска модна къща. — Б.пр. ↑

[3] Име, дадено от Херодот на елитна армия воители, които се бият под знамената на Персийската империя. — Б.пр. ↑

16.

Калев лежеше в леглото си с отворени очи, но с отнесен поглед. Беше като парализиран. Мозъкът му обаче не спираше да работи. Припомняше си всички битки, редом до своите приятели, спомняше си майка си, сестра си... но всичко избледняваше пред потребността да види нея, момичето с лилави очи и устни, създадени за целувки. Неговата *cáraid*. Никога нямаше да си прости, че я беше наранил. Смъртта беше справедливо наказание.

Мену седеше до него. Стискаше силно ръката му, опитваше се да му внуши представата за мир и покой. Беше почистил и дезинфекцирал раните му, но нищо от това не можеше да помогне вече на неговия приятел. В съзнанието на Калев бушуваха вина и болка. Приятелят му губеше живота си за една жена. За неговата жена, за неговата половинка. Защо боговете им бяха дали тази Ахилесова пета? Фрея е била голяма кучка.

Вратите на балкона се отвориха и Каал влезе, понесъл Айлийн в прегръдките си. Остави я на пода и тя тръгна към Калев. Не се поколеба. Отиде директно при него. Решително.

Мену я изгледа стъписан. Дали най-после беше разбрала? Боговете бяха на страната на неговия приятел. Каал му се усмихна и кимна утвърдително. Мену въздъхна и погледна към небето. Благодареше мълчаливо.

— Махайте се — каза им Айлийн, без да откъсва очи от Калев. Никой нямаше да види как я захваща, защото ѝ се струваше нещо твърде интимно и лично. Не искаше публика.

Каал и Мену скочиха от балкона и изчезнаха.

Айлийн никога не се беше чувствала толкова силна. Нима беше способна да дарява живот? Да. Тя можеше да го спаси. Щеше да го спаси от мрака и лошите обноси. Щеше да го направи, за да ѝ е задължен, и тогава отношението му щеше да се промени.

Калев не я беше видял. Всъщност едва разбираше какво се случва около него. До момента, в който усети едно топло тяло до себе

си. Тяло, което нямаше нищо общо с това на неговия приятел Мену.

Айлийн почувства, че сърцето ѝ се къса. Усещаше физическа болка заради болката на Калев. Протегна ръка към главата му, погали го по челото и го среса с пръсти. Тихо заплака. Гърдите на Калев бяха разпорени, вратът — разкъсан, а рамото му — жива рана. Тя отлично знаеше, че и гърбът му не е в по-добро състояние. Леглото беше цялото в кръв.

Калев фокусира погледа си и тогава я видя. Зелените му очи срещнаха лилавите. Бадемовидни очи, пълни със сълзи, с цвят на камбанки. Преглътна и изумруденият му поглед се изпълни с топлина и нежност.

— Айлийн... — прошепна той с голямо усилие. — Съжалявам...

— Шшт... — каза тя, като се възхищаваше на лицето му и постави пръст на устните му. — Не говори.

Не знаеше какво трябва да направи, но се остави интуицията да я води. Пусна чантата си на пода. Съблече сакото и го хвърли. Хвана косата си и я преметна през дясното си рамо. Откри югуларната си вена. Беше ужасно възбудена и същевременно ужасена.

Калев я следеше с очи и те останаха впити в красивата ѝ шия. Айлийн прекна бавно, наведе се към него и приближи шията си на нивото на пресъхналите му устни. После докосна ухото му с устни.

— Пий от мен, Калев — прошепна нежно.

Калев не помръдна. Тя му предлагаше себе си. Не направи нищо, но продължи да гледа шията ѝ, която пулсираше бързо. Беше притеснена. Айлийн беше притеснена за него. Опита се да вдигне ръка и да я хване за тила, за да я наведе към себе си. Но нямаше сила. Трудно си поемаше дъх.

Айлийн вдигна глава и го погледна загрижено. Тогава разбра, че Калев не може да направи никакво движение. Господи, наистина щеше да умре, ако не побързаше.

С треперещи ръце Айлийн бръкна под роклята си и докосна външната част на бедрото си. Там държеше ножа на баща си, прикрепен с кожена лента. Извади го и погледна наточеното острие. Без да се колебае, поряза шията си и изсъска от болка.

След това поднесе раната към Калев. Приближи кървящата си шия към устните му и обхвана врата му, за да го повдигне да пие. Когато първата капка кръв падна в полуотворената уста на Калев,

зениците на ванира се разшириха, очите му станаха по-големи, а пръстите на ръцете му се изпънаха. Айлийн беше всичко, което той желаеше, всичко, от което имаше нужда, и вкусът ѝ го подлуди. Всичките му вътрешни органи започнаха да работят на бесни обороти. Сърцето му биеше силно. Пробуждаше се за живот. Калев вдигна ръка решително, хвана Айлийн за тила и я доближи още до устата си.

Когато притисна устни към раната ѝ и заби зъби в шията ѝ, Айлийн помисли, че ще умре. Еротична тръпка премина през цялото ѝ тяло и разбра, че е там, където трябваше да бъде. Калев я сграбчи грубо, искаше и вземаше. Тя престана да му помага. Вече се справяше сам и тя се предаде.

Айлийн беше изкушение, живот, светлина. Докато пиеше от нея, Калев се наведе напред и седна в леглото. Сграбчи я, като изръмжа от удоволствие, и я настани в скута си. Не знаеше колко силно се нуждае от нея, докато не я усети в прегръдките си.

Айлийн знаеше, че рано или късно ще избухне в пламъци. Чувствените устни на Калев я поглъщаха, засмукваха я със страст, близка до лудостта. Всичко останало изчезна. Прегърна врата му, прокара пръсти сред гъстата му коса и го притисна по-плътено до себе си. Подканяше го да вземе всичко, което пожелае. Отдаде му се и си помисли, че няма по-сладка смърт от тази.

Завалей проливен дъжд и засили всички емоции, които бушуваха между тях. Бурята беше толкова силна, че вятърът грабна прозрачните тюлени червени пердета, които покриваха балконите, и ги накара да танцуват в синхрон с ритъма на езика и зъбите на ванира.

Калев се връщаше към живота. Беше я заклецил в ръцете си, в затвор от мускули, от който тя никога нямаше да може да се измъкне. Нямаше спасение. Тя беше негова затворница. Той беше неин надзирател.

Айлийн се размърда неспокойно. Започна да търка ханша си в него, да го прегръща по-силно. Калев събуждаше за живот нещо в нея, нещо, което беше спало двайсет и две години. Възбудата от това да се подчини на по-висша сила. На желанието. Никога не се беше чувствала по-уплашена и отчаяна, но потребността нещо да запълни празнотата, която започваше да чувства в корема си, потискаше страховете ѝ.

Калев я притисна до себе си така, че цялата горна част на сладкото ѝ тяло беше залепена за него. Почувства гърдите ѝ върху

торса си и чу въздишката на наслада, която излезе от устните ѝ. Отдръпна с ръмжене зъби от елегантната ѝ шия. Направи го бавно, защото искаше да почувства как тя потрепера.

А как потрепери. Зъбите се бяха забили в кожата ѝ и усещаше как той ги вади от нея, милиметър по милиметър. Гореща лава се концентрира между краката ѝ. Нежен и влажен огън, който копнееше някой да го изгаси.

— За Бога... — изстена Айлийн.

Калев погледна двете зачервени следи на шията ѝ. Прокара език по тях и ги близа, докато възпалението премина. Не биваше да пие много. За това, което предстоеше тази нощ, тя трябваше да е силна и в отлична кондиция. С всяка влажна ласка на езика му Айлийн настръхваше и забиваше пръсти във врата и раменете му. Вдигна поглед и най-после видя истината. Видя своята жена, омаломощена и разпалена в ръцете му, с отнетната назад глава, разтворени устни и лилави очи, които го гледаха сред черните мигли. Да, неговата жена, ничия друга. Косата ѝ се спускаше назад чак до леглото. Дар от боговете. Калев я изгледа от горе до долу като хищник.

Там, където задържаше погледа си, Айлийн се активираше. Слабините, пъпът, гърдите, сърцето, шията... всичко пулсираше с приятна болка, която копнееше за успокоение.

Тя опита да се изправи. Изви се назад, за да погледне гърдите му. Бяха заздравили напълно и сега се изпъваха в целия си блясък. Мускули, маса и мъжественост. Беше заслепена от неговото съвършенство. Прокара език по зъбите си и усети, че кучешките са станали малко по-дълги. Лаком блясък се появи в очите ѝ.

Беше гладна.

Очите им се срещнаха. Без да откъсва поглед от него, тя прокара ръка по гърба му. Калев потрепери и я погледна с желание.

Айлийн установи с гордост, че там няма нито една драскотина. Само оформена плът. Беше оздравял в момента, когато беше вкусил кръвта ѝ. Беше учудваща потребността и зависимостта му от нея. Калев също предизвикваше учудване. Калев беше воин. Силен воин. А тя трепереше, седнала в скута му. Ерекцията му, твърда и мощна, притискаше бедрата ѝ и тя я докосна решително. Без страх.

Не се смяташе за съблазнителка, но може би трансформацията беше събудила либидото и хормоните ѝ. Беше замаяна, опиянена от

него. Ароматът на манго се носеше отново, а единственото, което искаше тя, беше да изяде плода.

— Айлийн — прошепна Калеп. Гледаше я с обожание.

Искаше да стори с нея толкова неща, с такава страст... но се принуди да се успокои. Не искаше да я нарани или да я уплаши.

Погледна устните ѝ. Наведе нежно глава и ги докосна със своите. Оттам започна истинското мъчение.

— По-добре ли си? — попита го тя, без да се отдръпне. Гледаше го в очите, без да мига, и сдържаше емоциите си със самоконтрол, който не беше характерен за толкова млад човек.

Устните на Калеп се отлепиха от нейните и едната му вежда се повдигна.

— Все още има нещо, което ме боли, малката. — Пое си дъх и отново се насочи към устата ѝ, за да я целуне както трябва. Но Айлийн се отдръпна и слезе от скута му с достойнството на кралица.

— Наистина ли? Какво те боли? — Взе чантата и сакото си. Опита се да изглежда безразлична и избягваше да мисли за замайването си.

Калеп не можеше да повярва на очите си, стана от леглото и я хвана за раменете. Грешеше, ако си мислеше, че може да си тръгне от дома му. С този жест Айлийн беше приела връзката си с него и нямаше връщане назад, той нямаше да ѝ позволи. Тя беше неговата *cáraid*, неговата спътница, не можеше да го пренебрегва по този начин.

— Всичко ме боли и имам нужда да ме...

— От какво имаш нужда? — попита тя с безразличие. Канеше се да си облече сакото, но той го издърпа от ръцете ѝ и го скъса на две. Беше вбесен, защото не му обръщаше внимание. Айлийн го погледна предизвикателно. Грабна чантата си и го удари с нея. Калеп я хвана за китката, изтръгна чантата от ръката ѝ и я хвърли в другия край на стаята. Айлийн му зашлеви силна и звучна плесница.

Времето се влоши. Една светкавица проблесна и гръм разтреса прозорците. Калеп постави ръце върху раменете ѝ и я отведе до стената. Заклеци я с полуголото си тяло. В очите му имаше опасен блясък. Хвана роклята ѝ за презрамките и я разкъса от горе до долу.

— Къде си мислиш, че отиваш, Айлийн? Сега вече не можеш да излезеш така на улицата. Оставаш тук.

Айлийн се сви. Оказа се в същата ситуация като преди няколко ноци. Гърдите ѝ бяха с втвърдени зърна. Само едни черни гащички покриваха плътта ѝ. Обви ръце около себе си и се опита да се скрие към стената. Гледаше го уплашено и търкаше китките си. Тя му спасяваше живота, а той отново я похищаваше. Такъв беше Калеп. Никога не се беше чувствала толкова глупава.

Калеп не я разбра веднага. Айлийн беше бледа, само по обувки и гащички. Подлудяваше го. Такава страст изпитваше към нея, че едва се контролираше. Погледна я ужасен, укоряваше се за властното си поведение. Не, не можеше да разруши по този начин всичко, което беше постигнал спрямо нея. Не можеше да ѝ стори това, а и нямаше намерение. Почувства, че сърцето му се къса, когато долови страха на своята *cáraid*.

— Не, Айлийн... — веднага я притегли към себе си и я прегърна силно, като допря брадичка в главата ѝ. — Не, Айлийн, успокой се... няма да се случи същото. Съжалявам, че те уплаших. Моля те да ме извиниш.

Айлийн трепереше. Опита да се пребори с него, но разбра, че Калеп няма да я пусне. Тогава, напрегната като струна, престана да се съпротивлява.

— *Извини ме, малката. Не исках да те изплаша. Ела, позволи ми да те прегърна.* — Прегърна я още по-силно. Надяваше се, че така се почувства защитена, а не нападана или заплашвана. Как можеше да постъпи с нея така? — *Айлийн, аз съм идиот. Става въпрос за това, че... аз... Става въпрос за това, че ти... ме караш да чувствам някои неща, имам нужда от теб и не мога да позволя да ме отблъснеш. Много е болезнено.*

Айлийн избърса сълзите си. Беше му ядосана по много причини. Основната се появи в момента, в който го видя в пъба с двете руси нахалници. Чувстваше се предадена и ѝ беше все едно как се чувства той.

— Какво искаш от мен? — попита го тя с пресипнал глас и го блъсна. — Дадох ти да пиеш, повече нямаш нужда от мен... Остави ме, Калеп.

Той я притисна още по-силно и се отпусна. Остави я да говори, да му позволи да се слее с тялото ѝ. Тя трябваше да му има доверие. Не ѝ отговори, но продължи да я прегръща.

И двамата дишаха развълнувано.

— *Tu si моята _cáraid*, нуждая се от теб. Ти ми се отдаде и аз искам да ти се отдам.

— Не. Нямах нужда от мен.

Калев се отдръпна леко от нея. Само за да погледне лицето ѝ.

— Как можеш да ми кажеш това? — погледна я с обожание и сведе поглед към красивите ѝ гърди.

— Преди малко се чувстваше много комфортно в пъба — отсече тя и вдигна брадичка. Погледна го с гняв и болка. — Разполагаш с двете руси норвежки, за да удовлетвориш потребностите си. Поискай от тях. И... и... ми върни дрехите.

— Ревнуваш — усмихна се той и се сети за Дана. — Сестра ми предложи да бъда в тяхната компания, за да се събуди чувството ти за притежание и ревността ти да пламне. Не само си ванир, мила, а и вълчица. Нямах да го понесеш... *Не ти хареса, че ме видя с тях. Добре, нормално е.*

Обожаваше да я гледа така — с очи, от които изскачаха искри гняв, разпалена и страдна. Хвана я за брадичката и я повдигна към себе си.

— Това са просто две момичета от клана. Нищо повече, просто приятелки. — Гласът му се сниши с една октава.

— Не, стига вече. Това — посочи долепените им тела — не е нормално. Така че недей да казваш, че е нормално, защото не е. Разбираш ли? И недей да ми даваш обяснения. — Гласът ѝ трепереше, брадичката също. — Не ги искам. Искаш ме само за себе си. И аз те искам само за мен. Трябва да свикнеш с това усещане, трябва да приемеш онова, което събуждам в теб. Един знае, че се опитвам да приема всичко, което ме караш да чувствам.

Айлийн изпъна гърба си и се изпъчи. Щеше да му каже всичко в лицето.

— Омръзна ми, Калев. Боб ми помогна след унижителното отношение, на което ти ме подложи. Беше истински кавалер, почти приятел. Трябва да съм му много благодарна, а ти се отнесе с него зле само защото се приближи до мен и...

— *Не ми говори за него. Не ми е приятно.*

— *Защо? Ревност или вина? Защото той ти напомня, че се държи като дивак с мен, нали?*

— Няма да го видиш отново — заплаши я той и я сграбчи грубо за косата. — Този нахалник иска само да ти разтвори краката.

— Значи прилича на теб — отвърна тя и притвори очи. — Нали това искаш? Искаш да ми разтвориш краката.

Калеб издържа погледа ѝ. Нейният беше огнен, а неговият — студен и сърдит.

— Искам да ми се отдадеш по собствено желание. Не става въпрос да разтворя краката ти. Недей да говориш така, не ти прилича. Ти си дама, а не грубо животно като мен.

Айлийн почувства как тези думи я гаят и същевременно бичуват. Какво искаше тя? Искаше ли да му се отдаде?

Да. Колкото и да искаше да го отрече, знаеше, че желае това. От четири нощи тялото ѝ зовеше за удовлетворение. Зов, който се пробуждаше и разпалваше само когато той стоеше пред нея. Не знаеше много добре какво точно означава да бъдеш *cáraid* на някой ванир, но тялото ѝ реагираше само когато той беше близо, и тя загубваше контрол над желанията на плътта си.

Като осъзна истината, се почувства сломена и беззащитна като дете. И също като децата, заговори искрено и ясно. Целият ѝ гняв се изпари и се почувства уязвима като никога. Беше погубена. Беше я победил. Не можеше да използва повече маски на безразличие, защото те се разбиваха на парчета.

— *Какво си ми направил, Калеб? Полудявам... Защо?* — настоя да разбере тя. Подпря чело в гърдите му в явен жест на поражение. — *Ще ме ликвидираш, нали?*

— Не, живот мой. — Той я приласка нежно. — Нищо няма да ликвидираме, ще започнем нещо.

— *Не разговаряше мислено с мен, от вчера... Защо, по дяволите?*

— *Вече нямах енергия, за да говоря с теб. Изчерпах я, докато летяхме заедно. Исках да съм с теб там, горе, сред облаците.*

Айлийн преглътна и стисна силно очи. Никога нямаше да му каже колко зле се беше чувствала, когато той не отвръщаше на молбите ѝ, нито пък колко беше ядосана, че я е направил толкова ранима.

— *Знам, че е било трудно за теб — продължи ванирът. — Молеше ме да съм с теб, че имаш нужда от мен. Никога няма да се отделя от теб. Отсега нататък аз ще съм в теб и ти в мен. Ще*

бъдем едно цяло, ангелче — отново дръпна косата ѝ, но този път по-нежно.

— Ще се срещаш ли с тях отново? — Тя вдигна поглед към него.

— С кого?

— С онези руси момичета...

— Зависи — каза развеселен той. — Ще те дразни ли това?

— Ядосана съм, Калев. Не се шегувай. Преди малко беше очарован, че са увиснали на ръцете ти. Аз... — Стисна силно устни. Разкриваше се пред него, но не можеше да спре думите си. — Помислих си, че ме наказваш за нещо... Помислих си, че ми се подиграваш... Почувствах се... зле — призна и се отпусна върху него.

— Да те наказвам? — Накара я да го погледне в очите. — Не, Айлийн, разбира се, че не.

Поклати глава. Чувстваше се объркан и ядосан на себе си.

— Господи... Айлийн. — В очите му се четеше отчаяние. Беше свикнал да командва. Да заповядва. Никой не му противоречеше, никой освен нея. — Всичко провалям. Искам да ме приемеш, да имаш доверие в мен. — Повдигна брадичката ѝ и погледна разплаканите ѝ очи. — Те са никой. Интересуваш ме ти.

— Тогава престани да се отнасяш така с мен. Ти си грубиян — отвърна тя умолително. — Не ми харесва да ме плашиш или да използваш сила срещу мен. Не ми харесва да ме лепоставяш, като тази вечер, когато ме измъкна от пъба, сякаш съм някаква кукла без право на глас. Не обичам да съдираш дрехите ми по този начин. Скъса ми роклята.

— Айлийн...

— Млъкни. Не ми харесва да не ме уважаваш и винаги да мислиш, че знаеш какво е най-добро за мен. Не ми харесва да...

— Прости ми — помоли я и погали бузата ѝ с кокалчетата на пръстите си. — Ще се опитам да се контролирам. А ти какво правеше с тази рокля? — изръмжа той. — Фръцкаше се пред всички мъже...

— Фръцках се, казваш? — изсъска и повдигна вежди.

— Не можеш да обличаш нещо подобно, когато не мога да те защитя. Предизвикваше ме, мен и всички останали.

— Ако искаш да знаеш, неандерталецо — натисна гърдите му няколко пъти с показалец, — облякох тази рокля заради теб. Помислих си, че ще ти хареса да ме видиш с нея. Но сега разбирам, че не е така.

— Погледна парчетата от роклята на „Мошино“. — Скъса я — укори го с лилавите си очи. — Ти си животно.

— Никога недей да обличаш нещо подобно, ако не съм с теб.

— Бях с теб, идиот. Освен това ти ми я подари. Виждаш ли? — Вдигна ръце и ги отпусна отчаяно. — През цялото време изпращаш противоречиви послания. Ако се ядосваш, когато се обличам секси, да ми беше подарил нещо друго. По-добре ли ти се струва някоя бурка^[1]? — Блъсна го ядосана.

— Не. Не е така — каза ѝ нежно. — Обожавам тялото ти. Фигурата ти е създадена, за да бъде показвана. — Огледа я с гладен поглед. — Само те моля да се обличаш така, когато мога да те защитя от всичко и от всички. Нямах никакви сили, Айлийн. Не разбираш как се чувствам, ако не съм в състояние да те предпазя. Виж какво ми стори Боб и едва не умрях.

— Аз... не знаех какво се случва с теб. Не си представях, че си толкова зле. — На лицето ѝ се изписа истинско разкаяние. — Но ти си го заслужи, защото се държи като кроманьонец.

— Знаем, малката. Моля те за извинение.

Цялото му лице изразяваше молба. Полагаше усилия да умолява, вместо да изисква.

— Ще го имам предвид, ако това те успокоява. Все пак съм свободна да обличам онова, което искам, разбираш ли?

Калев се съгласи. Сега тялото ѝ зовеше да бъде успокоено и помилвано. Неговото също.

— *Гладен съм, cáraid.*

— Почакай. — Айлийн постави ръка на гърдите му, като разпозна блясъка в очите му. — Ако аз взема предвид онова, за което ме молиш ти, ти ще вземеш предвид онова, което аз искам от теб. — Беше заповед. — Няма да ме оставяш сама, нито някога ще прекъсваш този вид комуникация с мен. — Калев се канеше да отвори уста, но тя го спря с предупредителен жест. — Няма да флиртуваш с никоя друга жена, независимо дали е руса, тъмнокоса или рижа. Чуваш ли ме, Калев? Никога повече. Не искам да се замислям защо ме дразни това, но ме дразни. И махни тази арогантна усмивка от устата си. И да не си посмял да използваш отново с мен тези обноси на пещерен човек. Ясно ли е? Мачизмът вече не е на мода.

Калеб се усмихна като малко момче, което е успяло да постигне своето. Наведе се и приближи нос до врата на Айлийн. Пое аромата на своето сладкишче. Тя беше сладка, истински сладка.

— Не ми харесва някой да те докосва — призна той, щом тя беше честна, той също щеше да бъде откровен, — нито някой да се доближава до теб. Ти все още не контролираш онова, което предизвикваш у другите. — Пусна косата ѝ и обви лицето ѝ с ръце. С палеца погали долната ѝ устна. — Не съзнаваш какво провокираш у мен. Умирам от ревност, Айлийн. Аз съм келт ванир, не мога да го избегна. Ревнив съм, с чувство за притежание, закрилящ...

— Арогантен, доминантен, насилник...

— Да — призна си той. Навлажни устни с език. — Но ти си моята *cáraid* и нашите отношения са такива.

— Не искам такава връзка, плаши ме. Не искам дори връзка. Искам уважение и...

— Аз те уважавам повече от всеки друг на света, Айлийн. Ти си смела, предана, състрадателна... и прекрасна. — Наведе се и отново докосна шията ѝ с нос. Айлийн се задушаваше. Той прилепи устни към гърлото ѝ и прошепна: — Но ванирът е пълен със страст, така сме създадени. Тялото ти е моят храм и няма да позволя на никого да те докосне. Трябва да защитавам онова, което е мое. А ти си моя. Няма значение колко се бориш, няма значение колко се противиш. Това нищо няма да промени. Където си ти, там ще съм и аз. Ти си моята половинка.

— Искам лично пространство. — Тя изви шия назад, за да се откъсне от устните му. Погледът ѝ беше измъчен и молец. — За мен все още е рано. Познавам те от пет дни и, така да се каже, не започнахме добре. Продължавам да свиквам с мисълта какво съм, не можеш да искаш от мен никаква връзка. — Макар че лудо желаше тялото му.

— Не разбираш. Ванирите сме напълно различни от хората, особено що се отнася до взаимоотношенията ни с половинката. Токущо ме нахрани, недей да искаш да се върнеш отново към нормалния живот. Никакво пространство, никаква свобода. Аз ще бъда най-важното в живота ти, както ти в моя. Това променя всичко. Хората имат много увлечения и оставят половинките си. Ние не. Аз не.

— Какво ще промени или няма да промени тази особеност в храненето — тя отбеляза зъбите си върху него, — ще реша аз. Ти няма да направляваш живота ми — отвърна високомерно.

— Да направлявам живота ти? Стига вече. Ела тук.

Айлийн усещаше объркването му. Беше разстроен, съсипан, полудял, заради нея... И тя чувстваше същото. Отношенията при двойките ванири, изглежда, бяха много бурни, а тя никога не беше имала връзка.

Той щеше да ѝ покаже какво означава да бъде *cáraid* на един ванир и ако не можеше да ѝ го обясни с думи, ще го направи с действия. Да я направлява? Не. Ставаше въпрос за потъване във вълна от емоции и чувства, преливащи до момента, в който вече не се знае къде започва едната половинка и къде свършва другата. Калевб постави ръце на бузите ѝ и доближи устни към нея. Докосна веждите, очите, носа, бузите ѝ... Айлийн затвори очи и две огромни сълзи се търколиха и се сляха в огромна капка на брадичката ѝ. Калевб наведе главата ѝ назад и постави устни на брадичката ѝ. Тогава тя забрави всички укори и пречки пред това да има връзка с него. Потъна в неговото докосване, във внезапната му нежност и макар че се мразеше за това, осъзна, че има нужда от него, колкото той от нея. Калевб я ухапа лекичко и я целуна. Айлийн престана да трепери и подпря ръце на твърдите му гърди. Остави усещанията от неговите целувки да събудят цялото ѝ разгорещено тяло. Отвори очи и остана пленена от зеления му поглед, както и той от нейния. Една искра се възпламени, ярка искра, която блесна дълбоко в очите и на двамата.

Калевб, висок, едър, мускулест, почти като император, стоеше пред нея и докосваше нежно лицето ѝ. Искаше тя да престане да се страхува и да му се отдаде изцяло.

Тя наблюдаваше лицето му, ъгловатите му черти, които изразяваха напрежение и несигурност. Беше сигурна, че ако го отхвърли сега, той ще умре. Умоляваше я да го приеме. А тя беше повече от уверена, че той я приема. Не можеше да се заблуждава. Желаше го и умираше от копнеж да го целуне. Това беше новата ѝ същност и се изненада колко много иска да я приеме. Така че почака да се появят агресивността и чувството за притежание на Калевб и събра сили, за да може да ги понесе.

Спомни си своя първи път. Нямахме целувки, нито ласки, нищо... Калев не обичаше да го докосват. Тя не можеше да понесе второ подобно преживяване. Не с Калев. Не и когато го усещаше с всяка поразка на кожата си, застанала почти гола пред него.

Калев наклони глава. Плътна ръка от лицето ѝ, по шията, фините рамене, елегантно извития ѝ гръб, докато стигна до задните ѝ части. Притисна я, за да почувства пулсиращата му ерекция, желанието, което крещеше да бъде удовлетворено.

Айлийн отвори изненадано очи и уста и преди да успее да каже нещо, той наведе устните си уверено и ги постави върху нейните.

Тя беше объркана и го остави да направлява целувката. Не очакваше това. Устата ѝ бавно беше завладяна от неговата. Устните се затоплиха от докосването и търкането. Тогава Калев се концентрира върху долната устна, облиза я нежно, след това я ухапа и накара Айлийн да настръхне. Тя не беше целувала никого преди, но преживяването ѝ се стори почти свещено. Устата, езикът и зъбите на Калев я стимулираха и я подканяха да отвори по-широко уста. Когато го направи, собственият ѝ език се спусна да търси неговия. Когато се намериха, се вплетоха като любовници по време на танц на обещания, ласки и чувствени намерения. Всичките ѝ сетива се пробудиха. Ръцете ѝ усещаха, опрени на неговите гърди, мекотата и топлината на тялото му. Устата и носът ѝ се изпълниха с неговия аромат и вкус. Ушите ѝ можеха да доловят дори ускорения пулс на сърцето му.

Изведнъж се почувства силна и смела. Раздвижи се в ръцете му. Искаше да се притиска в него.

Калев гореше. Пръстите му се бяха забили в задника ѝ, задържаха я, чувстваха формите ѝ. Потрепери, когато усети топлината на езика ѝ. Остави се да чувства как лека-полека тя се събужда за страстта между тях. Наслади се на реакцията ѝ.

Тя трябваше да се предаде пред очевидното. Желаяха се не с човешко желание, а с почти животински, див и опустошителен копнеж. Беше застанала на пръсти и докосваше жадно ерекцията му, докато правеха любов с уста и език. Тя беше нежна, внимателна, но много страдна. Съблазняваше го, като докосваше устните му, без да навлиза по-дълбоко. Когато той се спираше, тя започваше да го хапе, да го ближе и да го гали целенасочено с кучешките зъби, да завладява цялата му уста. Тази ласка му харесваше. Вкусът ѝ беше свеж и горещ.

Айлийн вече не беше напрегната. Окуражен, той отново я приближи до стената и я заклеци там. Продължаваха да се целуват, сякаш животът им зависеше от това. Сграбчи я за косата и леко я дръпна, за да го погледне. Нямаше страх, нито опасения. Само желание. Древно желание да притежаваш и да бъдеш притежаван. Айлийн продължаваше да не мърда ръцете си. Дланите ѝ не се бяха отлепили от гърдите му. Гледаха се в очакване и уплашени от собствената си страст. Калев я хвана за китките и поднесе ръцете ѝ към лицето си.

— Толкова меки... — прошепна той.

Опря бузата си в една от дланите ѝ и се потърка в нея. Потърси топлина и утеха.

Айлийн се намръщи. Дишаше развълнувано. Устните ѝ тръпнеха, пареха, но дланите ѝ горяха от желание да го докосне. Какво правеше? Тя смяташе, че Калев не обича ласките, но той приличаше на ранена черна пума, жадна за докосване. Присви дланта си, за да може Калев да се погали в нея. Калев изви ръката ѝ, така че вътрешната част на китките да бъде на нивото на устните му. След това направи нещо, което тя изобщо не очакваше. Целуна китките ѝ — отдолу и отгоре. Сладки целувки, които успокояват, лекуват. Влажни целувки, които разпалват и пробуждат.

— Нараних те тук. Никога няма да се отнеса така отново с теб. Никога повече няма да те нараня. Ще се грижа за теб и винаги ще те защитавам. — С долепени към дланта ѝ устни и с пламтящ поглед той добави: — Докосни ме, Айлийн. Моля те. Имам нужда да ме погалиш.

Айлийн се подпря на стената. Краката ѝ трепереха, а сърцето ѝ блъскаше в гърдите. Дишаше неравномерно. Той пусна ръцете ѝ. Очакваше ласките. Това признание беше много унижително за него.

Тъмната и ясна нощ надничаше през широко отворения балкон, осветяваше стаята и очертаваше телата им с бледа светла аура. Червените пердета танцуваха на вятъра. Дъждът отмерваше ритъма на дишането им.

Айлийн се поколеба и накрая реши да последва желанията си. Докосна лицето му и го погали, първо бузите, после устните, брадичката. Ванирът затвори очи, благодарен за ласките. Тя спусна ръка по силната му шия, по широките и перфектно заоблени рамене, по топлите му гърди, гладки и оформени, по ясно очертаните му

коремни мускули и тънката талия. След това отново се насочи нагоре. Наслаждаваше се на допира с това тяло, създадено за любов и война. Прокара пръсти по мускулите на ръцете му.

Калевб стенеше от удоволствие при всяка ласка и стисна очи, за да почувства усещанията по-силно. Тогава престана да усеща ръцете ѝ. Отвори очи и не я видя. Почувства как пръстите ѝ следват мускулите на гърба му. От горе до долу, от едната към другата страна... Айлийн стоеше зад него и го галеше, както тя искаше. Галеше всичко. Ръцете ѝ прегърнаха гърдите и корема му и той започна да чувства устните ѝ по гърба си. Протегна ръце назад и я хвана за голите и топли бедра, докато тя продължаваше със своето проучване. Гърдите ѝ бяха притиснати към гърба му. Влажни, щедри устни обхождаха широките му рамене, минаваха през тила и врата, продължаваха по гръбначния стълб и след това отново поемаха нагоре. Следваше ги езикът, палав и сатенен. Искаше да заличи всички удари от бичуването, макар че вече ги нямаше. Да запечата у него спомен за нежност, а не за болка.

— Айлийн... — прошепна Калевб притеснено. — Имам нужда да... По дяволите... Целуни ме.

Обърна се, прегърна я през кръста, притисна я до себе си, наведе глава към нея и залепи устни към нейните като гладен вълк. Айлийн прокара ръце по шията му и сграбчи черната му коса, за да се задържи, сякаш беше спасителен пояс. Калевб плъзна ръцете си, хвана задните ѝ части и като ги притегли към себе си, я накара да се изправи на пръсти и да го целуне по-дълбоко. Изстенаха едновременно. Така се разкри нуждата, която и двамата имаха от тази интимност. Ерекцията на Калевб притискаше корема му, а голите им гърди се бяха долепили така, че ударите на сърцата им се смесваха и объркваха. Целувките станаха по-настойчиви, до момента, в който вече не им беше достатъчно да се целуват.

Айлийн почувства, че иска още, още от него. Той имаше още по-голяма нужда от нея. Вдигна я за задните части, ерекцията му пулсираше срещу нея, и я отнесе към леглото, без да престава да я целува.

— Не, Калевб — каза тя притеснено. Говореше върху устните му. — Не искам да легна там. Не искам. Не мога.

Калевб погледна леглото и почувства колко е объркана. Намираше се отново на мястото, където беше загубила девствеността си. Беше я

страх. Той седна в края и постави Айлийн права пред себе си, между разтворените си крака. Прегърна я. Искаше да я успокои.

— Айлийн, нямаш представа колко силно те желая — измърка като котарак. Потърка лицето си между гърдите ѝ. Тя погали косите му. Плъзна ръце по ребрата ѝ, премина през талията и задните ѝ части. — Господи, идеална си. Не мога да си поема дъх — каза с дрезгав глас.

Айлийн не можеше да говори. Стоеше в капана на неговите ласки, хипнотизирана от изпълнения с желание глас, потънала в контакта на устните и носа му с тялото ѝ. Калейб прокара пръсти по черните копчинени бикини и ги плъзна по стройните ѝ крака. Без да вдига поглед, разкопча каишките на кожените ѝ обувки и също ги свали. Прокара ръце по фините ѝ женствени стъпала, по прасците, коленете и силните стегнати бедра. Стигна до триъгълника с черните къдрици и дишането му стана по-насечено. Без да я докосва там, продължи нагоре. Галеше задните ѝ части, талията, торса и постави длани на гърдите ѝ.

Айлийн потрепери. Ръцете на този мъж я подлудяваха. Чувстваше се като тенджерата под налягане, готова да избухне.

— Виж колко са красиви — прошепна той, като масажираше гърдите ѝ с потъмнял поглед.

— Ха...? — преглътна. — Ха... харесват ли ти? — попита тя, развълнувана и същевременно поласкана.

— Искаш ли да ти покажа колко ми харесват? — Той я погледна отчаяно.

Айлийн потвърди бавно, без да откъсва очи от неговите.

Прегърна я през кръста и я приближи до себе си. Наведе се напред и пое едното зърно в устата си. Обходи го с език, докато се втвърди. Облиза го и впи устни в него. Засмука го, първо нежно, а после все по-силно, като го теглеше.

Айлийн дишаше на пресекулки и го гледаше със замъглени от удоволствие очи. Струваше ѝ се нежно и еротично този мъж, толкова силен и властен, да стои залепен за гърдата ѝ, да я възбужда, да я засмуква фино, като бебе. Но той не беше бебе, беше мъж и я съблазняваше.

Плъзна ръце по врата му и сплете пръсти в косите му. Първо го държеше, контролиреше, после започна да го притиска към себе си, за да вземе всичко, което искаше, и още. Харесваше косата му, харесваше

й да я има само за себе си, да бъде единствената, която да може да я гали. Изненада се, когато усети такова чувство за притежание спрямо него, но го прие и изръмжа от удоволствие. Нямаше да се бори повече с това, което залепеният за гърдата й ванир събуждаше в сърцето й, в нея. Преди няколко дни го мразеше. Сега се нуждаеше от него както от въздуха.

Калевб масажираше с ръка другата й гърда. Пое си въздух, отдръпна ръката си и реши да измъчва и нея. Захапа зърното, облиза го с език, докато то не почервеня, набъбна и започна да пулсира.

Можеше да бъде тиранин, мъчител, но я разтапяше и укротяваше с ласките си. Без колани, без жестокост. Въздъхна разтреперана.

Щеше да прави любов с него. Не беше лицемерка, нито пуританка. Съдбата й беше поднесла Калевб и сега тя имаше нужда от него със същата дива страст, която той се опитваше да потисне, за да не я плаши.

Калевб престана да смуче гърдата й и вдигна поглед към нея. Устните му бяха полуотворени. Тя не се поколеба. Сграбчи го за косата с треперещи ръце, наведе се и плъзна език между устните му, докато докосна неговия.

Той заби пръсти в нежната й плът и я остави да продължи да прониква. Погали я и притисна задните й части. Целувката й стана по-настойчива. Изстена засрамена и проникна още по-дълбоко с език.

Това беше знакът, който очакваше от нея. Повдигна я, сякаш беше по-лека от дете, и я постави да го възседне. Коленете й бяха забити в леглото, от двете страни на бедрата му. Той пое инициативата в целувката, лакомо, като вълк.

Тя се отдръпна, погледна телата им и забеляза, че е отворена към него. Задните й части натискаха ерекцията му, а той я гледаше развеселен. Не я остави да отвлича вниманието си. Постави устни върху нейните и я целуна нежно. Милваше гърба й. Не спря да я целува, докато не се разтопи в ръцете му.

Айлийн го държеше за косите и седеше върху него, напълно открита, на негово разположение.

— Искам да правя любов с теб — каза той върху устните й. Облиза долната й устна с невероятен ритъм и умелост. — Искам да проникна в теб.

Айлийн го погледна в очите с лилавия си поглед, помътен от желанието. После погледна устните му, прокара език по долната и отново го целуна, този път — игриво. Напредваше и се отдръпваше, докато Калев се изтощи и я завладя. Стана господар на устата ѝ, на цялото ѝ тяло и воля. Айлийн се отдръпна, за да си поеме отново дъх, и прошепна:

— Тогава си събуй панталона.

Калев я целуна и ухапа нежно врата ѝ. Усмихна се тържествуващо.

— А ти искаш ли да правя любов с теб, Айлийн? — попита я, докато ближеше месестата част на ухото ѝ.

— Ах... да... — отвърна тя. Трепереше.

— *Значи, вече не те е страх от мен?*

— *Страх ме е... от това, което събуждаш в мен. Всичко е ново за мен, Калев.*

Калев докосна гърдите ѝ, почувства тежестта им, започна да ги масажира и ги събра една до друга. Гледаше ги с гладен поглед.

— *И за мен е така. Всичко, което чувствам, е съвсем непознато.*

Айлийн издържа погледа му. Лилавите ѝ очи бяха по-бистри от всякога, черните коси се спускаха по раменете и гърба ѝ, остриите кучешки зъби се подаваха между полуотворените ѝ устни, беше гола и копнееше той да забие зъби в нея. Буквално.

— Вземи ме, Калев. Направи, каквото трябва да направиш с мен, направи го, защото ще умра, ако не го направиш. Бо... боли ме цялото тяло. — Не откъсваше поглед от него. Заповядваше му, както една истинска жена ванир говори на половинката си.

Калев почувства, че ерекцията му нараства и пулсира, готова да експлодира. Изправи се с Айлийн на ръце. С една ръка свали панталона си. Не носеше слипове и пенисът му щръкна до пъпа.

Айлийн усети върха на главичката, който галеше нейната тръпнеца и влажна плът. Разтрепери се. Калев отново седна.

— Прегърни ме с краката си — прошепна до рамото ѝ и го ухапа леко.

Айлийн се подчини и погледна надолу. Пубисът ѝ обгръщаше члена на Калев. Беше такъв, какъвто го помнеше. Голям, дебел и дълъг. Силно заплашителен.

Калев не ѝ позволи да мисли дали ще я нарани, или не. Целуна я отново, толкова дълбоко, че не остана кътче във влажната ѝ уста, което неговият език да не докосне или погали. Айлийн заби пръсти в раменете му и без да се страхува, го целуна със същия глад и жар. Отъркваше се в него и вплиташе пръсти в черните му гъсти коси. Беше възбуждащо да бъде с дългокос мъж и да сграбчва гривата му, докато се прегръщат и целуват. Толкова искаше да успокои болката, която чувстваше в корема и между краката.

— Каж ми къде те боли — настоя той. Айлийн облиза устните му, но не отговори. — Тук ли те боли? — Плъзна пръсти си по вътрешната част на бедрата ѝ и погали входа към тялото ѝ леко и нежно. Айлийн потрепери и изстена. — Да, мила? Тук ли те боли? — Усмихна се и притисна този вход. Погали го с кръгови движения. Наблюдаваше реакцията ѝ, а тя, изпълнена с любопитство, беше свела поглед. Гледаше как бронзовата му ръка се движи в интимната ѝ област. — Искаш да те успокоя, нали? — прошепна върху устните ѝ, докато усещаше влагата по пръстите си. Как се чувства неговата *cáraid*? Нямаше нужда от отговор. — Ммм, да... — Пъхна средния си пръст и почувства как неговата Айлийн го обгръща. — Разбира се, че искаш. Искаш, колкото и аз.

Тя помисли, че ще припадне. Почувства как пръстът на Калев се отърква в нея, гали я, стимулира я, събужда цялото ѝ тяло. Започна да се клати срещу ръката му, люлееше задните си части. Никога не беше правила любов, но знаеше много добре как се прави. Калев започна да гали клитора ѝ с палец, докато вкарваше още по-дълбоко пръста си в нея. Айлийн не можеше да спре да се движи, гореше и пулсираше срещу ръката му. Беше очарована от това, което той правеше с нея. Изведнъж почувства нов натиск и разбра, че Калев пъха още един пръст в нея. Разширяваше я за най-голямото проникване, но ако продължаваше така, нямаше да издържи дълго.

Калев не спря дори за миг. Следваше неумолимия си ритъм. Галеше я, разпалваше вътрешния ѝ пламък, вътрешния ѝ огън и наблюдаваше всяко нейно изражение. Искаше да ѝ достави удоволствие, много удоволствие. Не искаше от нея само удоволствие, а цялостно приемане. Чувстваше нещо много силно към Айлийн, нещо, което никога не беше усещал, дори докато беше смъртен. Воден от тази потребност, която не се осмеляваше да назове, увлечен от нейното

желание, вкара пръстите си по-навътре. Ритъмът стана по-бърз и Айлийн сграбчи врата му.

— Нямах представа колко много исках да те докосна тук... — Той раздвижи пръстите си по-дълбоко. — Тук... — Погали нейния „бутон“ с показалец, докато се навеждаше, за да оближе и ухапе шията ѝ, без да забива кучешките си зъби в нея. — Ммм... близо си, *álainn*^[2] — прошепна, спря да се движи и прокара език по югуларната ѝ вена. — На какво ти мириша? — попита я той. Беше спрял пръстите си в една точка в нея. Натискаше, но не се движеше.

Айлийн се намръщи, не можеше да повярва, че спира, не искаше да спира. Калев почувства разочарованието ѝ и я измъчи още малко. Движеше леко пръстите си, изваждаше ги почти изцяло и ги задържаше, като я галеше с кръгови движения.

— На... манго — отвърна тя с разширени зеници и очи, изпълнени със страст. — Не, недей да спираш. — Сграбчи го за врата и го прегърна. Притисна се към него толкова отчаяно, че сърцето му подскочи.

— Така ли? На манго? — усмихна се той. — Знаех. Само исках да го чуя от теб.

— Моля те, Калев... — Търкаше задните си части в него, в пръстите му, в ерекцията, която продължаваше да нараства. — Не мога да спра.

— Знам всичко за теб. — Прегърна я през кръста и я повдигна. Целуна я леко по устните и след това ухапа едното ѝ зърно. Айлийн изскимтя и отметна глава назад. — Дръж се за раменете ми.

Айлийн се вкопчи в него, задържа се срещу тялото му, докато Калев галеше задните ѝ части с едната ръка, а с другата насочваше пениса си към входа ѝ, влажен и блестящ. Накара я да се спусне надолу, леко, и я спря, когато главичката на пениса му докосна устните на интимните ѝ двери.

— Погледни ме — заповяда ѝ нежно. Тя се подчини, напълно покорна и уязвима. — Амазонке моя... — прошепна и докосна устните ѝ със своите. — Успокой се... остави на мен, аз ще те насочвам... Знаем, че не си харесвала никой мъж. — Вкара главичката няколко сантиметра в нея и изсъска, когато почувства топлината, влажността и плътта на Айлийн. — Ох, по дяволите... колко добре ми пасваш. Знаем, че на никого не си позволявала да те докосне. — Вкара пениса си още

няколко сантиметра и целуна нежно устните ѝ. — Знам, че ти харесах от момента, в който ме видя, защото... — още няколко сантиметра проникваха в нея, а Айлийн го прегръщаше като пиявица — има само... един мъж за теб.

— Калевб... — изстена тя отчаяно и заби пръсти в раменете му.

— Да, Калевб — повтори той и вкара още сантиметри в нея. — Това съм аз, единственият, на когото принадлежиш. Единственият мъж, чиято съдба е да ти принадлежи. — Раздвижи се леко в нея и почувства как Айлийн затваря очи и стене от болка и удоволствие. — Аз — проникна още малко, като се оттласна със задните си части — съм единственият, който може да прави с теб това, Айлийн. Тялото ти е мое, съзнанието ти е мое и сърцето ти също ще бъде. — С един тласък проникна изцяло в нея.

Айлийн отметна глава назад и изхлипа. Калевб я прегърна и я обездвижи. Усещаше как цялата пулсира вътрешно, как мускулите ѝ се борят яростно, за да привикнат към него. Чуваше как сърцето ѝ бие, полудяло от преживяването.

Айлийн го притискаше, прегръщаше го и го приемаше в себе си. Тя знаеше, че е неговият дом. Благодарен за посрещането, той погали чувствено задните ѝ части. Плъзна ръце в бавна ласка, която се изкачи по гърба и врата ѝ. Обви лицето ѝ с ръце и я наведе към себе си. След това я целуна с цялата жар на Ада и цялата нежност на Небето.

Никога не се беше чувствала така. Не искаше да слуша как Калевб говори за притежание и принадлежност. Това я правеше по-уязвима пред него, а тя се опитваше да опознае физическото и сексуално удоволствие с Калевб. Не беше готова за нищо друго. Но Калевб беше емоционален хищник. Използваше всички възможни начини, щеше да остави отпечатък в нея, какъвто само един ванир може да остави у своята жена, щеше да я притежава, чрез секса. И тя се страхуваше.

Айлийн отвърна на целувката му със същата вулканична страст, но Калевб се отдели със стенание.

— Наранявам ли те? — попита той и докосна с нос бузата ѝ.

— Не... — Айлийн се подпря на широките му рамене, за да застане по-удобно, и плъзна ръце по мускулестите му гърди. — Просто... си... много голям, Калевб — прошепна и го погледна в очите.

Почувства, че ванирът се изпълни с гордост от нейните думи. Да, Калевб искаше да чуе това от устата ѝ. Прокара език по долната ѝ устна,

след това я ухапа леко и продължи да я гали.

— Но ти пасвам перфектно — прошепна той глухо. Отново спусна надолу ръцете си. Галеше цялото ѝ тяло, леко разтвори задните ѝ части, за да я доближи по-плътено до себе си. Раздвижи се внимателно, за да почувства тя докъде е проникнал и как я изпълва.

— Да... пасваш — прошепна тя накъсано.

— Готова ли си, Айлийн? — каза той с дрезгав от желание глас. — Ще се възпламеним заедно.

Изведнъж я сграбчи за задните части и я повдигна. Плътна ерекцията си назад, а после отново проникна в нея, още по-мощно. Айлийн прехапа устни и сподави вик.

Калев отново проникна, още по-дълбоко, като плътна горещия си член в стегнатия ѝ отвор. Беше невъзможно да изпита с друга такава наслада. Цялото му същество зависеше от нея, а тя зависеше от него. Нямаше болка, нито обиди, нито игри на надмощие. Беше много голям, опустошаваше всичко в нея със своите движения и активираше всяка от чувствителните точки.

Треперещото тяло на Айлийн започна да реагира и задните ѝ части запрепускаха по пътя към екстаза. Яздеше го страстно, опираше чело в неговото, оставяше го да прави каквото пожелае, докато беше вътре в нея. Мощна тръпка премина през нея. Калев ѝ причиняваше това, завладяваше я. Чувстваше го навсякъде, силните му ръце не я пускаха, той беше в цялото ѝ тяло, в кръвта ѝ, в съзнанието ѝ. Калев продължаваше да се движи уверено, безмилостно, с лекотата и опита на онзи, който държи властта и е уверен в себе си.

— Усещаш ли го, Айлийн? — Той проникна в нея още по-дълбоко. — Всичко, което е в тялото ти, всичко, което те изпълва и разтърсва, всичко това съм аз. — Погледна мястото, където се сливаха телата им и се усмихна гордо. — Погледни ни. Целият е вътре. Караш ме да се чувствам толкова добре...

Айлийн дишаше трудно и почти не чуваше, защото сърцето туптеше в ушите ѝ. Погледна надолу и видя какво има предвид Калев. Беше проникнал толкова дълбоко в нея, че окосмяването на пубиса ѝ се сливаше с неговото.

Калев я погледна решително. Хвана лицето ѝ и опря челото си в нейното. Тя се хвана за раменете му. Той я целуна и въздъхна от висша наслада. Айлийн почувства, че същата вълна удоволствие, която

заливаше Калев, се насочва и към нейното тяло. Отвърна на целувката му нежно и дълбоко и започна да се клати срещу него.

И двамата бяха възбудени, стимулираха се взаимно. Калев спусна ръцете си по цялото ѝ тяло бавно, с изключително разпалваща ласка, и хвана задните ѝ части, за да я движи в синхрон с проникването.

Айлийн го целуна още по-дълбоко и последва ритъма му, чувствен и еротичен.

Тя се задъха, когато той забърза. Зелените му очи я гледаха с чувство за притежание и с натежали от удоволствието клепачи. Айлийн хвана лицето му с ръце и отново допря чело в неговото, този път без да мига, гледаше го и очакваше да проникне в душата му.

— Никой друг няма да съществува за теб — каза той и поклати глава. — Ще те бележа, Айлийн. Всички ще знаят, че ми принадлежиш. Приеми това.

— Калев, мълчи, не казвай нищо повече — помоли го тя задъхано.

— Трябва... да знаеш това. — Щеше да спечели битката, тя трябваше да признае. — Знаеш, че ти казвам истината. Само моя. Само за мен.

Калев не можеше да ѝ причинява това. Бележеше я с думите си, с движенията си. Искеше да я побърка, да я принуди да се съгласи, че му принадлежи.

— Моля те, Калев... — изстена тя, без да знае дали иска от него да не спира или да замълчи.

Той изръмжа и продължи да навлиза в нея отново и отново, като измъчваше влажната ѝ плът. Трябваше да бъде смела. Той знаеше, че тя има кураж за всичко. Защо не приемаше онова, което беше толкова очевидно за него? Опита се да остави тази война и реши да я победи по друг начин.

Айлийн прокара ръцете си по тила му. С едната галеше лицето му, а с другата си играеше с косата му и го притискаше към себе си.

Множество усещания и твърде мощни сили се надигнаха в нея, на нивото на пъпа. Калев започна да прави по-бързи движения, за да я накара да гори в ада.

Възбудени, те се качиха на вълната на екстаза, която премина през тях, и я възседнаха за дълго време. Нещо избухна едновременно и в двамата, нещо невероятно, което ги разтърси.

Докато усещаше този ураган от емоции, Айлийн почувства, че Калев беше за нея, само за нея, но вместо да му го каже, разтърка устни в шията му и го ухапа.

Калев се задъха и я прегърна по-силно, като продължаваше да се движи в нея. Вплете ръка в косата ѝ и я привлече по-плътено към себе си. Езикът ѝ го ближеше, устните ѝ го смучеха, тя пиеше от него и изведнъж се оказаха на гребена на вълната на друг оргазъм.

— *Mineadh...*^[3] — той стисна очи и отметна глава назад, за да изскимти от сладост и наслада, като притискаше главата ѝ към врата си, за да пие, каквото и колкото иска от него. — Това е, малката. Пий от мен. Нахрани се.

Тя извади кучешките си зъби и облиза устни с върха на езика си. Изпитваше желание да вие на лунна светлина, подтикваше я кръвта ѝ на берсерк. Калев наистина имаше вкус на манго, на свеж екзотичен плод, и тя най-после се почувства сита, за първи път от дни наред. Дръпна косата му властно, с чувство за собственост. Изви шията му още по-назад и го целуна, докато стенеше от удоволствие, с широко разтворени и изпълнени с наслада очи.

Вторият оргазъм ги опустоши, накара ги да крещят. Айлийн ридаеше. Със сълзи в очите отпусна глава върху рамото му, а той галеше косите ѝ и я успокояваше, като ѝ шепнеше думи на утеха и гордост. Гордост, защото неговата *cáraid* беше истинска амазонка, силна и страстна, нежна и съблазнителна. И беше негова. Негова.

— Господи... какво... какво направих? — прошепна Айлийн разплакана.

— Правихме любов — отвърна той, докато я люлееше. Наслаждаваше се на нежното ѝ потно тяло, отпуснато върху него. По Айлийн все още преминаваха спазмите на втория оргазъм.

Айлийн може и да не беше подготвена за това сношение, но Калев знаеше, че си принадлежат, и въпреки че лудо копнееше тя да му го каже, щеше да има търпение.

Погледна леглото. Беше разхвърляно и изцапано.

— Не — каза тя. Нямахте да спи там.

Калев се съгласи.

— Както наредиш, малката.

Излезе от нея неохотно. Нищо друго не желаше толкова силно, като това да споделя с нея тялото ѝ. Айлийн потрепери, но не престана

да го прегръща и остана заровила лице в рамото му. Калев я взе на ръце, излезе от стаята и я отнесе на първия етаж. Отвори една врата, слезе още няколко стъпала и се озоваха в топла стая, осветена с халогенни лампи, пръснати по пода. По средата имаше голямо легло с възглавници и чаршафи от черна и розова коприна. По стените се спускаха завеси от вода и се стичаха в поток, който ограждаше кръглото помещение. Бели варовикови камъни и туфи трева украсяваха тази рекичка. Дзен обзавеждане, безспорно.

Останалата част от пода беше покрита с топъл паркет.

Калев я занесе на леглото, приближи я до себе си, прегърна я и се завиха с чаршафите. Оставиха тази вътрешна градина и шумът от течащата вода да ги потопят в дълбок сън. Той целуна темето на своята Айлийн и си обеща да я научи да не се страхува нито от него, нито от чувствата, които събуждаше в нея. Но дали той беше готов за чувствата, които тя несъмнено пораждаше у него?

[1] Вид фередже. — Б.пр. ↑

[2] Означава „хубава“ на келтски. — Б.пр. ↑

[3] Означава „мила“. — Б.пр. ↑

17.

Едно огромно стегнато тяло топлеше гърба ѝ. Главата ѝ лежеше върху мускулестата ръка на Калев, косите ѝ бяха разпръснати по възглавницата. Ванирът погали тила ѝ с нос. Тя се опита да размърда краката си, но той ги беше обездвижил със своя. Бяха приклепени като две лъжици, които пасваха идеално една към друга.

Айлийн се усмихна. Калев беше кутия, пълна с изненади. Почувства как пръстът му обхожда гръбначния ѝ стълб, от горе до долу. Цялата ѝ кожа настръхна. Дори най-малкият контакт с ванира я възбуждаше и я караше да ври като вулкан. Каква лудост.

— Добре ли си? — прошепна Калев в ухото ѝ.

— До... добре съм. — Тя се изненада от отговора си и бе благодарна, че Калев не вижда как се изчерви.

— Нараних ли те? — Звучеше притеснено. За нея това беше вторият път. Все още ѝ беше непознато.

— Не, не си ме наранил — отвърна тя и разбра колко важно е за него да не я наранява отново или да я притеснява в леглото. — Този път.

Калев я прегърна и се притисна към гърба ѝ. Опасяваше се, че Айлийн няма да приеме всичко, което беше видяла в него.

— Какво се е случило с мен? В какво съм се превърнала? — възкликна тя недоверчиво. — Ухапах те.

— Ммм... да, беше невероятно. — Хвана със зъби месестата част на ухото ѝ. — Така ние, ванирите, правим любов. А на теб хареса ли ти?

Айлийн замълча и се замисли над отговора.

— Да. — Притисна лице във възглавницата. Чувстваше срам. — Как може да ми харесва да пия кръв?

— „Да пиеш кръв“ е твърде общо казано — поправи я той с усмивка. — Ти харесваш само моята кръв, знай това, красавице. Както и аз харесвам само твоята. В кръвта ти има много сила — призна той и

нежно прокара език по ухото ѝ. — Никога не съм се чувствал така добре.

— Твоята е... хубава. Не хубава, вкусна.

— Благодаря. — Той постави влажна целувка на тила ѝ.

— И ако пия от кръвта ти... вече няма да съм гладна до...?

— Прием веднъж на ден един от друг и благодарение на това можем да се наслаждаваме на добрата храна. Сега можеш да ядеш всичко и да усещаш, че храната те засища, защото моята кръв те е заситила за днес. Ще отидем в прекрасни и уникални ресторанти, моя малка Айлийн. Ще се наслаждаваме заедно на толкова много неща... — Прегърна я още по-силно. Показа ѝ колко се радва, че най-накрая я е открил и е приет.

Като се замисли над думите му, Айлийн си спомни как беше изпълнил всички нейни сетива. Кръвта му беше деликатес, а неговият начин да прави любов... беше учудена, че все още са живи.

Тогава успя да съхрани в съзнанието си всички епизоди от живота на Калев. Бяха преминали пред очите ѝ като филм, докато се хранеше от него.

— Сега аз също знам всичко за теб — прошепна тя.

Настана продължителна тишина.

— Видях как се биеш срещу римляните, Калев. Срещу викингите...

— Германите — каза той сериозно.

— Да. — Обърна се към него, без да напуска прегръдката му. — Били сте от малкото, които са издържали обсадата на Римската империя.

Калев я гледаше внимателно. Опитваше се да разбере дали в погледа ѝ има отхвърляне. Хвана бедрото ѝ и го постави върху ханша си.

— Не, почакай — възропта тя. — Искам...

— Бъди спокойна — каза той. Галеше крака ѝ. — Харесва ми да чувствам тежестта на тялото ти. Нищо няма да ти сторя... засега. — Палав блясък освети очите му. — Но не съм мумия, предупреждавам те.

— Ти си на две хиляди години — подразни го тя и се засмя. — Сега стой кротко, нали? Искам да поговорим за това, което видях, а не мога да мисля, ако ти...

— Ако те докосвам? — каза той, повдигна вежди и се усмихна хитро.

Айлийн се изненада, че се възхищава на чистата и палава усмивка на Калеп. Разтапяше се по него. Наложил си да се съсредоточи и да проследи онова, което беше видяла.

— Концентрирай се, искам да поговорим за това, което видях — прошепна тя, като гледаше брадичката му. — Ти и моят баща сте били предводители на келтите в техните войни. — Очите ѝ се насълзиха. — Много си го обичал.

— Да — съгласи се той. Зелените му очи бяха широко отворени, невероятни. — Казах ти, че ми беше като брат. — Постави един кичур коса зад ухото ѝ.

— Бил е много красив, нали?

— Предполагам — направи гримаса и след това се усмихна развеселен. — Човек само трябва да види теб.

— Видях изключително много неща, Калеп. — Тя го погледна нежно. — Видях група деца, които се опитват да оцелеят в горите, след като римляните и германите са ви отнели почти всичко.

— Отведоха майките ни, убиха бащите ни пред нас. Нас мислеха да включат в следващите армии, в онова, което трябваше да бъде нова войска от центуриони^[1], но... избягахме. Никога нямаше да успеят, ако някои от краставите кучета от нашето селище не ни бяха предали.

— После сте избягали в гората, скрили сте се и сте се подготвили да се изправите срещу тях. Но сте били още деца.

— Да, мислеха, че ще бъдем послушни, когато дойдат при нас. Бяхме двайсетина деца от нашето селище. Но не ни познаваха. Не им хрумна, че децата на келтите имат същата борбена кръв във вените, като мъжете, с които се бяха сражавали. Смели мъже, които дадоха живота си, за да защитят земите и семействата си.

— Ти и моят баща сте били водачите на тези деца, обучили сте ги и сте ги подготвили за големите битки.

— Да — потвърди той тъжно, докато галеше гърба ѝ.

— Съжалявам за майка ти. — Тя стисна устни. — Онзи мъж...

— Отведе я със себе си. Беше един от най-добрите приятели на баща ми. Казваше се Гал. Келтите не бяхме лесни за разгромяване, така че някои римски центуриони се опитаха да подкупят в името на Цезар членове на нашия клан. Гал ни продаде. Знаеш ли, навсякъде

има някой, който отстъпва пред страха и пред силата. Той уби баща ми и отведе майка ми. Беше толкова добра и красива... — Изкашля се. — Твоите дядовци също загинаха този ден. Римляните опустошиха всичко. — Подпря брадичката си върху главата ѝ. — Тор беше най-големият от всички деца, които останаха в селището. Беше с пет години по-голям от мен — поясни и я притисна по-силно към себе си. — Беше невероятен воин, най-силният от всички, които съм виждал. Той ни научи да се бием и да се защитаваме. Самаел също се сражаваше добре, но докато Тор преценяваше трезво нещата, той се оставяше да го водят омразата и гневът. Заради неговото безразсъдство си навличахме доста беди. Когато настъпи моментът, изравнихме със земята един от римските лагери, разположени в сърцето на Британия. Претърсихме всичко, докато не открихме Гал. Убих го със собствените си ръце, него и останалите центуриони и предатели, верни на императора.

— А какво се случи с майка ти?

— Гал я беше продал като робиня за шепа монети — каза отвратен. — Изкарал с нея един месец, докато му омръзнала. Нито Дана, нито аз узнахме някога нещо за нея. Както Мену, Каал и останалите не разбраха нищо за своите майки.

— Били сте деца, Калев. — Тя вдигна брадичка, за да го погледне в очите. Погледът му беше зареян, а лицето изпълнено с решителност. — Не е трябвало да преживявате подобни неща.

— Бяхме силни, снажни и умели в изкуството на войната и на магията. — Отново се загледа в нея. Погали брадичката ѝ, като постави показалеца си върху малката трапчинка. — Във вените на много от нас тече кръв на друиди. Бяха ни достатъчни само гневът и келтската гордост, за да открием всички и да ги убием. После станахме непобедими и се захме да изгоним римляните от нашите земи. Победиха крал Касивелаун^[2], така е, но нас не можаха да подчинят. — Гласът му се изпълни с гордост. — Британия никога не се превърна в Рим.

— Според историческите книги не е така — прошепна тя.

— Когато ванирите ни трансформираха, те ни забраниха да участваме във войните между хората. — Той направи гримаса. — Ние просто трябваше да поддържаме равновесието, в случай че някой върколак или вампир решише да злоупотреби със своята сила срещу

беззащитните. Не можахме да предотвратим това, че Рим в крайна сметка задължи келтите да плащат данък и да се закълнат във вярност. Не ни позволиха да се сражаваме редом с нашите. Ако беше станало така, днес щеше да пише други неща в историческите книги.

— Колко от вас бяха трансформирани?

— Бяхме двайсет, но след това по пътя към нас се присъединиха още тринайсет членове от други кланове.

— Значи трийсет и трима.

— Аха.

— Все още ли всички сте заедно.

— Не. Много от нас се пръснаха по други краища на света и загубихме връзка. Не останахме заедно. И все пак сме повече от трийсет и трима. — Погледна я в очите. — Някои започнаха връзки...

— Да, ясно, като берсерките. Обвързваха се с човешки същества, мъже и жени и... хоп... по целия свят са се наредили миниванирчета.

— В нашия клан има много малко деца, поне тук, в Блек Кънтри. Всъщност Беата и Гуин имаха две хлапета, но те изчезнаха преди десет години. Когато хванахме един от ловците, видяхме в спомените му какво са направили с малките. Не знам дали са мъртви или не. Гуин, разбира се, не спира да ги търси, а Беата губи частици надежда с всеки изминал ден. Има още една двойка в клана, Иаин и Шена. Преди седем години им се родиха близнаци, момиче и момче. Тя отново е бременна. Има още три деца на по десет години. Те са от ванирите, които обитават Седгли.

— Само пет деца за две хиляди години?

— Е, добре. Има и деца хибриди. Поначалом, с нашата дарба, с потребността да прием кръв и да търсим своите половинки, допускаме много грешки.

— Трансформирали ли сте много хора?

— Аз никога, но знам за други, които доста са се увлекли. Тъй като не общуваме помежду си и сме пръснати из целия свят, не знам какво се е случило с тях. Не знам дали имат още деца, не знам дали има още хибриди.

— А... децата на ванирите с какво се хранят?

— Майките им ги кърмят, но след това трябва да се борим с тях, за да се научат да понасят глада.

— А човешката храна помага ли им да растат?

— Не, но тя е като никотина за зависимия пушач. Могат да се хранят, но благодарение на Мену, открихме, че растат по-добре и са по-спокойни, ако им даваме богати на желязо хранителни добавки.

— А... — Тя ококори очи с интерес. — Явно не е лесно да си дете ванир.

— Не. — Изглежда я с гладен поглед. — Не е.

Загледаха се един в друг и се опитаха да прочетат мислите си.

— Калев, ние не използвахме предпазни средства.

— Не се притеснявай, не съм болен от нищо. Имаме имунитет.

— Е, сега съм по-спокойна, макар че го предполагах. Но можете да имате деца... Аз пия противозачатъчни от осемнайсетгодишна.

— Умно момиче — усмихна се той.

Приблужи устни до нейните и ги докосна с целувка, която приличаше на пърхане на пеперуда. Като се отдръпна, забеляза огнения ѝ поглед. Айлийн погледна устните му и след това вдигна очи, за да види лицето му. Въплъщение на греха.

— Защо ме гледаш така? — попита я той колебливо.

Тя прокара пръст по мъжествената му брадичка и каза:

— Смяташ се за отговорен за онова, което се е случило с родителите ти и цялото селище. Защо?

Калев въздъхна. Чувстваше се неудобно. Тя беше неговата *cáraid*. Неговата половинка. Изненадан и изпълнен с доверие, както никога досега, откри, че иска да говори за това със своята страстна и нежна любима.

— Всяко селище имаше часови. Наблюдател, който предупреждава хората, като запалва огън, когато се приближават неприятели и врагове. Баща ми беше часови на нашия клан. — Взе ръката ѝ и целуна дланта ѝ. После я постави на лицето си. Наболата му брада я драска. — В деня, когато опустошиха нашето селище, баща ми не се чувстваше добре, стомахът му беше зле. Майка ми и аз го посъветвахме да остане в нашата чакра^[3]. Уверих го, че аз ще поема поста. Така и направих. Гал, който познаваше нашия ред, организира засада. Очакваше да намери баща ми на поста на часовия. Заедно с него имаше четирима римски центуриони, облечени като келти. Аз не можах да ги разпозная и ги оставих да се приближат. Гал откри мен на поста на баща ми. — Сви рамене. — Четиримата центуриони ме

пребиха и не успях да предупредя никого. Завързаха ме за коня на Гал. Изминах целия път до селището, влачен от този проклет кон, който тичаше като вихър. — Айлийн затвори очи натъжена. — Не... не можах да предупредя моите хора — прошепна той с упрек към себе си. — Убиха всички. Изведоха баща ми от дома ни и му отрязаха главата пред майка ми и сестра ми. След това отведоха жените, за да ги изнасилват или продадат.

— Калев... — прошепна Айлийн със свито сърце.

— Не. Слушай ме, не искам съчувствие — каза той строго.

— Не изпитвам съчувствие — отвърна тя. — Видях този спомен и мисля, че обвиняваш себе си за нещо, което не е зависело от теб.

— Мое задължение беше да предупредя хората, а се провалих. Бях слаб.

— Бил си дете — възрази тя и го погали по бузата.

— Бях мъж.

— Доколкото знам — постави пръст върху устните му и го накара да замълчи, — едно момче на четиринайсет години не е мъж. Мисля, че никой не трябва да бъде обвиняван за това. И смятам, че никой от твоя клан не обвинява теб. Всички ти се възхищават и те уважават, Калев. Не бъди несправедлив към себе си. Според мен ти нямаш вина. — Погледна го нежно. — Това, което се е случило, е, че четирима мъже са пребили едно момче. Това е насилие, нечестна игра.

— Аз бях достатъчно голям, за да...

— Не си бил.

— В нашата култура момчето представа да бъде такова, когато една жена може да забременее от него.

Айлийн ококори очи и сдържа смеха си.

— Стига Калев!

— Какво?

— За мен е скандално да говориш така... — отвърна тя. — Това ли са ви внушавали? Така ли са ви учили?

— Внимавай какво говориш, малка вещице — предупреди я той и се направи на обиден. — Присмиващ се на една много древна и могъща култура.

— Не се присмивам — каза тя и вдигна ръце. — Съчувствам ви. — Взе силната му ръка и целуна кокалчетата му, както беше направил той. — Знаеш ли, много си обидчив. Казвам само, че ми се струва

несправедливо. Твърде голяма отговорност е да бъдеш мъж на четиринайсет години. Ако бях човешко същество и можех да участвам в проекта по социокултурно образование, щях да предложа да започнем от вас, като ярък пример за онова, което не трябва да се внушава. Но не мога — каза тъжно. — Вече не мога да правя това, което ми харесва, а се предполага, че вие вече не съществувате, така че... — Сви рамене и се засмя пред очевидните факти.

Калев видя жеста ѝ на поражение и му домъчня за нея, защото вече не можеше да се занимава с нещо, което обича. Искаше да ѝ помогне, нейните проблеми сега бяха и негови и нямаше да позволи тя да се чувства нещастна. Вероятно можеше да направи нещо по въпроса. Айлийн беше страшно добра в това, което правеше. А и беше много убедителна. Можеше да научи много деца на хиляди нови ценни неща. Възможно беше да има важна роля и за двата клана, не само за ванирите, а и за берсерките. Може би именно тя беше ключът към промяната в отношенията между двете раси, за да се постигне по-добро съжителство и хармонично общуване. Но за това щеше да мисли по-късно. Сега тя беше в леглото му, нежна и любвеобилна, и това беше повече, отколкото закаленото му тяло можеше да издържи.

— Какво още видя, малка амазонке? — усмихна се зловещо.

Тази унищожителна полуусмивка се стори изключително секси на Айлийн. Тя искаше да продължи да говори за Калев и неговото чувство за вина, но разбра, че този разговор вече му е дошъл в повече. Щеше да опита в друг момент. Болеше я, че той чувства вина за нещо, което е било извън неговия контрол. Усмихна се и отговори на въпроса му.

— Не можете да се трансформирате в нищо. Знаеш ли, мислех, че можете да се превръщате в мъгла или в прилепи, или в нещо подобно... във вълци, като Дракула на Брам Стокър^[4].

— Това са митове. Ние сме нещо като безсмъртни магьосници с кучешки зъби. Не пием човешка кръв, за да живеем, освен в случаи като моя — докосна с нос нейния, — когато открих своята половинка.

— Тогава кучешките зъби са се развили само за наслада в двойката. Колко романтично. — Тя шеговито ококори очи. — Всъщност няма да ми оставиш белег, нали?

— Искам да ти оставя.

— Защо?

— Всички ще знаят, че си моя.

— Значи затова имате кучешки зъби? Ти си Тарзан, а аз — Джейн? — подигра се тя, леко ядосана.

— Нашите кучешки зъби са много полезни — засмя се той. — Мога да разкъсам нечия шия само с едно ухапване. Мога да изтръгвам крайници само с леко движение на главата. Мога да пия кръв. Но не за да се храня, а за да извличам информация. Разбира се, не ми е необходимо голямо количество. Една глътка ми е напълно достатъчна. Локи е този, който създаде върколаци и вампири. Те наистина са вампири. Е, вече ги видях...

— Един от тях искаше да ме отведе със себе си...

— Забелязват, че си различна. Знаеха коя си. Микаил те е държал при себе си по някаква причина. Очаквал е твоята трансформация, за да те подложи след това на изследвания. Но няма защо да се притесняваме. Няма да позволя нищо да ти се случи. — Погали голото ѝ рамо.

— Искам да участвам в това, Калевб — сподели тя, с настръхнала от ласката кожа. — Не преследват само вас и берсерките. Преследват и мен. Може все още да не умея да контролирам уменията си, но ще се чувствам по-сигурна, ако участвам. Не ми е присъщо да стоя в някой ъгъл и да чакам някой да ме спаси. Знаеш това. Бил си в главата ми, видял си целия ми живот.

Калевб я погледна втренчено. Преценяваше думите ѝ и анализираше ситуацията. Така беше. Айлийн не искаше да бъде защитавана. Тя също искаше да се бори. Но той нямаше да ѝ позволи. Затвори съзнанието си за проникване от нейна страна и бързо смени темата.

— Ще видим... Какво още знаеш за мен?

— Нямах деца. — Това беше твърдение. — Никога не си имал връзка с жена.

— Имал съм купища — отвърна сериозно той.

Айлийн вдигна ръка и погали долната му устна.

— Имал си срещи за един или два часа, Калевб. Не си имал половинка, никога. Дори когато още си бил човешко същество.

— Не. Моят клан беше най-важното, нямаш време за романтични глупости — отсече той. — След това, когато бях докоснат от боговете, се концентрирах в това да защитавам хората. Знаех, че има жена, която

е предопределена за мен, но не бях обладан толкова от тази идея, че да тръгна да я търся.

— Разбира се. — Тя сведе поглед. — Защо да го правиш? При положение че вече си имал всички останали, които са разтваряли краката си за теб. Използвал си ги и точка.

— Не исках да виждаш това — възропта той, вдигна брадичката ѝ и погали устните ѝ със своите. — Но се открих за теб с всички последствия от това. Не исках да крия нищо. Искам да ме опознаеш.

Айлийн кимна утвърдително. Преценяваше важността, която Калев отдаваше на случилото се между тях, и това колко важно беше за самата нея, че той ѝ беше разкрил всичко. Погледна го и събра смелост за следващия въпрос.

— Беше подготвил за мен нещо като онова, което Гал е сторил на майка ти, нали? — Не се поколеба нито за секунда. — Искал си да ме обвържеш с теб насила? Да бъда твоя държанка, което не е същото като половинка. Това си искал, нали? Затова Дана те укори за поведението ти. Какво щеше да се случи, ако беше намерил истинската си половинка? Какво щеше да направиш с мен?

Калев стисна устни и се намръщи.

— Щеше да се наложи да те убия. Рискуваше да се превърнеш във вампирка. Без моята кръв, без да се храниш от мен, щеше да пиеш от други и да се трансформираш, а това е много опасно.

— Нямах да го позволя. Нямах да се оставя да ми отнемете живота. Щях да се предам на слънцето, както казвате вие.

Калев потрепери, като си го представи.

— Но аз не знаех коя си в действителност. Въпреки че още откакто те видях, започнах да се колебая в решението си, но не исках да си го призная. — Сви рамене. — След това нещата се развиха... — Плъзна ръце към задните ѝ части. — Ако не беше предизвикала това, което предизвикваш в мен, а беше само едно невинно човешко същество, щях да те пусна, след като хубаво прочистя мозъка ти. Но ти си тази, която си. И сега си тук.

Думите му, понякога студени и лишени от емоция, бяха в противоречие с нежния начин, по който я докосваше. Айлийн не забеляза, че е задържала дъх, до момента, в който издиша нервно, когато той я приближи към себе си.

— Не се страхуваш, нали? След всичко, което видя за мен...

— Не точно. Трябва ли да се страхувам от теб, Калев? — Не беше страх това, което изпитваше, а ужас, че той ще се превърне за нея в нещо изключително необходимо. Никога не беше зависила от някого.

Калев беше опасен мъж. Боец, воин и смъртоносен враг за всеки, който се изпречи пред него. Беше безмилостен на бойното поле и освен това се наслаждаваше на онова, което причиняваше на своите противници. Беше истински творец в битките, в случай че там можеше да се говори за някакво творчество. Но беше и страстен мъж, пълен със спомени, пропити с обич. Обичаше родителите си, а му бяха отнети. Обожаваше Тор, а му беше отнет. Двамата се бяха спасявали един друг в различни ситуации, но Тор беше изчезнал изведнъж от живота му. Сега му оставаше само Дана, единственото му семейство. За повече от две хиляди години живот не беше успял да изгради връзка с никой друг, освен с нея. Тор, Мену и Каал. Ревнуваше близките си и ги защитаваше. В клана всички го уважаваха и го приемаха за водач след смъртта на Тор. А той следваше повелите на своя род, като ценности, които бяха част от неговата същност. Никога не падаше по гръб, защото почти винаги имаше право. Както беше сто процента прав за Айлийн и връзката си с нея. Изглеждаше силен и внушителен, но когато тази черупка се пропукаше, се показваше част от момчето, което някога е бил. Страхът да не загуби онези, които обича, го правеше незащитен и несигурен. Само тя знаеше за тази част от него. Затова той непрекъснато се стремеше да я подчини. Искеше да заповядва. Не обичаше да се чувства слаб пред нея или пред някой друг.

Айлийн имаше силно влияние върху него и се чувстваше объркана от това свое откритие.

— Не трябва да се страхуваш от мен, ако се държиш добре, малката.

Айлийн повдигна вежди недоверчиво.

— Какво означава това?

— Ние сме двойка, ангелче. Трябва да ми се подчиняваш.

— Чакай, чакай — каза тя и поклати глава. — Това никак не ми харесва. Спахме заедно — бутна го и се опита да се освободи от прегръдката му — това... не означава, че аз ти принадлежа, нито че ти ми принадлежиш... Чуваш ли? Достатъчно ми е, че се опитвам да приема всичко, което ми се случува, за да трябва сега да следвам и

твоите изисквания. — Калевб я притисна по-силно към себе си. — Не, Калевб. Стига.

— Нищо ли не разбираш? Хареса ли ти да правиш любов с мен? — прошепна той върху устните ѝ. — Каж ми.

Айлийн се опита да отдръпне лицето си, но Калевб я хвана за тила и я обездвижи.

— Разбирам, че част от човешкото ти съзнание все още се бори срещу истинската ти природа — поясни нежно. — Престани да спориш с мен — нареди ѝ с тих глас. Тялото на Айлийн стана гъвкаво като желатин. — Ако се опиташ да се разделиш с мен, ако опиташ...

— Не мога да повярвам, че ми правиш внушения по този начин. Остави ме да се раздвижа... — Опита се да помръдне крайниците си. Това беше мъжът, с когото беше правила любов по обидно интимен и доверчив начин, а сега я завладяваше и я подчиняваше на волята си, сякаш мнението ѝ не означава нищо. Очите ѝ се насълзиха. Не трябваше да е така, но беше и затова тя не искаше да му се отдава изцяло. Винаги щеше да доминира над нея.

— Ако опиташ — той отново постави устни върху нейните, натъжи се, когато видя зачервените ѝ очи — да водиш живот отделно от мен, не само няма да бъдеш щастлива, но и нещо вътре в теб ще се прекърши. Помниш ли усещането, когато загуби мисловна връзка с мен? Ами да видим дали това ще влезе в твоята инатлива прекрасна и възхитителна главичка. Не бяхме спали заедно след твоята трансформация, а плака цяла нощ. Трепереше и чувстваше физическа болка, защото ме нямаше. Как мислиш, че ще бъде сега, след като се свързахме по толкова интимен начин, Айлийн? Ти и аз вече не сме човешки същества. Те могат да си лягат с когото искат и дори да се престорят, че не забелязват своята половинка. Могат да решат да я пренебрегнат и да не бъдат с нея. Могат да ѝ изневеряват, ако искат. Ние не. Ванирите — не. Страстта, която чувстваме, ни боли. Ние живеем за половинката. Ти си моята *cáraid* и ти също ще живееш за мен. И не защото аз ти заповядвам, Айлийн, а защото това е нашият начин да бъдем в хармония, да принадлежим на някого и да се обвържем. Така създаваме връзка. Разбираш ли?

Айлийн отвори широко очи изумена. Потрепери от спомена за това колко зле се беше почувствала, когато нямаше мисловна връзка с Калевб. Не искаше да се чувства отново така, никога. Ужасен страх

полази по гърба ѝ. Но как щеше да живее с мъж, който постоянно се опитва да я подчини? И не само това. Как щеше да се обвърже по този начин?

— Аз съм властен — каза ѝ той, — а ти си твърдоглава, Айлийн. Но когато съм насаме с теб, ставам послушен — призна той и призова с поглед за малко разбиране. — Няма от какво да се притесняваш, когато сме заедно. Аз съм марионетка в твоите ръце, но покровителственото ми поведение пред другите може да те дразни. Нищо не мога да направя по този въпрос. Отсега нататък аз отговарям за теб, никой друг. Съжалявам, но ти ме избра. Твоето обоняние направи избор. Ти си най-важното. Сега мое задължение е да се грижа за нас двамата.

Айлийн разбра колко много му се е отразила случката в неговия клан, когато е бил часови и човешко същество. Искаше да контролира всичко, да поеме отговорност за всичко. Затова нещата трябваше да се правят по неговия начин.

— Ами ако аз не искам?

— Нямах избор.

— Разбира се, че имам — изръмжа тя. — Аз реших да спя с теб. Мога да реша да не го правя повече и това може да си остане просто едно чукане.

Чукане? Просто едно чукане? Така ли наричаше Айлийн бурното сливане, което бяха преживели? Той никога преди не беше правил любов. Секс, да. Чукане, хиляди пъти. Но с Айлийн не беше нищо толкова, дори първия път.

Същото объркване беше почувствал, когато установи, че има нещо повече между тях, не само зависимостта от половинката при ванирите. Скочи върху нея и я притисна към леглото.

— Чукане ли каза? — повтори с режещ глас. — Наистина ли мислиш, че има нещо между нас, което можеш да контролираш? Нашите чувства? — Косата му се спускаше покрай лицето.

— Не ми харесва тази поза, Калерб. — Тялото ѝ буквално беше смазано от неговото. — Махни се от мен.

— Изхвърли от ума си тази човешка идея. Това е непълно различно от всичко, което си виждала. — Разтърси я. — Връзката между *cáraid* е унищожителна, изгаряща и почти унищителна, тъй като е свързана със силна зависимост.

— Аз не съм те избрала — отвърна тя тихо. — Аз няма да завися от теб. Аз... не те обичам. — Вдигна гордо брадичка. — Няма любов, само необуздало сладострастие. Ти също не си влюбен в мен. — Предизвика го да отрече. — Нали?

Калейб я разтопи със зелените си очи. Беше ли влюбен в нея? Знаеше, че се нуждае от нея, че я желае лудо, че не престава да мисли за нея, но това любов ли беше? Или натрапливо желание? Какво разбираше той от любов към жена? Нищо. Никога не беше прекарвал с някоя толкова време. Сестра му беше единствената, която го познаваше, и въпреки това се стараше тя да не вижда колко слаб може да бъде. А с Айлийн? Айлийн сама по себе си беше слабост. Беше ли влюбен?

Айлийн очакваше отговор. Тя беше видяла какво и кой беше той. Какво беше сърцето му и колко трудно беше да достигне до мислите му, до спомените му, до душата му. Беше правила любов с него и никога не се беше чувствала толкова пълноценна, колкото когато беше в прегръдките му. Но... какво щеше да се случи, ако признаеше, че се влюбва в него? Това любов ли беше? Какво искаше да чуе от него? Не можеше да се подчини на волята му. Вече беше правила това в продължение на много години с Микаил, за да допусне той сега да се държи по същия начин. Защо се почувства леко разочарована, когато Калейб не отговори?

— Не те избира моето сърце, а моят инстинкт, моето обоняние, моето... небце. — Тя имаше нужда да се защити от него. — И при теб се е случило същото — каза уверено. — Не трябва да се преструваме, че сме влюбени, разбираш ли?

— Все още не ме обичаш — каза той по-нежно и леко захапа долната ѝ устна. — Но това не ни е нужно засега. Нямаме избор.

Айлийн се опита да го отстрани от себе си, но той изръмжа върху устните ѝ.

— Не ме отблъсквай — предупреди я сериозно.

— Калейб, колко си романтичен — подигра се тя. Показа се поранима, отколкото искаше.

— На кого е нужна романтика, когато имаме това?

Калейб я целуна толкова страстно, че тя забрави какво се канеше да каже.

— Искам да съм свободна да избирам. — Той продължаваше да я целува, хапеше устните ѝ. — Искам да мога да избирам. Имам нужда да знам, че контролирам живота си, а ти не ми помагаш. Това, което се случва между нас, е... телесна реакция, не емоционална.

Калев потвърди с глава. Съгласи се само за да замълчи и да го остави да я целува.

— Не. Онова, което се случва с нас, е чудо. — Постави устни върху шията ѝ и започна да я облизва и да я хапе лекичко. — За всяка жена има един мъж. — Плъзна устни през ключицата ѝ и се спусна до втвърденото зърно. — Душа, която да допълва другата и да образуват съвършена цялост. Човешките същества се задоволяват с това да бъдат донякъде съвместими един с друг, нямат нужда от истинска сродна душа, защото им е все едно. — Облиза смело розовото зърно. — Докато правят секс, имат добър социален живот и не са останали сами накрая, това дали са със своята истинска половинка не ги притеснява. Те си мислят: „Щом прилича дори малко на това, което искам...“ — Отвори уста и я затвори върху твърдото и нежно хълмче.

Айлийн издиша и го сграбчи за косата.

— Какво... правиш, Калев? — Не знаеше дали да го отблъсне, или да го пристисне още по-силно към себе си.

— Прекарват живота си с друг човек, който отговаря само частично на очакванията им, който споделя малко от предпочитанията им... и се задоволяват с това. Докато един ден открият, че това не е достатъчно. — Отново се нахвърли върху зърното, докато масажираше с ръка другата гърда. — И тогава... започват да търсят друго цвете или пъпка, която вероятно също няма да ги допълни, нито да им осигури спокойствието, което желаят. Това друго цвете ще бъде нещо ново, което ще споделя други предпочитания, което ще има други очаквания, но отново ще има недостатъци. И така прекарват живота си. Търсят и не могат да открият онова, от което действително имат нужда. При нас не е така. Знаеш ли защо?

Айлийн беше затворила очи и хапеше устна, за да не изпищи от удоволствие. Поклати отрицателно глава и Калев се усмихна.

— Сродната душа, истинската, излъчва специфичен аромат. Ние изпускаме феромони, които привличат нашите половинки. Ако сетивата ни са достатъчно развити, можем да различим този аромат. Така правим нашия избор, чрез аромата. Аз ти мириша на манго, а ти

ми миришеш на чийзкейк с малини, които по случайност са нашите любими вкусове. — Плъзна се нагоре, като докосваше кожата ѝ с език и устни, докато стигна устата ѝ и я завладя.

Айлийн не отхвърли целувката, а отвори по-широко уста и преплете език с неговия. Навлезе по-дълбоко в устата му. Наслаждаваше се на мъжествения и възбуждащ вкус на ванира. Забравяше за всички „но“ и „против“ това да бъде с него, да се отдаде на сладката му страст. Калев обхвана краката ѝ със своите и я приклеци. Топлината започна да излиза от кожата ѝ. Плътта ѝ пулсираше, кръвта течеше с бясна скорост из цялото ѝ тяло и се концентрираше в гърдите, главата и корема ѝ.

— Не... — каза Айлийн сподавено, като се опитваше да си поеме дъх. — Виж, аз... ти давам свобода. Не те обичам. Ясно е, нали? Със сигурност там някъде навън има някой, който наистина те допълва, но този човек не мога да бъда аз.

Калев се разсмя силно.

— Даваш ми свобода? — попита той и повдигна вежда. — Не можеш да живееш без моята кръв. Не знаеш какво говориш.

— Тогава... тогава ще се опитаме да намерим начин да се снабдим с банки с нашата кръвна плазма. Както в „Подземен свят“^[5], където имаха на разположение банки кръв. Може да се направи, нали?

Смехът на Калев изведнъж секна. Тя наистина говореше сериозно и беше гледала твърде много филми. Леко се отдръпна от нея. Подпря се на ръце и я освободи от тежестта си.

— Не само кръвта е това, заради което имаме нужда един от друг, малка глупачке.

— Не ме обиждай.

— Съществува и това. — Сграбчи ръката ѝ и я постави върху пениса си, който отново беше еректирал и беше твърд като камък. — Не можем да го игнорираме.

Айлийн за първи път докосваше члена му. Беше нежен, гладък, копринен и силен. Вибрираше в пръстите ѝ и беше топъл. Преглътна и стисна устни. Отдръпна ръката си.

— Освобождавам те и от това. Ясно? — Беше нервна. Имаше нужда да помисли за тях двамата, за това какво чувстваше към него. Какво беше свързано с глада и какво беше свързано със сърцето ѝ.

— Значи ме освобождаваш? — повтори той. Губеше търпение.

— Да, аз те освобождавам... — Размаха превзето ръце. — Виж, не знам по каква глупава причина съдбата е пожелала ти и аз да попаднем в тази ситуация. Разбира се, че не сме съвместими. Преспях с теб... и нямам думи да го опиша, но ти не си моята половинка.

— Не знаеш това — срязва я той.

— Повярвай ми, знам достатъчно. — Тя се насили да се усмихне. — Искам да си дам възможност да се запозная с моята истинска половинка. Искам да бъде съблазнена, да...

Калев се намръщи и удари с юмрук по възглавницата.

— Подиграваш ли ми се, момиче? — Погледът му потъмня. — Не разбираш ли какво си почувствала с мен? Никога няма да го почувстваш с друг.

— Не можеш да знаеш това...

— Разбира се, че знам... Спал съм с много жени, Айлийн и с никоя не съм чувствал това, което усетих с теб.

Айлийн замълча за момент. Не искаше да се усмихва като глупачка на думите му. За Бога, нямаше да го направи, нямаше да му покаже колко много се радва да чуе това.

— Ти поне можеш да направиш сравнение. — Съжали още в момента, когато произнесе тези думи. Погледът му стана безизразен. Лицето му се вкамени. — Искам да кажа...

— Отлично знам какво искаш да кажеш. — Калев скочи и стана от леглото с великолепа ерекция и ужасяващ гняв. Гордостта му беше наранена. Как можеше Айлийн да сравнява онова, което бяха имали? Остана прав и я погледна студено. — В такъв случай какво искаш, хубавице?

Айлийн застана на колене върху леглото и се зави с чаршафа. Чувстваше се гола, не само физически. Сега разговорът действително беше студен и неприятен.

— Искам да бъда независима, Калев. Да живея в моя дом, да се върна с моите приятели, да продължа живота си. От снощи дори не знам къде са, дали са добре...

— Не се притеснявай за това. Дана е с тях — каза сухо той. — Говорех за теб и мен. Какво искаш?

— Аз...

— Каза, че искаш да направиш сравнение. Не се доверяваш на инстинктите си и искаш да видиш дали някъде там не е твоят принц.

— Скръсти ръце, великолепен и невероятно секси в голотата си. — Аз те плаша. Не ме обичаш. Това каза.

Айлийн се чувстваше ужасно, когато слушаше собствените си думи от устата на Калев. Звучаха жестоки, празни и повърхностни.

— Искам само свобода и време. — Прошепна тя и притисна чаршафите към гърдите си. — Всичко това ме притеснява. Ти ме притесняваш. Трябва да разбереш, че...

— Това, което разбирам, е, че искаш да изпробваш други — изсъска злобно той. — За да видиш дали няма да се чувстваш по-малко притеснена — повтори иронично. — Преди няколко часа ми каза, че не искаш да се доближавам до никоя женска.

— Жена.

— Какво се предполага, че трябва да правя сега? Свободен ли съм да правя каквото по-искам? Това ли е свободата, за която ми говориш? Това ли искаш?

Айлийн замълча и отмести поглед. Калев я наблюдаваше, сякаш искаше да изтръгне чаршафа и да ѝ покаже кой наистина щеше да я притеснява. Но за нейна изненада отпусна ръце до тялото си.

— Казах ти, че за нищо няма да те задължавам — припомни ѝ той без капка нежност в гласа. — Така ще направя, Айлийн. Ще изпълня обещанието си. Искаш свобода? Отлично. Ще ти дам свобода. Искаш да експериментираш? Прави каквото искаш. Сама. Но знаеш ли, нямаш представа какво ще ни причиниш, никаква представа. — Прибледи се до нея и се наведе над леглото. Постави ръце до тялото ѝ и я приклеци. — Знаеш ли какво? Аз също ще се опитам да бъда „притеснен“ от други жени — каза той с презрение, — може би тях няма да ги е страх от мен. Ако ти имаш това право, аз също го имам, нали?

Айлийн почувства как нож се забива в сърцето ѝ, завърта се и я разкъсва. Внезапна ревност я прониза дълбоко.

— Защо искаш да вземеш това решение? — попита той неспокойно, когато видя, че думите му я раняват. — Не го прави толкова трудно... Казах ти, че ти ще определяш ритъма на тази връзка. Можем да вървим напред бавно. Ти ще водиш. — В гласа му имаше нежност и разбиране.

— Преди малко ми каза, че нямам избор и трябва да ти се подчинявам. — Тя отметна косите от лицето си и вдигна брадичка. —

Какво се разбираме в края на краищата, Калев?

Това момиче го вадеше от нерви. Той се усмихна, но очите му не се смееха. Смачка чаршафите с ръце. Опасяваше се, че ще я разтърси и целуне, за да ѝ избие от главата тази абсурдна идея. Затвори очи, стисна устни и поклати глава отрицателно. Отново се изправи и се отдръпна от топлото ѝ тяло.

— Ще говоря с Мену. Той ще ни помогне с кръвта.

Айлийн преглътна и го погледна съкрушено. От една страна искаше да върне назад думите си, за да облекчи болката му, но тя имаше право да избира. Защо не? Тя щеше да избере половинката си, а не да следва абсурдната игра на кръв и аромати. Въпреки това сърцето ѝ се сви, като видя как той ѝ обърна гръб с наведена глава и тръгна към стълбите.

— *Калев, чуи ме...*

— Не. — Той се обърна към нея и опря ръце на перилата. — Искаш лично пространство. Искаш да мислиш и не можеш да правиш това, когато аз съм в съзнанието ти, така че казвам стига. Няма да говоря с теб мислено. Не ме търси.

— Но...

— Айлийн — думите му бяха резки и остри, — остави ме да се подчиня на твоите заповеди. Дълга ти го, спаси ми живота. Нали? Искаш да имаш шанс, да контролираш собствения си избор. Избра да се отдалечиш от мен. Така и ще направиш. Трябва да си последователна в желанията си и искам да разбереш какво има между нас. Приеми свободата като подарък за рождения ден. Но те предупреждавам, после да не ми плачеш.

Айлийн изпъна рамене. Да не му плаче? Да не му плаче?! Надут грубиян.

— Бъди спокоен — отвърна тя гордо и саркастично. — Ще се опитам да не се влача пред теб, арогантен нахалник.

— Това няма да е приятно, Айлийн — усмихна се, развеселен от обидата. — Отново те питам. Сигурна ли си, че искаш да те оставя на мира?

— Да... повече от сигурна — поколеба се, преди да отговори. Калев се съгласи бавно, излезе от стаята и се запъти към гардероба, за да си облече нови дрехи.

Айлийн остана загледана във вратата. Сърцето и устните ѝ трепереха. Преглътна неочаквани сълзи, отметна чаршафите и стана от леглото. Отиде в банята и пушна хидромасажния душ. Водата беше топла. Застана под струята, отметна глава назад и отвори уста, за да може водата да влезе в нея. Сапуниса се бързо, като се опитваше да не мисли за начина, по който Калев я докосваше, галеше и влизаше в толкова интимен контакт с нея. Сапунът миришеше вкусно, на цитруси. Като него.

Излезе от банята, обвита в хавлия. Черната ѝ коса беше мокра. Разреса я и я приглади назад. Седна на леглото. Все още чувстваше леко дразнене там долу. Калев беше наистина голям.

Ванирът отвори вратата. Носеше ѝ дрехи. Подаде ѝ ги, без да я погледне в очите. Беше изкупил цял магазин с всякакви аксесоари и дрехи. Някои от тях беше оставил при себе си, за подобни дни. Мислеше си, че ще има много такива. Дни, в които тя щеше да остава в леглото му, без да го е планирала.

Предполагаше се, че Айлийн ще иска отново да спи с него, но не беше така. Тя искаше да избяга. Всички жени, които беше имал, умираха да бъдат с него, след като бяха правили секс, а той ги отблъскваше. Сега се случваше обратното. Той беше отхвърленият и не му харесваше как се чувства.

— Вземи, облечи това — каза ѝ той.

Айлийн взе черната тясна тениска и дамските дънки с ниска талия. Дори имаше комплект червено бельо „Викториас Сикрет“^[6]. Стана от леглото, като стискаше кърпата си.

Калев я погледна. Трябваше да сподави една въздишка. Господи, беше толкова хубава. Усещаше, че е притеснена и несигурна. Погледна го с виолетовите си очи и му каза.

— Благодаря.

Калев се изкашля.

— Дядо ти пътува насам. Облечи се бързо. Много е ядосан, че си прекарала нощта тук.

— Е... добре. — Трябваше да махне хавлията, а вече не ѝ се струваше правилно да се съблича пред него. — Би ли...? — Посочи му да се обърне.

— Не, разбира се, че не. — Погледът му беше студен, но в разширените му зеници се четеше болка. — Няма нещо, което да не

съм видял. Побързай. След пет минути ще е тук.

Стоеше изправен пред нея. Висок, заплашителен и бляскав. Трябваше да събере цялата си воля, за да не се хвърли към него. Той беше божествено красив, с такава дива и пленителна хубост, че изглеждаше нереален.

Но се държеше като грубиян. Искаше да я накара да се почувства неудобно, но тя не можеше да възпре реакцията на хормоните си. Беше перфектен, а вкусът му към модата — безупречен. Сега беше облечен с черен панталон и риза „Бърбъри“^[7], леко разтворена на гърдите, с цвета на очите ѝ. Носеше огромен „Таг Хойер“^[8] на китката и погледна колко е часът. Миришеше на „Алюр“.

Изведнъж Айлийн пусна хавлията си на пода и остана гола пред него. Гледаше го неодобрително, защото не се беше обърнал, но и с желание. О, Господи, наистина го желаше отново.

Калев я изгледа. Галеше с поглед прекрасното ѝ тяло. Стегнатите, леко мускулести крака, фините кости на таза ѝ, гладкия корем, тънката талия, перфектните гърди, възхитителното лице.

Тя не разбра много добре какво се случи, но изведнъж закопня като обезумяла той да я докосне. Болна ли беше? Беше му казала, че няма да спят заедно отново, а сега го молеше с езика на тялото да я опипва и възбужда както преди. Така той нямаше да има сериозно отношение към нея.

Калев имаше мощна ерекция, но очите му продължаваха да я гледат безизразно, като някаква стока.

— Калев, аз... — пристъпи към него.

— Какво? — Той се приближи заплашително. Скри ръце в джобовете си, за да не забележи тя стиснатите му юмруци.

Тя преглътна, но не отстъпи. Калев искаше да я уплаши, беше ядосан. А тя отново имаше нужда от него. Не можеше да прикрие това. Не искаше да го прикрие. Единственото, което искаше, беше той отново да я прегърне и да правят любов.

— Виж, може би аз... съм малко...

— Възбудена.

— Щях да кажа объркана — изръмжа тя, обидена от думите му.

— Сега си възбудена — каза ѝ той с нараняващ тон — и искаш да те докосна, нали? Но, мила, това е просто нещо физическо, както ти

правилно се изрази... реакция, която със сигурност може да предизвика у теб и друг мъж. Аз няма да те разубеждавам.

Думите му бяха като студен душ. Айлийн погледна голото си тяло и obu бикините си пред строгия поглед на Калев. Никога не се беше срамувала от тялото си. Сега се срамуваше.

— Имаш нужда от студен душ. Айлийн.

Как можеше да е толкова жесток? Тя изпитваше нужда да бъде с него физически, да се слее със своя *cáraid*. Горката. Скоро щеше толкова силно да го желае, че да я боли тялото, а беше абсолютна начинаеща в това. Несъзнателно му се беше поднесла на тепсия, но именно по тази причина той я беше отхвърлил. Е, добре, искаше да отвърне на удара ѝ. Освен това тя трябваше да разбере, че има нещо по-силно освен тази сексуална връзка.

Айлийн стисна зъби. Сложи сутиена си, облече тениската и дънките си. Но не откъсна поглед от него. Поемаше обидата геройски. Беше червена като домати и чувстваше сърцето си леко пропукано. Е, вече знаеше какво е усещането да си отхвърлен. Така ли се беше чувствал Калев?

Калев не разбра добре онова, което излезе от устата му, след като я видя облечена. Бяха думи, които никога не би искал да каже, думи, избрани, за да наранят горди и красиви жени като нея. Думи, които една *cáraid* никога не би искала да чуе, а още по-малко такава с кръв на берсерк.

— Мислеше, че ще падна в краката ти ли, хубавице? Че няма да мога да се въздържа? — намръщи се той. — Много се надценяваш — започна да прекалява. — Смяташ ме за разгонено животно ли, Айлийн? Да, очевидно е. Някой, който като те види гола, би коленичил пред теб и би забравил всичко само за да те изучука. Аз съм воин, красавице — каза с пренебрежение, — и не обичам да ме унижават. — Изправи се в цял ръст пред нея и я принуди да отметне глава назад, за да го гледа. Кучешките му зъби се показваха под горната му устна. — Значи разбра. Нямахме никакъв смисъл да се правиш на уличница. Не се хванах. — Усмихна се гордо. — Може би не си чак толкова неустойима, колкото си мислиш. Е, никога не е късно да стъпиш здраво на земята. Виж ти... — учуди се с театрален жест — това ме навява на мисълта... Може би не си моята *cáraid* и сме се объркали сериозно. Нали ти така мислиш? — Хвана я за брадичката, за да вижда очите ѝ,

когато нанася последния удар. — Каж ми, Айлийн? Защото, знаеш ли, може би имаш право?... Моята жена трябва да бъде по-истинска жена, а не капризно страхливо момиченце. Трябва да има много по-силна власт върху мен, да ме побърква от желание, да бъде по-смела, а днес ти не ми показва това. Макар че, знаеш ли, чукаш се добре. — Чу се звънецът на къщата. — Спаси те звънецът, Айлийн. Дядо ти вече е тук.

Отдели се от нея, но видя как от лилавите ѝ очи се спускат най-големите сълзи, които беше виждал през дългото си съществуване. Беше подло да постъпва така с нея, още повече когато отлично знаеше, че тя е объркана.

За момента така беше най-добре. Щяха да се отдалечат един от друг след това унижение. И така, ако се налагаше да се виждат, без да могат да са заедно, нещата щяха да бъдат по-лесни.

— Каж ми на дядо ми, че... сега се качвам. — Гласът ѝ трепереше от тихите ридания.

Калев хвана толкова силно дръжката на вратата, че щеше да я изтръгне. Погледна я през рамо. Беше скрила лицето си, седеше на леглото и раменете ѝ не преставаха да треперят.

Пое дълбоко дъх и излезе от стаята, сякаш го гонеше дяволът. Да, по-добре така.

Айлийн искаше да вика, да изтръгне сърцето си, за да спре силната болка. Не я бяха подготвили за този вид болка, от отхвърляне. Калев я беше унижил няколко часа след като бяха правили любов. Беше се подиграл с нея, озлобен, сякаш тя не струваше и пукната пара. И всичко това, защото му беше казала, че не иска да спи отново с него. Беше ѝ отмъстил жестоко. Тя беше готова да върне назад думите си, да му каже, че вероятно се чувства объркана за тях двамата, за тяхната връзка. Но вече нямаше значение. Не беше важно дали ѝ беше казал тези думи, защото се беше почувствал отхвърлен, за отмъщение или защото действително ги мислеше. Такива думи не се казват на една половинка. Никога. Тя знаеше това от дневника на Хаде и от собствения си женски инстинкт. Хаде беше казала, че отхвърлянето от една половинка, от една *cáraid*, е открита кървяща рана, най-силната болка, която може да бъде причинена. Дана също ѝ го беше казала. Цялата ѝ същност на берсерк и ванир се беше пробудила с неговите думи. Беше вбесена, но и съсипана.

Нямаше никакъв смисъл да се правиш на уличница. Може би не си моята cáraid... Моята жена трябва да бъде по-истинска жена... а ти днес не ми показва това.

Чу гласа на дядо си и скочи от леглото. Беше много ядосан и ако не я видеше скоро, щеше да се случи нещо много неприятно. Втурна се в банята и наплиска лицето си с ледена вода. Бузите ѝ веднага порозовяха. Избърса се с хавлията, изтича да отвори вратата и се появи в хола. Калейб нямаше да я види отново разплакана. В никакъв случай.

[1] Членове на младшия команден състав на римската армия. Командват центурия. — Б.пр. ↑

[2] Британски предводител, който през 54 година пр.н.е. ръководи съпротивата срещу втория британски поход на Цезар. Според британските легенди той е крал на Британия. — Б.пр. ↑

[3] Наименование на къщите на келтите. — Б.пр. ↑

[4] Ирландски писател, известен като автор на романа „Дракула“ (1847–1912). — Б.пр. ↑

[5] Американска поредица за вампири и върколаци. — Б.пр. ↑

[6] Американска марка за дрехи, бельо, козметика и др. — Б.пр. ↑

[7] Английска марка дрехи, парфюми и аксесоари. — Б.пр. ↑

[8] Швейцарска марка луксозни спортни часовници и др. — Б.пр.

↑

18.

— В името на Один, Калев. — Ас душеше ванира с разкривено от гняв лице. — Какво си сторил с внучката ми? Отново ли си я белязал? Целият миришеш на нея...

— Не съм я принуждавал, Ас.

— Не се приближавай до нея, чу ли? Все още преживява трансформацията, остава и ти да я притискаш. Остави я да се порадва малко. — Гласът му изгуби заповедната нотка и се превърна в бащинска молба. — Сигурно е много объркана сега. Трябва да я оставиш да се адаптира. Разбираш ли?

Калев погледна засрамено пода. Ас се държеше с него като ядосан баща.

— Къде е? — настоя той.

— Тук съм, дядо — чу се глас от другата част на хола.

Калев не се обърна, но Ас я погледна загрижено. Айлийн изгледаше беззащитна, макар че продължаваше да демонстрира решителността и осанката на жена берсерк. Обаче светлината във виолетовите ѝ очи беше изчезнала. Приблужи се до дядо си и обви ръце около кръста му.

— Какво е станало? — Той погледна студено Калев.

Калев сви рамене и погледна встрани.

— Нищо, което да не е трябвало да стане, дядо. — Тя потърка лице в гърдите му. Искеше да мирише на него и да махне от себе си аромата на Калев.

— Ти не си добре, мила. — Хвана лицето ѝ. — Виж си очите, подути са...

— Просто съм уморена — поясни тя. — Тези дни са изтощителни, а снощи имаше една свада и...

— Направиха ли ти нещо? — попита притеснено Ас. — Изпратих групата на Ноа и Адам там, където щеше да ходиш.

— Да, Ас — посочи Калев. — Те дойдоха да ни помогнат. Благодарим ви за това.

Ас дори не го погледна. Беше забил поглед в лицето на Айлийн.

— Какво правиш тук, дядо? — попита тя.

— Притесних се за теб. Искях да те видя. Ела да живееш вкъщи, не е задължително да останеш тук. — Не му се искаше ванирът да я отведе толкова бързо и неочаквано от него.

Калев се възхити от лекотата, с която берсеркът разкриваше чувствата си. Не му се налагаше да ги крие. Казваше нещата, както ги чувстваше. Може би затова лицето му изразяваше душевен мир.

— Спокойно, дядо Ас. Знаеш ли, вчера бях в къщата на баща ми, която сега е моя. Приятелите ми Рут и Габриел са тук. Той ги доведе — посочи Калев, без да го погледне.

— Защо си направил това, ванире? — попита Ас учудено. — Първо кучето, сега това...

Калев погледна Айлийн, но тя не отвърна на погледа му.

— Реших, че ще се чувства добре, ако те са тук. Няма да е толкова самотна.

— Аха. — Ас го погледна учудено. — Хубаво. Значи къщата ти харесва, малката? — Усмихна ѝ се отново.

— Твърде голяма е за мен.

— Не е. Имаш онова, което заслужаваш. Но ти повтарям — можеш да живееш с мен. Харесва ми да си у дома и не искам да си сама. Имаш нужда от закрила.

В този миг се появиха Мену и Каал. Руси, греховно красиви и облечени в черно.

— Какво става, приятели? — попита Калев.

— Нося ти анализа на онова, което си открил в камиона — каза Мену и му подаде дебела черна папка.

Каал гледаше ту Айлийн, ту Калев. Подуши въздуха и се намръщи. Между тях нямаше емоционална свързаност. Физическа връзка — да, но все още не бяха свързани емоционално.

— Говори, Мену. Хубаво е, че Ас е тук, за да чуе всичко. Нека седнем — каза Калев.

— Имаме си работа с хора, които знаят какво правят. — Мену сплете пръсти и се наведе над масата. — И не става въпрос за разпятия, чесън и прътове. Ние не сме вампири, така че тези неща не действат срещу нас. Тези хора обаче са професионалисти в областта на науката и медицината и много добре знаят как да се справят с нас. —

Постави върху дизайнерската маса една черна чанта и извади от нея целия арсенал.

Айлийн отвори широко очи. Вътре имаше спрейове, сачми, куршуми с бодлив връх, изолиращи светлина пликкове...

— Разказвай, Мену — подкани го Калев.

— В този флакон — взе един червен метален, с черна запушалка — има фенолови и терпеноидни компоненти — тинол, карванол, гераниол, линалол и терпинеол.

— Тези флакони — каза Айлийн, докато го наблюдаваше внимателно — се използват за стерилизиране на операционните зали. Нещо като дезодорант. Продавала съм тези продукти.

Мену вдигна вежди и потвърди.

— Права си. Но се използват и за други цели. Използват ги, за да прикрият нашия мирис, когато отделяме някой секрет. Потта ни, телесният ни аромат е много силен и не е неприятен. Ако наранят някой от нашите, носът ни долавя това, но ако замаскират мириса по този начин... не надушваме нищо. Това са вещества, които унищожават миризмите. Дезодоранти. Залите, където се извършват операциите, са херметично затворени, за да не се просмуква миризмата. Затова и не сме разбрали, че тук има седалище на „Нюсайънтистс“ и са заловили член на нашия клан. Не можем да ги подушим. Пръскали са телата с това. А както каза кучето...

— Ноа — поправи го Айлийн.

— Извинявай... та както каза Ноа, те имат криогенно замразени тела в лабораториите. Как бихме могли да ги открием? Замразеното тяло не мирише.

— Но сте намерили баща ми — каза Айлийн.

— Намерихме го, защото някой е поискал това да стане — отвърна Калев, без да я погледне. — Тялото му е било криогенно замразено и нарязано на парчета. По част от крайниците имаше следи от замразяване... Сякаш нарочно са го извадили от хладилника. Бяха го изхвърлили в градски контейнер за боклук на улица „Оксфорд“. Това е смешно, немислимо, освен ако...

— Провокация — изсъска Ас.

— Или може би не. Оставили са го там, за да го намерим. Неговото тяло, и по-специално един печат на ръката му, ни отведе до официалното седалище в Барселона. Там е бил изследван, а след това е

бил преместен тук, но не е стигнал до сградата на улица „Оксфорд“. Ние не знаехме, че в Лондон има лаборатория. Била е пред нас и не сме разбрали. Това ме кара да мисля, че някой е искал да разплете машинациите им, като е оставил тялото на показ.

— Някой е искал да ви помогне? — прошепна Айлийн.

— Може би... не сме убедени. Единственото, в което сме сигурни, е, че през нощта, когато изхвърлиха тялото на Тор, на пост бяха двамата най-добри следотърсачи от клана — каза Мену. — Калев и Самаел. Подушили са го и са го намерили. Тялото не е миришело на берсерк, нито на *nosferátum*, а само на човек. Това, по пътя на изключването, ни насочи кой го е докосвал.

— И какво още? — попита Ас.

— Този крем тук е с противоположно на дезодоранта действие — посочи Мену и разтърка малко от крема между палеца и показалеца си. — Феромони.

Мъжете се дръпнаха назад и се опитаха да сдържат дъха си.

— От двата рода — поясни Мену. — Представете си, че един берсерк изчезне. След известно време се появява мъртъв, с този аромат по цялото тяло. Помириши — каза той на Калев.

— Няма нужда — каза той, — надушвам го отгук. Мирише на ванир.

Ас вдиша и се съгласи.

— Дълго време берсерките са мислели, че зад смъртта на техните събрата стоим ние. Как да не мислят така? Това е показвал носът им.

— Същото се случи и с нас — потвърди Калев и погледна Ас.

— А какво има в сачмите? — попита Айлийн.

— Това са капсули с пентотал и пропофол. Разтварят се в кръвта, след като проникнат през кожата. Използват се при венозни балансирани анестезии. Стрелят по нас с това и ако ни уцелят, ни оставят в алфа състояние. Използват големи дози, способни да приспят слон. Тези тук — посочи малки жълти сачми — съдържат киселина. Разяждат мускулите и плътта, след като пробият кожата.

— Господи! — въздъхна Айлийн.

Калев я погледна косо и без да може да се въздържа, се приближи към нея, за да ѝ предаде топлина. Тя го забеляза и отиде до дядо си.

Такива бяха нещата.

— И още... — Мену взе един сребрист плик, отвори го и извади мокра кърпичка. — Кърпички с халотан, изофлуран, десфлуран... разновидност на морфина. Вдишваш и се строполяваш в безсъзнание, докато пред теб се появи Мойсей. А тези тук — посочи спринцовките и флаконите, — фентанил, сукцинилхолин... Морфин за венозно приложение и мускулни релаксанти. Това използват при касапниците, които правят с нас. Със сигурност.

— Как ще действаме срещу всичко това? — попита Ас.

Мену вдигна рамене и вежди.

— Срещу куршумите с киселина единственото, което те спасява, е да не те уцелят. За всичко останало... хрумва ми само, че можем да приемаме противоположното вещество. Антидот. Дрога — поясни. — Би убила човек, но не и нас. Възможно е само леко да ни възбуди.

— За какво говориш? — каза Ас и се раздвижи на стола.

— Единственият начин нищо от това да не ни подейства, е да имаме в тялото си вещество, което да ни възбужда и да ни помага да елиминираме онова, което ни сложат. Терапия с противоположното вещество. Елиминира се чрез потта, урината и... секса.

— Какво намекваш? — Ас се намръщи.

— Афродизиаци и стимуланти. Само ако ни хванат — поясни уверено Мену. Извади малка черна платнена торбичка и я отвори. В нея имаше съд с виолетови хапчета и малки спринцовки. — Тук се съдържа точната доза, за да не колабираме. Аз съм ги приготвил. Всеки от нас ще носи това по време на пост. Ако ни преследват и настигат, трябва да действаме бързо и да си инжектираме това или да глътнем от хапчетата.

— Странични ефекти? — попита Калев и взе спринцовката.

— Ами — усмихна се Каал, — след войната трябва да се разтовариш, иначе толкова ще те болят топките, че няма да можеш да седнеш. Отровата излиза от тялото, когато започнат да функционират апокринните жлези, които отделят потта. Тревожността и болката, които ще чувстваме, ще могат да бъдат успокоени само със сексуална стимулация. Но никой от нас няма проблеми да намери благоразположена женска — усмихна се разгорещен. — Само че няма да можем да се задоволим с една.

Ас и Мену се засмяха непринудено. Айлийн почувства как сърцето ѝ се изпълва с болка и гняв. Калевб щеше да иска повече от една, ако си инжектираше това. И тъй като ѝ беше казал, че не е истинска жена, със сигурност тя нямаше да му липсва.

Калевб я погледна предизвикателно. Сякаш ѝ се подиграваше. Айлийн извърна поглед ядосана.

— Какво точно има в спринцовките? — отново попита Калевб.

— *Latrodectus mactans*^[1], смесен с метамфетамин, отрова от черна вдовица и малко дрога. Ако не си инжектираме това, вероятно ще се строполим в момента, в който някой от тези хубостници — взе един куршум — премине през кожата ни.

— Добре, Мену. Пригответи по една такава торбичка за всички воители берсерки и ванири — нареди Калевб и прокара ръка през черната си коса. — Има ли още нещо, което трябва да знаем?

— Това е всичко от мен.

— А какво разбра от хард диска? — Ас обгърна с ръка раменете на Айлийн и я прегърна с чувство за собственост.

Калевб изръмжа и разтърси глава. Опита се да се успокои и заговори:

— Фирмата има вътрешна мрежа, само за нейно ползване — поясни и я погледна крадешком. — Намерих кодовете за достъп, паролите за влизане в базата данни...

Айлийн скръсти ръце и подпря глава на рамото на Ас. Жест, който много зарадва берсерка. Докато Калевб обясняваше как е проникнал през системата за сигурност на компанията и е изтеглил всички изпратени и получени имейли в цялата фирма. Айлийн мислеше колко много я болят гърдите.

Тази нощ беше правила любов и беше невероятно. Беше се почувствала силна, красива... обожавана. Погледна ръцете на ванира, които жестикулираха оживено. Тези пръсти бяха прониквали в нея, бяха сграбчвали задните ѝ части, за да синхронизират движенията ѝ, бяха я галили с изключителен плам. Устните му бяха обходили тялото ѝ, целували и хапали... а яркозелените му очи я бяха обичали и ѝ се бяха възхищавали. А сега?

Калевб изискваше връзка с нея. Изискваше я от нея на двеста процента, при положение че тя никога не беше имала връзка. Ванирът я искаше до себе си не само за двацет и четирите часа на деня, а за

вечността. А след като поиска от нея тези неща... я унижи. И всичко това, защото го беше обидила с отказа си да отстъпи.

Беше нормално да се страхува. Макар че природата ѝ на хибрид я беше научила да приеме пиенето на кръв като нещо естествено, имаше неща, към които не беше лесно да привикне. Откакто беше пила от шията му, не беше мислила повече за това. Дори искаше да го направи отново. Погледна силните и загорели вратове на Мену, Каал и на дядо си. Не почувства нищо. Когато погледна към югуларната вена на Калев обаче, към кожата, мускулите, очите и чу гласа му, изведнъж кучешките зъби я засърбяваха.

Калев беше изненада за нея. Тя самата беше изненада за себе си. Тримата ванири също.

Когато пи от кръвта на Калев, не само се успокои, но и откри информация за другите ванири.

Мену беше лекарят, хирургът. Беше любител на изкуството на лечението. Каал беше истински друид. Очевидно беше много могъщ. А Калев беше най-страшният воин, уважаваният водач.

Дана беше самата тайнственост. Защищаваха я, сякаш беше нещо много ценно за тях. Умееше да се сражава, но ролята ѝ в клана беше много специална. Защо?

Мену притежаваше болници и клиники. Добър хирург, добър лечител. Това беше той.

Каал беше собственик на два центъра за изследване на алтернативна енергия и на средища за духовно развитие.

Калев беше станал милионер благодарение на бума в информационните технологии. Не само беше силен и умел боец, но и истински гений. Беше работил за „Майкрософт“, като експерт по разработване на програми за защита на данни. Беше един от създателите на уебстраниците. Имаше частна фирма, която разработваше и продаваше всякакъв вид програми, както на „Епъл“, така и на „Майкрософт“. Затова беше успял да извлече необходимата информация от копието на хард диска.

Калев продължаваше да говори, обясняваше какви имейли е намерил и дешифрирал. Имаше всякакви видеозаписи, записи на живо от операциите на заловените същества.

— Имаше скрит линк към запис с Хаде и Тор — процеди Калев през зъби. — В личните папки от акаунта на Микаил открих записи с

Айлийн. — Не я погледна, сякаш не съществуваше. — Процесът на израстване, развитието ѝ през годините. Уверявам ви, че няма думи, които да опишат онова, което тези злодеи правят с всички нас. Хванали са мнозина и мисля, че някои все още са живи. Трябва да ги намерим, да хванем свинята Микаил и да разберем къде са, за да ги освободим.

Айлийн пребледня, като чу това. Беше проникнала в съзнанието му, какво беше направил ванирът, за да скрие от нея тази информация? Защо не ѝ беше казал нищо? Почувства парене в стомаха и студена пот изби по цялото ѝ тяло. Започна да вижда всичко в червено. Това означаваше, че между половинките *cáraid* нямаше пълно мисловно доверие. Поне между тях двамата нямаше, защото може би тя не беше неговата *cáraid*. Защо Калев беше скрил това?

Открих се към теб с всички последствия от това. Не исках да скрия нищо. Искам да ме опознаеш.

Лъжец. Ставаше въпрос за родителите ѝ, за нея и за всички останали. Бяха станали достатъчно близки интимно, за да ѝ разкаже всичко, което беше открил. Но защо му беше да го прави? По-добре беше да се облекчи чрез тялото ѝ, да я чука и да пие от нея, но не беше необходимо да ѝ доверява нещо. Той беше използвал тялото ѝ и очевидно беше споделил само онова, което искаше. Беше разочарована от него и от себе си — че си беше позволила да помисли, че между тях можеше да има нещо малко по-хубаво от това. Той беше успял да я ограби телепатично, беше проникнал в най-скритите ѝ кътчета и видял дори най-срамните подробности от живота ѝ. А той можеше да запази за себе си онова, което пожелае. Не беше справедливо.

Искаше да го удуши със собствените си ръце, но най-вече искаше да се научи да блокира съзнанието си, за да не може той да проникне никога повече. Щеше да използва всичките си умения, за да се научи да се защитава не само от него, а и от всички, които искаха да ѝ навредят.

Чувстваше се глупава и използвана.

— Защо не си ми разказал нищо? — изръмжа глухо тя. Всички замълчаха. Почувстваха се неудобно от тона ѝ. Каал и Мену погледнаха встрани, а Ас се понадигна на мястото си.

— Щях да го направя — отвърна Калев, без да отдава значение на упрека.

Щеше да го направи, ако не се бяха скарали. Щеше да я подготви, да започне темата, докато бяха в леглото, и после, докато вземат заедно душ и той я сапунисва, щеше да ѝ обясни всичко, щяха да останат прегърнати и обвити в една и съща хавлия, а той щеше да я успокоява. Но не беше станало така и той, тъй като беше обиден, реши да не ѝ казва нищо до този момент.

— Лъжеш. — Тя удари по масата с юмруци и се изправи. Приличаше на кълбо от гняв.

Калев се облегна в стола и я погледна невъзмутимо.

— Тук ли искаш да се караме, Айлийн? Трябва да се държиш подобаващо, дава ти се възможност да бъдеш част от това. Правя те част от нашето събрание, не ме карай да съжалявам. Повярвай ми, за мен ще бъде много по-лесно да те затворя на някое сигурно място и да не те пускам оттам, докато всичко това приключи. Така ще бъдем по-спокойни и няма да си една постоянна грижа. Но все още нямам власт над теб, така че трябва да обсъждам всичките си идеи с дядо ти Ас, който е твой попечител на петдесет процента.

Какво? Айлийн трябваше да затвори очи, за да сдържи сълзите. Значи тя беше бреме за него? За всички? Пречеше му?

— Трябваше да ми кажеш това, Калев — прошепна тя с трепереща брадичка и насълзени очи.

Ас се канеше да я успокои, но тук имаше нещо много по-сериозно. Те се караха като двойка. Усещаше го в Айлийн и в жестовете на Калев. Бяха се сближили повече от необходимото.

— Не виждам защо — отвърна Калев с безразличие и скръсти ръце. — Каза, че не си моето момиче. В такъв случай трябва да се отнасям с теб по същия начин, както с другите.

Това беше шамар. Дали си даваше сметка колко я засрамва пред всички?

Каал и Мену станаха да си вървят.

— Не, не се притеснявайте — каза им Айлийн, без да откъсва очи от Калев. — Явно нищо от това не ме засяга, така че аз ще си тръгна, тъй като очевидно преча. Аз съм нещо като ваза за цветя, нали? — обърна се към Калев. В очите му проблеснаха искри, но не промени позата си. — Имаш нужда от мен, за да направиш дома си малко по-красив, а животът — по-уютен — прошепна пренебрежително. — Аз съм храна. А ти си свиня.

— От какво се оплакваш сега? — изкрещя той и удари по масата. — Защо се правиш на обидена? Там долу ми разясни отлично нещата.

Айлийн вирна брадичка и се изправи като кралица. Той също ѝ беше разяснил отлично нещата.

— Както и ти на мен. Всичко това е боклук, истински боклук — повтори тя повече на себе си, отколкото на тях. — Дядо, отивам си вкъщи. Ще ми кажете какво сте решили да правите с мен. Ако искате, разбира се.

— Ще дойда с теб, мила. — Ас се накани да напусне събранието, но тя го спря.

— Не. Ти оставаш тук, за да доуточните нещата. — Виолетовият ѝ поглед го парализира. — Искам да видя Рут и Габриел. И искам да съм сама, на слънчева светлина. — Погледна косо Калев, който я следеше с очи и стискаше устни. — Тук е твърде тъмно.

— По дяволите! Да не ти хрумва да излизаш от дома ми, Айлийн — леденият глас на Калев отекна в целия хол.

— И какво ще направиш? Ще ме спреш? Омръзнаха ми твоите заплахи — предизвика го тя. Знаеше, че той не може да излиза на слънце. — Майната ти, Калев! — И тръгна към вратата.

Ванирът се изправи така мощно, че столът излетя назад. Но когато се спусна да изтича след нея, мускулестата ръка на Ас му препречи пътя.

— Съжалявам, момче — каза му той спокойно. — Успокой се, или не се приближавай до нея.

— Ас, не можеш да я оставиш сама там, знаеш това — изръмжа той.

— Не е сама. Ноа и Адам са отвън. Няма да я оставят сама — прошепна Ас, за да не го чуе Айлийн.

— Дядо, надуших ги още преди ти да докоснеш вратата. Знаем, че са там — въздъхна шумно тя. — Харесва ми парфюмът на Ноа — усмихна се и погледна Калев. — Мирише много, много хубаво.

Четиримата се вкамениха. Калев стисна юмруци.

— Още преди ти да ми кажеш, че дядо ми идва — поясни тя с презрение, — аз вече усещах, че пътува насам.

Колко по-рано беше разбрала Айлийн, че Ас и неговите две кучета идват към дома му? Калев се учудваше на развитите ѝ сетива.

— Мену — каза тя и отвори вратата към улицата — Калев има нужда да му пуснеш кръв. Сложи я в една бутилка. — Хвърли последен поглед към Калев. — Ще бъда благодарна, ако някой ми я донесе вкъщи.

Калев стисна устни. Гледаше безпомощно как Айлийн си тръгва от дома му и най-лошото беше, че беше придружена от двамата огромни берсерка, които ухаеха според нея толкова хубаво.

Мену погледна Калев притеснен. Това беше много тежко за един ванир. Айлийн не го обичаше. Очевидно и той не я обичаше. Но не това говореше сексуалното напрежение между тях.

— Сине — каза Ас и изгледа Калев заплашително. — Не знам какво се е случило между вас, но ако видя моята Айлийн още веднъж с такива тъжни очи и открия, че ти си виновен за нейната мъка — прошепна и го сграбчи за яката на ризата, — ще ти изтръгна кучешките зъби и ще ти ги завра отзад. Без изобщо да ме интересуват споразуменията между клановете.

Калев го хвана за китките.

— Няма да я видиш повече така — отблъсна го рязко от себе си. — А сега ме пусни. Ас. Твърде много те уважавам, за да се бия с теб за една жена.

— Една жена. Това е единственото, за което си заслужава да се бориш на този свят, хлапе. — Поглади яката на ризата му и го потупа по рамото. — Всичко останало са глупости, незначителни неща. Воюва се не за една жена, а за сърцето ѝ, за любовта, която лекува нашите необуздани сърца и ни изпълва със светлина. Надявам се, че нейното няма да бъде наранено. Разбираш ли ме правилно?

— Отлично.

— Не трябва да се съмняваш, че ще я пазя много, Калев. Дълго време ми беше необходимо, за да открия отново късче от моето семейство. Сега, когато Айлийн е тук, бих убил всеки, който я нарани. Не че ще я оставя да прави каквото ѝ хрумне. Тя ми разказа как е живяла с Микаил и че този човек е бил властен демон. Тя трябва да се чувства добре тук, с нас, свободна, но същевременно сигурна. Ако се държа с нея като онзи негодник, ще се отдалечи от мен, а аз не мога да си позволя това. Тя е част от дъщеря ми и внучка на жена ми. Кръв от моята кръв. Трябва да ѝ дам свобода. — Погледна го втренчено и го принуди да направи същото. — Тя е много специална. — Седна

отново. — Нежна и любвеобилна. Все още не е готова за някой като теб.

— И има ужасен характер — посочи раздражено Калев. — И може би е по-готова, отколкото смяташ. — Спомни си как се беше вкопчила в него, докато правеха любов. — Не ѝ е необходимо време.

Ас вдигна вежди и се усмихна.

— Ужасният характер е в кръвта ѝ. — Очите му проблеснаха. — И всъщност тя ти е много сърдита. — Вдигна обутите си в ботуши крака на масата. — А ти си пълен глупак, ако си причина за тъгата ѝ.

— Свърши ли, Ас?

— Дразниш ли се, когато ти кажат истината, Калев?

— Не се дразня, но Айлийн е моята половинка и ти знаеш това. Всички берсерки знаете, че тя е моя, белязана е, за да бъде напълно ясно — предупреди той. — Благодаря ти за съветите, но мисля, че знам как да контролирам ситуацията.

— Момче — прозя се развеселен Ас. — Нямах представа как да се отнасяш с жена като нея. За нея не е очевидно, че ти си нейната половинка, а явно ти не знаеш как да ѝ го покажеш. Жените са различни от нас, но всички търсят едно и също. На мен ми беше необходимо време, преминах през пот и сълзи, докато разбрах моята жена. И на теб ще ти е нужно време, момче.

— Добре — отвърна Калев. Искаше да приключи темата. — Тогава да седнем и да продължим обсъждането — предложи той приветливо. — Не искам да говорим повече за моята жена.

Ас беше по-зрял и внасяше необходимата доза отговорност сред тези ванири. В напрегната обстановка продължиха да обсъждат онова, което беше открил Калев. Но макар че телом беше там, част от душата му не беше тук. Неговата *cáraid* я беше отнесла със себе си.

[1] *Latrodectus mactans* (или черна вдовица) — вид отровен паяк. — Б.пр. ↑

19.

Адам и Ноа наблюдаваха в огледалото за обратно виждане как Айлийн тихо плаче. Двамата берсерки бяха напрегнати, най-вече платиненорусият. Какво ѝ беше сторил вампирът този път?

— Искаш ли да поговорим? — попита я загрижено Ноа.

Айлийн го погледна в огледалото и поклати отрицателно глава.

— Мога да нарисам красивото му лице, ако искаш — каза ѝ разпалено.

Тя се усмихна през сълзи и отново поклати глава.

— Не, благодаря. Ноа... всичко наред ли е между нас?

Ноа я погледна мило.

— Той си го заслужаваше, Айлийн. Знам, че те заболя, но си наясно, че той заслужаваше наказание. Не ти се сърдя.

— Аз съм ти малко сърдита. Но ми минава... — Усмихна се и видя, че Ноа също се смее.

Адам наблюдаваше замислено сцената. Ноа беше забелязал, че от предишната нощ неговият приятел беше станал по-мълчалив от нормалното.

— Как е твоята приятелка? — попита я Адам, като гледаше напред. Айлийн се изкашля, учудена от въпроса.

— Предполагам, че е добре. С Дана е, сестрата на Калев. Искам да отида да я видя сега.

— А — отвърна той, а черните му очи гледаха невъзмутимо напред. — Един от върколаците я рани в корема. — От гласа му струеше гняв.

Айлийн почувства, че сърцето ѝ се качва в гърлото. Рут ранена? Грабна чантата си и извади телефона. Набра номера на Дана.

— Здравей, Айлийн — отговори глас от другата страна.

— Как е Рут? — попита тя с подсмърчане.

— Раната е добре. Впечатляващо е колко бързо зараства...

— Къде живееш, Дана? Идвам при теб.

— Почакай, Айлийн. Има един проблем с Рут.

— Какво... какво става?

— Не мога да променя спомените й. Не мога да я накарам да запомни други неща... не забравя онова, което се случи, и съзнанието й не ми позволява да проникна. С Габриел нямаше проблеми.

Айлийн остана загледана напред, с широко отворени очи.

— Искаш да кажеш, че Рут вече знае какво съм аз? Че няма начин да я накараме да забрави?

— Да. Аз не мога, съжалявам.

Разбира се, Дана не живееше в някакво скромно жилище. Домът й беше като този на Калев, с тази разлика, че беше в лилавата и жълтата гама. Хармонични цветове, които се съчетаваха много добре и действаха успокояващо. Въпреки че къщата беше четвъртита откън, стаите и вътрешните помещения бяха овални, както при брат й.

Вратите се отвориха автоматично и сега Айлийн се качваше по стълбите към една от луксозните стаи, където бяха Рут и Габриел.

Габриел тръгна към нея, когато тя влезе в стаята.

— Айлийн... — прегърна я и я целуна по бузата.

Наложи й се да положи неимоверни усилия, за да не избухне в плач.

— А Рут?

— Когато тръгна с Калев снощи — обясни й Габриел уверено — Рут и аз останахме с Дана, с русия, който не я оставя на мира, и с Каал. Прекалихме с пиенето. На Рут нещо не й понесе и сега й е лошо. Добре че Дана — погледна я с обожание, когато тя се показва на вратата със загрижено изражение — беше така добра да ни доведе тук.

Айлийн преглътна тъжно и погледна Дана.

— Габриел — прошепна Дана с хипнотичен глас, — отиди долу да хапнеш нещо.

— Разбира се — отвърна той и кимна, безизразен като мумия.

Айлийн беше все по-отвратена от собствените си способности. Ако Габриел разбере някога какво позволяваше да му сторят и какво беше направила тя самата, щеше да се отвори от нея.

— Ела. — Дана я хвана за ръка, привлече я към себе си и я прегърна. — Не изглеждаш добре, Айлийн.

Тя се остави силната сестра на Калев да я прегърне.

— Надявам се, че нямаш нищо против Ноа и Адам да останат в градината ти. Мислят, че ще избягам или нещо подобно. Дядо ме пази, така че те са моята охрана. Ас се страхува за моята безопасност.

Дана кимна и попита:

— А брат ми?

— Не ми говори за него — каза сърдито Айлийн. — Искам да видя Рут.

— Не мога да проникна в главата ѝ, Айлийн — подготви я Дана. — Наистина е много силна. Странно е как човешко същество може да затвори съзнанието си за ванир по този начин. Да не би да има някаква дарба?

— Рут? Не. Доколкото знам.

Дана остана загледана в нея известно време и кимна.

— Ела. — Погали я по лицето и я заведе до стаята.

Рут лежеше на леглото със свити колене, заровила лице в тях. Къдравата ѝ махагонова коса се спускаше по раменете ѝ. Тялото ѝ трепереше.

— Господи... Рут — прошепна Айлийн и отиде към нея. Рут вдигна глава и извика:

— Махай се! — Скочи от леглото и се долепи до стената. — Не се приближавай до мен... — Бадемовидните ѝ очи с цвят на кехлибар я гледаха с ужас.

Айлийн се вкамени. Чувстваше страха ѝ. Най-добрата ѝ приятелка се страхуваше от нея.

— Рут, аз съм... твоята приятелка — каза ѝ съкрушено.

— Ти не си моя приятелка. Ти си чудовище — изръмжа Рут.

— Не е вярно — прошепна Айлийн. — Рут, познаваме се от деца...

— Какво си направила на Габриел? Защо се държи, сякаш е дрогиран?

— Нищо не съм му направила. Аз не съм такава, за каквато ме мислиш, Рут. Аз не...

— Същата си като тях. Променила си се. Очите ти, кучешките ти зъби... Мислиш ли, че не забелязах? Различна си. Опитах се да не обръщам внимание на това, исках да съм сигурна, че нямаш някакъв проблем... А виж в какво състояние съм сега... Вече не си моя

приятелка. Не знам какво си. Дори не нося кръст — прошепна с празен поглед и докосна с ръка шията си.

— Покажи ми корема си, Рут. Вчера са те ранили...

— Какво искаш да видиш? — извика ядосана. Златистите ѝ очи бяха пълни със сълзи. — Гледай! — Вдигна тениската си и показа одраскванията, които заздравяваха, но още бяха възпалени. — Това ми сториха твоите приятели.

— Тези, които те нападнаха, не са мои приятели. Ти и Габриел сте ми приятели — отвърна Айлийн и се доближи предпазливо към нея. — Калев ти спаси живота...

— Той е вампир, по дяволите... Като теб... Като нея... — посочи Дана. — За Бога, дори имате кучешки зъби. Беше истинска касапница, а ти се държиш, сякаш нищо не се е случило. — Поклати глава недоверчиво. — Не, не се приближавай към мен. — Изпъна ръце, за да я спре.

— Те са добронамерени, Рут. Защиават хората от това, което те нападна.

— Не...

— Не бих те наранила за нищо на света, Рут. — Бузите ѝ бяха мокри от сълзи. Лилавите ѝ очи умоляваха за разбиране.

— Не искам да ме докосваш, моля те — каза рязко Рут. — Мисля, че съм се побъркала. — Затвори очи и обхвана с ръце главата си.

Айлийн си наложи да се успокои. Не можеше да понесе единствените двама души, които обичаше, да се отдалечат от нея. Твърде болезнено беше. Достатъчно ѝ беше отхвърлянето от страна на Калев.

— Рут... — каза тихо. — Истина е. Трябваше да съм честна с вас...

— Айлийн — обади се Дана предупредително. Беше опасно да разкрива същността си. — Не трябва.

— Разбира се, че трябва — изръмжа Айлийн.

Рут преглътна и отпусна ръце до тялото си.

— Какво е истина? — попита и я погледна втренчено.

— Аз... вече не съм... като теб.

— Защо? — настоя Рут. — Какво си, по дяволите, Айлийн? Ще ме ухапеш ли? Да ме убият ли искат? — Погледна Дана, която се

стресна от тези думи.

— Ако са искали да те убият, вече щеше да си мъртва. Но те уверявам, че първо трябва да минат през трупа ми, преди да те докоснат. Заклевам се.

Рут отпусна рамене и остави образът на нейната най-добра приятелка да изплува отново пред очите ѝ. Дългата ѝ блестяща коса беше праметната през едното ѝ рамо. Новите ѝ лилави очи гледаха в земята. Черните ѝ мигли бяха мокри от сълзи и подсмърчаше като малко момиче, на което са взели любимата играчка. Това беше Ейлийн. Не носеше черна пелерина, очите ѝ не бяха бели, устата ѝ не беше изцапана с кръв. Тялото ѝ беше същото, гласът също, а погледът, въпреки че не беше син, продължаваше да излъчва обич и доброта. Обич към нея.

Рут се разплака. Все пак Ейлийн не беше същата. Притесняваше се за нея. Беше се отдалечила от живота ѝ за няколко дни и когато се видяха отново, се беше превърнала в нимфа с лилави очи и кучешки зъби.

Айлийн вдигна глава, пристъпи напред, прегърна Рут и избухна в плач.

— Рут, моля те... никога не бих те наранила. Не плачи. Обичам те. Моля те, не ме отблъсквай. Моля те.

Рут се вкопчи в нея.

— Какво се е случило с теб, Ейлийн? Какво става?

— Това е много дълга история...

— Не ме интересува. Веднага ми разкажи всичко — прошепна до рамото ѝ. Беше малко по-ниска от Айлийн.

Айлийн я отведе до леглото и докато сядаха една до друга, почувства как стокилограмов камък се откъртва и облекчава болката в гърба ѝ.

Рут слуша в продължение на цял час разказа на Айлийн, кимаше като дете и си играеше с подгъва на тениската си. Айлийн ѝ обясни всичко, дори най-болезнените и срамни подробности. Всичко.

— Какво мислиш? — попита накрая. Страхуваше се от отговора.

Рут я погледна и очите ѝ се усмигнаха. Погледна лицето ѝ, устните, брадичката, косата с цвят на черен кехлибар... Да, тя несъмнено още беше най-добрата ѝ приятелка. Положи глава върху краката на Айлийн и дълго лежа така, без да каже нищо.

Айлийн вдигна ръка и погали косата ѝ, както правеха винаги когато бяха сами и си разказваха най-интимните тайни.

— Съжалявам, Айлийн с „А“ — прошепна Рут.

Ръката на Айлийн спря върху лицето ѝ и отмести един къдрав прекрасен махагонов кичур, който беше паднал върху очите ѝ. Рут беше много секси момиче, но не красотата беше най-хубавото в нея, а чистото ѝ състрадателно сърце.

Айлийн благодареше на небето, че има такава приятелка — силна и духовита, весела и с чувство за хумор.

— Ти съжаляваш? — повтори развълнувано Айлийн. — Аз съжалявам, че скрих от теб всичко.

— Не, Айлийн — прекъсна я Рут. — Мъчно ми е за теб. Случили са ти се много неща и си била сама. Съжалявам, че не съм била до теб — каза тъжно и я целуна по коляното.

— Не говори така, Рут. Не си знаела.

— И въпреки това съжалявам, мила. Съжалявам, че не съм могла да те подкрепя.

— Правиш го сега, като не ме отхвърляш. Това означава повече за мен. Ти и Габриел сте моето семейство.

Рут стана и хвана лицето ѝ с ръце. Въздъхна.

— Искаш ли да ме ухапеш? — попита я развеселено.

— Не... — отвърна Айлийн, без да се отдръпва от ръцете ѝ. — Ти не ми харесваш — засмя се.

— Можеш да излизаш на слънчева светлина, можеш да ядеш, каквото и аз, все още имаш изтънчен вкус за мода, освен това си красива, богата и безсмъртна. Веднага ме трансформирай, за Бога!

— Стига, Рут — избухна в смях Айлийн.

— Това с кучешките зъби може да се уреди — продължи Рут, сякаш на себе си. — Изпилваш ги и готово. Но всъщност са супер секси.

— Сериозно ли искаш да се трансформираш?

— Зависи. Ще ми пораснат ли опашка и косми по краката?

— Рут... — упрекна я Айлийн, без да може да сдържи смеха си.

— Не, не говоря сериозно. Макар и да не вярваш — успокои се Рут, — това, което те заобикаля, ме плаши. Но не се страхувам от теб. Сега, когато знам, че си ти, моята луда приятелка. Продължаваш да си най-любимият ми човек, Айлийн.

— Значи не те е страх от мен? Преди малко се страхуваше.

— Тогава не бях на себе си. Разбери ме, вчера ме нападна куче, което се изправи на задните си лапи, високо, грозно и побесняло. Какво очакваше?

Айлийн се опита да сподави смеха си, но не успя и се разсмя заедно с Рут. Когато се успокоиха, Рут допря чело до нейното.

— Хубаво ме чуй. Познавам те, откакто бяхме хлапета. Трябва да разчиташ на мен, винаги. Можеш. Все още не знам как съзнанието ми ще понесе факта, че съществуват тези... ванири и други подобни... Но ако ти си добре и продължаваш да бъдеш същата, аз ще съм до теб.

— Благодаря, Рут — прошепна Айлийн.

— Каквото и да става, където и да си — Айлийн постави ръка на бузата ѝ, — ти винаги ще бъдеш моята духовна сестра.

Случи се инстинктивно. Приблжиха се една към друга и се целунаха по устата. Чиста, но красива и свързваща целувка.

Дана, която наблюдаваше тази нежна сцена, почувства как кожата ѝ настръхва и се приближи към тях.

— Къде сте се научили на това? — попита с блеснали очи.

Айлийн и Рут се усмихнаха съучастнически и се прегърнаха. След това се отделиха една от друга и свиха рамене.

— Не знам, стори ми се подходящо — отвърна Рут и отметна назад коси.

— Никога ли не сте го правили преди?

— Да се целуваме? Да, приятелски целувчици — отвърна Айлийн и се засмя.

— Не — отвърна Дана. — Това, което направихте сега, е древна клетва. Правили са го жриците, девиците оракули, когато се приемал или титулувал нов член на братството. Клетвата *piuthar*^[1]. Клетвата на сестрите — поясни изненадано. — Откъде си я научила, Рут?

Рут се намръщи. Дана беше права. Откъде ѝ беше хрумнало това?

— Не знам — отвърна объркано. — Изникна просто така.

— Изникнало ти е просто така? — повтори Дана колебливо.

Тя скръсти ръце и изгледа Рут от горе до долу. Айлийн също погледна приятелката си.

— Просто съвпадение — каза Рут. — Хайде, Айлийн, трябва да разкажеш нещо на Габриел, преди да се е превърнал в пън от вашите

мисловни трикове.

— Всичко ли да му разкажа?

— Да. — Рут я хвана за ръката и я дръпна. — Или ще му разкажеш ти, или аз ще го направя. И повярвай ми, моята версия никак няма да му хареса. Освен това Габриел ходеше на курс по митология, не знам дали си спомняш. — Дръпна я отново тя. — Когато му кажеш, че са истински, ще онемее.

— Ами ако ме отблъсне?

— Ти глупачка ли си? Аз не го направих, защото те обичам. А той те обожава.

Излязоха от стаята, водени от Дана.

Габриел беше в хола, седеше до бара и пиеше коктейл с леко отнесен поглед.

Айлийн и Рут седнаха до него.

— Дана — каза Айлийн. — Искам Габриел да си спомни всичко.

— Сигурна ли си? — попита жената ванир.

— Да. Покажи ми.

— Добре. — Застана зад нея. — Лесно е. Концентрирай се между веждите му. — Айлийн я послуша. — Съзнанието оформя образи. Когато човек не иска да бъдат разчетени, този, който се опитва да проникне в него, се сблъсква със стена. Когато някой иска да обърка натрапника, натрапникът ще види дим, гъста мъгла и дори лабиринт. Ако човекът е много умел, натрапникът ще се загуби и няма да излезе оттам, докато другият не реши. В случая с Габриел — постави бялата си елегантна ръка на тила му, — беше приложено леко изтриване на информацията. Всъщност спомените продължават да са там някъде, но са заключени. Ще срещнеш заключена врата. За да пуснеш спомените на свобода, трябва да визуализираш един специален ключ, който да отключи всички ключалки. Сега се концентрирай.

Айлийн втренчи лилавите си очи между веждите на своя приятел, който я гледаше учудено. Проникна в съзнанието му много лесно. Отначало всичко беше тъмно. После забеляза коридор, в който бяха подредени много сцени от живота му, като диапозитиви. Някои от тях бяха в движение, други — статични. Айлийн не можеше да почувства нищо от емоциите, само гледаше и блуждаеше из съзнанието на най-добрия си приятел. Имаше сцени с нея и Рут, в университета, с родителите му, денят, в който едва не загина при

инцидент с мотор... В края на коридора нещо просветна. Беше затворена врата. Айлийн се съсредоточи в ключалката и визуализира специалния ключ, който отваряше вратата.

Отдръпна се назад и остави сцените да излязат.

— Излез оттам, Айлийн — нареди Дана.

Айлийн излезе от главата на Габриел. Когато отново фокусира погледа си, той я гледаше с разширени зеници и каменно лице.

Габриел погледна Рут и се намръщи. Скочи от дивана, вдигна тениската ѝ и лицето му преbledня.

— Господи... Наистина се е случило — прошепна той.

— Габриел — обърна се към него Рут и постави ръка на бузата му.

— Добре ли си? — попита Айлийн колебливо.

— Дали съм добре? — повтори ядосано. — Какво се случи снощи? Какви бяха тези същества с кучешки зъби и космати лица? — отмести ръката на Рут, разтърси Айлийн и я прегърна. — Господи, Айлийн... Рут... — Прегърна и нея и ги притисна към себе си. — Добре ли сте?... Чувствам се странно.

— Трябва да ти разкажа нещо — каза Айлийн.

И постъпи както с Рут Габриел трябваше да седне. После крещя на Айлийн и вдигна скандал на Дана заради онова, което му беше сторила. Опита да се успокои, като отпи дълга глътка уиски. Избърса устата си с ръка, остави бутилката и хвана Айлийн за брадичката.

— Ако е някаква шега, ще те убия — каза разгневено той.

— Не е шега — отвърна тя.

Той повдигна горната ѝ устна и забеляза кучешките зъби — остри, но не много дълги.

— По дяволите, Айлийн! — Разгледа ги, като завъртя главата ѝ на едната и на другата страна. — Наистина имаш кучешки зъби.

— За да те ухапя по-лесно — пошегува се тя.

— Не говори така — отвърна сериозно и я пусна.

— Никога не бих те ухапала — каза тя. — Както казах на Рут, единственият, когото ми се иска да ухапя, е непоносимият Калеп. Никой друг. Аз не съм вампир, нито върколак. Аз съм хибриден вид, но продължавам да съм същата като преди, Габриел.

Очите му се изпълниха с болка.

— Не ми говори за него сега — изръмжа той раздражено. — Мразя го за това, което ти е сторил, и когато го видя, ще го убия.

Айлийн почувства болезнено пробождаване при тези думи. Преди тя също мразеше Калев, но сега това чувство беше отстъпило пред желанието.

— Мислеше ли, че ще се отдръпна от теб заради това, което ти се е случило? — попита Габриел и я прегърна.

— Да... — прошепна тя до рамото му.

— Ти си ми като сестра. Обичам те и ще те обичам каквото и да става.

— Габриел... — Притисна се силно към него. — Благодаря на Господ, че сте до мен.

Дана наблюдаваше сцената и се усмихваше съпричастно. Несъмнено тяхното приятелство можеше да се справи с всичко.

— И ти, тъмнокоске — намръщи се Габриел на Дана. — Може да приличаш на Меган Фокс, но съм ти много ядосан. Никога повече недей да проникваш в главата ми.

Дана се усмихна примирено и повдигна вежда.

Габриел и Рут разглеждаха книга за скандинавска митология от библиотеката на Дана и той ѝ разясняваше родословното дърво на боговете. Дана и Айлийн разговаряха в един ъгъл.

— Как мога да затворя съзнанието си за проникване? — попита Айлийн.

Дана я погледна крадешком и направи гримаса.

— Скарала си се с брат ми, нали?

— Трябва да се науча да се пазя, не е само защото съм се скарала с него.

— Значи сте се скарали — заключи Дана и се усмихна с разбиране. — Брат ми не знае как да се отнася с жените.

— Нима? — измърмори Айлийн саркастично.

— Той не е лош, нито жесток, Айлийн. Мисля, че е също толкова уплашен, колкото си и ти. Сега сте зависими един от друг.

— Не виждам защо. — Тя скръсти ръце, докато наблюдаваше Рут и Габриел. — Зависимостта от кръвта не е задължително да бъде

свързана с отдаването на сърцето или тялото — добави, като се опита да убеди сама себе си.

Дана отвори уста учудено.

— Каза ли това на Кaleb? — попита я ужасена.

— Да, казах му го. — Айлийн размаха ръце. — Какво има? Ти също ли смяташ, че е нещо „задължително“?

— Той е твоята сродна душа, твоят *cáraid*. Само на него можеш да отдадеш пълноценно душата и сърцето си. В името на Один, не можеш да кажеш това на един ванир, Айлийн.

— Защо?

— Ако откажеш интимно общуване с него, ще умре от мъка. Ако не може да споделя всичко с теб, с твоето съзнание, с твоята душа, с твоето сърце и с твоето тяло, ще го убиеш от скръб. Боговете са ни създали такива, страстни и зависими. Няма лек за това. Ох... — въздъхна и сложи ръка на челото си, — не искам да си представя каква болка изпитва горкият.

— Болка? — изръмжа Айлийн. — Болезнено е да се събудиш един ден, след като са те били и изнасилили, и да откриеш, че вече не си човешко същество. Болезнено е да разбереш, че семейството ти не е било истинското ти семейство, и изведнъж да бъдеш лишен от твоята сигурност, от свободата като човек, защото един мъж има такава власт над теб, че не можеш дори да дишаш, ако не е наблизо. — Очите й се изпълниха със сълзи. — Болезнено е да откриеш, че този мъж не те разбира и... че освен това те презира и ти се подиграва, пренебрегва те точно след като сте правили любов. — Обърна се, за да не видят приятелите й, че плаче. — И не ти разказва всичко, което знае, и може да прикрива в съзнанието си важна за теб информация. И то нарочно. — Трепереше от гняв.

Дана я прегърна.

— Така ли е постъпил? — прошепна над главата й. Айлийн потвърди, докато преглъщаше сълзите си. — Какъв глупак е... уплашен е, Айлийн. Не го вземай навътре.

— Аз... му казах, че искам да проверя дали той е истинската ми половинка.

Дана потрепери. Най-голямото унижение, на което можеше да бъде подложен един воин ванир, беше явното отхвърляне от неговата *cáraid*. Кaleb беше много горд и изгаряше от копнеж по Айлийн. Дана

отлично знаеше колко зле се чувства брат й. Като остави назад болезнените спомени, тя се зае да успокои момичето, което беше прегърнала.

— И тогава разбрах, че отново го желая, по-силно от преди... и си дадох сметка, че най-вероятно ме е страх от силната енергия, която чувствам между нас, и че може да съм се объркала. Реших да му се отдам отново, намекнах му, че просто съм объркана... и той... тогава той... той ми каза, че вероятно съм права. Вероятно не съм неговата *cáraid*, защото не съм достатъчно истинска жена... Обвини ме, че съм...

— Какво?

— Обвини ме, че съм... Както и да е — въздъхна тъжно, — думата е отвратителна.

— Да, по-добре не ми я казвай. — Дана можеше да си представи как я беше нарекъл Калев. Когато чувстваше, че се отнасят зле с него, той можеше да бъде много язвителен. — Айлийн... — Отдръпна я назад, за да избърше лицето й.

— Не, Дана, ти не разбираш. — Тя отмести ръцете й. — Омръзна ми да плача. Омръзна ми. От седемнайсет години животът ми е болезнен и тъжен, защото онзи, когото мислех за свой баща, не ме обичаше. Живеех под неговия поглед, без да мога да се движа спокойно, защото той ме следеше навсякъде, като сянка. Много време се чувствах виновна за смъртта на майка, която не е съществувала. Бяха ме излъгали и допреди няколко дни не помнех дори коя съм. И точно когато започвам да свиквам с мисълта, че съм различна, Калев показва, че ме иска по същия обсебващ начин, или още по-силно. Как няма да съм ужасена? — Разтвори ръце. — Напоследък имам спомени за родителите ми, за това как са се държали с мен...

— Имаш спомени за Тор?

— Да. Припомням си, чувствам отново колко много съм ги обичала. Изведнъж съзнанието ми и тялото ми се връщат към тези чувства, приспани от години. Усещам тяхната обич в гърдите си, сякаш е било вчера, и всеки път, когато затворя очи и се концентрирам, отново ги виждам ясно. За сърцето ми, за душата ми, сякаш още са тук. Но ги няма — процеди през зъби. — Изтръгнаха ги от живота ми. И единственият, който знае какво са направили с тях, е Калев. — Сви рамене. Беше потисната и много огорчена от него. — И не ме допусна

до тази информация, Дана. Аз се открих пред него, безрезервно, а той си позволява лукса да скрива неща от мен.

— Но, Айлийн...

— Не — спря я и вдигна ръка. — Искам да се науча да се пазя от него. Ако той може да прави това спрямо мен, аз също искам да го правя спрямо него. Искам да престана да страдам и затова имам нужда да контролирам способностите си.

— Искаш от мен да ви съсипя, Айлийн. Вие сте двойка. Знаеш ли, много е болезнено да не сте открити един към друг. Не можеш да го разбереш, все още си много млада, бебе, паленце. Ако той те е белязал и ти си откликнала, ще имате толкова силна нужда един от друг, че ако не бъдете заедно, ще полудеете. Не искам от мен да ти помогна да си навредите, моля те. Не искам това от мен.

— Каза, че ще бъдеш моя приятелка. — Дана потвърди засрамена. — Това правят приятелките една за друга. И те моля да ми помогнеш да поема отново юздите на живота си, да бъда силна и да не се огъвам пред нищо и никого. Ти си жена. Жените трябва да се подкрепяме.

Дана отмести поглед. Тя нямаше приятелки, истински приятелки. Брат й, Мену и Каал толкова я пазеха и беше толкова ценна за мъжете в клана, че я бяха лишили от много неща, като например от това да създава приятелства.

В рамките на клана Дана беше уважавана и обожавана от всички. С нея беше свързано старинно пророчество, което я посочваше като надеждата за Деня на вратата. Денят, в който щеше да се отвори вратата в пространството, която щеше да свърже светове. Тя щеше да бъде гербът, който нямаше да позволи на злото да проникне. Дотогава щеше да бъде пазена където и да отидеше. Никой не знаеше със сигурност кога ще настъпи този ден. Единственото важно нещо беше тя да е в безопасност.

Чувстваше Айлийн близка. Заради онова, което беше преживяла, заради това, което й се случваше в момента. Дана познаваше отлично болката на *cáraid*. Преглътна и изтласка спомените и раните, които още зееха отворени.

Айлийн я гледаше с невероятните си очи, изпълнени с надежда, и нещо се пробуди в Дана — нещо, подобно на преданост. Въздъхна и се предаде на тези умоляващи лилави очи.

— Добре.

Айлийн се усмихна и я прегърна силно.

— Благодаря ти.

— Не е толкова трудно, колкото си мислиш — каза Дана. — Само трябва да го пожелаеш. Казах ти, че съзнанието се подчинява на определени шаблони. Представи си бетонна стена. Колкото по-твърд е материалът, толкова по-трудно ще бъде да проникнат в теб. Съвсем просто е.

— И така трябва да действам за всичко? Това ли е? — попита Айлийн колебливо.

— Да — отвърна Дана. — Когато искаш да преместиш нещо, представи си, че този предмет вече се движи и се насочва накъдето искаш. Искаш да говориш с животните? Представи си, че си едно от тях, и им говори. Тичай и скачай, както искаш. Ще стигнеш толкова високо, колкото ти трябва, и толкова бързо, колкото си представиш. Не е трудно, защото е заложено в генетичния ни код, това са нашите дарби. Когато възпитават децата си, ванирите трябва да ги обучат на всички морални норми, за да не злоупотребяват със своите способности и да не преминават в друга крайност. Но ти нямаш нужда от тези напътствия.

— Възможно ли е хора като Габриел и Рут също да имат дарби, свързани с мисълта, като вас? — попита Айлийн.

— Да, разбира се. Само че те трябва да положат много повече усилия, да се подготвят сериозно и да повярват, че това може да се случи. Проблемът при хората е, че в продължение на хиляди години са ви карали да мислите, че не можете развиете потенциала на своето съзнание. Че сте просто устроени, гладки като дъска. Оформили са съзнанието ви, мозъка ви, уменията да променят физиката си, генетичния ви код, да променят себе си и да се превръщат в мощно оръжие. Но са ви научили да не вярвате в себе си.

Айлийн се съгласи замислено. Когато беше човешко същество, не мислеше, че е възможно нищо от това, което преживяваше в този момент, и все пак то се случваше. Колко от това, на което я бяха учили, беше истина? Обществото, религията, образованието... не споменаваха нищо за психичния потенциал на хората. Като педагог трябваше да помисли върху това.

Значи беше лесно? Щеше да покаже на Калевб някои неща, например че е господарка на живота си и има право да избира.

Ако можеше да направи всичко това, можеше да се престраши и да направи други неща. Например да търси Самаел през деня. Тя беше добър следотърсач. Знаеше го. Баща ѝ Тор е бил такъв. Носеше това в кръвта си. И ако Самаел беше успял да намери Тор, защото са били братя, тя също можеше да открие Самаел, защото, въпреки че ѝ беше противно, той беше неин чичо.

Нещо премина през съзнанието ѝ. Нещо опасно, което накара стомахът ѝ да се свие и сърцето ѝ да бие по-бързо.

— Айлийн, бягай.

Вик на болка отекна в помещението. Гласът на Ноа.

— Какво беше това? — попита Габриел, хвана Рут за ръка и изтича при тях.

— Дана — каза Айлийн, — в градината има върколаци. — Приблужи се до прозореца.

Ноа и Адам лежаха на земята, а някакви огромни върколаци ги ритяха.

Стъклото на прозореца се пръсна, а Айлийн се спусна към Дана със свръхчовешка бързина и я прикри от слънчевите лъчи.

— Проклятие! — извика Дана.

— Не мърдай! — Прегърна я силно. — Габриел, донеси ми черния чаршаф, за да я завия. Откъде знаят, че сме тук?

— Нямам представа — отвърна Дана и зарови глава в рамото ѝ. — Не позволявай да ме огрее слънцето, моля те. Не мога да използвам способностите си при директна слънчева светлина.

— Спокойно — прошепна Айлийн и погледна небето. Никога не беше виждала толкова безоблачен ден. — По дяволите!

— Какво ще правим? — попита Рут в истерия.

Върколците разбиваха входната врата. Някои от тях се изкачваха по стената на къщата с невероятни скокове. Идваха към тях.

— Колко са? — попита Дана.

— Седем.

— Седем? — извика Габриел. — Ще умрем, по дяволите...

— Не — отсече Айлийн. — Вие двамата прикривайте Дана.

Габриел и Рут завиха Дана с чаршафа и я покриха с телата си.

— Какво ще правиш, Айлийн?

Айлийн се обърна към първия върколак, който стоеше на четири крака и я гледаше от прозореца. Косата му беше черна, лицето — разкривено, очите — червени, а зъбите — остри и жълти. Тя взе ножа на баща си и зае защитна позиция.

Помисли си за Калев. За неговото така дълбоко вкоренено чувство за отговорност и дълг. Ако нещо се случеше със сестра му, той нямаше да го понесе. Щеше да обвини себе си за всичко, но тя нямаше да позволи това. Калев страдаше повече от две хиляди години за нещо, което не бе могъл да предотврати. Не искаше той да страда отново, защото от неговото страдание я болеше. Болеше я, защото го... обичаше.

„Как така — укори се тя. — Едва го познаваш. Появи се в живота ти преди шест дни.“

Да, но какви дни. Спомни си за един пасаж от дневника на майка си:

Влюбих се в него от първия момент, в който го видях. Беше внезапно и макар погледите ни да се срещнаха само за няколко секунди, разбрах, че той беше за мен. Сега, с моята дъщеря на ръце, признавам, че между Тор и мен е имало много трудни моменти, но онова, което почувствах в онези първи секунди, не ме беше излъгало. Любовта няма усещане за време. Когато идва, тя идва и няма значение дали познаваш този човек от пет години, или просто сте разменили един поглед. Защото любовта е нещо толкова мощно, че се изплъзва от контрола на времето, просто защото не може да бъде измерена с нищо.

— Ще се боря — отговори накрая и отново концентрира погледа си.

— Айлийн, внимавай! — извика Рут.

Върколакът скочи към нея, за да я повали, но тя се отдръпна. Когато той остана с гръб към нея, тя стисна силно ножа и го заби в тила му. След това го завъртя, за да пререже каротидната му артерия.

Върколакът падна на колене и се строполи мъртъв. Айлийн погледна окървавения нож. Беше отнела живот. Още два върколака се

показаха през прозореца и погледнаха безжизненото тяло на своя събрат.

— Курвата го е убила — каза по-грозният от двамата. Всички върколаци имаха нещастieto да са не само зли, но и грозни и смрадливи.

— Това ли е жената хибрид? Виж ти, виж ти... Значи е тук — каза по-едрият и прокара език по жълтите си криви зъби. — Значи ще убием с един куршум два заека. Ще вземем и двете.

И двете? Айлийн стисна още по-здраво ножа на Тор. Тогава си спомни за баща си, как тренираше с ножа през нощта. За мускулестото му мургаво тяло, за движенията на пантера. Няколко стъпки напред, подскок във въздуха. Бързи удари.

— Винаги бързи и точни удари, слънчице — казваше баща ѝ, докато тя го гледаше замислено. — Помни, жизнените точки. Промушвай в тях. Между веждите, врата, подмишниците, слабините, глезените и слънчевия сплит. Забий ножа в едно от тези места. Изродите на Локи, поне върколаците, умират, ако знаеш къде да ги раниш. Не са толкова силни като нас.

— Но трябва да се приближа много, за да направя това — беше казала тя и протегна ръце, за да я вземе.

— Ти можеш. Бърза си колкото мен, дори повече. — Целуна я по бузата и се усмихна. — Защото майка ти тича като вълчица.

Айлийн се върна от спомена с блестящи от емоция очи.

Върколаците я наобиколиха. Един се нахвърли върху нея в гръб, но тя се наведе и той падна. Тя се извърна светкавично и заби ножа в слънчевия сплит на чудовището. То умря на мига.

Другият върколак я изрита в лицето и Айлийн падна по гръб. Започна да вижда размазано и убийствена болка премина през бузата и устната ѝ. Почувства металния вкус на собствената си кръв.

Върколакът я възседна и сграбчи ножа на Тор.

— Значи ти харесва грубата игра, а? — измърмори и вдигна ножа, за да го забие в нея.

Айлийн отдръпна главата си навреме и ножът се заби в пода до лицето ѝ. Хвана върколака за китките, вдигна крака, постави колене около врата му и го бутна назад, като го обездвижи. Взе ножа и го заби в тестисите му. Кръвта потече и той закрещя.

Влязоха още четири върколака.

Първият погледна кръвта на пода и с тревога разбра, че е само от неговите събрата.

Рут и Габриел не искаха да гледат повече. Прегърнаха се, като прикриваха Дана, и заплакаха. Щяха да умрат.

Айлийн почувства, че ръцете ѝ горят, сърбят. Усети силно напрежение в челото и изведнъж разбра какво трябва да направи.

Погледна ножа, който беше забит в слабините на върколака, и със силата на мисълта си го накара да излети и да се забие между веждите на четвъртия върколак. Изтича към него. Като докато подскачаше, за да изрита в лицето друг, изтръгна ножа от черепа на мъртвия и го хвърли към сърцето на трети. Накара ножа да се завърти, за да е по-болезнено. Онзи, когото беше изритала, я хвана откъм гърба, ухапа я по рамото и отвори дълбока рана.

Айлийн изкрещя от болка.

— Вкусна си — прошепна той.

Тя изръмжа от гняв и безпомощност, огледа стаята и забеляза стъклата от прозореца, пръснати по земята.

Острите назъбени стъкла полетяха, забиха се в слепоочията на върколака, който я беше ухапал, и го убиха на място.

— Какво става? — викаше Дана ужасена.

Рут и Габриел нямаха думи да опишат какво правеше Айлийн. Беше невероятно.

Айлийн въздъхна тежко и избърса сълзите от болка в очите си. Обърна се бавно към последния върколак, който я гледаше уплашено.

— По дяволите... Много си силна, кучко.

Айлийн не откъсваше очи от него. Стъклата от пода се размърдаха и се издигнаха във въздуха зад нея. Приличаше на сцена от „Матрицата“.

Върколакът погледна тримата, които лежаха сгусени на пода. Хвърли се върху тях и сграбчи черния чаршаф, за да отвие тялото на Дана.

— Ще изгориш жива, курво — изкрещя той.

В този миг всички стъкла се забиха в него.

Всичко беше приключило. Айлийн изведнъж се почувства слаба. Тръгна към приятелите си, като се олюляваше, и коленичи до тях.

— Добре ли сте?

— Боже! — въздъхна Рут, треперейки. — Айлийн...
невероятно... беше...

— Добре ли си? — попита Дана.

Айлийн погледна прозореца, откъдето проникваше слънчева светлина.

— Стойте тук. Трябва да се преместим някъде в къщата, където няма слънце. Ще огледам.

— Заведете ме в подземията — предложи Дана.

— Не, Айлийн. Недей да ходиш никъде, може да е опасно — каза Габриел.

— Не вдигай чаршафа, Габриел — каза Айлийн. — Дана може да пострада. Идвам веднага.

Инстинктите ѝ говореха, че в къщата вече няма върколаци. Шестото ѝ чувство се оказа твърде точен радар, за да не му се довери.

Излезе от стаята. Цялата къща беше огряна от слънце. Затъмнените стъкла бяха счупени и вече нищо не пречеше на светлината да проникне в сградата.

Излезе в градината. Ноа и Адам лежаха по гръб, с отворени очи. Нещо като стрели бяха забити в гърлата им. Да. Беше виждала това и преди, в дома на Калев. Средство за парализиране. Но те бяха в съзнание.

— Айлийн? В името на Един... — изръмжа Ноа, като я видя. — Ранили са те.

— Повярвай ми, аз ги нараних повече.

— Къде са? — попита Адам дрезгаво.

— Върколаците са мъртви. — Изтръгна стрелите от гърлата на берсерките. — Останалите са в стаята. Дана не може да излезе оттам. Покрита е с черен чаршаф, но ако слънцето продължава да припича така, скоро ще започне да се чувства зле. Огрява цялата стая. Трябва да я отведем на друго място.

— Не можем да помръднем — каза Ноа.

— Знам — отвърна тя загрижено. — Трябваше да взема някоя от торбичките, които е подготвил Мену. Ще се обадя на дядо да дойде и да донесе антидот за вас.

Влезе в джипа и взе телефона от чантата си.

— Айлийн, притесних се за теб — каза Ас веднага щом вдигна. — Калев беше много неспокоен и казваше, че нещо не е наред. Звънях

ви няколко пъти, но никой не вдигаше телефона си. Канехме се да вземем колата...

— Дядо, чуй ме — нареди Айлийн с тон, какъвто при други обстоятелства никога не би се осмелила да използва спрямо него. — Нападнаха ни.

Почувства как Ас остана без дъх.

— Какво? Калев, почакай.

— Добре сме — поясни Айлийн, преди Ас да полудее. — Ноа и Адам бяха улучени от онези гадости с парализираща отрова. Дана е покрита с черен чаршаф. Изпочупиха всички прозорци на дома ѝ и сега ще я заведе в мазето. Трябва да дойдете, за да вземете Ноа и Адам. Те не могат да се движат, а отровата ще се разнесе твърде бавно, ако не се атакува.

— Идвам веднага. Ти добре ли си, мила?

— Бързо, дядо. Бяха дошли за някого и ще се върнат.

Затвори телефона.

Изведнъж почувства, че главата ѝ ще се пръсне. Хвана я с ръце и стисна силно очи.

Стена. Стена. Трябваше да бъде стена.

Външната сила обаче не изчезваше. Искаше да преодолее защитата ѝ, агресивно и неумолимо. Айлийн се разтрепери. Нямахше съмнение. Калев искаше да влезе в контакт с нея. Беше уплашен. Ужасен. Но тя нямаше да се остави да бъде сломена. Този път не.

Сама унищожи седем върколака. Чувстваше се могъща, силна и... тежко ранена. Рамото ѝ пареше, а болката се изкачваше към врата ѝ. Устната ѝ беше сцепена, пулсираше и беше подута. Бузата ѝ беше разкъсана. Защо не нарастваше? Кръвта. Имаше нужда от кръвта на Калев.

Калев можеше да запали Троя, ако иска, но нямаше да проникне в главата ѝ. Никога вече, без тя да му разреши.

— Опитайте се да издържите още малко — каза тя и се наведе, за да им стисне ръцете. — Отивам при Дана и останалите. Трябва да ги скрия.

— Ти също трябва да се скриеш — укори я Адам.

— Да — отвърна тя изтощена. — След като дядо ви отведе и всички сме по-спокойни.

Отново влезе в къщата. Върна се при приятелите си и им помогна да се изправят.

Чу се мелодия на мобилен телефон. Айлийн започна да търси опипом сред телата на върколаците. Бръкна в едни дънки и извади посребрена нokia.

Личен номер.

Тя вдигна и от другата страна се чу глас:

— Чаках да ми се обадиш, тъпако. Хвана ли сестрата?

Айлийн пребледня. Изтича при Габриел, пусна телефона на говорител и зачака гласът да заговори отново.

— Там ли си, глупако?

Айлийн кимна и накара Габриел да се престори, че е върколакът.

— Да.

— Хвана ли момичето?

— Да.

— Надявам се, че не си я наранил много. Шефът иска жената хибрид и сестрата ще бъде добра разменна монета. Ако я върнем в лошо състояние...

— Добре.

— Тогава ще се видим довечера в „Айви“. Доведи ми я и не забравяй да я дрогираш. Жената ванир е много силна и е важна за шефа. В девет. Не закъснявай.

— Да.

— А... забравих. Облечи се прилично, помни, че ще има влиятелни хора, от висшето общество. Не искаме дрипльовци.

Мъжът затвори.

Айлийн прибра мобилния телефон. Ръцете ѝ трепереха. Познаваше този глас. Беше Виктор.

— Какво беше това? — попита Дана.

— Току-що си уредихме среща с шефовете тази вечер — отвърна Айлийн решително. — Да тръгваме.

Тримата бяха покрити с чаршафа и се оставиха на Айлийн да ги води.

— Внимателно с това стъпало... така... още едно... много добре, вдясно... дясно, Рут, не ляво... така...

— Не ме настъпвай, Габриел — каза Рут, гласът ѝ още трепереше.

— По дяволите, нищо не виждам — отвърна той.

— Дана? — попита Айлийн. — Добре ли си?

— Ще бъда добре, когато се скрия от слънчевата топлина и кожата ми престане да се изпотява. Обезводнявам се.

Стигнаха до вратата, която водеше към подземните коридори.

Айлийн покри ръката на Дана със своята, за да не може нито един слънчев лъч да докосне влажната ѝ фина кожа. Постави дланта ѝ върху системата за идентифициране и междинната врата се отвори.

— Дом, сладък дом... — прошепна Дана.

Само факли осветяваха каменния коридор. Дана махна чаршафа и погледна Айлийн с огромните си зачервени очи.

— О, Господи, Айлийн... — Приблужи се до нея загрижено и хвана внимателно брадичката ѝ. — Боли ли те? Рамото ти е разкъсано.

Айлийн погледна грозната рана и се намръщи.

— Брат ми трябва да ти помогне.

— Не! — И дума не можеше да става. Беше горда от това, което беше направила, без ничия помощ. Не искаше да се почувства отново уязвима с ванира, който нямаше доверие в нея, не беше открит с нея, не я разбираше. Не беше склонна да говори с него.

— Айлийн... — прошепна Дана.

— Това, което направи там горе, сама... — каза замислено Габриел. — Беше... ами... нямам думи. Беше Лара Крофт^[2], обладана от момичето от „Екзорсистът“^[3]. Беше като комикс в действие.

Отвън се чу шум от спиращи коли.

— Дядо ми дойде — каза Айлийн леко потисната. — Стойте тук.

Като излезе в градината, видя как Ас поставя инжекции на Адам и Ноа. Като я забеляза, той веднага се изправи.

— Но... какво са ти сторили? — Хвана я за здравето рамо и силно я прегърна.

— Ще се оправя — каза тя до гърдите му.

Разказа му какво се беше случило. Кожата на Ас настръхна. Може би Калев беше прав, че трябва да я затворят и пазят, докато целият кошмар отmine.

— Айлийн, носиш във вените си кръв на воин. Ти си много силна. Това означава ли, че вече си се научила да използваш способностите си?

— Уча се. — Откъсна се от прегръдката му. — Но трябваше да се справя сама.

— Страхувам се за теб. Не искам да те виждам замесена в никакви битки.

— Не мислиш ли, че е неизбежно, дядо? Не мислиш ли, че ще е по-добре да мога да си служа с дарбите си на сто процента и да съм подготвена за дни като този?

— Айлийн... — Той отново я прегърна. — Постъпихме зле. С Калев решихме, че е по-добре да те пазим. Никакви битки, никакви удари. Жените берсерки и ванири са защитавани и обожавани. Не са създадени за битки.

— По дяволите, дядо! Вече видя, че не е така. Разсъждавате старомодно.

— Не ми говори с този тон, момиченце.

— Не ми казвай какво да правя.

Беше много ядосана. Адреналинът продължаваше да бушува във вените ѝ.

— Именно заради това поведение броят на берсерките и ванирите намалява — каза му тя. — Ако бяхте подготвяли жените по същия начин, както мъжете, нищо подобно нямаше да се случи. Ние сме ловки, пъргави и смъртоносни. Може да не умеем да нанасяме мощни удари като вас, но сме силни. И безстрашни. Половината от вас са жени. Ако разчитате повече на нашата помощ, ще бъдете двойно по-силни. Можем да ви подкрепим.

— Ти си различна. Ти наистина си могъща, Айлийн. Почти нямаш слаби места. Притежаваш силата и способностите на ванир, както и инстинктите и бързината на берсерк. Не си наследила недостатъците на едната и другата раса, но това не означава, че всички жени са като теб. Наложило се е да предпазиш Дана от слънчевата светлина. Забелязала си, тя има голям недостатък. Уверявам те, че ако не беше хибрид, а обикновена жена берсерк, може би сега нямаше да си жива, защото нашите жени са силни, но не толкова, че да се справят със седем върколака едновременно.

— При всички положения мисля, че трябва да ги подготвите. Има нещо, което не върви добре във вашите общности, дядо, и бих искала да ви помогна. И освен това аз имам своите слабости — добави тя.

Един мъж — висок, брюнет, с най-зелените очи на земята. Мъж, който тъкмо пристигаше със своето порше.

Айлийн преглътна. Стъклата на джипа бяха тъмни, но тя знаеше, че Калев е впил поглед в нея. Лилавите ѝ очи блеснаха гневно. Беше му толкова ядосана, че ѝ се доплака.

Калев я гледаше и трепереше от гняв. Щеше да избие всички. Бяха наранили неговата *cáraid* и нямаше да им прости. Стисна зъби, като видя, че са сцелили устната ѝ. Бузата ѝ беше раздрана, а на рамото ѝ зееше рана от ухапване.

Да. Щеше да избие всички.

— Отиди да поговориш с него — предложи ѝ Ас. — Никога не съм виждал по-притеснен мъж.

Нещо се преобърна в нея при тези думи, реши да мисли практично.

— Аз съм неговата храна — отвърна студено. — Как няма да е притеснен?

Калев се намръщи, като чу тези думи. Той можеше да я чуе. Нима забравяше това? Или го знаеше и затова го каза?

Взе телефона си и я набра.

Айлийн вдигна, без да откъсва поглед от поршето.

— Влизай в колата — нареди грубо Калев.

— Какво има, Калев? — отвърна тя иронично. — Не можеш ли да говориш с мен чрез телепатия?

— Ти не ми позволяваш — изръмжа той. — Кой ти показва как да се предпазваш? Влизай в колата, Айлийн.

— Не. И не ми говори така. — Почувства как сълзите се събират и образуват буца в гърлото ѝ. Не смяташе ли да ѝ благодари, задето беше спасила сестра му? Нямаше ли да ѝ каже, че се е притеснявал за нея? Не възнамеряваше ли да се извини за онова, което ѝ беше казал в стаята? Или че не ѝ беше показал видеозаписите с родителите ѝ, които беше открил?

— Не ме карай да се ядосвам, Айлийн.

— Не ме е страх от теб.

— Би трябвало. Много съм ти сърдит.

— Ако се надяваш да чуеш, че съжалявам, ще има да почакаш. Мену приготви ли дозата? — попита тя. — Започвам да огладнявам.

— Не.

— Не? — Наистина беше гладна, за него, и то не само за кръвта му, а за неговото тяло и за още нещо, което беше по-трудно да признае. За неговото... сърце.

— Ако си гладна, знаеш какво трябва да направиш, малката — каза ѝ нежно.

— Да ухапя нечия шия? — вдигна вежди. Знаеше, че наранява гордостта му.

— Айлийн, престани да ме нервираш и ела тук — извика той ядосано, като си представи как тя пие от друг мъж. — Ранена си и имаш нужда от мен.

— Нямам нужда от теб. Не искам. Ти излез.

По линията настана мълчание.

— Какво има, Калев? Не можеш ли да излезеш? — Усмихна се злобно, почувства се силна и продължи: — Днес е твърде слънчево, нали? Може да не съм твоята *cáraid*, но и чудовище като теб не може да бъде моята половинка. Моята половинка — повтори със същия язвителен тон, с който той ѝ беше говорил в стаята — не може да ме лиши от слънчевата светлина, а за съжаление, Калев, това е едно от нещата, които искаш да ми отнемеш, без да дадеш нищо в замяна. Само отнемаш, никога не даваш. Изискваш, никога не молиш. Дори днес не успя да ме защитиш... Не е възможно да си моята половинка, не е възможно да имам нужда от някой като теб.

Изведнъж почувства хлад в сърцето. Не се гордееше с думите си, но не успя да ги избегне. Чувстваше такъв гняв към него, изпитваше толкова силна потребност да го нарани. Беше ли се почувствал зле Калев, когато ѝ каза онези ужасни неща, след като бяха правили любов? Тя наистина се чувстваше ужасно, след като му наговори всичко това.

Ас се раздвижи неспокойно. Айлийн имаше характера на Хаде. Някои мъже приемаха това за секси, но той в никакъв случай не би искал да бъде на мястото на Калев. След като беше забелязал притеснението в очите на гордия ванир, можеше да се закълне, че е влюбен във внучката му повече, отколкото би искал.

Калев беше пребледнял в колата и беше благодарен, че стъклата са затъмнени.

Процеди проклетие през зъби, запали и потегли назад.

— До довечера — сбогува се той сурово.

Айлийн гледаше как колата се отдалечава и в гърлото ѝ се образуваше буца. Искаше да изтича след него и да му каже да остане. Искаше да изтича след него, да го удрия и да го хвърли на вълците. В нея имаше цял свят от противоречия, но най-лошото от всичко беше, че си даваше сметка, че има чувства към него и това я поставя в подчинена позиция. Калевб имаше власт да я наранява и тя не можеше да допусне това. Щеше да атакува първа.

Ас вдигна Ноа и Адам и ги натовари като чували с картофи.

— Какво ще правиш, мила? — попита той след това.

Рут и Габриел изтичаха при нея.

— Мену отвлече Дана от подземиято — пошепна задъхано Рут. — Вдигна я на ръце и я отведе. Беше истинско зрелище. Не знам защо Дана така се бореше с него.

— Горкият, беше много уплашен за нея — поясни Габриел. — Каза ни да дойдем при теб и да отидем да почиваме. Дана ще бъде в дома на Калевб.

Айлийн кимна и погледна Ас.

— Отивам си вкъщи.

— В такъв случай ще изпратя с теб караул от берсерки, за да наблюдават района. Аз ще отида с тях.

— Благодаря, дядо, но не трябва да се грижиш толкова за мен. Видя, че мога да решавам проблемите си сама.

— Днес спечели — отвърна той строго. — Утре... не се знае. Няма да излизаш оттам, докато всичко това не приключи. В дома ти ще бъдеш на най-сигурно място.

— Тази вечер ще отида в „Айви“, дядо, независимо дали искате, или не. Можеш да ме затвориш където решиш — предизвика го тя. — Ще намеря начин да се измъкна.

— Няма да го направиш, Айлийн.

— Разбира се, че ще го направя. Не можеш да ме контролираш, твърде дълго бях затворена.

— Не разбираш ли? Притесняваме се за теб.

— Голям човек съм. Макар че ти и Калевб упорито ми противоречите. Няма да се крия от никого. Разбираш ли? Аз съм господарка на живота си и единственият съдник на моите решения.

Ас не можеше да отрече това. Внучката му наистина беше борбена. Воин.

— Айлийн. — Хвана я за раменете. — Тази нощ ще бъде много опасна. Виктор и Микаил ще бъдат там. Мислиш ли, че ще са придружени само от хора? Със сигурност с тях ще има върколаци и вампири. Ще има битка.

— Вече участвах в една.

— Да, но този път ще се опитат да те заловят. Ти сама ми каза, че са искали да хванат Дана, за да направят размяна. Да я разменят за теб. Не са предполагали, че и ти ще си тук с нея, и още по-малко, че слънчевите лъчи не могат да те наранят.

— Не са предполагали и че съм толкова силна — каза гордо тя.

— Да, не са предполагали, че си толкова силна — усмихна се дядо й. — Но ти си имала предимството на изненадата. Ако отидеш в ресторанта, ще се втурнат да те преследват. Тази вечер ние ще се опитаме да ги изненадаме. Ще хванем онези двамата и ще разберем какво целят. Трябва да стоиш настрана, защото ще ни разконцентрираш.

Айлийн стисна устни и отмести поглед в недвусмислен израз на разочарование.

— Преча ви — заключи огорчено.

— Не ни пречиш. — Хвана брадичката й и погали характерната за семейството трапчинка. — Просто си нещо изключително ценно и стана толкова важна за нас, че се страхуваме за теб и последното, което бихме искали, е нещо да ти се случи. Не сме склонни да поставяме живота ти в опасност, защото не искаме да те загубим. Обичам те. Обичам те — призна с очи, пълни с нежност и искреност. — Не искам нещо да се случи с теб. Разбираш ли?

Айлийн се развълнува и почувства отново познатата буца в гърлото.

— Моля те, недей да бъркаш нашата закрила със затвор — помоли я той.

— Не правя това, дядо — прошепна тя съкрушено. — Но се чувствам извън всичко важно, извън всичко ваше. Бих искала да имате по-голямо доверие в мен, да ми позволите да участвам. Изпитвам нужда да си отмъстя за всичко, което са ми сторили... — Сълзите не й позволиха да продължи.

Лицето на Ас изразяваше болка.

— Айлийн, остави ни тази нощ — каза той решително. — И след това ще говоря с Калев, за да те включи в караулите.

Айлийн побесня, когато разбра, че дядо ѝ беше отстъпил част от властта си над нея на Калев. Сякаш всички бяха приели, че тя принадлежи на ванира и никой друг няма право да взема решения за нея.

— Защо трябва да го питаш? — изръмжа тя и избърса сълзите си.

— Защото е твоята половинка — сръза я дядо ѝ. — И защото помиряваме клановете след война, продължила повече от две хиляди години. Ако един берсерк и един ванир се борят за това кой ще се грижи за една жена хибрид, това няма да помогне за постигането на мира.

— Но аз съм твоя внучка — извика тя обидено.

— Но си и неговата жена, още от момента, в който те е белязал. — Хвана лицето ѝ с обич. — Възможно е нещата между вас да са потрудни сега. Ти го отхвърли и той е наранен.

— След това той ме отхвърли жестоко. Не ти ли е казал?

— Караница между влюбени — усмихна се той.

— Влюбени? Той не е влюбен в мен... — каза Айлийн притеснено. — Просто е зависим, защото съм всекидневното му меню.

— Съмнявам се, че едно меню ще накара очите на един ванир да заблестят така. Особено на този ванир. Въпреки че бяхте скарани, лицето му се озаряваше, когато те погледнеше. Съмнявам се, че едно меню може да накара някой мъж да се притесни така. Трябваше да го видиш, когато му казах, че са те нападнали. Пребледня и започна да кипи от гняв. Преди да се осъзнаем, вече беше тръгнал да те търси.

Айлийн си представи как Калев действа така импулсивно заради нея.

— Остави се в ръцете му — предложи ѝ Ас. — Ще се грижи за теб, както никой друг, сигурен съм. И отключи отново съзнанието си за него, Айлийн. Той щеше да долети, ако му беше казала какво се случва с теб. Помисли за своята сигурност.

Не можеше. Да се остави в ръцете му? Въпреки всичко? Не. Не и ако Калев ѝ отнемаше всичко, а не ѝ даваше нищо.

Учудена и същевременно уплашена от това откритие, тя разбра, че иска Калев също да се остави в ръцете ѝ. Да я желае с цялата си душа и да ѝ отдаде сърцето си. Имаше нужда той да я обича.

Закри лицето си с ръце и поклати глава. Не можеше да повярва. Ако тя искаше това от него, значи бе готова да му даде същото. Защото беше влюбена в него. Не можеше да бъде.

— Лошо ми е... — каза тя.

— Какво има? — попита загрижено Ас.

— Искам просто да се прибера.

[1] На келтски език означава „сестра“. — Б.пр. ↑

[2] Героиня от видеоигри и др., красива, интелигентна, атлетична и умела в бойните изкуства. — Б.пр. ↑

[3] Американски филм на ужасите. — Б.пр. ↑

20.

— Мену, остави ме на мира — изкрещя Дана на ванира, който не я пускаше да направи и една крачка, без да я последва.

— Не ми викай — отвърна той спокойно. — След това, което ни разказа, не се съмнявай — и за минута няма да се отървеш от нас.

— Калев, прекалявате. — Дана погледна брат си, който невъзмутимо наблюдаваше градината през прозореца на хола си. Отсега нататък щяха да я пазят отблизо.

— Остави ме на мира, Дана — каза нервно брат ѝ и се облегна на дивана. — Заради теб Айлийн не ми говори. Показала си ѝ как да се предпазва и...

— Моля? — сръза го изненадана сестра му. — Айлийн не иска да говори с теб, защото си грубиян, а не защото аз съм ѝ показала нещо, братле. Аз също бих се вбесила, ако моят *cáraid* е властолюбив диктатор като теб, който освен това крие неща от мен и е нетърпелив.

Калев не отговори.

Вече се беше стъмнило. Откакто се беше прибрал, не беше ставал от дивана. От часове слушаше как Дана и Мену се карат.

Мену щеше да бъде личният ѝ бодигард, а Дана не искаше той да я доближава на повече от два метра. Каал се смееше. Забавляваше се.

Мисълта на Калев обаче беше на друго място. При Айлийн.

Когато я видя в градината на Дана, права под слънцето, ранена и с разплакани очи, нещо се пропука в закоравялото му сърце.

Искаше да я утеши и да се грижи за нея. Айлийн беше показала, че е смела и истинска закрилница на своите, включително и на Дана.

Сама, без ничия помощ, се беше погрижила за сестра му, беше се борила като тигрица и бе проляла кръвта си за нея. А той не беше направил нищо, за да я подготви, дори не ѝ беше обяснил какви способности притежава. Не, никога нямаше да си прости, ако я ранят или убият в битка, без той да може да я спаси. Както се случи с баща му, с майка му и с Тор. И въпреки всичко я бяха ранили.

Не преставаше да мисли за нея. Възхищаваше ѝ се. Възхищаваше се от смелостта ѝ да се бори за справедливостта, според нейните принципи. А ако съдеше по онова, което му беше показала, принципите ѝ бяха много стойностни. За мъж като него, който командваше другите, който винаги имаше последната дума, който беше уважаван и обичан от своя клан, да срещне Айлийн беше не само плашещо, но и покоряващо. Единственото, което можеше да направи, беше да коленичи пред нея и да ѝ се подчини изцяло. Тя, с предизвикателния си характер, с ласките и приемането, което показваше, с поученията и споровете, възвръщаше у него част от човешката природа, която бавно беше изгубил през вековете. И да, беше уплашен. Уплашен, защото всички онези, към които е бил привързан и които беше обичал повече от себе си, бяха изчезнали. А въпреки цялата си сила и власт не беше успял да предотврати това.

Ако загубеше Айлийн, щеше да се побърка. Тя беше в плътта му, в кръвта му, в сърцето му. И сама беше постигнала това.

Тя беше спасила Дана. Беше смущаващо да осъзнае, че неговата половинка е рискувала живота си за някой от семейството му. Сега Айлийн беше неговото семейство. Неговият живот. Неговата спътница.

Обичаше я. Беше пристрастен към нея, не само към вкуса на кръвта ѝ, а към всичко, което беше свързано с нея. Нейната състрадателност, чувство за справедливост, вярност, чувство за хумор... нейната топлина.

Стана от дивана и отиде до прозореца. Слънцето вече се беше скрило и по небето се виждаха само искрящите цветове на прекрасния залез.

Айлийн му беше много сърдита. И имаше защо. Държа се като егоист и не беше проявил разбиране. Беше се трансформирала едва преди пет дни, беше още паленце, бебе, което се нуждаеше от много обич и грижи, а той постоянно изискваше от нея разни неща.

Това защитно поведение беше породено от страха да не я загуби. Още от мига, в който я видя и погледите им се срещнаха, макар че тогава я мислеше за враг — той я беше пожелал и искаше да бъде негова. А тя се беше изправила срещу него и го беше поставила на мястото му няколко пъти.

Сега, когато вече беше прониквал в съзнанието ѝ, когато се бяха опознали интимно, всичко в нея му харесваше. Дори, когато му беше

сърдита и ставаше истински звяр — това не само му харесваше, но го възбуждаше.

Но как да си признае всички тези неща, как да ги приеме. Не се осмеляваше да предаде контрола на никого, а още по-малко на онази, която имаше най-силна власт над него.

Можеше ли да ѝ се довери, за да ѝ се отдаде изцяло? И най-важното. Можеше ли тя да го обикне и да му има доверие?

Сигурно не, ако продължаваше да бъде манипулатор, жесток и властен. Изобщо не се учудваше, че тя не иска да е част от него. Вероятно ѝ напомняше за Микаил.

Изръмжа от безпомощност. Самаел все още не се беше появил. Микаил беше жив и по думите на Дана Виктор беше говорил по телефона с Айлийн. Преследваха неговата *cáraid*, нападаха я и освен това знаеха къде живее сестра му. А те с какво разполагаха? С нищо.

Самаел му се струваше все по-подозрителен. Предчувстваше, че тази нощ, само след два часа, всичко ще започне да се изяснява. Но каква точно беше ролята на Самаел във всичко това?

Щеше да се изясни и неговата връзка с Айлийн. Неговата връзка с тази нахалница с лилави очи, която му казваше само грозни и болезнени неща, която го вбесяваше и обезоръжаваше за секунди. След онова, което бяха планирали за „Айви“, щеше да отиде да я види.

Мария лекуваше раните на Айлийн грижовно и търпеливо. Момичето полагаше усилия да не охка и да не я плаши, но всяко убождане на иглата в рамото ѝ беше също толкова мъчително и болезнено, колкото предишното.

— Габриел и Рут заспаха. Дадох им успокоителен чай по рецепта на майка ми. Божествен е.

— Благодаря, Мария. За всичко.

— Не заслужавате това, момиченце. Приятелите ти те обичат много и мисля, че никога няма да забравят това пътуване до Лондон. Ще останете ли тук за постоянно, госпожице Айлийн?

Не знаеше. Всъщност притежаваше няколко интересни имота, които не беше разгледала. Въпреки че сега беше в опасност, Лондон не я отблъскваше. С изключение на климата, градът беше очарователен.

— Засега — отвърна и стисна зъби, за да не изкрещи от болка.

— Радвам се да го чуя. Обичам да ви виждам тук. Света Дево, мъничката ми — прошепна тя загрижено. — Баща ви се прибираше с такива рани. Понякога си мислех, че онова, което излиза да прави през нощта, явно е много важно, за да се съсипва този начин.

— Наричай ме „Айлийн“. Говори ми на „ти“, моля те. Ти... си го лекувала?

— Ами да — отвърна Мария и направи още един шев. — Макар че от помощта ми нямаше голям смисъл, защото, след като легнеш да спи един ден, раните му се затваряха като по чудо. Искам и с теб да стане така, защото явно те боли.

Айлийн стисна зъби, за да понесе последното пробождање. Не, при нея нямаше да стане така, докато Калев не я нахранеше. Баща ѝ беше оздравявал, защото все още не е познавал майка ѝ и не са били обвързани с обмяна на кръв. А тя беше. И цялото ѝ същество имаше нужда от Калев. Искаше да го хапе по цялото тяло, да пие от него, от всички места. Представи си го гол, а тя го е възседнала и вкухва от него. Почувства, че зърната на гърдите ѝ се втвърдяват. Като прокланаше през зъби, стана от стола на тоалетката и остави Мария с иглата и конеца в ръка.

— Какво има, дете? — попита жената.

— Имам нужда от душ — прошепна тя разгорещена и отметна косите от лицето си.

— Добре — съгласи се Мария и прибра медицинската аптечка. — Искаш ли да ти приготвя ваната?

— Не, искам да съм сама. Много благодаря.

— Както искаш. — Приблужи се до нея, прегърна я и целуна по бузата. — Аз ще се грижа за теб, докато той не го направи.

Айлийн потрепери в прегръдките ѝ.

— Аз съм жена, момичето ми. — Погали я по лицето. — И усещам много неща.

Айлийн отмести поглед засрамена.

— Калев има нужда от теб и ти се нуждаеш от него. Много е просто.

— Не е.

— Разбира се, че е — настоя Мария. — С истинската любов не можеш да се бориш. За нея се рискува всичко, всичко.

— Ти си необикновена жена, Мария. — Погледна я втренчено в очите и тогава почувства нещо. Била е красива и продължаваше да бъде. Черните ѝ очи изглеждаха безкрайно дълбоки и бяха магнетични. — Каква си ти, Мария? Коя си ти? Ти... знаеш неща. Не ме лъжи.

— Просто съм жена, която е приела всички реалности, които съжителстват в нашия свят. Не ме е страх от това, което си, не ме беше страх и от баща ти. Предполагам, че съм приела, че хора и други същества живеят заедно и че единственото важно, което трябва да се знае за тях, е истинската същност на сърцето им. Това не ми се струва неестествено. А на теб? — Повдигна вежди със съучастническа усмивка. — И не се интересувам какво си ти. Единственото, което ме вълнува, е да знам, че си от добрите. Аз съм — намигна ѝ.

Айлийн разбра, че Мария ще изпълнява много важна роля в нейния живот, и пожела да я има до себе си завинаги. Беше благодарна за тези думи и я прегърна нежно.

— Да, разбира се. Ти си истински подарък, Мария. Разбирам защо баща ми е имал толкова доверие в теб.

Мария се усмихна.

— Никога няма да те предам, Айлийн. Можеш да ми имаш доверие. Сега — нежно хвана брадичката ѝ — ще ти напълня ваната, ще сложим соли с плодов аромат и ще си почиваш в леглото.

— Не мога... — отвърна Айлийн. — Трябва да изляза тази вечер.

— И дума да не става. Сега веднага влизаш в джакузито, а после в леглото.

— Не разбираш. Трябва да отида в центъра на Лондон. Имам среща с...

— Нямаш среща с никого. Калев се обади. — Побутна я леко към банята и пусна водата. — Забрани ни да те пускаме да излизаш.

— Какво? — извика Айлийн ядосано. — Калев може да говори каквото си иска, но аз...

— Айлийн, недей да се противиш. Твоята сигурност е на първо място.

Брадичката на Айлийн трепереше от безпомощност. Калев си беше наумил да я контролира и явно всички му се подчиняваха.

— Но... тази вечер — прошепна тя разстроена — ще има битка... и искам да съм там.

— Успокой се, дете. — Помогна ѝ майчински да се събуе. — Нищо няма да му се случи. Много е силен.

— Не се притеснявам за него — побърза да каже Айлийн. Мария повдигна вежди недоверчиво и се усмихна.

— Горда си като баща си и голям инат, но няма да ме излъжеш. Просто си му сърдита за нещо, което ти е сторил, но знам, че го обичаш. Разбрах го още първата вечер, когато дойде. Гледаше те, сякаш си най-красивото нещо на света, а ти... Уффф... Трябваше да ви снимат.

— Грещиш.

— Не, мила, не греша. — Помогна ѝ да влезе в хидромасажната вана. — Внимавай да не се подхлъзнеш. Така, много добре. — Натисна копчето и водата забълбука. След това взе соли за баня с плодов аромат и ги изсипа във ваната.

Айлийн потрепери в горещата вода, но се излегна така, че рамото ѝ да не се потопи изцяло, и веднага се отпусна. Усети плодовия аромат. Мария прокара гъба по лицето ѝ и почисти засъхналата кръв.

— Калев изпрати тук десет мъже. Сега пазят цялата къща. Аз имам строги нареждания да се грижа за теб, докато всичко премине.

Калев ѝ нямаше доверие. Айлийн се усмихна, като си даде сметка, че започва да я опознава. Тя беше онази, която не го познаваше добре. Разочарована от това, че не може да му се опълчи, нито да го разубеди, тя изстена.

— Глупак. — Удари във водата с юмрук. — Глупак. Глупак. Аз трябваше да съм там... Тази нощ ще се бият за мен... Ще го убия — изръмжа през зъби. — Ще хвана красивото му лице и ще го смажа. Оххх! — извика примирено.

Мария я погледна, като държеше гъбата във въздуха, и избухна в смях.

— Господи, дете. Страшен характер имаш.

Айлийн се опита да се успокои, но замълча и се замисли какво ще стори на този мъж, когато го види отново. Трябваше да пие от нея и тя от него. Мислеше, че Мену ще дойде, преди да се стъмни, за да източи от кръвта ѝ и да ѝ донесе кръв от Калев. Но вече беше осем и половина вечерта, а него го нямаше. Беше облечена само с дълъг халат от жълта коприна, косата ѝ се спускаше суха и блестяща по раменете.

Със скръстени ръце наблюдаваше берсерките и ванирите, които охраняваха къщата. Ами ако Калев не дойде тази вечер да потърси нейната кръв? Ако се престрашеше да пие от друга жена?

Стисна устни при тази болезнена мисъл. Не. Нямах да понесе Калев да я доближи с аромата на друга жена.

По-притеснена, отколкото ѝ се искаше, седна мълчаливо на вътрешния перваз на прозореца, прегърна коленете си и опря чело в студеното стъкло.

Помоли се Калев да се върне здрав и никой освен нея да не може да го нахрани. Но преди всичко се молеше да има нужната сила, за да не отстъпи пред непрестанното желание, пред съкрушителната необходимост да общува с неговото съзнание. Бяха решили да не общуват помежду си като двойка. Това беше желание на Калев и по-скоро би умряла, отколкото да наруши това споразумение. Ако отстъпеше, щеше да зависи в още по-голяма степен от благоволението му. Тя беше слабата. Калев изглеждаше силният. Ако не му покажеше, че тя също може да бъде силна, беше загубена и трябваше да защитава личното си пространство от него. Иначе той щеше да го изпълни изцяло.

Дланите ѝ започваха да се изпотяват, сърцето ѝ препускаше, сякаш ще изскочи от гърдите ѝ, коремът ѝ беше свит от тъпа и мъчителна болка, която не ѝ позволяваше дори да диша.

Нуждаеше се от него. Беше зависима от него. Беше влюбена и повече не можеше да го отрича. Но трябваше да се бори с това, защото не беше препоръчително да подари сърцето си на толкова властен и доминиращ мъж.

Никога не беше отдала сърцето си на Микаил, когото смяташе за свой баща, никога не се беше борила за обичта му. Още по-малко щеше да го направи слепешком за някой, когото истински желаше, защото тогава Калев щеше да я отхвърли и да бъде нещастна.

Но този мъж беше влязъл под кожата ѝ, в душата ѝ и лека-полека завладяваше част от сърцето ѝ. Една споделена нощ с него беше достатъчна, за да се предаде на очарованието му.

Той беше довел при нея кучето и приятелите ѝ. Беше летял с нея, беше я направил богата и независима. Беше се любила с него и не преставаше да мисли за следващия път.

Чувстваше, че когато телата им бяха преплетени, Калевб оставяше всичките си бариери да паднат и се държеше като мъжа с добро сърце, мил и нежен, какъвто действително беше. Мъж, който я обичаше, желаше я и я защитаваше, като пренебрегваше собствените си нужди. И тя искаше да се срещне отново с тази негова страна.

Обаче... денят се беше развил зле и Калевб беше скрил най-важното за нея от момента на трансформацията ѝ. И я беше излъгал, че се е открил изцяло.

Но дори сега, когато се чувстваше наранена както отвън, така и отвътре, искаше да му прости и да му позволи да я утеши. Да я прегърне, да я целуне и да погали, за да я успокои. Сякаш изпитваше абстиненция, а дрогата беше Калевб.

Въздъхна разтреперана, зарови лице в коленете си и престана да се бори с него. Щеше да бъде дълга и болезнена нощ. Единствената ѝ трезва мисъл, сред цялото физическо разтърсване, което потребността ѝ да бъде със своя *cáraid* предизвикваше, беше той да се върне при нея. Единственото ѝ желание беше да не го ранят и да дойде да я потърси.

Ковънт Гардън^[1], ресторант „Айви“, 20:50 ч.

Калевб и Ас наблюдаваха през прозореца на кухнята на ресторанта. Резервираната маса още беше празна. От един час бяха тук. Зад тях на пода на кухнята лежаха келнерите и главният готвач. Спяха сладко един върху друг. Веднага след като пристигнаха, Мену им беше заповядал да затворят очи. Така щяха да разполагат с кухнята, за да наблюдават какво се случва в салона.

Първокласният ресторант посрещаше най-отбраните клиенти в града. Резервациите се правеха почти три месеца по-рано. Сред обичайните клиенти бяха известни актьори и популярни дизайнери. По масите вече имаше хора, които очакваха да бъдат обслужени. Разглеждаха менюто с голям ентузиазъм. Вратите на ресторанта се отвориха и още две двойки, мъжете видимо по-възрастни от жените, изчакаха рецепциониста, предварително хипнотизиран от Калевб, да прибере палтата им и да ги отведе до масите.

Каал застана зад Калевб и Ас и огледа ситуацията, скръстил ръце.

— Трябва да дойдат всеки момент — измърмори той.

Калевб потвърди, без да го погледне.

— Сестра ми добре ли е?

— Мену не я оставя дори за миг.

Калев стисна устни. Сестра му не трябваше да бъде излагана на никакъв риск, но въпреки това беше там. По план трябваше да присъства само за да могат върколаците да подушат аромата ѝ.

Виктор и Микаил не се бяха появили все още, но след всичко, което бяха сторили на неговата Айлийн, не мислеше, че ще може да се контролира, когато ги види.

Всички се бяха напръскали със спрейове, които заличаваха специфичните аромати, и така нямаше да могат да усетят присъствието им. Ако онези хора дойдеха, придружени от върколаци и вампири, както се очакваше, нямаше да могат да разберат, че са там. Благодарение на Мену и на предварителното проучване, което беше направил на методите, които използваха, за да ги залавят, вече знаеха, че същите тези методи могат да бъдат използвани срещу преследвачите. Всеки носеше по една черна торбичка, завързана на колана си. В нея имаше защитни средства, в случай че някое от веществата достигне до тях.

— Трябва да евакуираме ресторанта — нареди Ас. — Има много хора.

— Аз ще ги евакуирам — каза Каал и вдигна надменно вежда. — Ще ги отведе мислено до изхода на ресторанта и ще ги измъкна оттук. Но трябва да изчакаме те да влязат.

Ас погледна назад, за да се увери, че сред берсерките и ванирите цари спокойствие. По десетима от всеки клан, разделени сякаш с въображаема линия, те очакваха водачите им да издадат заповед за нападение. За берсерките — Ас. За ванирите — Калев.

Единствено разгорещената караница между Мену и Дана в дъното на помещението нарушаваше гробната тишина в кухнята.

— Не се приближавай много, Мену — изсъска Дана.

— Престани да се държиш като дете — отвърна Мену, скръсти ръце и застана пред нея. — Не се опитвай да се отдалечиш, няма да можеш да избягаш. Пазя те. Всички тук правим това. Така че опитай се да не проваляш плана.

— Нямам нужда от твоята защита. Не мога да те понасям. — Изви глава встрани.

Мену я изгледа и изкриви устни в усмивка.

— Всъщност ти харесва да се грижа за теб. — Вирна брадичка, като я подканваше да отрече думите му. — Така имаш възможност да си отмъстиш — прошепна в ухото ѝ. — Отхвърляш ме отново и отново, говориш ми грубо, обиждаш ме, отнасяш се с мен с презрение... Защото още имаш чувства към мен. Хлътнала си по мен, Дана.

Тя стисна устни и затвори очи.

— Ще ти се! Да ходя след теб, както преди... Като глупавото, наивно и инфантилно момиче, което бленуваше по теб. Помниш ли? — попита го и присви очи. — Бях глупачка. Лигите ми потичаха само като те видех и мислех, че ти... че между теб и мен... — Отново стисна устни, за да не изрече думите, които напиреха между зъбите ѝ. Въздъхна и отпусна рамене. Погледна го безразлично със зелените си очи. — За щастие това е минало. Ти се постара да ми отвориш очите.

Погледна го предизвикателно и със задоволство забеляза как един мускул на брадичката му потрепва.

— Скоро ще престана да ти досаждам — каза Мену.

Дали Дана го чу, нямаше значение за него. Отдръпна се на метър от нея.

— Тишина. — Гласът на Калев се извиси над всички, нито тих, нито прекалено силен, но ги накара да замълчат.

В ресторанта влязоха десетима мъже, бледи, с големи черни очи и много къси черни коси. Всички бяха облечени официално, в тъмни дрехи, с широки палта „Армани“ и черни лъскави обувки.

— По дяволите... — промърмори Ас. — Вампири.

— Какви са тези, които влизат след тях? — прошепна Каал, възбуден от желанието за битка.

Зад тях се появиха още двама души, елегантно облечени.

Рус младеж с очила, облечен с черен костюм и блейзър. Носеше бяла риза.

До него вървеше белокоос мъж, с тънки устни и орлов поглед. Едър и самоуверен, той огледа целия ресторант. Облизваше устни, когато очите му се спираха върху хората.

— Микаил — промърмори гневно Калев и стисна юмруци, докато костите му изпукаха.

— Греша ли, или Микаил сега има кучешки зъби? — попита Каал и вдигна вежди.

— Мену, отведи Дана — нареди Калеп. — Вампирите вече знаят, че е тук. Току-що я усетиха. — Десетимата мъже повдигаха глави, за да подушат сестра му. Да. Бяха я усетили.

Мену сграбчи Дана за китката, отвори вратата към мазето и я отведе насила.

— Каал, когато заведат тези нещастници до резервираната маса, накарай всички да излязат от ресторанта — нареди Калеп.

— Веднага, Калеп. Всъщност мога ли да те попитам нещо?

Калеп го погледна.

— Ти и Айлийн още не сте обвързани. — Погледна го съсредоточено. — Реших, че след като сте изкарали нощта заедно, вече ви се е появил *comharradh*^[2].

— Имаме проблеми — отвърна Калеп замислено.

— Имате ли нужда от съвет? Знам, че не съм най-подходящият...

— Ти си развратник, Каал. Какво разбираш от двойки? — изсмя се Калеп.

— Малко. Но разбирам от жени, всички търсят едно и също. И те уверявам, че не е само онова, което е между краката ни.

— Вече знам това. Благодаря за информацията.

— Казвам ти това, защото в очите на другите Айлийн няма белега за уникалност, следователно все още не е напълно обвързана. А тя е... как да кажа... бомба, която привлича много вниманието.

— Мислиш ли, че не знам това? — изръмжа Калеп. — Аз също нямам белег и искам да ни го поставят веднъж завинаги утре, при кладите. Не преставам да мисля за нея, дишам спокойно само когато я видя, не мога да понасям други да се доближават до нея... и... искам... имам нужда да ме приеме. Сега тя е всичко за мен.

— Значи тя ще дойде при кладите — повтори развеселен Каал. — Ще ѝ хареса.

— Надявам се.

— Любов, човече... — потупа го състрадателно по гърба, — гадна работа.

Калеп се съгласи, леко потиснат, и Каал реши да го остави на мира.

Портиерът посочи на вампирите частния салон, запазен за тях, и след като ги заведе там, се запъти към кухнята. По силата на мисловна

заповед, той взе якето си и излезе от ресторанта. Останалите клиенти го последваха и масите останаха празни.

Ресторантът потъна в тишина. Калев блъсна гневно вратите на кухнята и тръгна уверено към частния салон.

Микаил намръщено гледаше всички около себе си. Беше много гладен, твърде много, а нищо не можеше да засити стомаха му дори за пет минути. Беше отчаян.

Само човешката кръв утоляваше апетита му, но не съвсем. Пиенето ѝ го стимулираше да иска още и още. Всяка пулсираща шия, която минеше покрай него, го изкушаваше.

Прокара език по зъбите си и докосна кучешките. Всъщност не му бяха неприятни. От момента на трансформацията животът му не се беше променил съществено. Продължаваше да е все така мрачен, само дето слънчевата светлина беше смъртоносна за него, а пиенето на кръв беше единственото, което можеше да му осигури малко спокойствие в рамките на свръхестественния живот, който се разгръщаше всяка вечер пред очите му. Да, това беше новият му живот. Куцането му беше изчезнало.

Онзи, който го беше трансформирал, му беше казал, че тъй като не е трансформиран от своята половинка, няма да има конкретен човек, от когото да се храни. Гладът щеше да го принуждава да пие кръв от други шии и когато количеството нахвърлеше собственото му тегло, щеше да се превърне във вампир.

Но преди това се надяваше да открие онова магическо средство, с което да преодолее тези слабости. Затова онзи нещастник го беше трансформирал. Беше му казал, че работи твърде дълго време за него и все още не е открил онази магическа ваксина, която ще направи ванирите непобедими. Ако той самият страдаше от слабостите на тази раса, щеше да открие решение по-бързо.

Онзи, който го беше трансформирал, беше направил това, защото в противен случай щяха да го убият, а не можеха да си позволят да изгубят най-добрия учен в организацията.

— Тя е тук — прошепна Микаил и ококори очи. Телесният аромат на жената ванир беше нещо, което подлудяваше неустойимо наскоро развитите му сетива. — Къде е върколакът?

— Трябва да дойде всеки момент — отвърна Виктор и се раздвижи неспокойно. — Няколко пъти се чу шум от вратата към улицата. Сигурно идва насам.

Чуха се бързи и решителни стъпки. Всички вампири се изправиха, кучешките им зъби се удължиха, а зениците им потъмняха.

— Какво става? — попита Виктор, като разтвори широко очи и застана нащрек.

Микаил се надигна бавно от стола и постави ръце на масата.

— Това са ванири — каза един от вампирите.

— И берсерки — прошепна друг с отвращение.

Вратата изхвъркна от пантите и на прага се появи Калев, следван от Ас и Каал.

Вампирите извадиха пистолетите си и започнаха да стрелят напосоки.

Един от тях се хвърли върху Калев, но той го изрита силно в корема, извади ножа си и му преряза гърлото. Теглеше го силно за косата и отдели главата от тялото. Лицето му беше опръскано с кръвта на вампира. Веднага хвана ножа за дръжката и го хвърли към Микаил така мощно, че го заби в рамото му и го прикова към стената.

Микаил изкрещя от болка и зъбите му се удължиха.

Останалите вампири продължаваха да стрелят, а ванири и берсерки търсеха прикритие от куршумите.

Ас изкрещя и се трансформира. Мускулите му нараснаха, костите му се развиха и заприлича на гигант. Един от вампирите остана без муниции и берсеркът се хвърли с един скок към него, заби юмрук в гърдите му и изтръгна сърцето.

Микаил наблюдаваше със студен поглед случващото се, докато вадеше с мъка ножа от тялото си. Този тъмнокос ванир с пълни с омраза зелени очи го търсеше като побесняло куче. Беше учуден от животинската му сила. Само да можеше да го вземе в лабораторията си... Наложиха се да си припомни, че сега той също беше един от тях.

Маси и столове летяха и се удряха в стените на салона. Ножове хвърчаха и се забиваха в телата.

Онзи, който го беше трансформирал, му беше споменал, че ванирите и вампирите притежават силно развити умения за телекинеза. Микаил опита, но не се получи. Беше по-слаб.

Виктор изтича и се скри под единствената празна маса. Покри главата си с ръце и се сви на колене на пода.

Тогава една силна ръка го хвана за яката на ризата и го повдигна.

Виктор изгледа втренчено Калев.

— Моля те... не ме убивай... аз...

— Млъкни — отсече Калев с каменно изражение.

Погледна към Микаил, пазен от трима вампири, които все още се държаха на краката си и се опитваха да го защитят.

Каал се насочи към един от вампирите и той скочи към него като котка. Каал също се засили нагоре и двете тела се срещнаха във въздуха. По-силният ванир притисна вампира към стената и с ловко движение плъзна острието на ножа си в сърцето му.

Когато видя, че няма да се изплъзне от смъртта, Микаил бръкна в джоба на панталона си и извади стъклено цилиндърче. Разтръска го и натисна едно копче.

— Твой ред е, Микаил — каза Калев с изпълнен с омраза поглед, докато задържаше във въздуха тялото на Виктор.

Двамата останали вампири се бяха снишили, готови да го защитят.

— Значи ти си Калев... — каза Микаил.

— Кой те трансформира? — изръмжа Калев. — Трябваше да си мъртъв. Видяхме те как умираш в Барселона.

— В известен смисъл съм мъртъв, не мислиш ли? — Повдигна посребрените си вежди. — Сега съм като теб.

— Не е вярно. Пиеш човешка кръв, за да утолиш глада си. Скоро ще се превърнеш във вампир. Това ме кара да мисля, че онзи, който те е трансформирал, не е имал намерение да се обвърже в двойка с теб. Самаел ли беше?

Микаил се усмихна победоносно.

— Използвали сте собствените ми продукти, за да заличите аромата си. Но миришеш на нея. Миришеш на Ейлийн.

Калев изрева като тигър. Нямахте да позволи на това животно дори да споменава името ѝ. Айлийн беше негова.

Ас изръмжа зад него и оголи зъбите си.

— Първо, това не е нейното име. Да не си посмял да го споменаваш — изграчи Калев и пристъпи към Микаил.

Микаил поклати глава.

— Значи най-после се е трансформирала. Мислех, че никога няма да се случи — измърмори той, сякаш на себе си.

— Дрогирал си я още от дете. Не си искал да си спомни коя е — изкрещя Калев.

Микаил сви рамене с безразличие и се усмихна. Сложи си бързо слънчеви очила, натисна бързо бутона на стъкленото цилиндърче и мощна, подобна на слънчева, светлина озари целия ресторант. Тя струеше от прозорците, сякаш сградата беше фар.

Всички се прикриха с ръце, а Микаил се втурна през салона.

— Ще ти я вземем, Калев — изкрещя той. — Тя ще бъде наша и ще ѝ се наслаждаваме. Вече не съм нейният баща, но и без това никога не ми е пукало.

— Мъртъв си — изкрещя Калев. Опитва се да го хване, без да пуска Виктор. — Ще те убия.

— Микаил, не ме оставяй тук. — Виктор извади малък пистолет със стрели от колана си и простреля Калев в гърдите.

Калев почувства убождане и хвърли Виктор във въздуха. Чу се трясък. След това — тишина.

След няколко секунди светлината изчезна, но не и нейните последици. Калев беше опрял коляно на пода и разтъркваше очите си. Ас стискаше носа си и клатеше глава. Опитваше се да фокусира погледа си.

— По дяволите! — измърмори Каал. Влезе опипом в салона, като се препъваше. — Калев?

— Къде е Виктор? — прошепна Калев, който лека-полека възвръщаше зрението си.

Каал погледна към стената пред него и видя Виктор да лежи до нея със счупен крак и сгърчено от болка лице. Очилата му лежах строшени на пода.

— Мисля, че си му счупил крака, но е жив.

— Микаил избяга ли?

— Този тип е като Макгайвър^[3]. Служи си с някакви невероятни съоръжения — каза Каал и събра русата си коса в самурайски кок.

— По дяволите, не си чувствам ръцете! — Калев се опитваше да раздвижи пръстите си.

— Дай да видя — каза Каал. — Ужас, Калев. Простреляли са те. — Извади стрелата от гърдите му.

— Сложи ми от онази гадост, Каал.

— Не мисля, че е доб...

— Млъкни и ми я сложи. Айлийн има нужда от защита и аз не мога да се превърна в пън. Бързо, сложи я.

Ас се приближи до тях, зрението му се нормализираше. Каал се наведе, взе торбичката на ванира, извади малка спринцовка и я заби във врата на Калев.

— Скоро ще се възстановиш — увери го Каал.

— Куршумите са застигнали три от моите момчета — каза Ас. — Току-що си инжектираха отровата на Мену. — Помогна му да се изправи.

— По-добре ли са? — попита Калев, като разтриваше врата си.

— Ще имат нужда от много женско внимание, за да изхвърлят отровата... знаеш — измърмори леко засрамено. — Отровата много възбужда.

— Добре, Ас. — Калев не искаше да знае повече.

Каал се усмихна и каза:

— Виктор е заловен. Ще го накараме да пропее. — Потупа приятелски Калев по гърба. — Отивай да почиваш. Имаш нужда да се облекчиш. — Сподави смеха си и заяви: — С Ас ще се заемем с ресторанта и с Виктор.

Калев усети как членът му започва да пулсира и по гръбначния му стълб плъзнаха тръпки. Опита да се контролира и затвори очи.

— Не се опитвай, момче — каза Ас съчувствено. — Когато взех Ноа и Адам тази сутрин, едва успях да ги задържа в колата, за да не се нахвърлят на първата срещната жена. Никога не съм виждал мъже така да страдат за облекчение. Не дойдоха тук, защото още не им е разминало.

Калев стисна устни. Но той не искаше коя да е жена. Искаше Айлийн и никоя друга. Не беше необходимо тази отрова да проникне в кръвта му, за да я желае. Ако обаче към сексуалния глад за неговата *caraid* се прибавеше и афродизиак, смесицата ставаше взривоопасна.

— Възползвай се, Калев — засмя се Каал, хвана Виктор през раменете и го вдигна като чувал с картофи. — Имаш топличко тяло, което те очаква.

— Внимавай — заплаши го Ас, — говориш за моята внучка.

— Ще се видим по-късно — измърмори Калев и излезе от ресторанта.

— Ако оцелееш — извика весело Каал.

Калев не им отговори. Вече не ги слушаше. Единственото, за което копнееше, беше да потъне в тялото на Айлийн. Да я притежава по всички възможни начини. Да утоли глада и жаждата си по нея.

Мислеше само за това, когато полетя към облаците. Знаеше как ще реагира Айлийн, когато го види.

Въпреки че му беше сърдита, тя беше гладна и със сигурност страдаше. Но беше и наранена от всичко случило се между тях сутринта.

Той я беше отхвърлил и беше скрил от нея онова, което беше разбрал за родителите ѝ. Беше му все едно дали му се сърди, той можеше да се справи с този гняв в леглото, но преди това тя трябваше да отстъпи. Трябваше да я усмири.

Членът му набъбна още повече. Заболя го. В това състояние дори той не можеше да контролира желанието си, но трябваше да спечели Айлийн, тя трябваше да му се отдаде.

С тази мисъл в главата се приземи на горния етаж, където спеше неговата половинка, неговата спътница. Искеше единствено нея.

По-възбуден от когато и да било, той откри, че един от широките прозорци на спалнята ѝ е леко отворен.

[1] Квартал в Лондон. — Б.пр. ↑

[2] На келтски език означава „знак, белег“. — Б.пр. ↑

[3] Герой от американски приключенски екшън сериал. — Б.пр. ↑

21.

Това беше третият студен душ, който вземаше тази нощ. Отново облече жълтата си нощница пред огледалото. Рамото ѝ пулсираше, а устната ѝ беше възпалена. Но това не беше достатъчно, за да ѝ попречи да чувства вулкана, който бушуваше в нея. Вулкан от желание. Усецаше кожата си свръхчувствителна, нощницата докосваше зърната на гърдите ѝ и ги галеше като с крила на пеперуда. Гореше, а кучешките зъби я боляха.

Изобщо не беше мигнала. Мислеше за Калев всяка секунда.

Беше опитала. Пет минути седя на леглото в поза лотос и се опита да медитира, да изпразни съзнанието си, да не мисли за него. Резултатът беше унизителен. Приключи свита на кълбо. Сподаваше тихите си ридания в завивката, а тялото ѝ трепереше от студ.

Ами ако го бяха наранили? Ако беше ранен? Беше абсолютно и безвъзвратно обречена. Беше разбрала, че без него нямаше да може нито да чувства, нито да живее, нито да обича... И това я подлуди.

Ами ако не беше неговата *cáraid*? Ако той беше прав? Какво щеше да прави тогава? Трябваше ли да му се моли? Тя го желаше. Копнееше за контакт с тялото му почти толкова, колкото със съзнанието му.

Когато правиха любов, беше открила нещо обезпокоително. И тези часове на страдание ѝ бяха отворили очите.

Беше преживяла най-пълноценния и щастлив момент в живота си в прегръдките на този келт. Този момент на взаимно отдаване беше идеалната светлина, идеалната енергия, идеалната симбиоза между две души. И се молеше на Господ, ако имаше Господ там на небето, нищо да не нарани Калев и той да се върне при нея, дори само за да се нахрани.

Значеше ли това, че е влюбена? Общуването с него беше създавало силна връзка между двамата. Или поне така си мислеше тя.

Тя обаче също имаше достойнство и нямаше да му се моли за нищо. Ако той решише да поиска от нея нещо, да заповяда, тя щеше да

му го даде. Но ако нямаше да ѝ даде нищо, тя нямаше да тича след него.

С неговата кръв можеше поне да преживява някак, защото бяха свързани и вече нямаше връщане назад. Но не успяваше да си представи да споделя тялото си с друг човек, освен с него. И щеше да изгори от ревност, ако той докоснеше друга жена така, както беше докосвал нея. Ами тогава? Щеше да живее вечно, без да се наслаждава на Калев? В копнеж по него?

Айлийн, нямаш ли достойнство? Нарече те уличница. Каза ти, че не си истинска жена. Събуди се.

Айлийн излезе от банята. Обви ръце около тялото си, за да успокои треперенето. Влажната ѝ коса залепваше по гърба и мокреше нощницата ѝ. Някакъв полъх я накара да настръхне. Беше благодарна, защото кожата ѝ пареше, сякаш имаше температура. Но откъде идваше този полъх? Беше затворила всички прозорци. Тогава го видя.

Калев. Беше се навел на балкона, почти на четири крака, а вятърът развяваше дългата му коса. Погледът му на хищник беше впит в нея. Лицето му беше напрегнато, впечатляващите му мускули се очертаваха под черния потник. Зелените му очи искряха и я оглеждаха жадно. Айлийн беше фантазия от плът и кръв. А той я имаше цялата за себе си.

Устата на Айлийн пресъхна. Той беше заплаха в най-буквалния смисъл. Излъчваше опасност от всяка пора на тялото си.

Стояха на почти пет метра разстояние. Единствената светлина идваше от лампите в градината и от луната. Въпреки това тя забеляза, че Калев облизва кучешките си зъби. После очите им се срещнаха.

Тогава Калев се усмихна така, сякаш беше спечелил награда.

Айлийн не беше подготвена да го види, нито да почувства, че нещо вътре в нея се отпуска напълно. Притеснението беше изчезнало и беше отстъпило място на радост, на необузвано вълнение. Но други, противоречиви чувства се намесиха и я накараха да отстъпи крачка назад.

Усмивката на Калев изчезна, когато видя съмнението и колебанието ѝ. Сянка премина през погледа му. Скочи и я заклеци към стената.

Айлийн го погледна изненадано. Преди секунда между тях имаше разстояние, а сега главата ѝ беше в затвора на ръцете на Калев.

Преглътна, а Калев проследи съсредоточено движението на гръкляна ѝ.

— Какво правиш тук? Мина ли всичко добре? — попита тя тихо.

Калев сякаш не я слушаше, но накрая потвърди.

— Добре ли е дядо ми?

— Да.

— А Ноа и Адам?

— Да.

— А... Дана?

— Също.

Замълчаха. Калев задържа погледа си върху раната на рамото ѝ и охлузванията по лицето ѝ.

— Боли ли те? — попита, без да откъсва очи от устните ѝ. После плъзна кокалчетата си по шията ѝ и докосна нараненото рамо. Погледна я през гъстите черни мигли. В зелените му очи имаше болка. — Момиче...

Щеше да убие всички.

Айлийн потрепери от ласката му. Не знаеше какво да прави с ръцете си и за да потуши желанието си да го докосне, ги постави зад гърба си и ги притисна с тяло към стената. Не искаше да му отговаря, но тогава Калев отново я изуми. Зарови лице в шията ѝ и изстена тъжно. Ако той беше с нея, със сигурност нямаше да я наранят.

Айлийн усещаше дъха му по шията си и се принуди да затвори очи и да си спомни, че трябва да диша. Нима Калев също трепереше?

— Заловихме Виктор — каза ѝ той и докосна шията ѝ с устни. — Утре ще го разпитаме.

Господи! Виктор.

— А Микаил? — Не можа да избегне треперенето на гласа си и омекването на коленете.

— Микаил беше с него, но избяга. — Отдръпна се от шията ѝ, за да види реакцията ѝ. Тя го погледна с лилавите си очи. Молеше за още информация. — Той вече не е същият. Той... Айлийн... Някой го е трансформирал. Сега е като мен.

Дъхът ѝ секна.

— Какво искаш да кажеш?

— Някой го е ухапал и е обменил кръв с него.

— Кой? Самаел ли? — прошепна глухо тя.

— Възможно е.

— Той дойде ли?

— Не. Но се надяваме да разберем от Виктор до каква степен Самаел е замесен в това. Знам, че той е виновен за всичко.

— Но защо?

Айлийн стисна устни и панталонът на Калев набъбна още повече.

Майчице... Тя беше богиня, изпълнена с решителност и сила. Отново се притисна към нея и безсрамно се отърка в слабините ѝ.

— Няма ли да попиташ аз как съм? Питаш за всички, освен за мен? — каза той раздражено.

Айлийн почувства разочарованието му.

— Имаш кръв по лицето.

— *Nosferátum* — измърмори той и се избърса бързо с опакото на ръката.

Айлийн се опитваше да потисне сексуалната възбуда, която той активираше в цялото ѝ тяло.

— Трепериш, ванире — прошепна дрезгаво.

— Студено ми е. Стопли ме.

— Какво правиш? — каза тя, като се опитваше да се отдръпне и извърна лице.

— Дойдох да те нахраня — прошепна той в ухото ѝ.

— Донесе ли ми... шишенцето? — попита предпазливо.

Калев заби пръсти в стената и остави дълбоки дупки. Изви се, сякаш го бяха ударили с камшик.

— Това ли искаш? — отвърна, без да отделя лице от шията ѝ.

— Разбрахме се, че това ще бъде нашият начин да прием един от друг.

— Не. Айлийн... — Вдигна лице и я погледна. Докосна носа ѝ със своя. — Така реши ти, аз не съм се съгласявал. Ако си гладна, знаеш къде трябва да забиеш кучешките си зъби. — Съблече тениската си с едно движение, откри целия си торс и се приближи до нея. Притисна я с тялото си към студената стена.

Айлийн задиша учестено. Гърдите ѝ се повдигаха неравномерно. Гледаше гръдния кош, шията и лицето на Калев, сякаш бяха най-важното в живота ѝ.

— Ухапи ме — заповяда ѝ той.

— Не — отвърна тя сломена.

— Ухапи ме, Айлийн. — Прокара силната си ръка зад тила ѝ и я приближи до себе си, докато лицето ѝ потъна в гърдите му. Знаеше, че тя усеща галоп на сърцето му. Разбираше ли колко силно я желае? Знаеше ли каква нужда има от нея, или продължаваше да гледа на него като на деспотичен диктатор? Въпреки огромното си желание чакаше тя да пие достатъчно, за да заздравеят раните ѝ.

— Не — изстена тихо Айлийн, като търкаше носа си в гърдите му. Подуши кожата му. Несъзнателно търсеше следи от други жени. Не усети нищо, само неговия плодов аромат. Зарадва се и почувства облекчение.

— Искам да ме изслушаш — прошепна над главата ѝ. — Ако искаш да узнаеш всичко, което открих за родителите ти, и всичко, което се случи днес в ресторанта, само трябва да пиеш от мен.

— Пих от теб преди, а ти скри неща от мен. Сега също можеш да го направиш.

— Айлийн — прошепна той, като галеше темето ѝ с устни. — Това не беше хубаво, знам. — Калев притисна пениса си към нея и тя прошепна нещо неразбираемо. — Момиче, сега съм извън контрол, а раните ти трябва да заздравеят. Пий!

Айлийн преглътна трудно и се опита да се измъкне от ръката му.

— Няма да пия.

Калев изръмжа и се отдръпна от нея, за да не я изнасили до стената.

— Не затруднявай нещата — помоли я той, като прокара ръце по главата си и отчаяно опъна косата си.

— Какво искаш сега, по дяволите? — избухна тя. Не го разбираше и това я отчайваше. — Аз не съм твоята *cáraid*! — Лилавите ѝ очи се навлажниха и заблестяха на лунната светлина. — Така че, колкото и да искам да го направя, няма да те ухапя.

Този отказ разкри на Калев колко е огорчена, че се беше усъмнил, че тя е негова и уникална. Беше искал да я накара да разбере колко е болезнено партньорите да се отхвърлят един друг. Сега, когато я виждаше толкова уязвима и обидена, се упрекваше.

Айлийн наистина беше неговата *cáraid* и той щеше да ѝ го покаже.

— Не. Няма да ме ухапеш — подметна той предизвикателно. —
Аз ще те ухапя.

Наведе се над нея и я обездвижи, като хвана ръцете ѝ зад гърба.
Накара я да извие шията си.

— Не, спри! — извика Айлийн.

Калевб замръзна. Тя продължаваше да стои с отметната назад
глава. Затворените клепачи не бяха успели да задържат сълзите ѝ.
Калевб се отдръпна и бавно я пусна.

План Б. Трябваше да я предизвика. Измънка ножа от панталона
си и поряза шията си. Очите ѝ се разшириха, когато видя как кръвта се
стича по гърдите му, като стига почти до пъпа.

— Пий. — Тя трябваше да пие, за да се възстанови от битката, и
тогава той можеше да прави любов с нея. — Тази сутрин ми каза, че не
си моята жена. Значи ти можеш да го кажеш, а аз — не? Така ли,
Айлийн? — Доближи се предпазливо. — Аз просто повторих твоите
думи, мила.

— Така ли? — Очите ѝ бяха потъмнели и потънали в струйката
кръв по гърдите му. — Не, Калевб. Аз не бих казала, че беше само това.
Тази сутрин ти направо ме довърши.

— Значи... не ти хареса онова, което ти казах? Защо? Мислех, че
ще се радваш да чуеш онова, което сама твърдеше така убедено.

Айлийн вдигна поглед, не знаеше какво да направи. Калевб явно
се опитваше да я обърка и тя отново да се унижи, да му се отдаде. Да
покаже колко е наранена от думите му и тогава той отново да се
надсмее над слабостта ѝ. Да признае силната си нужда от него,
желанието си да го погали, да го прегърне, да го целуне и да сподели с
него, само с него, всичко свое.

— Искаш отново да ме засрамиш, нали? — попита тя, изпълнена
с несигурност.

— Какво? Не, аз... — Калевб се намръщи. Не очакваше този
въпрос.

— Искаш да ме обидиш, нали? Не ти ли беше достатъчно, че ме
унижи тази сутрин?

— Не, Айлийн...

— Не, разбира се. Никога не ти е достатъчно. — Отдръпна се от
него и изтича да вземе една кристална чаша. Сърцето я болеше
толкова, че ѝ беше трудно да диша. — Бях забравила, че си истински

гадляр. — Разкъса китката си със зъби пред изумения му поглед и започна да пълни чашата с кръвта си. — Да приключваме с това... — Изсъска от болка и ужас от това, което правеше. — Няма да ми се подиграваш повече. — Когато чашата се напълни достатъчно, тя погледна Калев. Беше излязъл от контрол. Почувства как я пробождат угризения.

Зениците му потъмняха толкова, че зелено-жълтите му очи станаха изумрудени. Това беше болезнено и пагубно. Беше ядосан на нея и на себе си. Стисна силно юмруци, когато Айлийн му предложи чашата с кръв.

— Мислиш ли, че това ще ме успокои? — изръмжа той през зъби.

— Би трябвало — потвърди тя с цялата смелост, на която беше способна. — Няма причина да губиш контрол, Калев. Не разбирам какво още можеш да искаш от мен, при положение че аз съм просто едно капризно и плашливо момиче, което се е надценило твърде много, за да се мисли за неустоима, и очевидно не притежавам необходимото, за да паднеш на колена пред мен. Значи със сигурност не съм твоята *cáraid!* — Сви рамене с привидно безразличие.

Калев изпусна дълга въздишка и цялото му тяло затрепери.

Айлийн гледеше как той се тресе, сякаш щеше да избухне и нещо много опасно да се развихри.

— Каза ми, че съм възбудена и че се държа като... като... — Затвори очи и преглътна. Не беше способна да повтори всички отровни думи.

Чашата кръв изчезна от ръцете ѝ. Калев затвори очи с наслада, когато вкусът на Айлийн се разля по гърлото му. Облиза се, захвърли яростно чашата към стената и тя се пръсна.

— По дяволите тази чаша.

— Проклет кучи... — изкрещя Айлийн.

Калев я хвана за раменете и започна да я влачи към другия край на стаята. Тя се опита да се освободи, но той не ѝ позволяваше. Когато я притисна към стената, рязко я обърна с гръб към себе си.

Айлийн почувства как Калев се притиска към нея, плъзва една от огромните си ръце по бедрата ѝ, сграбчва жълтата ѝ нощница и я вдига безсрамно.

— Какво правиш? — прошепна тя. Не се страхуваше.

Усещаше само, че гневът я смазва с изгаряща болка. Мразеше го. И въпреки това искаше всичко, което той можеше да ѝ даде.

— Не съм ти благодарил за това, че спаси сестра ми.

— Не го направих заради теб...

— Айлийн... — измърка Калев в ухото ѝ, докато притискаше члена си в стегнатия ѝ задник. — Знам това. Днес ме уцелиха с едно от онези средства за парализиране, за които говорихме тази сутрин. — Зарови нос в косата ѝ. — Господи, колко хубаво ухаеш. — Плътна огромната си ръка под нощницата ѝ и опипа цялото ѝ бедро. Дълга, нежна ласка. Повдигна нощницата и я набра на талията ѝ.

Искаше да я види гола, но се натъкна на копринени бикини с цвета на нощницата.

— Пусни ме, Калев — изкрещя отчаяно Айлийн. — Не... не прави това, моля те.

Калев не обръщаше внимание на нищо, освен на тялото ѝ. Погали властно задните ѝ части и се усмихна. Той беше господарят на тази плът. Той беше единственият, който можеше да се наслаждава на Айлийн.

— За късмет — продължи, без да престава да я гали, — ми инжектираха противоположното вещество.

— Противоположното...? — прошепна Айлийн, намръщи се и изтръпна, когато си спомни. — Майчице... Веднага ме пусни.

— Да. Можех да се облека с която и да е друга жена. Но съм тук, защото единствената, за която мога да мисля, и единствената, която желая, си ти. — Пъхна палци под гащичките ѝ и ги смъкна бавно по краката ѝ. Задъха се. — Успокой ме, Айлийн. Об... облекчи ме... Покажи ми, че си моята *cáraid*. — Докосна шията ѝ със зъби. — Вече не мога да се контролирам. — Опря глава на тила ѝ. — Знам, че ти също ме желаеш. Със сила, която дори плаши. Знам, защото с мен се случва същото.

Тя поиска да се махне, преди да е станало късно, но Калев я притисна по-силно. С бързо движение ухапа вътрешната страна на китката си и я постави пред Айлийн.

Тя се вкамени и почувства как кучешките зъби в устата ѝ растат.

— Внимавай, Калев. Или съм дете, или съм жена. Избирай, не мога да съм и двете.

— Ти си моята жена. Имам нужда от теб.

— Но според теб аз съм просто възбудена — припомни тя с огорчение. — Имам нужда от няколко студени душа.

— Да — отвърна той и приближи ръката си към устните ѝ. — И си последвала съвета ми. Косичката ти е мокра, а кожата студена и... и мека... — изръмжа тихо, когато плъзна бикините през глезените ѝ и ги хвърли встрани. — Но не е достатъчно. Имаш нужда от мен, Айлийн — прошепна с измъчен вопъл и потърка нос в здравето ѝ рамо.

— Какво искаш да направя? — каза тя с прегракнал глас и се наведе към ръката му.

Кръвта му, ароматът му, силата му, гласът му... всичко в него я омагьосваше и я подчиняваше на волята му.

— Пий от мен. Моля те... Моля те, Айлийн... — Плъзна другата си ръка по корема ѝ, като я притисна към себе си. — Ранена си и искам да те излекувам. Позволи ми да проникна в съзнанието ти, не се затваряй за мен. Не мога да го понеса.

— А аз не мога да понасям теб — отвърна побесняла.

— Моля те...

Айлийн поклати отрицателно глава. Буцата в гърлото я болеше, когато преглъщаше. Тялото на Калев загряваше гърба ѝ.

— Аз не съм уличница, чуваш ли?

— Да, чувам те. Знаем.

— Кажете го.

— Не си уличница.

— Накара ме да се чувствам мръсна.

Той подпря чело на рамото ѝ и го целуна нежно.

— Извинявай. Искан да те подразня, защото ме отхвърляше. Не мисля нищо от онова, което ти казах.

Айлийн затвори очи и вдиша.

— Пий, *mo bréagha donn*^[1]. Вземи онова, което е твое — помоли я той.

Не осъзнаваше какъв лед се е настанил в сърцето ѝ, докато Калев, с дрезгав и съблазнителен глас, не ѝ проговори на езика, който вече започваше да си припомня. Той разтопи леда.

Съзнанието ѝ се понесе към спомените за Тор и Хаде.

Видя ги как правят любов. Тор шепнеше това в ухото на майка ѝ Хаде. Мое хубаво момиче.

Неговото хубаво момиче. Тя беше момичето на Калев, помисли си, докато той я прегръщаше още по-силно през корема.

Тялото ѝ се затопли. Съзнанието ѝ се свърза с тялото, със сърцето ѝ и се плъзна към твърдите и пълни с чувствени обещания ръце. Всички мисловни бариери изчезнаха, когато Калев ѝ проговори на бащиния език. Почувства, че се връща у дома, към произхода си, и най-накрая знае на кого принадлежи. Спомняше си келтския език.

— Какво искаш от мен, Калев? Какво? — прошепна отчаяно. Прокара устни по кръвта от ръката му. Колко харесваше този вкус. Как се нуждаеше от него.

Калев затвори очи и изстена от удоволствие, когато тя облиза безсрамно раната.

— *Liuthad, mo álainn.*^[2]

— Всичко? Но аз не съм онова, което искаш — прошепна тя върху раната.

— Стига, Айлийн — помоли я с пресипнал глас. — Забрави какво ти казах тази сутрин. Много добре знам коя си и какво означаваш за мен, но трябва да покажеш това и на себе си. — Облиза и ухапа леко ухото ѝ. Айлийн потрепери. — Имам нужда да ме успокоиш, защото тази гадост, която ми дадоха — плъзна ръката си от корема до една от гърдите ѝ и я обхвана цялата, докато се втвърди, — ме побърква. Мисля единствено как да проникна в теб. — Започна да масажира гърдата ѝ и след това плъзна ръка към задните ѝ части. Хвана нощницата, която беше набрана на кръста ѝ, и я плъзна нагоре, като целуваше плътта, която се разкриваше.

Айлийн не можеше да си поеме дъх. Калев ближеше и целуваше гърба ѝ, а краката ѝ трепереха. Една целувка по опасната кост, една по гръбначния стълб, облизване по гърба, леко ухапване за тила.

Накрая Калев съблече нощницата ѝ през главата и я остави напълно гола пред себе си. Опря дясната си ръка на стената и доближи гърди към гърба ѝ.

Айлийн насочи устни към кървящата рана на ръката му. Не се осмеляваше да се обърне и да го погледне. Беше абсолютно уязвима и чувствителна към всяко негово действие.

Калев се наслаждаваше на извивките на тялото ѝ, на кожата ѝ, и като ръмжеше от удоволствие, се притисна към нея.

— Искам да съм част от теб — прошепна и плъзна лявата си ръка към корема ѝ. — Не искам отново да се карам с теб, защото това ме съсипва. Ще бъда търпелив и толерантен. Искам да се науча да бъда с теб. От толкова отдавна не завися от никого, от толкова отдавна аз вземам всички решения, че ми е трудно да споделям, да се доверявам. Но искам да го направя с теб, да те направя щастлива... и ще се боря за това.

— Калев...

— Като начало, искам да достигна дотам, докдето ме допусне тялото ти, докдето ти ми позволиш. — Плъзна пръсти към триъгълника черни къдрици и се заигра с тях. — Да ти доставя върховно удоволствие, такова удоволствие, до което се достига само при двойките ванири. Ще ми позволиш ли да проникна?

Айлийн въздъхна дълбоко и погали ръката му с буза. Какво можеше да стори пред него? Чувстваше се безпомощна и изцяло подвластна на волята му. Заби зъби във вътрешната част на китката му и започна да пие.

Целият гняв, цялата болка, затова че се показва толкова слаба пред него, намери израз в това ухапване.

Калев почувства как ерекцията му нарасна толкова, че го заболя. Постава ръка върху слабините ѝ и натисна. Задъха се от удоволствие и я накара да изохка.

Айлийн потрепери, като почувства как той хваща в юмрук най-интимните ѝ къдрици. Реши да пие още, да тегли кожата му и да забива кучешките си зъби по-силно. Усещаше как рамото ѝ заздравява, а бузата и устната престанаха да я щипят. Калев я лекуваше.

Той изохка, отдръпна ръката си. Накара Айлийн почти да заплаче от отчаяние. Вече беше разтворил ръката си и вмъкна един от пръстите си в нея.

Айлийн усещаше, че е мокра, но ѝ беше безразлично. Имаше нужда от Калев.

Той разкопча панталона и освободи пениса си, който пулсираше. Плъзна наранената си ръка, която все още тръпнеше от яростното ухапване на Айлийн, и вдигна десния ѝ крак. С другата ръка продължаваше да я кара да се овлажнява, като натискаше продължително клитора ѝ.

— Полека, момичето ми. Знам, че си ядосана. Недей да мислиш, че те лишавам от себе си — каза ѝ нежно. — Но не можеш да пиеш прекалено много сега, мила. — Притисна се към нея и постави върха на пениса си на входа на влагалището ѝ. — Отровата тече по вените ми и не искам да се чувстваш зле като мен. Имам нужда ти да ме приземиш, разбираш ли?

Айлийн се подпря с ръце на стената и отпусна чело напред. Така успя да запази равновесие. Стоеше само на левия си крак. Опита се разтреперана да си поеме дъх.

— Ядосана си. Знаеш ли, аз също съм ядосан на себе си? — Погали вътрешните ѝ срамни устни с главичката на пениса.

— Защо? — Чувстваше се неуверена в тази поза. Така го правеха животните, не изглеждаше много прилично. — Калеп... какво правиш с мен?

— Защото си най-красивото нещо, което ми се е случвало през целия ми дълъг живот, и не знам как да те накарам да се усмихнеш. Постоянно провалям всичко, а искам да се чувстваш добре с мен.

Доплака ѝ се от това признание.

Калеп повдигна още малко крака ѝ, залепи се за гърба ѝ и проникна в нея с един тласък.

Айлийн сподави вика си и опря буза в стената. Със сигурност не беше прилично, но в тази поза го усещаше чак до корема и удоволствието беше придружено от леки пробождания на прага на болката.

Калеп я целуваше по брадичката, по веждата, по крайчето на устните. Трябваше да свикне с него.

— Добре ли си? — Притисна се още по-плътно към нея, плъзна се навън, после пак проникна. — Боли ли те при тази поза? — Продължаваше да я гали между къдриците и същевременно проникваше с горещия си член.

— Не... Не ме боли. — Въздъхна дълго и дълбоко.

Калеп проникна още по-навътре и почти я повдигна от пода. Айлийн отпусна главата си назад и се облегна на рамото му.

— Не знам дали мога да се контролирам — прошепна той и погали косата ѝ с буза. Трепереше и имаше нужда да се облекчи. — Отровата ме кара да мисля за неща като... замъглява съзнанието ми.

Айлийн го погледна в очите над рамото си.

Поемаше големи глътки въздух, като се движеше в нея, и правеше гримаси, за да се контролира. Страдаше и на нея не ѝ харесваше да го гледа в такова състояние. Неговата агония беше и нейна.

Айлийн затвори очи и разбра какво трябва да направи. Премахна бариерите на съзнанието си, за да могат да споделят мислите си, и му позволи да проникне в главата ѝ. Калевб изрѣмжа от удовлетворение.

За Бога... Този дързък ванир искаше да я погълне цялата.

Мислеше само как да се изпразни в нея.

Калевб се опита да излезе от съзнанието ѝ, когато видя, че тя се плаши от мислите му, от силата на чувствата му. Съзнаваше, че те рисуват в суров вид всякакви сладострастни сцени, отровата го поддържаше в състояние на свръхвъзбуда. За да се успокои, ухапа собствената си ръка. Болката щеше да поддържа здравия му разум и да не му позволи да нарани Айлийн с перверзното си поведение.

— Почакай... — помоли го тя, хвана лицето му и го накара да я погледне. — Не си причинявай това.

Устните му бяха изцапани със собствената му кръв, а зелените му очи я гледаха отчаяно, за да я предупредят за опасността.

— Не искам да те нараня... аз... аз те желая твърде силно, Айлийн. А ти не знаеш нищо за секса. Ще... ще се уплашиш — поклати глава безпомощно.

— Тази отрова ти вреди — прошепна тя и го погали по бузата. — Съзнанието ти е ад, пълен с перверзии, Калевб.

Калевб поиска да се разграничи от своя потъмнял и изпълнен с желание поглед. Със сигурност не ѝ беше приятно онова, което беше видяла. Със сигурност той я отблъскваше.

Не можеше да усети какво вижда в него, защото афродизиакият го превръщаше в егоист, караше го да се интересува само от собствените си нужди.

— Айлийн, все още имаш време. Ако те карам да се срамуваш, само трябва да ме отхвърлиш открито и...

Айлийн се сепна и го прониза с поглед.

— Не ме караш да се срамувам. Никога.

Калевб се усмихна, а зелените му очи потъмнях. Тя го желаше. Хвана ръката ѝ и я допря до стената. Айлийн видя изумена как

преплита пръстите си с нейните и подпира ръката си върху нейната, като я притиска към стената.

Ако я провокираше, за да разбере дали чувства нещо към него, значи се беше хванала като глупачка.

— Подпри се хубаво, малката — прошепна той, докато се забиваше още по-дълбоко.

Айлийн стисна зъби, за да не го обсипе с обиди. Това беше класическо нападение, само че този път тя приемаше всичко, което той можеше да ѝ даде.

— Вече си взела решение — каза той и обгърна гърдите ѝ с една ръка. — Няма връщане назад. Сега ще ме облекчиш. Ще ми докажеш ли, че си моята *cáraid, mo carbaidh* — Проникна в нея отново.

Айлийн потърси ръката, която беше поставил върху гърдите ѝ, и сплете пръсти с неговите, за да ги поднесе към устните си. Беше я нарекъл „моето бонбонче“.

Калев започна да я гледа като хипнотизиран. Айлийн облиза и целуна пръстите му един по един и той отново проникна в нея, още по-мощно. Не изпускаше от поглед дългите си мургави пръсти, които потъваха в красивите устни на Айлийн. След това тя постави една целувка в средата на мъжествената му длан, преди да я свали отново върху гърдата си, на нивото на сърцето, и внимателно да я задържи. Той затвори пръсти върху гърдата ѝ. Ръката ѝ беше върху неговата.

Калев установи, че ръката му е почти двойно по-голяма от нейната, и се почувства огромен и груб в сравнение с нея.

— Айлийн. — Движеше се по-бързо в нея. — Искам всичко, чуваш ли? Поеми ме, както искам.

— Вземи всичко, което искаш от мен, Калев. Няма да се счупя и не ме е страх от теб. Отдавам се цялата. Давам ти всичко. *Liuthad* — повтори на келтски, докато го оставяше да проникне дълбоко и необуздано. — Знам, че няма да ми навредиш, така че... направи го, Калев — нареди тя и раздвижи задните си части в синхрон с неговия ритъм. — *Beag is beag.*^[3]

Богове! Айлийн му заповядваше да я вземе „хапка по хапка“. Калев зарови лице в шията ѝ, пусна ръката ѝ, която придържаше към стената, и плъзна своята под коляното ѝ. Повдигна крака ѝ и я отвори още повече за мощната си атака.

Ръмжеше неконтролируемо, потъваше в нея грубо и властно. Айлийн го приемаше и му позволяваше да прави това, следваше тласъците му, извиваше се в подходящия момент и притискаше, когато беше необходимо. Не беше мил и нежен, а жесток и строг. Но на нея ѝ харесваше, разпалваше я като огън.

Топлината я обля отвътре. След това дойде изригването, което разтърси телата им и ги освободи от всички задръжки.

Калев заби кучешките си зъби в рамото ѝ, вече напълно излекувано, и я задържа със сила, докато продължаваше с тласъците. Айлийн извика от болка и удоволствие и се отпусна назад, докато се опря в широкоплещестото и потно тяло. Той гореше, тя — също.

Калев пусна крака ѝ и постави нейната ръка на корема ѝ. Натисна я и я накара да почувства как той се движи в нея, да усети мускулните спазми. Не забавяше ритъма, нямаше признаци на изтощение, а Айлийн се чувстваше набъбнала и чувствителна. Той извади кучешките си зъби от рамото ѝ, освободи я, но не спря с тласъците.

Айлийн изсъска и отново опря глава на рамото му. Взе ръката му и я постави между краката си. Наведе глава към волевата брадичка на ванира и плъзна нежно устни към полуотворената му уста. Потърси целувка.

Той извърна глава към нея и докосна бузата ѝ с нос. Айлийн въздъхна. Калев разтърсваше тялото ѝ, имаше животински афродизиак в кръвта, но се опитваше да бъде нежен, да ѝ достави удоволствие. Нямаше да я нарани. Това я успокои.

Насочи пръстите му към вагината си и го накара да възбуди „бутона“ ѝ за удоволствие. Вдигна леко главата си и пое долната му устна. Ближеше я и я смучеше. Калев отвори уста и перверзно ѝ предложи езика си. Тя го прие и му даде своя. След това устните се събраха и се сляха във влажна опустошителна целувка, която ги изпълни с още по-голямо вълнение и желание.

Айлийн се отдръпна, за да може да диша, и привлече вниманието му с полузатворени очи. Движеше задните си части, за да търка клитора си в пръстите му.

Калев, който неуморно продължаваше да се движи в нея, повдигна весело едната си вежда, но не помръдна пръстите си.

— Какво иска моята амазонка? — Гласът му беше дрезгав от възбуда.

— Погали ме — прошепна върху устните му, без да се срамува. — Погали ме тук. — Притисна пръстите му между краката си.

Калев се разтопи пред молбата ѝ.

— Каквото кажеш. — Целуна я толкова силно, че тя помисли, че ще загуби съзнание. Пръстите му ловко откриха подутата хлъзгава пъпчица и започнаха да я разтриват. — Всичко каквото кажеш, всичко. Ще ти го дам.

Айлийн изстена и му позволи да проникне още по-дълбоко. Пламъци преминаха през тялото ѝ.

Вятърът се вмъкна през прозорците и ги разхлади. Нищо не можеше да ги спре, нищо не можеше да потуши огъня на техните съвкупяващи се тела.

Вътрешните ѝ мускули започнаха да пулсират така силно в своя оргазъм, че накараха Калев да се изпразни мощно. Той извика зад нея и коленете и на двамата омекнаха. Свлякоха се на пода. Продължаваха да бъдат слети.

Айлийн седеше върху бедрата му. Той още беше в нея и дишаше тежко. Притискаше гърдите ѝ алчно, почти жестоко.

Айлийн дишаше тежко, опитваше се да дойде на себе си. Беше извила глава назад, отпусната на рамото му. Отвори очи и видя гладните молеци очи на Калев, които я гледаха и искаха още.

Той отново започна да се движи в нея, без да ѝ поиска разрешение. Просто вземаше от нея колкото искаше и тя се предаде.

Той плъзна отново ръката си към най-интимната ѝ област и пак започна да я разтърква, но тя изсъска. Чувстваше мястото свръхстимулирано.

— Почакай — помоли го и спря ръката му.

— Не мога — отвърна той и се изправи заедно с нея. Занесе я в банята. С мисловна заповед пусна душ-кабината с множество струи и я остави вътре.

Внимателно я пусна да стъпи на пода и излезе от нея с болезнена въздишка. Айлийн се опря на стената и остави водата да намокри цялото ѝ тяло. Но вместо да я успокоят, струите я стимулираха. Беше твърде възбудена.

Чу как Калевб хвърли нещо на пода. Обърна се и се озова срещу гърдите му, на един сантиметър от лицето му. Водата се стичаше по кожата му като бързеите на река по скалите. Отново я притисна към стената, а ерекцията му продължаваше да бъде непоклатима като мачта. Докосваше пъпа му. Айлийн се усмихна. Беше като лъв, не оставяше плячката си, докато не я довърши.

Той я изгледа от горе до долу, като човек, който гледа сладкиш и не знае откъде да започне да го яде. Хвана я през кръста и я повдигна.

— Калевб... — изстена тя, когато я накара да обвие крака около кръста му.

— Вече съм без панталон — прошепна той и застана заедно с нея под една струя. Прегърна я силно и опря чело в шията ѝ, за да потърси облекчение. Как обичаше да усеща кожата ѝ до своята, плътно прегърнати.

Айлийн онемя. Вдигна ръката си и докосна черната му коса, влажна, гладка и дълга до плешките. Погали го.

Калевб продължаваше да трепери.

Айлийн плъзна устни по извивката на шията му и стигна до ухото му. Знаеше какво иска от нея ванирът. Усмихна се, когато разбра, че той отново я желае. Беше ненаситен.

— Какво? Още ли искаш? — попита тя съблазнително и залепи една целувка на ухото му.

Калевб вдигна очи и отново се разгорещиха само с поглед.

— Още... още... — каза той и опипа бедрата ѝ. Прокара ръце под коленете ѝ, постави длани под задните ѝ части и я задържа. Тази поза я повдигаше по-високо и поставяше тялото ѝ под по-добър ъгъл за проникване.

— Калевб... — изскимтя тя и го остави да проникне. Прехапа устни. Трепереше. — Внимателно...

— Шшт... спокойно, малката — прошепна той върху устните ѝ. Започна да я движи нагоре-надолу с ръце и гордо усещаше как тя го обгръща все по-плътно и отговаря без срам на неговите тласъци. — Държа те.

Айлийн вплете пръсти в косата му, изправи се, като долепи гърдите си до неговите, и го целуна. Беше целувка, която показваше пълното отдаване на една жена, и той ѝ отвърна със същия порив.

— Да... имаш ме^[4]... — прошепна тя, плъзна устни по неговите и стигна до врата му. — И аз имам теб. — Заигра се с език върху каротидната му артерия и го ухапа. Притисна го към себе си, като го дърпаше за косата като властна самка, която се нуждае от силата и закрилата на своята половинка.

Калевб изръмжа от удоволствие, заби пръсти в задните ѝ части и поде опустошителен ритъм, докато и двамата отново изпитаха оргазъм.

Айлийн извади зъбите си и изхлипа, като отметна глава назад. Остави водата да мокри лицето ѝ.

Калевб престана да се движи в нея и я опря отново до стената.

Учудваше се колко отзивчиво беше неговото момиче, как приятно го галеше и масажираше със стените на влагалището си. Беше удивен от това как го приемаше и изпитваше удоволствие да бъде в нея. Всъщност това беше най-хубавото място, където той можеше да бъде. Неговата къща. Неговият дом. Айлийн.

— Искаш да ме убиеш ли? — попита тя и го прегърна. Зарови лице в шията му. Трепереше.

— Извинявай — прошепна той и я целуна по рамото. — Ела, ще се избършем.

Без да я пуска, излезе от душа и взе огромна жълта хавлия. Насочи се към леглото, скочи и двамата се озоваха там. Изведнъж той застана на колене и седна на петите си. Айлийн все още беше обгърнала талията му с крака и продължаваше да бъде пронизана от него.

Калевб прокара хавлията по гърба ѝ и зави и двамата с нея.

Айлийн се раздвижи неловко. Опита се да го измъкне от себе си, чувстваше се леко раздразнена, но Калевб я сграбчи за задника и я задържа.

— Не — каза той властно.

Айлийн плъзна поглед надолу и го погледна въпросително с лилавите си очи. Не беше възможно да иска още.

— Недей да се отдръпваш от мен, моля те — помоли я по-нежно.

— Калевб, не мисля, че ще мога отново... аз... малко ме боли...

— Можеш — окуражи я и се раздвижи в нея. Този път по-бавно и леко. — Ще го направя внимателно. Да. Така, мила. Не, не се стягай, ще бъда... нежен.

Айлийн затвори очи, опря чело в неговото и го остави да се разпорежда с тялото ѝ със своята сила.

— Дай ми почивка — помоли тя отчаяно. Но той вече беше започнал отново да я отвежда към предела със своите движения.

— Ще проникна още малко... — помоли я, залепил устни за шията ѝ.

На Айлийн ѝ се прииска да се избухне в смях. Сякаш можеше да откаже... Нищо не ѝ харесваше толкова много, колкото това да прави любов с него.

Калев постави ръце под коленете ѝ и мощно навлезе навътре.

Айлийн отново изстена и очите ѝ се насълзиха. Никога не се беше чувствала толкова стегната и изпълнена.

Този път дълбочината на тласъците му беше почти разкъсваща. Точно когато мислеше, че той не може да достигне по-навътре, пронизването беше най-дълбоко.

— Айлийн — отметна косата от лицето ѝ и я целуна, като преплете език с нейния. — Съжалявам, че те излъгах.

Айлийн отвори очи и видя, че той наистина се разкайва.

— Прощаваш ли ми? — попита Калев, без да откъсва поглед от нея.

Тя преглътна и въздъхна трепереща.

— Недей да правиш така повече. — Зави го по-плътно с хавлията, като отвръщаше на неговите тласъци.

— И съжалявам за онова, което ти казах тази сутрин. Излъгах. — Притисна я по-силно към себе си и ухапа нежно долната ѝ устна.

Айлийн разтърси глава и докосна с устни неговите.

— Не... никога повече недей да ме обиждаш. И да ми се подиграваш — прошепна тя.

— Не, никога повече. Няма да правя така. Ти ме нарани, когато ме отблъсна.

— Не искам да те отблъсна.

— Добре. — Калев гледеше хипнотизиран плътните ѝ, набъбнали от целувките устни.

— Аз също те излъгах — пое си дъх тя. — Защитих Дана и заради теб. Не исках да... — Прехапа устна и затвори очи, за да не се предаде на удоволствието. Не и преди да му каже онова, което искаше.

— Не исках да те наранят, а ако раняха Дана, щяха да сторят това и на теб.

Калев не ѝ позволи да говори. Целуна я, докато я остави почти без дъх. Айлийн се отдръпна с усилие, за да хване лицето му с ръце.

— А сега ми кажи за какво точно ме излъга, преди да се самозапаля. Всички онези ужасни неща, които ми каза... — Загуби нишката на мисълта си, когато той я хвана под мишниците и леко я повдигна, за да може да хапе с наслада една от гърдите ѝ. Да хапе, не да целува.

Калев я засмука, облиза я и я погълна. Айлийн изсъска и извика от удоволствие. Беше пил кръв от гърдата ѝ и нищо не му се струваше толкова еротично като това. После отново проникна в нея.

— Погледни ме — заповяда ѝ той и хвана нежно косата ѝ.

Айлийн си помисли, че ще умре, ако този мъж продължава да навлиза в нея по този начин. Погледна го в очите и отново видя неукротимо желание в тях. Пак потрепери.

— На колене съм пред теб, Айлийн. Погледни ни. — Обходи телата им с поглед. Да, той стоеше на колене, а тя беше върху него. — Ти си единствената, която има такава власт над мен. А сега искам да ме изслушаш и да повярваш на всичко, което ще ти кажа. Не си дете, а истинска жена. — Погали женствените ѝ форми с уважение, обгърна талията ѝ с ръце и я прегърна като закрилник. — Жена, която ме побърква, и дъхът ми секва дори само когато я погледна. Не си страхливка, точно обратното. Спаси сестра ми, когато аз не можех да го направя, и ми се отдаде, когато имаше най-малко причини за това. Ти си смела и красива. И ме... подлудяваш...

Айлийн не можеше да прави друго, освен да гледа кучешките зъби и очите му.

— Вярваш ли ми? — попита той върху устните ѝ. Без да мига, изцяло в негова власт, тя кимна бавно...

След това признание отново се отдадох на удоволствието и пак достигнаха заедно до екстаза. Целуваха се, сграбчваха се, галеха се.

Калев остана да лежи по гръб. Айлийн беше върху него, върху гърдите му. Едва имаха сили да дишат.

Калев потърси лицето ѝ с ръце и го вдигна към очите си.

Айлийн го гледаше с мокри мигли. Беше плакала при последния оргазъм и стоеше изнемощяла и съсипана в прегръдките му.

Калев погали с устни малката трапчинка на брадичката ѝ и после я целуна по устата.

Тя се изправи леко, като разпиля красивата си коса върху него, за да може да отвърне на целувката му по-удобно.

— Дай ми шанс — усмихна ѝ се мило, докато галеше гърба ѝ, прегръщаше я нежно и ѝ даваше цялата си закрила. — Каж ми го.

— Добре, Калев. — Беше сломена.

— Никога вече недей да се отдалечаваш от мен, малката. Може да се караме, но няма да позволя да си тръгнеш отново.

Айлийн погледна очите, после устните му.

— Тогава никога повече не ми говори като тази сутрин, Калев. Няма да позволя. Ако отново ме нараниш, ако отново ме обидиш, тираничен ванире, ще те убия. — Отпусна главата си върху гърдите му и потърка носа си в тях като сито и доволно котенце.

Калев се усмихна и стаята заблестя.

— Айлийн, искам да заспиш така, докато съм вътре — прошепна в косата ѝ.

— Така няма да мога. — Вече с пълно доверие целуна зърното му и отново го погледна в очите. — Още ли не си ми се наситил?

— Чувствам се пълноценен и изпълнен с теб — усмихна се той.

— Не, мили — каза, като провлачи нежно думите. — Аз съм тази, която е изпълнена с теб. — Повдигна вежда и се усмихна широко. — Коремът ми гори — прошепна и зарови лице в гърдите му. — Искам да се измия.

— Мръсна ли се чувстваш? — попита той.

— Не, Калев. — Отново започна да го целува по устните, да ги хапе и да ги смуче с удоволствие. — Много си докачлив — пошегува се и го целуна по носа. — Мислех, че искаш...

— Не — отвърна той, като разтриваше гърба ѝ. — Искам те така. Когато съм в теб и те усещам около себе си, чувствам облекчение, *álainn*. — Постапи огромните си ръце върху задните ѝ части и я притисна към себе си. — Не ме отхвърляй.

— Това заповед ли е? — попита тя, погали кожата му с устни и повдигна перфектните си вежди, за да го погледне.

— Не. Не е. — Той също я погледна. — Моля те. Айлийн, моля те...

Тя протегна ръка и постави пръсти върху устата му, за да го накара да замълчи. Калев би се закле, че тя хапе устни, за да не избухне в смях.

— Мълчи, малкия — срязва го, като го имитираше. — Никога не съм спала така, дори не знаех, че това е възможно, но мисля, че нищо не би ми било толкова приятно като това да спя с теб в себе си, глупако.

Погледна втренчено прозорците и им заповяда да се затворят. После заповяда на щорите да се спуснат изцяло.

— Не искаме сутрешното слънце да те изпържи, нали? — прошепна тя с усмивка. Целуна го леко по устните и се излегна върху него.

Затвори очи върху гърдите му. Тя също не изпитваше желание да се отдели от него. Калев зави и двамата с чаршафа, усмихна се, целуна я по темето и се предадоха на съня.

Оставаха два часа до съмване. Калев не преставаше да гледа това темпераментно и красиво момиче, което държеше в прегръдките си. Продължаваха да бъдат слети, но настрани, един срещу друг. Един от стегнатите крака на Айлийн почиваше върху бедрото му.

Той я гледаше смаян. Играеше си с кичур от черната ѝ коса. Сведе очи към гърдите ѝ. Бяха зачервени от ласките и целувките. По лявата личаха дупките от кучешките му зъби. Чудеше се дали да заличи това маркиране на територията със собствения си език или да остави белега. Харесваше му идеята Айлийн да носи по тялото си следи от страстта, която споделяха. Тя беше негова, по дяволите.

Айлийн също не беше затворила раните му, но тя не знаеше, че нейната слюнка е лечебна, ако оближе тялото на своята половинка с тази цел.

Той знаеше. Плъзна показалец по трапчинката на брадичката ѝ и се усмихна гордо. Искеше му се тя да носи неговите ухапвания, но преди това щеше да я попита. В други времена би взел решение, без да я пита, но тези жена беше толкова важна за него, че нямаше да позволи на своята арогантност да разруши крехкото доверие, което като че ли се беше изградило между тях.

Никога не беше притежавал жена по такъв начин, толкова алчно и ненаситно. Но тя беше отвърнала на всяко негово движение. Беше се отпуснала с него. Само като си помислеше колко пъти бяха изпитали оргазъм заедно, членът му отново се втвърдяваше. Нейните стенания, начинът, по който хапеше устните му, гласът ѝ, приглушен от желанието. Каква жена...

Приблѝжи тялото ѝ до своето, макар че трябваше да стисне устни, когато тя отново го обхвана вътрешно, без да съзнава. Сподави гърления си смях.

Дори когато спеше, неговата *cáraid* искаше той да се отдели от нея. Вълна на задоволство и нещо, което приличаше на дълбока нежност, го обгърна. Отново се чувстваше жив.

[1] На келтски език означава „мое хубаво момиче“. — Б.пр. ↑

[2] На келтски език означава: „Всичко, красавице моя“. — Б.пр. ↑

[3] На келтски език означава „хапка по хапка“. — Б.пр. ↑

[4] Игра на думи с испанския глагол *tener* (държа, поддържам, имам). — Б.пр. ↑

22.

Малко оставаше, докато изгрее слънцето. Айлийн отвори очи и се оказа пред гърдите на Калев. Заби нос в него, сякаш това беше най-нормалното нещо, и го потърка нежно, като вдъхваше дълбоко аромата му. За Бога, колко хубаво ухаеше... Огромната му ръка почиваше върху дясното ѝ бедро, което изцяло лежеше върху неговото.

Нейната ръка беше на задните му части и ги притискаше, за да не излезе от нея. Изчерви се, когато си спомни всичко, което се бе случило между тях.

Да правят любов беше невероятно. Това беше първият път, в който се доверяваше напълно на някого. Не беше отдала на Калев само тялото, душата и повече от половината си сърце, а всичко.

Гледаше го как спи. Сега брадичката му нямаше този строг и властен вид, който толкова я влудяваше. Беше отпуснат, а полуотворените му устни бяха най-апетитното нещо, което беше виждала.

Как я беше целувал, колко честно бяха прозвучали думите, изречени от тази уста. Стисна вътрешните си мускули и го погали по цялата му дължина. Продължаваше да стои в нея. Потрепери, когато си даде сметка, че дори в спокойно положение беше огромен.

Как я беше ухапал. Каква нощ. Каква Нощ на Сан Хуан... През тази нощ с Калев, отдавайки му тялото си, беше видяла най-хубавите фойерверки в живота си.

Въздъхна, повече от доволна, докосна греховните му устни и очерта контурите им.

Да, каква нощ. Точно когато мислеше, че той пак ще я атакува и ще се скарат, Калев отново я изненада с всички тези признания.

Но тя чувстваше същата потребност. И вече ѝ беше все едно дали става въпрос за нещо генетично, духовно или емоционално. Калев беше споделил онова, което и тя мислеше.

Усмихна се и отново благодари, че беше изживяла такава възпламеняваща нощ. Да.

В прегръдките му се чувстваше сигурна и закриляна. Усещаше спокойствието и безгрижието на истинската прегръдка. Прегръдката на Калев беше като на мечок. Отново се усмихна. Залепи глава до гърдите му, вдиша и се остави ароматът му да я обгърне.

Каква нощ...

Почувства ласката на Калев. Галеше косите ѝ с поглед, втренчен в лицето ѝ. Тя беше истинска благословия и все още не можеше да повярва, че му принадлежи, че си почива, легнала върху него. Имаше достатъчно доверие в него, за да се отпусне гола и спяща върху тялото му.

Айлийн се протегна като котенце и погали буза в гърдите му. Срећна втренчението му поглед. Усмихна се и го целуна по зърното, сякаш това беше най-нормалното нещо.

— Време ли е за ставане? — попита тя дрезгаво.

— Да. Сега идва моментът да ми кажеш, че не искаш да ме виждаш и че това между нас не е нищо важно, дрън, дрън, дрън. — Започна да жестикулира комично.

Айлийн се подпря на лакът и го погледна с очи, в които усмивката се смесваше с тъга.

— Няма да кажа това. — Погледна го нежно. — Не се притеснявай.

— Няма да го кажеш?

Айлийн поклати отрицателно глава и се приближи, за да го целуне по бузата.

— Не съм притеснен — заключи той и се опита да изглежда силен.

Айлийн почувства, че нещо се разкъсва в нея. Да, беше притеснен. Беше почувствала колко болезнено е отхвърлянето при половинките и беше абсолютно сигурна, че Калев не иска да се чувства толкова уязвим. Но беше такъв. Прямо нея.

— Разбира се. Няма да ти кажа нищо подобно, борецо. Напротив... — прошепна, докато се надигаше към ухото му, облизваше меката му част и я хапеше игриво. — Ммм... толкова си вкусен... Ще ти кажа „добро утро“. Добро утро. — Спусна се по-надолу и целуна ускорения пулс на шията му и следата от кучешките зъби, които тя му беше оставила.

— Белязала ли си ме? — попита Калеп със слаб глас. Никога не се беше събуждал така нежно.

Айлийн погледна гордо белега върху кожата му.

— Да. Ти също си ме белязал — отвърна тя.

Калеп вдигна ръка и докосна белезите, които беше оставил на гърдите и на шията ѝ.

— Искаш ли да ги залича?

— Не — каза тя обидено и вдига ръка към шията си, за да предпази белега.

Калеп се усмихна и вдигна вежди.

— Няма ли да ме попиташ дали аз искам да нося белега от теб?

— Ще го носиш, независимо какво казваш. — Измъкна се от леглото толкова бързо, че той не успя да я задържи. Влезе в банята. — Не искам да го заличаваш — извика силно.

Калеп се усмихна и преплете пръсти под тила си. Остана загледан в тавана известно време. Мислеше си колко обсебваща ще бъде Айлийн.

— *Мислиш, че съм обсебваща?*

— *Мисля, че да.*

— *И не ти ли харесва?*

Калеп не отговори и Айлийн се стресна. Излезе от банята с ръце на ханша. Гледаше го заплашително.

— Попитах те нещо, Калеп.

— Ела тук и сама се увери дали ми харесва. — Провокира я с полуусмивка и отметна чаршафа от тялото си с едно движение.

Ерекцията му отговори на въпроса ѝ.

— Как може още да ти се иска? — попита го тя, запленена от тялото му.

— Умиращ от желание да ме докоснеш.

— Да, но ако трябва да се подчиняваме на инстинктите си, ще трябва да бъдем в хоризонтално положение през по-голямата част от времето. — Отметна назад косата си и му подаде ръка с усмивка. — Ела с мен.

— А какво ще правим с това? — Погледна ерекцията си.

— Не му обръщай внимание за малко — каза тя. — Винаги иска да е център на внимание.

— Къде ме водиш?

Калев преплете пръсти с нейните, удивен от спокойствието, което го обземаше дори само от контакта с нея. Айлийн го отведе в банята.

— Приготвих ароматна вана — каза съблазнително и го повлече към огромното джакузи.

Калев се изгуби в гладката, блестяща и мека кожа на Айлийн и се остави тя да го потопи бавно. Водата беше топла, но той беше истински вулкан. Изглежда я от горе до долу, не успя да се сдържи и изръмжа от желание.

— Толкова е голямо, че прилича на басейн — каза тя, без да обръща внимание как я гледа. — Тази къща е великолепна и не мога да повярвам, че е моя.

Калев пристъпи към нея и се залепи за гърба ѝ. Айлийн се отпусна върху него и го остави да я гали и докосва където пожелае.

— Цялата е твоя, Айлийн. Вече си богата жена. — Целуна я нежно по шията.

— Странно е — прошепна тя и затвори очи в плен на желанието.

— Кое? — Калев прокара пръсти по зърната ѝ и след това облиза рамото ѝ.

— Новият ми живот. Тази интимност... — Айлийн се обърна и се хвана за раменете му. — Всичко, което се случва с теб и мен, когато сме заедно.

— Това е нормално за онези, които са предопределени да споделят всичко помежду си. — Калев се усмихна и обгърна талията ѝ, за да я повдигне и целуне. Тялото на Айлийн реагираше на неговото така естествено, че беше за пленен. Прокара език по устните ѝ, по-меки след целувката.

— Значи... — Тя отклони поглед, за да не срещне очите му на инквизитор. — Ще споделяме всичко, казваш?

Калев я погледна втренчено и се опита да отгатне защо в гласа ѝ се долавя предпазливост.

— Искам всичко да споделям с теб. Да.

— Ще дойда с теб, за да разпитаме Виктор.

— Разчитах на това — каза той и се засмя.

— Добре. Това е добро начало — увери го тя и се усмихна доволно. — Но искам още нещо.

— Какво искаш, Айлийн?

— Сподели онова, което си видял на видеозаписите от базата данни на фирмата на Микаил. — Тя го прегърна силно, като видя, че гърбът му се напрегна. — Покажи ми какво са направили на родителите ми, Калеп.

— Не.

— Не? — Предупредителен блясък просветна във виолетовите ѝ очи.

— Не, Айлийн. Не ми причинявай това — каза с пресипнал от притеснение глас. — Не искам да ти показвам подобно нещо.

— Но аз искам да го видя — помоли го, без гласът ѝ да трепне. — Те са моите родители, Калеп.

— Ще те заболи. — Зарови глава в шията ѝ и погали гърба ѝ, за да я утеши. — Не мога да позволя това. Предполага се, че съм тук, за да те закрилям, а не за да...

— Стига, Калеп. Възрастен човек съм. — Гласът ѝ беше предизвикателен. — Ако ми откажеш това, отношенията ни няма да бъдат добри. — Плъзна ръка между краката му и усети как той се втвърдява при допира с нея. — Позволи ми да вляза. Сега — погледна го съсредоточено и проникна в съзнанието му като нашественик.

Калеп беше объркан. Айлийн нахлуваше в главата и в здравия му разум. Намираше се сред спомените му. Беше в ръцете ѝ, в буквалния смисъл. Беше завладяла съзнанието и тялото му. Чувстваше се изнасилен.

Щеше да убие сестра си.

— По дяволите, Айлийн... — Тя беше много силна и не можеше да я извади от главата си.

— Не се затваряй — прошепна тя, отпусна се върху тялото му и зарови другата си ръка в гривата му. Повдигна се на пръсти и го целуна, като вкара агресивно езика си.

Калеп си даде сметка, че не може да се бори с нея. Беше истински водовъртеж. Айлийн беше в него, ровеше из спомените му, из чувствата му. Ароматът ѝ го подлудяваше, а докосването от нея беше поразително.

Айлийн продължаваше да масажира члена му по цялата му дължина, но не се наслаждаваше на контакта, имаше цел. Намери една затворена врата в съзнанието му и я бутна. Тя не поддаде.

— *Спри се, мила...* — помоли я Калеп.

— *Остави ме, Калев. Искам да видя това* — изръмжа ядосано и ухапа устната му. Започна да движи по-бързо ръката си върху члена му.

Калев затвори очи и се опита да отметне глава назад, за да изстене от удоволствие, но Айлийн го държеше за косата, за да го принуди да се подчини.

— *Престани да се съпротивляваш, моля те...* — помоли тя и се отдръпна от устните му. Бяха обагрени с две точки кръв.

— *Не си поплюваш* — каза Калев, възбуден от борбата за надмощие.

Айлийн поиска да изкрещи, като той се затвори пред нея. Това не беше доверие, в този момент тя не искаше неговата закрила, искаше само да ѝ каже истината.

Вратата на съзнанието беше там. Ако я разбиеше, той нищо не можеше да направи. Така че, без да мисли повече, го сграбчи за тестисите и ги стисна. Калев беше отпуснат, отдаден на ласките ѝ, но когато тя го хвана по този начин, се стресна, отвори очи и я изгледа учудено.

Като молеше за прошка с поглед, тя заби зъби в шията му. Най-накрая той беше победен и всичко, абсолютно всичко, се разкри пред нея.

Видя всичко. Майка ѝ, просната на метална маса, плачеше, викаше името на Тор, докато ѝ пускаха кръв с всякакви инструменти. Видя Тор, как крещи и удря металните стени, с червени от болка очи и от стремежа си да защити своята *cáraid*.

Разделени, всеки в отделна стая, чуваха виковете и риданията на другия, без да могат да си помогнат, без да могат да си дадат топлина.

Майка ѝ беше мъртва. Баща ѝ беше полудял. И накрая...

Айлийн извади зъби от Калев и се насили да преглътне. Погледът ѝ беше отнесен. Не беше усетила как е хванал китката ѝ и я стискаше, за да го пусне. Блестящите му очи също бяха червени от болката.

Айлийн погледна ръката, с която стискаше Калев толкова силно, че кокалчетата ѝ бяха побелели. Бели от напрежението и от страданието, на което беше станала свидетел, въпреки че беше чула предупрежденията му. Изведнъж ѝ се прииска да повърне, не само заради онова, което беше видяла, а и заради онова, което му беше сторила, за да отстъпи.

— Калев, аз... — Не мигаше, устните ѝ трепереха, тежки сълзи падаха по бузите ѝ. Беше в шок.

— Видя ли вече онова, което искаше? — Калев махна ръката ѝ от тестисите си и изсъска.

— Да — отвърна тя разкаяна.

— Надявам се, че се чувстваш по-добре — прошепна той и се потопи във водата.

Беше го възбудила, за да разбие защитите му, и след това, в момента на върховно отдаване, го беше наранила.

Видя как той се появява на повърхността. Мускулестият му гръб беше по-изправен от обикновено. Опитваше се да изглежда, сякаш всичко е наред, макар да не беше така. Взе плодовия течен сапун, напълни шепата си, но вместо да го разтърка върху себе си, се обърна към Айлийн.

— Ела. Искам да те изкъпя.

— Какво?

— Ела.

Айлийн се приближи колебливо.

Тялото ѝ продължаваше да трепери от видяното, а сълзите не преставаха да се стичат по бузите ѝ. Чувстваше се ужасно от това, че беше наранила Калев. Това беше недостойна част от самата нея.

— Как се чувстваш? — Калев стисна толкова силно зъби, че щеше да ги счупи.

— Зле. — Тя отмести поглед от зелените му разгневени очи.

Калев избухна.

— Защо си мислиш, че не исках да ти го показвам? А? Отговори ми.

— Аз...

— Погледни се! Мислиш ли, че ми харесва да те гледам така?

Айлийн поклати глава отрицателно. Искаше само да плаче, а той да я утешава.

Калев я хвана за раменете, воден от инстинкта си, тъй като не можеше да чете в съзнанието ѝ, ако тя не му позволише. Погали гърба ѝ с насапунисаните си ръце и започна да я масажира.

Айлийн зарови лице в рамото му и зариде сърцераздирателно. Ласките му ѝ даваха утеха.

— Шшт... Успокой се, малката. Хайде. — Люлееше я, сякаш беше момиченце. — Не исках да те стресирам.

— Добре, Кaleb. Заслужавам си го... но... но имах нужда да зная... — Пое си дъх на пресекулки.

— Не беше необходимо.

— Раз... разбира се, че беше. Те са моите ро... родители. — Тя обви ръце около кръста му и го прегърна. — Ужасно е. Как е възможно да са способни да направят нещо такова?

— Злото приема различни форми, Айлийн. Ти си видяла само една от тях.

— Убили са ги. Измъчвали са ги. Не са се смилили над тях... — Гласът ѝ беше пълен с гняв.

— Знам, малката. — Подпря брадичката си на главата ѝ и я погали по косата.

— Искam да отидем при Виктор.

— Ще отидем още днес.

— Искam да го видя сега — настоя тя, без да се отделя от тялото му.

— Заедно ще се заемем с Виктор. — Отдръпна се от нея и повдигна брадичката ѝ, за да избърше сълзите ѝ с палци. — Ти и аз. Ще излезем оттук след малко. Сега се отпусни и ми позволи да те погая.

Айлийн усети как погледът на Кaleb я изпълва с топлина. С него се чувстваше в безопасност и закриляна. Нещо в гърдите ѝ се разгърна, когато осъзна, че в прегръдките му усеща топлината на дома, който никога не беше имала.

— Не мога да чета в съзнанието ти, Айлийн. — Поднесе ръка, пълна с течен сапун, към областта между краката ѝ и нежно я погали. Съзнателно я възбуждаше. — Ти си много силна. За какво мислиш сега? — попита той, заинтригуван от блясъка в очите ѝ.

Мислеше да му каже, че се нуждае от него и че иска винаги да бъде до нея. Но силата на това чувство, на това искрено признание, я накара да се въздържа.

— За това, че съжалявам. Съжалявам, че те нараних. — Прехапа устна, за да не изстене от удоволствие. Хвана ръката му и я отдръпна от себе си.

— Постъпи като велик стратег — усмихна се Калев, но очите му не се смееха. — Да ме накараш да мисля, че ме желаеш, и след това... — Драматизираше, но му харесваше да гледа как тя се разкайва.

— Желаях те.

— Не е вярно. Направи го само за да извлечеш полза. — Плътна ръце към шията ѝ и докосна вената ѝ с палец. Почувства гордо как сърцето ѝ започва да бие по-бързо при неговия допир.

— Не. — Тя поклати отрицателно глава. Жестът ѝ беше искрен. — Вече ти казах какво чувствам. Исках да те докосна, както ме докосваш ти, но се вбесявах, че не отстъпваш за това, което исках от теб. Бях жестока.

— А сега разбираш ли защо не исках да отстъпя, Айлийн?

Тя потвърди мълчаливо, но не беше уплашена. Вдигна поглед и втренчи очи в неговите, с някакъв блясък, който Калев не успя да разгадае.

— Един път и аз да действам като Калев. Бях егоистка, жестока и зла. Много зла. Калев срещу Айлийн, десет на едно. Все още водиш с голяма преднина.

Калев я изгледа заплашително, но тя имаше право. Той се беше държал така с нея в началото.

— Но мога да поправа злината, която ти сторих — прошепна Айлийн без капчица срам.

Наложи му се да си поеме дъх, за да не се поддаде на светкавицата желание, която премина през слабините и гръбначния му стълб.

— Какво ще правиш с мен? — попита той сподавено.

Айлийн протегна ръка и погали отново члена му по цялата му дължина. Беше твърд, топъл и мокър. Той подскочи в ръцете ѝ и стана по-голям.

— Мога да те погалья, ако искаш.

— Ще ме смачкаш ли отново?

— Не — изохка Айлийн със съжаление. — Ела — Целуна го нежно по бузата. — Исках да кажа, че... Мога да те погалья така — прошепна тя и устните ѝ потънаха в шията му, докато масажираше члена му.

— Ах...

— Наранявам ли те? — Плъзна език към устните му и се повдигна на пръсти, за да го целуне и да оближе кръвта, която вече беше засъхнала. След това се отдръпна, а погледът ѝ гореше.

— В името на всички богове, Айлийн...

— Какво? — попита развеселена върху устните му. Плъзна другата си ръка по гърба му и я спусна, докато заби пръсти в задните му части. — Харесва ми да набъбваш в ръцете ми, Кaleb. Обожавам това. — Наведе глава и лапна едното му зърно. Хапеше го и го ближеше, както той правеше с нея. — Така се чувствам, когато ти ме целуваш тук. Сякаш светът изчезва.

Кaleb, който досега стоеше със затворени очи, ги отвори. В погледа му имаше чувствен блясък. Притисна я към стената на джакузито и я целуна с неутолима страст. Разтвори устата ѝ и пъхна езика си като завоевател.

Айлийн се усмихна, докато се оставяше да бъде покорена от него.

Продължаваше да го гали, а той се клатеше безсрамно и без задръжки, трепереше под пръстите ѝ. Наслаждаваше се на поведението му, на пълното му отдаване.

На този мъж му харесваше да прави секс с нея и беше неспособен да прикрие това. Вземаше онова, което иска, и тя беше очарована, защото същото желание караше коленете ѝ да омекват всеки път, когато го видеше. Сега обаче освен желанието имаше някаква по-силна връзка. По-мощна. Нещо, способно да премести всичко, да го промени, да го възроди или разруши. Това я ужасяваше най-много.

— Айлийн, приятелите ти са долу и те чакат — чу се гласът на Мария по интерфона.

Кaleb и Айлийн погледнаха объркано интерфона на масата.

— Недей да отговаряш — прошепна той и сложи ръцете си върху гърдите ѝ. Започна да ги масажира.

Айлийн трябваше да зарови лице в гърдите му, за да не я чуе как се смее. Кaleb се усмихна, когато усети, че раменете ѝ се тресат от смях.

Тя продължаваше да разтрива члена му.

— Искam да остана тук с теб — прошепна той в ухото ѝ. — И да ме докосваш така цял живот.

— Трябва да сляза, Калеп. — Тя се изправи на пръсти и го целуна нежно по устните. — Сигурно искат да проверят дали съм жива.

— Защо се съмняват в това?

— Вчера не беше много кротък. — Айлийн повдигна вежда и се усмихна. — Може би си мислят, че си ме изял.

Калеп я изгледа и погледът му потъмня.

— Все още не. Но е възможно, тази нощ...

— Престани, или няма да излезем оттук. — Тя се отдръпна, за да излезе от ваната.

— Почакай. — Той я улови за ръката, за да се обърне. Хвана брадичката ѝ и я повдигна към себе си. — Не съм ти благодарил, Айлийн.

Тя се стресна. Благодарност? Благодарност за услугата?

— Какво искаш да кажеш? — Гласът ѝ потрепери.

Калеп разбра, че тя се уплаши от думите му. Сигурно си мислеше, че отново ще я нарани.

— Благодаря ти, че ме приемаш. Вчера, когато болката разяждаше цялото ми тяло, ти беше моят лек. — Тя го гледаше, а големите ѝ лилави очи бяха отворени по-широко от всякога. — Искам да знаеш, че това беше подарък за мен, всъщност най-хубавият, който съм получавал. Ти си най-важното, което имам, *cáraid*, и искам да знаеш, че ще се грижа за теб. — Айлийн преглътна, не знаеше какво да каже. Той я целуна продължително, прегърна я силно и тя отвърна, като обви ръце около врата му и го притисна към себе си. Устните ѝ бяха истински мед за ванира.

— Слизаме ли? — попита тя развълнувано. Не беше сигурна дали иска да каже още нещо. Искаше ѝ се да плаче и да се смее от радост.

Аз също искам да се грижа за теб, помисли си разнежена.

Калеп ѝ помогна да излезе от ваната.

Когато слязоха в хола, Калеп вървеше пред нея и я водеше за ръка. Пръстите им бяха преплетени.

Двамата бяха облечени спортно. Той носеше изтъркани дънки и черна тениска. Тя — тесен черен панталон с ниска талия и бяло

бюстие, което откриваше плоския ѝ корем и тънката талия.

Сърцето ѝ беше объркано. Не разбираше как обичта и желанието ѝ към него могат да нарастват с всяка минута, независимо дали бяха заедно.

Калев я погледна крадешком и устните му се извиха в страстна и провокираща усмивка.

— Харесва ми да те държа за ръка, Айлийн. Кара ме да се чувствам добре.

Харесваше му, защото беше нещо като символ на собственост. Айлийн беше негова и искаше всички да разберат това.

— Нищо не казваш? Не ми отговаряш? — попита я той и се престори на обиден.

— Не знам какво искаш да кажа.

— Искам да започнеш да изказваш гласно онова, което те карам да чувстваш. — Спря пред нея и я хвана за раменете. — Много бих искал да чуя красиви думи от твоите устни. Милата ми сестра те е научила да се пазиш и сега си постоянно затворена за мен. Нямах да имам проблем да проникна в съзнанието ти, ако не беше наполовина берсерк. Това много затруднява нещата. Бариерите на съзнанието ти са подобни на техните и един ванир не може да премине през тях. Освен ако ти не се отвориш за мен... А не го правиш. Така не знам дали правя нещата добре — сподели тъжно. — Завинаги ли ще ме оставиш извън себе си?

Айлийн го погледна втренчено. Наистина изглеждаше тъжен. Калев искаше да чуе хубави неща от устата ѝ, искаше тя да споделя мислите си.

— Имам нужда от малко лично пространство. Ти също не разкриваш тайните си пред мен — отвърна тя твърдо.

Гледаха се в тишината, изучаваха се, без да е ясно кой е плячката и кой — ловецът. Имаше проблем с доверието и двамата знаеха това.

— Искам да ми имаш доверие — прошепна той и повдигна брадичката ѝ.

— Не е лесно, Калев. Ти знаеш много повече неща от мен, неща, които бяха важни за мен, и не ми ги каза, защото...

— Защото исках да те предпазя — защити се той.

— Бъркаш закрилата с факта, че ме държа настрана. Понякога информацията ни помага да бъдем по-подготвени, по-силни. — Вдигна

ръка и го погали по бузата. — Разбирам, че това е вашият начин на поведение. Просто сте такива. Но в случая не става въпрос за някой от твоя клан. Моля те да ми позволиш да стана част от твоя свят и това означава да споделяш с мен всичко. Разбираш ли? Каж ми какво знаеш.

— Мислиш по много по различен начин от мен, Айлийн. — Потърка се в ръката ѝ като кученце. — Ако споделя с теб, ти ще искаш да бъдеш до мен, ще дойдеш с мен. Такава си, видях го в теб. Страхувам се да те излагам на опасност. Искан ми се да те имам само за себе си. — Прегърна я, сякаш не искаше никога да я пусне. — Да се грижа за теб там, където никой не би могъл да ти навреди.

— Ако ме държиш настрана, това ще ме нарани. — Гласът ѝ прозвуча глухо до гърдите му.

— Но няма да те убие.

— Има много начини да умреш — прошепна тя. — Не съм крехка.

— Не — отвърна той, горд и пленен от нея. — Не си. Ти си като сестра ми. Тя винаги настоява да бъде с нас и не осъзнава колко болезнено е да загубим една жена. Войната не е създадена за нещо толкова красиво като жената. Не ни разбирате... Жените са най-важното за нас. Как можем да следваме добрия път, ако някой ви навреди? Кой ще озарява дните ни след това?

— Но дори и да не участваме в битките, има и други начини да ви помагаме, друг начин да бъдем ваши съмишленици — отвърна тя разпалено. — Обгрижват прекалено много жените, пазите ги страхливо като съкровища, вместо да ги оставите да блестят и да осветяват света, в който живеете, с всички свои дарби и чувствителност. Аз... не бих могла да бъда с теб, ако се отнасяш така с мен, Калев — отмести поглед, за да не види той блясъка на сълзите в очите ѝ. Сърцето я болеше, че е изправена пред тази дилема.

— Права си — отвърна неочаквано той. Не можеше да чете в съзнанието ѝ, но двойките притежаваха емнатия и той чувстваше тъгата ѝ. — Ще видя какво мога да направя. Ще се опитам. — Обгърна с ръце лицето ѝ и я целуна нежно толкова продължително, че тя трябваше да се хване за тениската му, за да не падне. — Плачеш, защото ще ти е мъчно да се разделиш с мен, ако нещата са такива ли? — попита я той и опря чело в нейното.

Айлийн преглътна топката в гърлото си и го погледна умолително.

— Не знам защо плача — поклати отрицателно глава. — Объркващ ме, Калевб.

— Аз знам. Плачещ, защото ще ти е мъчно. — Постади пръсти върху устните й, за да я накара да замълчи. — Ще ти е мъчно, защото ме...

— Най-накрая, Калевб — гласът на Дана изведнъж прекъсна разговора.

Калевб и Айлийн се обърнаха, леко засрамени. Дана забеляза сълзите на Айлийн и се намръщи.

— Прекъснах нещо. Съжалявам.

— Не, спокойно. — Айлийн избърса бързо сълзите си. — Вече слизахме.

— Айлийн. — Калевб я хвана за китката.

— После, Калевб — предупреди го тя тихо, така че само той можеше да я чуе.

— Но аз...

— *После. Довечера* — повтори му мислено.

Калевб се съгласи. Не беше много добър в чакането, търпението не беше сред добродетелите му.

— *Тогава, довечера.* — Преплете пръсти с нейните и заедно слязоха по стълбите.

Всички се бяха събрали в огромната кухня. Дана гледаше брат си и Айлийн, сякаш искаше да разбере защо тя плаче. Мену и Каал не преставаха да изпразват хладилника пред учудените погледи на Рут и Габриел. Мария приготвяше гофрети, за да се опита да засити глада на всички. Ноа и Адам бяха дошли току-що. Ноа седеше до кухненския плот, а Адам се беше подпрял върху масата до Рут.

Всъщност всички се преструваха, че не са дошли да се уверят, че Айлийн е добре. Исакаха да са сигурни, че новата двойка поне не се кара.

— Как си, Айлийн? — попита загрижено Рут. — Добре... ли си?

— Да — каза Мария. — Как спа, девойче?

Айлийн се опита да не се засмее, като видя как всички очакват отговор. Калевб се забавляваше с тяхното притеснение. Габриел обаче го гледаше и искаше мъст.

— Добре — отвърна Айлийн и се усмихна на Рут, за да я успокои. Взе едно манго, обели го, разреза го и предложи парче на Калевб, без да си дава сметка колко интимно беше това пред другите. — Спах много добре, макар че трудно заспах.

Калевб я погледна развеселен и зелените му очи заблестяха. Хвана я за китката и пхна пръстите й заедно с парчето плод в устата си. Айлийн отвори леко уста, когато усети, че той облизва един по един пръстите й и след това залепва целувка на дланта й.

— Ммм... Колко вкусно... — усмихна се той лукаво.

— Калевб... *Дръж се прилично...* — заповяда му тя.

— *Подаваш ми храна със собствената си ръка и ми казваш да се държа прилично? Това е много еротично, малката.*

— *Стига, не говори глупости. На теб ще ти се стори еротично дори ако видиш как някое прасе ходи по голяма нужда.*

Калевб се разсмя. Искрен смях, който изненада сестра му и неговите приятели. Те също се усмихнаха и погледнаха доволни Айлийн. Радвах се на младата *cáraid* на Калевб.

— Ами да — каза Рут, вдигна вежди и погледна одобрително своята приятелка. — Наистина си добре.

— Добре ли спяхте? Нищо ли не те боли, Калевб? — попита Каал със скръстени ръце. — Вчера беше много зле.

Айлийн го погледна, а очите й хвърляха огън.

— Много добре, Каал — отвърна Калевб и огледа Айлийн лакомо. — Вече нищо не ме боли.

— Какво ви болеше, господине? — попита Мария, докато мажеше гофретите с шоколад.

Дана се изкашля, когато видя леките белези от резци по шиите им. Разговорът започваше да излиза извън контрол.

— Яйцата — подметна Мену и накара всички да избухнат в смях.

— Моля? — каза Мария и ококори очи не по най-невинния начин.

— Яйца — поправи се той. — Ще ми изпържите ли едни яйца?

— Разбира се — отвърна тя и присви очи. — Госпожице Дана, ще ми подадете ли яйцата на Мену?

Тази реплика изненада всички и те избухнаха в смях. Не можеха да спрат.

Дана погледна Мену косо и предизвикателно. Взе яйцата от масата и сама ги счупи и изсипа в тигана.

— Две яйца, добре оформени. Загорели може би — предположи Дана.

— Момче... — прошепна Каал и избърса сълзите си. — Не ти е лесно.

Мария излезе от кухнята и ги остави сами.

Мену не отговори. Очите му бяха втренчени в Дана. В начина, по който се движеше, в елегантната ѝ секси осанка, която я караше да изглежда недостъпна.

Рут погледна насмешливо Мену и Дана, после се усмихна, като видя колко приятно се чувства Айлийн в компанията на Калев. Накрая трябваше да се обърне и към двамата берсерки. Ноа беше самата елегантност. Адам сякаш изпълваше цялото пространство до нея.

Той я погледна. Не ѝ се усмихна, не направи никакво движение. Просто я гледаше, сякаш нямаше никой друг в кухнята. Очите му, черни като обсидиан, бяха истинско зрелище.

— Добре — Ноа се отдръпна от вратата, — виждам, че вече си добре, Айлийн. Радвам се.

Айлийн се изчерви, но не достатъчно, за да отмести поглед.

— Благодаря. За това ли сте дошли всички? — попита тя, докато режеше друго парче манго и го поставяше в устата си. — Да видите дали съм жива?

— Доколко можем да говорим пред тях? — Адам посочи Рут и Габриел.

— Моля? — каза Рут и се обърна към него. Кехлибарените ѝ очи блестяха от недоумение. — Мислиш ли, че не помня какво се случи снощи? Да ти покажа ли белезите, които ми оставиха на корема? — Раздразнена, тя повдигна черната си тениска и показа на всички фантастична част от гладкия си корем и диаманта, който носеше на пъпа. Белезите бяха почти изчезнали. — Знам много добре за какво ще говорите тук, така че не се опитвай да ме изолираш.

Адам изръмжа странно и се наведе над нея, за да я прикрие от очите на другите. Това я накара да отстъпи.

— Аз също отлично знам какво се случи с теб. Покрий се — отвърна той хладно. — Аз бях там. Всички бяхме там. Само дето... — Думите му секнаха и се обърна, за да говори с Айлийн. — Те са човешки същества.

— Бинго — изпусна се Габриел. — Успокой се, няма проблеми.

— Ей, аз съм тук — каза Рут обидено.

— Не е хубаво, че знаят за това. Никога не е било така — продължи берсеркът.

— Твърде късно е — прошепна Рут. — Вече знаем всичко.

— Опасно е — продължи Адам, без да й обръща внимание — те да знаят, че съществуваме. Ще ни изложат на опасност.

— Слушай, хубавецо — каза Рут и се изправи срещу него, — мислиш ли, че сме толкова луди да разтръбим онова, което видяхме? Моята приятелка е наполовина вълк с кучешки зъби. Мислиш ли, че бих я изложила на опасност? Не съм толкова глупава.

— Аз имам доверие на моите приятели, Адам — каза Айлийн и тръгна към тях. — Никога няма да кажат.

— Сигурна ли си? — попита той и погледна Рут по начин, който никак не се хареса на момичето. — Тази е различна. Мога да я подуша.

— Недей да прекаляваш — предупреди го Габриел и насочи пръст към него.

— Можеш да ме подушиш ли? — повтори тя и застана на сантиметър от лицето му. Беше хубав. Много хубав. — Внимавай, не ми харесва как ми говориш.

— Стига вече — нареди Айлийн, изненадана от поведението на Адам и Рут. — Приятелите ми остават тук, Адам. Няма да ги отстраня от живота си.

— Да, аз оставам. Искам да кажа, оставаме. — Рут погледна Габриел. — През цялата нощ говорихме за това, което преживяхме тук. Искаме да ви помогнем във вашата мисия да прогоните вампирите и върколаците.

— Ти не можеш да прогониш никого. Ти си магнит за проблеми, хубавице — прекъсна я Адам.

Рут го погледна учудено, не разбираше на какво точно се дължи това агресивно поведение към нея.

— Какво ти става? Днес не са ти дали порцията „Роял Канин^[1]“ ли? Горкичкият — промърмори предизвикателно Рут. — Няма ли си

каишка за разходка? — погледна ядосано към Ноа.

— Разбира се — отвърна Адам. — Искаш ли няколко шляпвания с нея?

Рут пребледня. Погледна Адам, сякаш той знаеше неща за живота ѝ, който се беше опитала да зарови дълбоко. Сякаш я познаваше.

— Адам. — Айлийн изтича да прегърне Рут, като видя колко е бледа. Само тя знаеше неудобните подробности от живота ѝ и нямаше да позволи на никого да я нарани отново. — Защо каза това?

Рут се отдръпна от прегръдката ѝ. Беше уязвена и това си личеше по треперенето на устните ѝ, но бадемовидните ѝ кехлибарени очи отново го предизвикаха.

— Добро куче. — Взе един портокал, погледна Адам и го хвърли в трапезарията, където се изтъркаля на пода. — Търси.

Ноа ококори изненадано очи. Това момиче беше първото, което предизвикваше неговия приятел така открито.

Адам стисна зъби и мускулите на челюстта му потрепериха.

Ванирите гледаха сцената и не можеха да повярват.

Калев застана нащрек, когато усети тревогата на Айлийн при думите на берсерка.

— Какво им става на хората от Барселона? Всички ли са такива дръзки?

— Да, ако ни предизвикат — отвърна Рут и вдигна брадичка. Адам я изгледа втренчено, после погледна Айлийн.

— Ще донесе неприятности. — След тези думи се обърна и си тръгна.

Ноа остана загледан в него. Никога не беше виждал Адам да изпусне нервите си.

— Айлийн, ще ти се обадя — каза Ноа извинително.

— Кажи на дядо, че съм жива — нареди тя, докато галеше Рут по косата.

— Да — Рут разтриваше ръцете си, все още малко разстроена от коментара на Адам — и му кажи да извежда този неприятен тип на разходка по-често. Много е напрегнат.

— Внимавай, момиче — предупреди я Ноа и ѝ обърна гръб. — С него трябва много да се внимава.

Айлийн почака да чуе, че входната врата се затваря, и отново погледна Рут.

— Какво искаш да кажеш с това, че искате да ни помогнете?

— Как няма да искаме? — каза Рут и разтвори ръце. — Колко пъти човек има шанса да изживее това, което преживяхме ние през тези два дни? Това е нещо невероятно. Когато бяхме малки, си играехме на супергерои, помниш ли?

— Да — потвърди Айлийн и се усмихна тъжно. — Жената котка и Жената чудо^[2].

— С твоите дарби ти можеш да бъдеш героиня. Аз мога с моите действия. Искам да остана тук и да ви помагам, независимо как. Не мога да бъда безразлична към всичко това. Кажи ми, ще можеш ли да се върнеш към обичайния си живот, ако знаеш всичко това? И бъди честна, Айлийн.

— Но, Рут...

— Никакво но. Решено е. Оставаме тук. Само трябва да ни кажете как да ви помогнем.

Айлийн погледна Габриел с отворена уста.

— Не е възможно да говорите сериозно. В Барселона имате свой живот, имате...

— Незначителни неща — отвърна Габриел и пъкна в устата си парче гофрета.

— Семейството не е незначително нещо — каза Айлийн и се намръщи.

— Семейството е такова, каквото ти се падне. И ти много добре знаеш какво е моето — каза Рут и скръсти ръце. — Отлично знаеш, че ако зависи от мен, бих избрала друго.

— Ще се изложите на опасност, а не искам да ви навредят — каза Айлийн и като последна възможност погледна Калев. — Кажи им нещо.

— Нищо не мога да им кажа, Айлийн. Решението е тяхно и мисля, че за теб ще е добре, ако са наблизко. Освен това са прави. Имаме нужда от помощ. — Сви рамене. — Те имат нужда от закрила и ние ще им я осигурим.

— Какво? — прошепна тя. — Калев, не.

— Имаме нужда от помощ — повтори той и се приближи до нея. — Нещата трябва да се променят и помощта от хора ще ни се отрази

добре. Мислил съм за това и смятам, че знам как могат да ни помогнат. Вече не са в безопасност. Искаш целият този хаос да се пренесе в Барселона ли?

— Не, не искам. Но... те са уязвими и освен това са единствените ми приятели. Няма да понеса, ако ги наранят.

— Ще направят всичко възможно, за да стигнат до теб чрез тях, и ще искат да ги заловят. От онази нощ в пъба те също се превърнаха в мишени. Рано или късно това щеше да стане. Микаил и Виктор биха ги използвали срещу теб и ти го знаеш. — Калевб постави ръце на раменете ѝ, за да я успокои. — Затова ги доведох тук. Ние можем да им осигурим закрила, а те могат да ни помогнат.

Айлийн го гледа няколко секунди и накрая отпусна рамене.

— Имаш право, може би.

Калевб се усмихна, а Рут прегърна Айлийн, за да я успокои.

— Нищо няма да ни се случи — увери я тя. — Е, с какво да ви помогнем? — попита развълнувано.

[1] Известна марка храни за кучета и котки. — Б.пр. ↑

[2] Известни герои от комикси. — Б.пр. ↑

23.

Докато пътуваха с поршето, Айлийн наблюдаваше Калеп. Беше далновиден, ужасно интелигентен мъж, пълен с идеи.

Той щеше да направи уебстраница. Нещо, свързано с келтската традиция, информационна страница за корените на британската култура. Обаче на тази страница щеше да има родови символи, които само чистите ванири и техните потомци биха могли да разпознаят. Към уебстраницата щеше да има и форум, разбира се. Калеп таеше надеждата, че чрез криптирания форум всички разпръснати по света ванири биха могли да влязат в контакт.

Той беше убеден, че всеки келт ванир, като види символите и старинните думи на страницата, ще се идентифицира с тях и ще се опита да се свърже със създателите.

Беше решил, че е настъпил моментът за обединение, за преоткриване и действия. Бяха изминали много години на войни, битки с вампири и върколаци, но също така на ужасни разногласия с берсерките и на незаинтересованост към това да открият себеподобни извън Англия.

Незаинтересоваността беше най-лошото. Ако бяха искали да се информират малко повече, може би по-рано щяха да разберат за тези общества, които ги залавяха и измъчваха.

Айлийн гледаше как голямата му силна ръка хваща лоста за смяна на скоростите и изпита желание да го погали.

Калеп беше поискал Рут и Габриел да отговорят за актуализирането на страницата и да бъдат модератори на форумите, с цел да наблюдават и предупреждават, когато се появи някой интересен субект.

Тогавя Калеп и останалите щяха влязат във връзка с онези, които можеше да са изгубени ванири или деца на ванири.

Въпросът беше да се обединят, да увеличат членовете на групата и да подадат информация за човешките общества, които работеха заедно с вампири и върколаци срещу берсерки и ванири. Всички

трябваше да знаят истината, всички трябваше да се научат да се защитават, както те се учеха сега. Всичко трябваше да се знае. Полезна информация — от местонахождението на тези проклетници до обсега на действие на отвличанията, нападенията, изнасилванията и убийствата. Целта беше да се организират и да се разпределят в работни групи. Беше убеден, че страницата ще помогне за това. Тя щеше да бъде средството, за да могат всички да се обединят и преоткрият.

Рут и Габриел щяха да бъдат връзката и, разбира се, да получават заплащане. Сега това щеше да бъде тяхната работа.

Айлийн постави своята малка ръка върху тази на Калев. Той разтвори пръсти, за да може тя да преплете нейните в тях, и ги стисна. Погледна я нежно и се усмихна.

— Калев, това, което направи днес... — Тя поклати глава.

Той преглътна и отмести поглед с леко неудобство. Дъждът биеше силно в предното стъкло на колата. Пусна чистачките.

— Нищо не съм направил.

— Не е вярно — отвърна тя и се изви, за да го погледне в очите.

— Айлийн...

— Да не би да се изчервяваш? — каза тя развеселена.

— Спри.

— Чуй ме... — приближи се до него и постави ръка на брадичката му, за да го накара да я погледне.

— Така не мога да шофирам.

— И двамата знаем, че ако искаш, можеш да шофираш без ръце и със завързани очи. Не се прави на корав.

— Момиче... Ставам корав всеки път, когато си до мен.

— Ох, замълчи, ти си болен. — Наведе се напред и го целуна по устните. Двамата отново усетиха напора на желанието. Дори само като се докосваха, кожата им настръхваше.

— Съблечи се — каза ѝ той дрезгаво и ухапа устните ѝ. — Стъклата са тъмни, никой няма да те види, само аз и...

— Не мисля да се събличам, Калев... — засмя се тя. — Целунах те, защото исках, а не за да те съблазнявам.

— Една твоя целувка за мен е като афродизиак. Винаги искам още.

— Перверзник — засмя се тя.

Искаше да му благодари за вниманието, което беше проявил към Рут и Габриел. Не само им беше дал възможност да работят, но беше отворил за тях вратите на своя клан. Беше им се доверил, защото те бяха нейните най-добри приятели и защото тя щеше да бъде пощастлива с тях до себе си. Освен това им беше предложил своята закрила и никога нямаше да ги предаде.

Но не беше направил само това. Калев им беше отстъпил една от своите къщи. Къща в Нотинг Хил^[1], с прислуга и шофьори, които да ги возят където пожелаят.

Приятелите ѝ бяха очаровани от идеята. Айлийн не преставаше да се учудва от тяхната готовност да помогнат на каузата.

Рут виждаше нещата така. Имаше две групи. Едната беше съставена от берсерки и ванири, а другата от вампири, върколаци и лоши хора. Между двете групи бяха неосведомените хора. Едните ги защитаваха, а другите дебнеха. Габриел беше казал, че са готови да уравнивестят везните — да бъдат в ролята на добри хора и да се присъединят към берсерките и ванирите в борбата за доброто на човечеството.

— Това е значима дейност, екзистенциална, важна — беше казала Рут развълнувано. — Не боклукът, който биха ми предложили на друго място за няколко мизерни евро.

Калев щеше да им плаща много добре. Беше много щедър, въпреки че не искаше да го признае. Всъщност парите не го интересуваха. Айлийн се замисли над новото си положение и го разбра. Когато имаш толкова пари, това престава да бъде важно, вече не са приоритет за оцеляването. Сега щеше да живее за оцеляването на другите.

Усмихна се. Беше доволна, ужасно уплашена за тях, но егоистично доволна, защото щяха да са близо до нея.

Отново погледна Калев, като продължаваше да го държи за брадичката, и разбра, че никой не би могъл да ѝ направи по-хубав подарък. Смаяно гледеше мъжествените му черти, зелените му очи, които я поглъщаха и същевременно галеха. Тогава разбра. Беше безумно влюбена в него.

Сломена от очевидното, пусна брадичката му, отдръпна се и се загледа през прозореца, за да се разсее.

— Уплаши ли се от нещо? — попита я той. Беше забелязал промяната в поведението ѝ.

— Не — отвърна бързо тя.

— Да. Притеснена си — измърмори той. — А аз се чувствам ужасно, защото не знам за какво мислиш. Няма ли да ми кажеш?

— Няма нищо за казване.

— Относно това, което говорехме преди... Защо си се заинатила да бъдеш затворена за мен? Не разбираш ли, че това е нещо нормално между нас? Твоето и моето съзнание трябва да бъдат винаги слети, не само когато на теб ти се прииска.

— Не мога... все още.

Калевб я погледна отчаяно, отново се съсредоточи в пътя и атмосферата между тях охладня.

Айлийн нямаше да позволи това. Плъзна ръка по мускулестото му бедро и остави топлината си да премине през панталона и да затопли кожата му.

Калевб стисна устни, беше му омръзнало да стои настрана. Ванирските двойки не бяха такива. Но не може да се въздържа, когато усети нежния ѝ допир. Покри фината ѝ ръка със своята, обърна я и целуна вътрешната част на китката ѝ, като прошепна:

— Ще караме полета, малката. С твоето темпо.

През цялото пътуване не пусна ръката ѝ.

Къщата, където се намираха, беше част от жилищен комплекс в Дъдли. Ванирска територия.

Бяха влезли, хванати за ръце, но Калевб я прикриваше с огромното си тяло.

Къщата беше старинна.

— Наша е, но никой не живее тук.

— Не се учудвам... — прошепна Айлийн. — Мислех, че ще разпитваме Виктор.

— Така и ще направим. — Натисна един електрически ключ на стената и на пода се отвори капак.

— Оттук ли трябва да слезем? — попита тя недоверчиво.

— Ела. — Взе я на ръце. — Дръж се здраво.

Айлийн се залепи плътно до тялото му и Калевб скочи с нея в подземното помещение. Приземи се на крака и я остави на пода.

Айлийн погледна нагоре. Около петдесет метра свободно падане. После се огледа и разбра, че старинната къща е отстъпила място на военен бункер със стени от желязо и бетон. Някаква врата се отвори пред тях.

Калевб я погледна и се усмихна.

— Впечатлена ли си? — попита той и пак я хвана за ръка.

— Леко — каза тя и му върна усмивката. — Виктор там ли е?

Отчаян вик на гореспоменатия отговори на въпроса ѝ.

Айлийн се намръщи, а когато погледна във вътрешността на залата, погледът ѝ изведнъж стана студен като лед.

Виктор беше проснат на една метална маса със завързани очи и ужасна фрактура на крака. Кожени ремъци обездвижваха ръцете, краката, кръста и главата му. Той се бореше, за да се освободи.

— Хайде. — Калевб я заведе вътре и спряха пред него.

— Лъжлив кучи син... — Айлийн се спусна към Виктор, но Калевб я хвана през кръста и я задържа. — Пусни ме, Калевб... Остави ме...

— Успокой се...

— Не.

— Успокой се.

— Но, Калевб — дишаше учестено в прегръдките му и гледаше Виктор с омраза, — те се подиграха с мен.

— Знам. Но ще си платят за това.

— Айлийн? — попита Виктор с лъжовно сладникав тон. — Айлийн, ти ли си?

— Да, нещастник такъв. Аз съм.

— Айлийн, станало е недоразумение. Аз... аз нямам нищо общо с това. Исках да ти кажа, но... но Микаил щеше да ме убие...

— Пет години... Да ме лъжеш пет години.

— Не те лъжех. Грижех се за теб. Аз... не, не... аз щях да те защита... да те отведа някъде...

Калевб изръмжа и се приближи до масата. Натисна един лост и Виктор премина от хоризонтално във вертикално положение. Калевб свали превръзката от очите му и го погледна втренчено.

Виктор присви очи, за да свикне със слабата светлина в залата, и погледна Айлийн.

— Впечатляващо — прошепна с похотлив блясък в очите.

Калев го удари силно с юмрук в корема, сграбчи го за косата и прошепна в ухото му.

— Да не си посмял да я погледнеш.

— Ти си... — Виктор се изкашля, за да си поеме дъх. — Ти си... Айлийн, невероятна си.

Айлийн се приближи до него. Опитваше се да сдържи демоните, които я подтикваха да му издере очите.

Виктор не видя как дойде първият удар.

— Това е за лъжата — измърмори тя хладно. — А това — той не забеляза как и вторият удар се стовари върху него, лицето му се извърна встрани — за това, че си стрелял по Калев.

Калев изпита желание да я прегърне. Никой не го беше защитавал по такъв начин.

— Разкажи ми, Виктор — каза тя с меден глас, като привлече погледа му. — Разкажи ми всичко. За кого работиш?

Виктор я погледна смаяно.

— Работех за държавните тайни служби. Откривахме хора с умения на екстрасенси, изследвахме ги и разбрахме какво ги прави различни, по-високоразвити в еволюционно отношение. Проект, финансиран и от департамента по отбрана. Микаил Ернепо, Патрик Серрил и Себастиан Смит са ръководители на този проект. Една вечер Микаил дойде при мен и ми каза, че разполага с нещо невероятно. — Погледът му беше отнесен. Гласът бе монотонен. — Каза ми, че има група хора, които работят по нещо подобно, но много по-секретно. Изследвах същества, които не бяха хора. — Замълча. — Но беше държавна тайна и не можеше да каже и дума за това на някого.

— Продължавай. — Айлийн скръсти ръце.

— Тези същества имат свръхестествени способности. Някои мутират в животни, а други управляват всичко както си поискат. Последните имат една слабост. Слънцето. Като вампири и върколаци.

— И само тези трима души се занимават с целия проект?

— Има още петима. В действителност от тях зависи одобрението на всичко, което се прави тук. Трима от тях мисля, че са ванири, но гладът ги погуби. Последният се предаде преди няколко дни.

— Кой? — изръмжа Калев.

— Самаел.

Айлийн се притесни, а Калев удари толкова силно по масата, че тя изкълтя като камбана.

— Какво? Какво става? Не... не ме убивайте — изкрещя Виктор, беше се отърсил от магията на гласа на Айлийн и очите му блестяха.

— По дяволите! — извика Калев. — Той беше брат на Тор. Негов брат... Как е могъл? Не ми се искаше да повярвам, но е истина.

Виктор избухна в истеричен смях.

— Никой от петимата психопати не изпитва угризения — потвърди той. — Айлийн — раздвижи устни, — удряш невероятно. Ако... ако ме пуснете, ще ви помогна да ги намерите. Знаем къде се крият...

— Няма да ни подкупиш. Искам имената им сега. — Калев го хвана за дрехата и го разтърси.

— Лу... Лусиан, Сет и другият... вече знаеш кой е. Самаел.

Айлийн разтърка ръцете си с отнесен поглед.

— Какво ти предложиха, за да продадеш душата си на дявола, Виктор?

Виктор стисна устни.

— Отговори. — Калев го удари по лицето.

— Без... безсмъртието. Щяха да бъдат като вас. Силен, дълголетен и могъщ. Много хора работят за тях. Има групи ловци, които ви преследват, защото мислят, че сте вампири и са готови да забучат кол в сърцето ви. Хващат ви и ви измъчват. Има други, които са просто роби. Осигуряват храна със собствената си кръв. После са тези като Микаил. Посветените, току-що трансформирани. И аз ще бъда като тях.

— Колко си глупав — срязва го Калев със студена усмивка. — Изглежда, на всички ви се иска да ви трансформират, но това, което не са ви казали, е, че човекът, който те трансформира, се превръща в твоя източник на кръв. Мислиш ли, че Самаел е склонен да те храни? Аз не мисля.

— Правил го е с Микаил.

— Повярвай ми. Микаил вчера беше умрял от глад. Мисля, че вече му е отказал първия прием.

— Но ако не се хранят — прошепна Айлийн, — ще хапят останалите и накрая ще се превърнат в безскрупулни животни, като вампири.

— Ще се превърнат във вампири, защото Самаел вече е такъв. Предизвиква хаос.

— Но при всички положения ще бъда могъщ и дълголетен — отвърна Виктор.

— Кой са другите двама? — попита Калев, като го дърпаше за косата.

— Двама отrekli се берсерки, които също трансформират хората. Не се разбират много добре с останалите трима, които командват цялата шайка, но също имат последователи. Мисля, че се казват Страйк и Хумус.

— Свършено е с теб — прошепна Айлийн.

— Ти се чукаш с вампир. — Виктор се изплю на пода с отвращение. — Същото е.

— Не е вярно — каза Айлийн и вдигна възмутено брадичка. — Ванирите не са вампири. Освен това ти си съучастник в ужасен геноцид срещу раса, която е различна от своята. Ти си по-голямо чудовище от тях.

— Когато Самаел те хване, Айлийн, колко много ще плачеш... Ще изтръгне от корен цялата човечност, която твърдиш, че притежаваш, и ще те накара да гледаш как ще изяде сърцето на този глупак. — Посочи Калев с пренебрежително движение на брадичката си. — А за дядо ти и всички онези, които...

— Млъкни, или ще ти отрежа езика и ще го дам на плъховете — измърмори Калев и стисна врата му.

Калев погледна към Айлийн. Видя, че е бледа и уплашена, и я прегърна. Погали косата ѝ с бузата си.

— Чуй ме, *álainn*, нищо няма да ти се случи. Не се страхувай.

— Ами ти? — попита тя с треперещ глас. — Той ще търси и теб.

Калев се отдръпна, за да я погледне в лицето. Тя не се притесняваше за себе си, а за него. Почувства, че това му дава сили.

— Виктор, кой остави тялото на баща ми в контейнера? — попита Айлийн.

Виктор отметна глава назад и се изсмя цинично.

— Твоят предишен лекар. Господин Франсеск.

— Какво? — Тя отново пребледня.

— Изведнъж изпита скрупули и остави Тор да бъде забелязан от ванирите, за да ги насочи как да ни открият. Михаил и Самаел го убиха. Беше предател. Искаше да те измъкне от къщата и да те остави да живееш истинския си живот. Стар негодник... Заради него ванирите стигнаха до нас.

— Кучи синове, страхливци — прошепна тя.

— Самаел чака подходящия момент — промърмори Виктор с омраза. — Ще преследва този и ще го убие. — Погледна Калев с омраза. — Проклет негодник. Вече си спал с нея, нали? Тя... Айлийн... Ти си моя... Аз бях там заради теб. Защищавах те... Чаках да настъпи трансформацията ти. Курва! Трябваше да ме изчакаш!

Калев я пусна с бързо движение и застава пред Виктор, измъкна го от ремъците и го хвърли във въздуха. Тялото му се удари в стената и направи дупка в бетона.

Калев скочи към Виктор, който лежеше разкривен на пода. Още беше жив, но с извадено рамо и счупена челюст. Едно от ребрата му стърчеше от тялото.

— Калев, почакай... — прошепна Айлийн уплашена. — Калев.

— Тя не е твоя, чуваш ли? — Калев не я слушаше. Готвеше се да удари Виктор.

— Калев, не.

— Самаел ще отмъсти за мен — прошепна Виктор. — Самаел ще те преследва, защото ти... ти си взел онова, което искаше той. Както е направил Тор.

— Какво? — попита Айлийн, изтича и коленичи до Виктор. — Отговори ми.

— Са... Самаел се влюбил в Хаде. Обичал я, но... но му се наложило да види как брат му я отвежда със себе си.

— Не я е познавал, за да се влюби в нея... — прошепна Айлийн, като клатеше глава. — Не може да бъде.

— Отдав... отдавна я желаел. Опитвал се в продължение на повече от двайсет години да разгадае генетичното устройство на двете раси. Предполагал, че кръвта на берсерките ще ви даде достатъчно сили, за да издържате на... слънцето. Направил експеримент с кръвта на мъже берсерки и с тази на няколко жени, но нищо не се получило. След това решил да се откаже от своите експерименти, защото всички

се провалили. — Опита се да си поеме дъх. — Но един ден я видял. Влюбил се в тази жена берсерк. Искал Хаде да бъде негова, обзела го натрапливата мисъл за нея. Но се появил Тор и го лишил от най-голямата му страст. Отделил я от него. Самаел искал всичко, до което се докосне Тор, и това само увеличило неговото желание и стремеж да им отмъсти.

— Самаел е обичал Хаде? — повтори замислено Калев.

— Той ги е про... проследявал през годините, когато са били в чужбина. Изпълнил се с гня... гняв и омраза и зачакал отмъщение. Освен това от... открил, че кръвта на берсерките не постига правилните резултати, не... не ви е помагала. Примрял от омраза и разочарование от берсерките и Хаде, изтръгнал Айлийн от прегръдките им, а тях двамата измъчвал го... години наред. Сега иска Айлийн и няма да се спре, докато не я получи.

— Преди това ще трябва да мине през трупа ми. А защо продължават да отвличат берсерки и ванири? Открили ли са нещо? — попита Калев.

Виктор затвори очи и изплю кръв.

— Не. Все още не.

Калев го разтърси.

— Това е начин да намалим вашите сили и да продължим да правим експерименти, защото в край... крайна сметка, след десетилетия опити... той... той откри нещо наскоро.

— Какво? — попитаха и двамата.

— Айлийн... ти... — издиша за последно, задави се в собствената си кръв и умря.

Тя го погледна ужасена. Забеляза, че очите ѝ са замъглени, и разбра, че плаче за него.

— Нали не плачеш за този убиец? — попита ядосано Калев.

— Трябва да се владееш, Калев — каза тя и избърса мокрите си бузи. — Трябваше да го разпитаме, а ти го уби.

— Той... каза, че си негова.

— И какво от това? — изкрещя тя.

Какво толкова? Нима не бе могъл да понесе тези думи.

— Това не е истина. — Той също стана и се надвеси над нея.

— Можеше да ни каже всичко, а ти провали нещата. — Беше стиснала юмруци.

— Знам, че ги провалих. И се почувствах по-добре, когато потроших този убиец. Не ти харесва това, което виждаш ли? Ами чуй тогава. Аз съм такъв, разрушител, Айлийн. Свиквай. — Хвана я за ръцете и я притисна силно. — Аз съм воин, ловец, разбираш ли? Не съм любезен.

— Нараняваш ме — предупреди го тя и го накара да отпусне хватката си. — Не, не си любезен. Ти си глупак и нямаш самоконтрол. Заради теб сега не знаем нищо повече.

Накани се да му обърне гръб, но Калев с отчаян вик я сграбчи за лакътя и я накара да го погледне.

— Никой няма да ти говори така пред мен. Чу ли? — Хвана лицето ѝ с две ръце и опря чело в нейното. — Пак бих го убил, Айлийн — заяви разстроено. — И не бих изпитвал угризения. Ти не си негова.

— Аз не съм ничия собственост, Калев — отвърна тя, впечатлена от болката в гласа му. — Трябва да престанеш да гледаш на мен като на собственост. Не е нормално.

— Знам — призна Калев, затвори очи и поклати глава. — Но те чувствам, сякаш си част от мен. Няма да позволя на никого да ти говори така.

— Калев... — Обгърна врата му с ръце и го притисна към себе си. Не му се сърдеше, просто я беше страх от думите на Виктор. Ами ако нараняха Калев? Ами ако... го убиеха? — Просто съм уплашена. Прегърни ме.

Калев я прегърна, повдигна я от пода и я залюля в ръцете си.

— Нищо няма да ми се случи — успокои я той. — Наистина ли толкова се притесняваш за мен?

Айлийн притисна лице в шията му. Калев не трябваше да знае колко е важен за нея сега.

Калев съжали за всичко, което се беше случило между тях. Ако от самото начало се беше държал по различен начин, сега тя можеше да разкрие открито колко много я вълнува. Но тя му нямаше доверие, все още.

Въздъхна, уморен от тази ситуация. Беше трудно за мъж като него да очаква и да признае, че неговото щастие и настроение зависят от това момиче. От това дали някой ден ще му каже, че има нужда от него или че е важен за нея, или че го обича.

Той я обичаше. Беше влюбен. Опитваше се да изгони от мислите си това болезнено чувство на отхвърляне и я прегърна още по-силно.

— Знаеше ли? — попита я след малко. Зарови лице в извивката на рамото ѝ. — Знаеше ли, че той те желае? Че те обича?

— Мисля... мисля, че да.

— Свиня — изръмжа Калев. — И му имаше доверие? Разказваше му всичко? И той идваше в стаята ти всяка вечер?

— Да.

— И ти го пускаше да влезе? Той докосваше ли те?

— Какво? — Тя се отдръпна, за да го погледне в очите. — Не е възможно да ревнуваш.

— Отговори ми — заповяда ѝ той, като се любуваше на кожата на шията ѝ. — Той те е докосвал? Вземал ти е кръв?

Айлийн се почувства странно и усети адска топлина.

— Да — прехапа устни. Сега ѝ се струваше ужасно и много интимно друг мъж да ѝ взема кръв.

— Проклятие! — Калев стисна устни. — Вбесен съм, Айлийн. Искам да го изрита в главата, за да съм сигурен, че е мъртъв.

— Калев, погледни го. Мъртъв е. — Айлийн постави един кичур черна коса зад ухото му. — Ненавиждам онова, което ми сториха — призна тя. — Ядосана съм. — Отново зарови нос в шията му. Ароматът му я успокояваше.

— Не съжалявам за това, което направих, малката. Няма за какво да ми се караш — прошепна той. — Щях да го убия много преди това.

— Знам. — Целуна нежно шията му. — Не ти се сърдя, Калев. Просто ме разстрои това, което направи. И съм притеснена от онова, което разкрихме. А кои са Лусиан и Сет?

— Сет е от нашите. Израсна с нас. Всъщност искаше да се обвърже със сестра ми.

— С Дана? — попита тя изненадано.

— Да.

— Но не го е направил.

— Не. Сестра ми не го обичаше. Отдавна не знаем нищо за него. Не очаквах, че ще се трансформира. Ужасна новина.

— А другият?

— Лусиан. — Гласът му стана заплашителен.

— Да.

— Беше могъщ воин, но още когато беше човек, се виждаше, че изпитва удоволствие от това да убива. На мен никога не ми е харесвал. Веднага след като се трансформира, напусна клана заедно със Сет и никога не чухме нещо повече за него. Въпреки това още не мога да повярвам. — Погали гърба ѝ. — Те са опасни. Но аз ще те закрилям. Ще говорим с Ас, за да ни каже кои са другите двама. Ще видим дали ги познава.

— А за теб кой ще се грижи? — попита тя и го целуна по бузата.

— Какво е станало? — попитаха Мену и Каал, като гледаха развеселени сцената.

— Калев ме защити — отвърна Айлийн.

— Самаел се е трансформирал — съобщи Калев и я остави на пода. Не свали ръцете си от нея. — Накратко. Самаел търси средство, което да му позволи да излиза на слънчева светлина. Мислел, че кръвта на берсерките би могла да компенсира този недостатък. Поиска да изпробва теорията си с Хаде, в която бил влюбен, но Тор го изпреварил и я пожелал за своя *cáraid*. Бил вбесен, преследвал ги из целия свят, за да отмъсти. Смятал, че Тор е откраднал неговата половинка. Когато ги открил, им отнел Айлийн и ги изтезавали години наред. Открил нещо... но не разбрахме какво.

— По дяволите! — каза замислено Каал. — Как не сме разбрали нищо от това?

— Откъде можехме да знаем? — упрекна го Калев. — И още нещо. Основателите на сектата, която ни преследва, са Самаел, Лусиан и... Сет. Превърнали са се във вампири.

Мену се вцепени.

— Самаел се е трансформирал? — Гласът на Каал беше леден.

— Трябва да заловим Самаел и Микаил. Няма да се изплъзнат — заключи Калев. — Има още двама берсерки, които дърпат конците на шайката. Ще разрушим къщите на Самаел и ще унищожим клоновете на фирмата по целия свят. Самаел се крие някъде и ни следи. Трябва да разберем къде са Сет и Лусиан. Досега бяхме предпазливи, но това приключи. Тръгваме на борба на живот и смърт. Ще предупредя Ас да подготви хората си.

— Още днес ще направим хайки. — Каал взе телефона си и започна да набира.

— Ще ги хванем. Всъщност, Калевб — Мену го погледна, преди да се обърне, — аз ще бъда охрана на сестра ти и ако трябва да я отведа на друго място, не се съмнявай, че ще го направя.

Калевб се усмихна саркастично.

— Разрешение ли искаш?

— Не, не искам разрешение. Не и ако става въпрос за нейната безопасност. Предупреди я. Няма да й хареса.

— Но ти няма да се откажеш, нали?

— Никога — каза той тържествено. — Би трябвало да знаеш това, Калевб.

— Знаем, Мену.

Мену излезе заедно с Каал и оставиха Айлийн и Калевб сами.

— Искам да се махна оттук, Калевб — помоли Айлийн и се огледа с отвращение.

— Както кажеш. Има още някои неща, които трябва да ти покажа.

Калевб погледна Виктор и след секунда тялото се запали, сякаш някой го беше залял с бензин и беше хвърлил кибритена клечка върху него.

Прегърна Айлийн и излетяха от залата.

Не можеше да повярва. Нейната кола. Нейното беемве беше паркирано пред градината на новия й дом. Непокътнато. С красив електриковосин цвят. Перфектно.

— Колата ми... — прошепна Айлийн. — Това е моята кола?

— Радваш ли се, че е тук, *álainn*? — попита я Калевб радостно.

— Докарал си я за мен? — обърна се, за да го погледне в очите.

— Предположих, че ще искаш да я запазиш. Така че си помислих...

— Докарал си я за мен? — повтори и зачака той да потвърди.

— Е... предполагам, че да.

— Предполагаш?

— Да. Докарах я за теб.

— Благодаря, благодаря, благодаря. — Целуна го три пъти, а на него му се прииска още. — Защо?

— Вече ти казах.

— Кажи ми го пак. Вече не помня. — Тя застана на пръсти, за да се изравни с очите му.

Калевб замълча и я побутна мислено, за да проникне в съзнанието й.

— Не, Калевб — намръщи се тя ядосано. — Не искам да проникваш.

— Все още ми нямаш доверие? Искам да бъда в теб — изръмжа той.

— Не, докато аз не реша.

— Айлийн, трябва да спреш с това. Трябва да се свържеш с мен. Моля те.

— Отговори ми — заповяда тя и нежно го хвана за ризата.

— Не искам. — Калевб се ядоса.

Айлийн реши да използва силата си. Погали устните му с пръсти, очерта ги и се повдигна още малко, за да ги докосне със своите.

— Не искаш ли? — попита го дрезгаво.

— Недей да ме объркваш, Айлийн — прошепна той, докато я целуваше. Тялото му беше напрегнато, а юмруците — стиснати. — Ти си опасна.

— Не правя това, Калевб.

— Тогава какво искаш? — поклати глава, смутен от поведението й.

— Да си признаваш нещата — отново се повдигна и го целуна по крайчето на устните, като се отпусна върху гърдите на Калевб.

— Не ме довеждай до предела, момиче. Никой от нас не знае как ще реагирам.

— Не обичаш да отстъпваш, така ли, Калевб? Ако нещата се изплъзнат от контрола ти, ставаш нервен.

— Това не е игра. Ще се чувстваш по-сигурна, ако поддържаеме мисловна връзка. И престани да ме предизвикваш. Вече ти казах, че откакто те познавам, съм станал много избухлив. Направи ме абсолютно неуравновесен.

— Тогава присъедини се към клуба на неуравновесените. На мен също не ми е лесно. Ти ме накара да се държа така и ти си виновен, че сега искам да се предпазя от твоето проникване в мислите ми. — Отпусна пръстите на краката си и се отдалечи на крачка от него. —

Искаш ли да ти имам доверие? Тогава отговори честно на въпросите ми.

— Това са въпроси, които разкриват много слабости пред неприятелите — отвърна той, пристъпи към нея и я притисна до колата. — Преследват ни. Преследват теб, Айлийн. Осъзнаваш ли на каква опасност сме изложени?

Айлийн почувства хладното купе на кръста си.

Да. Съзнаваше опасността, на която той можеше да се изложи. И беше много притеснена.

— Калев? — Дана се появи на вратата. — Чудесна кола, Айлийн. — Скръсти ръце и ги погледна развеселена. — По дяволите, *bráthair*... По един жест на ден.

— Спести си коментарите — отвърна той и хвана бързо Айлийн за ръка. — Разказаха ли ти?

— Да.

— И как ти се струва? — попита той, учуден от спокойствието ѝ.

Дана погледна Айлийн и се усмихна съучастнически. Айлийн въздъхна и притвори очи.

— Значи вече си се подготвила? — продължи Калев. — Мену ще дойде да...

Дана вдигна ръка, за да го накара да замълчи.

— Добре ли се държи брат ми? Идва ли ти в повече, Айлийн? — попита тя и тръгна към тях.

— Спокойно. Държа го под контрол — отвърна Айлийн и го погледна крадешком.

— Не ви разбирам. Може да са тук сега, да ни наблюдават, а вие сте толкова спокойни.

— Не сме глупави, Калев. Нашият радар работи толкова добре, колкото и вашият — отвърна сестра му. — Ако ти не долавяш опасност, ние също не долавяме. Сега никой не ни дебне и ти го знаеш.

Калев изръмжа.

— Дана, става въпрос за Лусиан и Сет. Сет беше луд по теб.

Дана го изгледа втренчено.

— И какво? Не ме е страх от тях.

— Мен също, по дяволите! — отвърна той отчаяно. — Но вие трябва да бъдете закриляни. Вие сте жени.

— Колко хитро — промърмори Айлийн и се опита да измъкне ръката си от неговата.

— Мену ще те отведе със себе си — продължи Калев. — Той ще те защитава, винаги го е правил и имам доверие в...

— Ще бъдем там, където смятаме, че има най-голяма нужда от нас — отвърна високомерно Дана. — И те уверявам, че тази нощ никой няма да ни попречи. Затова съм тук, дойдох при Айлийн. А Мену няма да се осмели да се доближи до мен, това да ти е ясно — каза нервно и неубедително.

— Какво ще става тази нощ? — попита Айлийн и погледна Калев с любопитство.

— Нищо ли не си й разказал, Калев? — Дана вдигна весело вежди. — Това е нощта на кладите. Двайсет и четвърти юни.

— Чух за това. И какво се случва през тази нощ? Там, където аз живея, е Нощта на Сан Хуан, но не е нищо специално, освен че е неработен ден.

Дана въздъхна и я хвана за ръката.

— Остави ми я за малко, Калев. Вече няма да избяга. — Погледна го през рамо. — Разкраси се малко, братко, и разкарай тази ядосана физиономия.

Айлийн я последва, като погледна притеснено Калев. Той ги наблюдаваше смръщено.

— Ще разбереш всичко тази нощ — увери я Дана, като я потупа по ръката. — Това също няма да избяга. Спокойно. Той вече знае какво трябва да направи.

— Ядосан е — каза Айлийн, потънала в угризения. Тя го беше докарала до това състояние.

— Хубаво е поне веднъж някой да го приземи малко. Сега не се притеснявай за него. Ще се направим на истински красавици.

— Защо?

— Нощта на кладите е като Танца на розата в Монако. Само дето ние го правим по келтската традиция. А тази година сме поканили и берсерки.

— Брат ти нищо не ми е казал. — Отново го погледна през рамо. Сега тя беше ядосаната. — Може би не е искал да ме покани. Може би...

— Спокойно, мила. Поведението му е характерно за нервен и уплашен мъж.

— Защо?

— Нека влезем вътре и ще ти разкажа.

Калѐб наблюдаваше двете жени в своя живот. Разбираха се добре и никога не беше виждал Дана така да се забавлява с някого. Отнасяше се с Айлийн, сякаш беше ценна играчка. Айлийн я гледаше очарована и ококорваше очи, изненадана от нещата, които ѝ обясняваше.

Нощта на кладите. Беше много притеснен, защото тя беше специална и щеше да е окончателното изпитание за него и Айлийн.

През тази нощ, ако боговете одобряваха тяхната връзка, щяха да ги бележат и да ги свържат завинаги.

Как ли щеше да реагира младата му половинка?

[1] Квартал в Лондон. — Б.пр. ↑

24.

Айлийн наблюдаваше отражението си в огледалото. Бяха ѝ направили прическа, която прибираще половината ѝ коса. Беше облечена в дълга до глезените рокля, червена, със светли гръцки мотиви, без ръкави, с открити рамене, завързана под гърдите с лента от черна коприна, която щедро оформяше бюста. Роклята беше ода на женствеността, перфектно подчертаваше тялото.

Беше си сложила спирала и тъмнолилави сенки. Беше очертала очите си с черен молив. Усмихна се и си помисли, че в Троя вероятно всички жени са ходели облечени по този начин.

Дана се приближи зад нея и се възхити на творението си.

— Небеса, тази нощ ще си кралицата на пламъците.

— Мислиш ли, че Калев ще ме хареса? — Тя прокара развълнувано ръце по роклята.

Дана я погледна изумено.

— Майтапиш ли се с мен? Брат ми ще те хареса, дори ако си покрита със сажди.

— Това е отвратително.

— Така е — разсмя се Дана.

— Ти също си много красива, Дана — призна тя.

— Благодаря — потвърди скромно жената ванир.

Носеше рокля в същия цвят, с една презрамка върху дясното рамо. Роклята ѝ се отваряше в долната част, както и тази на Айлийн, и откриваше великолепен строен крак.

— Обличаме се така, съгласно нашите келтски ритуали. Нощта на кладите е истинско заявяване на намерения както за мъжете, така и за жените. Брат ми вероятно не е искал да те обременява повече от необходимото и затова не ти е разказал нищо.

— Мислиш ли? — обърна се тя, за да я погледне в очите.

Дана ѝ беше обяснила, че през тази нощ келтите се свързвали чрез церемония с онези, които избирали за свои половинки. Огънят

символизираше душата и страстта, затова тази нощ се казвала „на кладите“, във връзка с този елемент, който карал всичко да гори.

— Когато боговете ни трансформирали, хитрата Фрея направила заклинание, че след като един ванир откриел своята половинка, те нямало да бъдат свързани напълно, докато не получат божествения белег. А те давали този белег.

— Какво е това? — беше я попитала разтреперана Айлийн.

— Белег върху кожата. Кафява татуировка, която се появява върху специално място на тялото. Място, което символизира нещо от вашата връзка. Белегът е онова, което окончателно ти поставя надпис „Не пипай“ в очите на другите.

— Ще ме татуират ли?

— Никой няма да го направи. Символът сам ще се появи върху кожата ти. — Вече беше започнала да ѝ сплита плитките.

— Не съм сигурна, че искам да имам татуировка.

— Нищо не можеш да направиш по въпроса.

— Да, разбира се... — въздъхна раздражено тя, а Дана се усмихна на реакцията ѝ. — И белегът за свързаност се появява единствено през тази нощ?

— Не. Всъщност би трябвало да се появи, когато се слеее интимно за трети път, с обмяна на кръв, разбира се — изчерви се Дана.

Айлийн мислеше за това. Гледаше Дана с възхищение и благодарност, че е открила някой, който да ѝ разкаже нещата съвестно и търпеливо. Отнасяше се към нея с обич, както би постъпила Рут. Да, щеше да бъде чудесна приятелка.

— Аз нямам такъв и те уверявам, че...

— Повече от три пъти, предполагам.

— Да — потвърди Айлийн и погледна встрани.

— Защото не му се отдаваш напълно. Още ли не го допускаш до съзнанието си? — Приключваше с последната плитка.

— Не желая да съм толкова прозрачна, когато той не е. Не мисли, че не искам да се отворя за него, но ако отново скрие нещо от мен или ме излъже, никога няма да мога да го направя отново. Емоциите в случая са много силни и засега не успявам да се справям с тях.

— Калев съжалява за всичко.

— Знам.

— Всичко ще се оправи, но трябва да се престрашите.

Айлийн си помисли за Калев и почувства как сърцето ѝ се затопля. Да се престраши. Сякаш не беше като самоубийца, когато ставаше въпрос за него.

— Как изглежда татуировката?

Дана изви устни в лека усмивка.

— Вечен възел.

— Възел?

— Келтски символ. Вечният възел никога не се развързва, символизира допълването, безусловната подкрепа, силата и сливането на двойката. Ние, келтите, сме го разменяли с нашите любими и така сме показвали, че тази връзка е завинаги. Предполагам, че на Фрея ѝ е харесала тази романтична идея, така че е решила да бележи със същия символ двойките.

— Каква богиня...

— Голяма негодница. Тормози двойките и ги кара да страдат само защото малоумният ѝ мъж е бил развратник. Все още не разбирам защо Мориган не се е застъпила за нас и не я е изритала по хубавия задник.

— Значи не ти е харесва онова, което е направила с вас — засмя се Айлийн. — Знаеш... кучешките зъби, промяната на цвета на очите, жаждата за кръв и, разбира се, капризът да знаете, че ако не откриете истинската си половинка, няма да можете да бъдете щастливи.

— Това е много изискваща и трудна връзка. Знаеш ли, мисля, че невинаги може да откриеш половинката си. Понякога можеш да се объркаш, да решиш, че си я открил... — Светлозелените ѝ очи потънаха в тъга, но толкова бързо промениха изражението си, че Айлийн реши, че си е въобразила. — Но не трябва да затварят вратите ни за възможността да се опитаме да бъдем щастливи с други хора. Ние сме могъщ клан, опитваме се да се грижим за човечеството и прекарваме живота си скрити, за да не се знае за съществуването ни. Жените — отметна един кичур черна коса назад — сме много закриляни и не разполагаме с много свобода. Така че винаги сме заобиколени от едни и същи мъже и не ни се дава възможност да срещнем някой, който да ни разтърси, който да ни заслепи... както, например, се случи на Калев с теб.

— Значи е заслепен от мен — прошепна Айлийн развеселена.

— Докарала си брат ми до притеснително състояние на оглупяване, момиче.

— Това ми харесва — каза гордо.

Дана избухна в смях.

— А ти имаш ли вечен възел на кожата?

— Не.

— Защо нямаш половинка? — попита Айлийн неочаквано.

Дана взе черния молив за очи и започна да си играе с него, докато обмисляше отговора.

— Сърцето ми е... смъртно ранено. — Сви рамене. С никого не беше говорила с такава лекота. Айлийн ѝ вдъхваше доверие. — Обърни се към мен, нека те огледам.

— Била ли си влюбена?

Дана изпита желание да се изсмее. Влюбена? Тя беше живяла, дишала и се борила за един човек дълги години в своята младост. Не беше влюбена, а напълно луда по него. После всичко се беше променило.

— Бях, дълго време — отвърна тя тъжно.

— Какво се случи?

— Погрешен избор. — Сви устни.

Айлийн следеше внимателно изражението ѝ.

— Ти и Мену винаги ли сте били в толкова лоши отношения?

Дана подскочи. Айлийн беше много директна и трябваше да свикне с това. Жените от нейния клан се бяха научили да говорят точно и мъдро, но това беше лишило действията им от спонтанност и искреност. Айлийн беше запазила всичко това и ѝ харесваше.

Дана остави молива за очи на мястото му.

— Той е, нали? Той е разбил сърцето ти — настоя Айлийн.

— Трудно е. Той и аз...

— Можеш да говориш с него. Понякога се правят ужасни неща, с идеята, че така трябва. — Хвана я за ръка и я стисна нежно. — Тези решения нараняват както онзи, който ги взема, така и онзи, който страда от последствията. Тогава се изпълваш с омраза и озлобление, мислиш, че никога повече няма да повярваш в този човек, който те е накарал да страдаш толкова много. Но трябва да умееш да прощаваш, защото, ако не се опиташ, ако не успееш да трансформираш болката в приемане и любов, се лишаваш от възможността да бъдеш щастлив.

Само онези, които обичаш най-много и които те обичат най-много, са тези, които ни нараняват най-силно.

Дана ококори очи при тези думи.

— Освен всичко ти си умна, Айлийн, голям оратор. Бих се радвала, ако и други могат да те чуят. — Стисна признателно ръката ѝ.

— Не знам какво ти е сторил, но...

— Айлийн, стига. — Целуна я по бузата. Беше тъжна и явно наистина страдаше. — Вече каза много неща, а аз все още не съм готова да говоря за това.

— Добре. Но си спомни какво ми стори брат ти. И погледни ме сега. Трябваше да му простя, Дана, защото омразата ме разяждаше и ме караше да страдам. Защото чувствах към него нещо много по-силно от това, което съм си представяла, че е възможно.

— Все още обаче не си му простила изцяло. Не си белязана, защото нямаш доверие в него — посочи мъдро Дана.

— Трудно ми е, Дана. Не е лесно. Но както и да е. Мисля, че не съм най-подходящият съветник. В главата ми е хаос.

— Ти го каза. — Усмихна се с разбиране. — Въпреки това твоят случай и моят... са различни. Но се гордея както с теб, така и с него. Беше смело от ваша страна. Брат ми сега излъчва светлина. Никога не съм го виждала така заплепен. Отново е жив.

— Ти също ще бъдеш. — Айлийн беше убедена в това. Жена като Дана щеше да открие любовта. Трябваше да бъде обичана.

— Не съм толкова сигурна. Някога живях под слънцето, но сега ми вреди.

— Дана...

— Да тръгваме. — Хвана я за ръка и я дръпна. — Когато брат ми те види, ще припадне.

Айлийн се надяваше, че раните в сърцето на Дана ще заздравеят. Беше се привързала много към нея. Искаше ѝ се с Мену да изгладят разногласията си, защото беше разбрала, че той е нанесъл смъртоносната рана в сърцето ѝ.

Когато Калев я видя да се появява между кладите, които ограждаха гората на Килганън, просто колабира. Айлийн беше облечена като жените келти, а осанката ѝ показваше същото — горда,

красива и напълно съзнаваща своя магнетизъм. Червената ѝ рокля танцуваше от вятъра, а полуразпуснатата ѝ коса почиваше върху стройното ѝ рамо.

Дана говореше с нея и двете се смееха. Калев не преставаше да гледа дъщерята на най-добрия си приятел. Беше истински спектакъл от светлина и цветове.

— Айлийн — каза ѝ тихо Дана. — Брат ми е там. Трябва да видиш каква физиономия е направил.

Айлийн вдигна поглед и потърси Калев с очи. Не се наложи да търси дълго. Вече усещаше аромата му и освен това Калев беше най-привлекателният мъж в огромната гора, заобиколена от оградени с камъни кладии. Косата му беше наполовина прибрана и се спускаше до раменете му, а зелените му очи я преценяваха сантиметър по сантиметър.

Калев я погледна втренчено. Тя погледна него. И пламъците от огъня на кладите достигнаха висините.

— Леле, Кал — каза му Каал и погледна с възхищение Айлийн. — Твоята *cáraid* може да остави без дъх всеки мъж. — Калев не отмести очи от своята жена и не отговори. — Нали, Мену?

Мену се беше подпрял на едно дърво и наблюдаваше съсредоточено момичето, което придружаваше Айлийн. Дългата ѝ коса беше сплетена, а на дясната буза имаше две черни линии. Каал вдигна вежди и избуха в смях.

— Ама моля ви — възкликна раздражено. — Погледнете се... Будите съжаление. Омаяни от две самки. Заклевам се в Один, че това няма да се случи с мен — подигра се той, обърна се и отиде при жените ванири, които се бяха събрали.

Мену се доближи до Калев и скръсти ръце. Гледаше как момичетата се приближават.

— Ако в някакъв момент усетим нещо странно...

— Спокойно, Мену. Всички сме нащрек. Ако зависеше от мен, сега нямаше да съм тук, а на някое по-сигурно място с Айлийн. Но това е единственият ни истински празник, това е част от нашата култура и една от нощите, когато можем да се свържем с нашите жени.

Мену стисна устни.

— Ако се опитат да ни нападнат тази нощ...

— Не. Не тази нощ. Вече знаят, че сме ги разкрили, и освен това имотите на Самаел са под охрана. Сега вероятно изцяло е погълнат от това да се крие и да реорганизира сектата си.

— Не ме притеснява само той.

— Сет и Лусиан не са в Англия. Имаме наблюдатели из цялата страна и няма новини за тях.

— Сет ще дойде — каза Мену разпалено. — Предчувствам го.

— Възможно е. Току-що им обявихме война. Сега знаем кои са и какво правят. Сплотяваме се, за да се борим срещу тях. Няма да стоят със скръстени ръце, докато ги атакуваме.

Мену погледна Дана и потвърди решително:

— Трябва да я пазим, Калев.

Калев го погледна крадешком и се съгласи с леко движение на брадичката.

— Какво си намислил?

— Ще я отведа. Не знам кога и как. Самаел знае за пророчеството, свързано с Дана. — Сви рамене. — Със сигурност е информирал останалите за нея. Ще търсят и нея.

— Знам, че ще я пазиш, Мену. Тя е много важна за нас.

— Никога не го е искала — усмихна се горчиво. — Фрея я е белязала завинаги.

— Дана има много сила в себе си. Боговете са знаели какво трябва да направят. Тя е избраната.

— Не са я питали.

— Не е имала избор — отвърна Калев и го погледна с разбиране. — Загрижен си за нея.

— Да.

— Не трябва да се притесняваш за нея, приятелю. Трябва да се заемеш с нея.

Мену се изненада, като чу Калев да говори така. Айлийн го променяше, успокояваше го, изпълваше го с мир и така се раждаха мъдрите му съвети. Повече от всякога се възхити от нея, защото правеше приятеля му щастлив. Възхити се от Калев, защото не се беше уплашил от любовта и от силата, която тя събужда, когато се споделя с идеалната половинка.

Дана и Айлийн дойдоха при тях и Мену отстъпи една крачка. Отново се опря на дървото и погледна Дана с престорено безразличие.

Тя го гледа няколко секунди, които сякаш продължиха цяла вечност, след това поздрави мило брат си.

Беата и Гуин се приближиха, хванати за ръце.

— Айлийн, прекрасна си — каза ѝ Беата, поздрави я сърдечно и я целуна по бузата. Обърна се към Калев и очите ѝ блеснаха съчастнически. — Радвам се, че споделяш тази нощ с нас.

— Благодаря — отвърна Айлийн и леко се изчерви. Явно всички знаеха какво ще се случи между нея и Калев.

— Калев — каза Гуин. — Ас и неговите момчета вече са тук.

— Благодаря, че си ги поканил, Калев — обади се Айлийн.

— Няма защо.

— Всъщност сега пиет от нашия любим хидромед — посочи доволен Гуин.

— Значи ще трябва да ме извините за момент — въздъхна загрижено Калев. — Този път Каал го приготви и мисля, че го остави твърде много да ферментира... Много е силен и трябва да ги предупредим.

— Хидромед? — попита Айлийн.

— Това е любимата ни напитка за нощите на слънцестоене и ритуалите — отвърна Беата. Хвана за ръка нея и Дана и ги отведе.

Калев и Айлийн се спогледаха и тя можеше да се закълне, че той се извиняваше, че не може да се погрижи лично за нея.

— Какво представлява? — настоя тя и погледна Беата.

— Прави се от дъждовна вода и мед — каза високата руса жена. — Искаш ли да отидем да го опитаме?

— Да — подхвърли Дана. — Ще бъде забавно.

— Има ли... има ли алкохол?

— Нещо като вино... — потвърди развеселена Беата. — Удря в главата.

— Вие напивате ли се? — попита скептично Айлийн и се остави да я заведат на мястото, където пиеха жените.

Всички бяха нагиздени с древногръцки рокли, с разпуснати коси и равни сандали с каишки до прасците. Айлийн се възхити на толкова женска хубост, събрана заедно. Жените бяха прекрасни, стройни и с аристократично излъчване.

Светът на ванирите беше скрит, нощен свят. Всичко в него обаче беше пропито с красота.

Всички я погледнаха и я поздравиха усмихнати. Айлийн веднага се почувства уютно. В момента, когато усети, че ѝ липсва нейната най-добра приятелка, Рут се появи сред тях.

— Рут? — възкликна щастливо Айлийн.

— Господи, Ейлийн... — Рут не беше свикнала да я нарича с истинското ѝ име. За нея тя винаги щеше да бъде Ейлийн. Толкова беше красива. И нея я бяха облекли по същия начин, а дългата ѝ гъста махагонова коса блестеше като огън. — Това вино е доставка от дявола.

Всички жени избухнаха в смях при думите на Рут и Айлийн се възхити на лекотата, с която нейната приятелка общува с хората.

— Какво правиш тук? — попита я тя.

— Дана е милостива — отвърна Рут и се усмихна на сестрата на Калев. — Каза, че ще ни се отрази добре, ако се поразсеем и опознаем по-добре техния свят. Освен това знаеш ли, скъпият ти приятел, е истински нацист? Дава ни задачи и иска да стоим затворени в къщата в Нотинг Хил. Всичко е уредил. Имаме бодигардове, които не ни оставят нито денем, нито нощем. Едва от няколко часа сме там и вече започнах да се задушавам. — Отпи и примижа от удоволствие. — Това е много добро... Всъщност къщата е толкова голяма, че ще ми трябва карта, за да не се загубя.

— Габриел също ли е тук? — Айлийн се огледа наоколо.

Изведнъж от другата страна, където мъжете пиеха от бъчвите, се чува възгласи и смях. Развеселен, Калев потупваше Габриел по гърба, за да не се задави с хидромед. Не ѝ беше трудно да си ги представи преди две хиляди години, с нарисувани лица, саби и щитове в ръце, как викат и крещят от радост след победа в някоя битка.

Айлийн почувства огън в корема си, когато видя огромното тяло на ванира до това на най-добрия ѝ приятел. А Габриел все пак беше едър.

Когато се обърна към Дана, тя вече ѝ поднасяше първата чаша хидромед.

— За твое здраве, Айлийн. Добре дошла у дома.

Вече всички жени държаха чаши и очакваха тя да отпи. Рут отново напълни чашата си от бъчвата и вдигна ръка, готова за наздравица.

Айлийн пое дълбоко дъх, издиша и каза:

— За ваше здраве!

Жените изпразниха чашите си на екс и Айлийн последва примера им. Когато вкусната и сладка течност се разля по гърлото ѝ, тя се отпусна напълно, удивена от остатъчния вкус по езика и небцето си.

— Майчице... — прошепна. — Това трябва да се патентова. Ще станем богати.

— Хубаво е, нали? — Беата я прегърна. От хидромеда падаха всички задръжки. — Затова римляните са се сражавали с Астерикс. Искали са неговата напитка. — Усмихна се и прие следващата чаша, която ѝ предложи Рут.

— Да не се развали... — измърмори Рут и облиза устни.

— Мирише хубаво, блести като злато и е невероятно.

— Амин! — възкликна Дана и отпи от втората си чаша.

— Значи Каал е приготвил това? — попита недоверчиво Айлийн, като прие втората чаша от Беата.

Няколко от присъстващите въздъхнаха, като чуха името на Каал.

— Уф, разгонват се по този мъж, мила — промърмори Рут и ги погледна крадешком. — Наистина е много готин.

Жените ванири избухнаха в смях от дързостта ѝ.

— Каал е ужасен женкар — каза Дана и го погледна отдалече. — Но знае как да постигне добра алкохолна ферментация на меда. — Отпи от чашата си и я подаде на Рут, за да я напълни. — А брат му е тъпанар. Искам още една чаша.

— Леле как ще се напиеш, Дана — посочи Рут, докато пълнеше чашата ѝ.

— Нека е добре дошла. — Вдигна отново чашата си и всички жени направиха същото. — За един свят без типове, които ни вгорчават живота — заяви и погледна към мъжете, които се смееха и закачаха помежду си.

Докато се заливаше от смях, прегърнала сестрата на Калев, Айлийн забеляза татуировката на Беата. На дясното ѝ рамо имаше прекрасен кръгъл племенен символ, тъмнокафяв, с големината на монета. В центъра на сложната рисунка имаше нещо като жълт скъпоценен камък.

— Харесва ли ти татуировката ѝ, Айлийн? — попита Рут.

Беата се обърна към тях и се усмихна гордо.

— Това е моят белег.

— Гуин същия ли има? — попита Айлийн, удивена от рисунъка.

— О, да — съгласи се Беата и погледна Гуин в далечината. Той усети, че тя го наблюдава, обърна се и ѝ намигна. — Той ми принадлежи.

Айлийн ги гледаше и почувства лека завист.

— Мисля, че отивате твърде далече по въпроса с притежанието — промърмори тя над чашата си.

— И при теб ще се случи. — Беата сви рамене и отпи от чашата си. — Не си ли белязана още?

— Не.

— Не ти ли се иска да ме попиташ нещо? — погледна я съучастнически.

— Не знам...

— Искаш ли да знаеш дали ще те боли?

— Ще ме боли ли? — намръщи се и лилавите ѝ очи потъмняха.

— Да. — Опита се да не избухне в смях.

— Чудесно — отвърна обезкуражена. — Ами него?

— О, него също. Но ще ви мине.

— Стига вече, не мога да ви понасям — каза им Дана. — Изпийте още една чаша, за онези, които нямат с кого да се обвържат. Повръща ми се от вас. Да пием за мен. — Вдигна отново чашата си и всички направиха същото.

— Това някакъв нов клуб ли е? — попита Рут. — Мога ли да се включа? — Погледна крадешком към групата мъже. Там беше и гаднярът Адам. — Не водят ли жените си?

— Кои? Берсерките ли? — каза Дана и ги посочи с глава. — Не могат. Пълнолуние е и трябва да си починат преди онова, което ги очаква.

— Какво е то? — полюбопитства Айлийн.

— Ноци за сношение. Нищо ли не ти е разказал дядо ти?

— Нищо в тази връзка.

— Разказвай, Дана — подкани я Рут да продължи, като гледаше развеселена огромния берсерк, който я наблюдаваше с пренебрежение. Изглежда тя му допадаше точно толкова, колкото и той на нея.

— Всъщност истинска чест е, че мъжете берсерки са тук днес. Предполагам, че ще си тръгнат, защото техните самки имат нужда от тях. Изпитват нужда да се сношават с тях заради пълнолунието. —

Дана сви рамене и сама си напълни нова чаша с хидромед. — Прекарват целия ден в боричкане.

— А ти откъде знаеш? — попита заинтригувано Беата.

— Една нощ видях някаква двойка в действие — призна тя леко засрамена. — Преди години. Беше пълнолуние. Не можете да си представите колко са диви...

— Така ли? — Рут повдигна едната си вежда и отново погледна към Адам отдалече. Той я наблюдаваше напълно спокойно, докато допиваше хидромедата си. Върна чашата на Калев, каза му нещо и ванирът отново я напълни.

— Мила — Беата постави ръка на рамото на Дана, — когато откриеш твоя *cáraid*, ще видиш, че ванирите също не са много питомни в това отношение. — После погледна към Айлийн и ѝ намигна.

Айлийн се усмихна и се загледа в движенията на Калев. Искаше да го види. Искаше да бъде с него.

Този мъж стоеше там, играеше ролята на домакин към онези, които преди няколко дни бяха смъртни врагове на неговата раса. Ноа го беше бичувал и въпреки това сега разговаряше с него. Изглежда, берсеркът изпитваше огромно уважение към него.

Колите бяха паркирани около поляната. Каал отиде до неговата, отвори вратата на шофьора и пусна музиката.

Песента „Без страх“ на „Дъ Расмус“^[1] прозвуча силно и ясно.

— Нека празникът започне — извика еуфорично с отметната назад глава.

Айлийн почувства дълбоко вълнение. Жените изтичаха, за да застанат по средата на кладите и започнаха да танцуват. Не обръщаха внимание на мъжете. Беше им все едно дали ги гледат. Наслаждаваха се на своята чувственост, не се срамуваха от публиката.

Берсерките ги гледаха заплениени.

Ванирите веднага се втурнаха да танцуват с тях, прегръщаха ги, преплитаха крака, опираха задните си части... Жените крещяха развеселени и опиянени от хидромедата.

Рут веднага се присъедини към тях.

— Ела, Айлийн — подкани я тя.

Айлийн погледна Калев в далечината и установи, че я следи крадешком, докато говори с Адам.

— Да, сега ще дойда — отвърна и тръгна към него.

Един огромен берсерк веднага хвана Рут за ръка, за да танцува с него. Беше привлекателен.

— Няма нужда да ме молиш, хубавецо — усмихна му се тя очарователно, докато се хващаше за раменете му и се оставяше да я води.

Айлийн избухна в смях, като видя най-добрата си приятелка толкова развеселена. Дядо ѝ Ас я спря по средата на пътя, за да я поздрави.

— Забавляваш ли се, малката? — попита я той.

Айлийн се зарадва, като го видя така оживен, и го прегърна.

— Здравей, дядо — потърка буза в гърдите му. — И ти си тук.

— Калевб ни покани да прием хидромед. Не можех да не приема поканата. — Хвана лицето ѝ с ръце. В очите му се четеше решителност. — Добре ли се отнася с теб, Айлийн? Ако не е така, кажи ми и аз...

— Не, не, дядо — побърза да го прекъсне. — Той... добре се отнася.

— Аз не исках да те насилвам да бъдеш с него. Вярваш ли ми? Не исках да те принуждавам, но... Въпросът е деликатен, а той действително е твоята половинка и аз...

— Дядо — взе огромната му мазолеста ръка в своите, — разбирам. Трудно ми е да проумея този свят. Не е лесно. Възпитали са ме като човешко същество и мисловните ми рамки са много ограничени, но...

— Да?

— Но в моята природа е и да приемам всичко, което ми се случва сега. Аз съм част от това. — Погледна очарована всичко, което ги заобикаляше. — Ритуали, вълшебства, богове, магия, война... кучешки зъби. Не ми се струва толкова откачено и с всеки изминал ден го разбирам по-добре.

— Значи не е толкова ужасно, нали?

— Не — отвърна и погледна Калевб, чиито очи бяха пълни с несигурност. Откога беше толкова открит към нея? — Мисля, че не.

— Страхувах се, да не си се разсърдила, защото ти наложих връзката с него. — Ас се обърна към него и кимна за поздрав. — Той е

човек на честта, Айлийн. Отнася се с теб, както заслужаваш, и ще бъде спокоен, ако останеш с него.

— Дядо — прегърна го тя. — Не мога да се сърдя на теб, нито дори на него. — Изненада се, че признава това гласно. — Всичко, което ми се случи, разкри пред мен коя съм.

— Ти си смела — каза Ас с възхищение. — Като майка ти, която се жертва за любовта.

— Ти... Ти прости ли й?

Ас стисна устни и сведе поглед.

— Тя избяга от мен, защото се страхуваше, че няма да разбере връзката й с Тор. Онова, за което най-много съжалявам, е, че Хаде беше права. Щях да я накажа и да я отхвърля, Айлийн. Тогава не знаехме нещата, които разбрахме сега. — Въздъхна и я погледна с насълзени очи. — Тя смело се бореше за онова, което искаше, отърси се от враждата между нас, от предразсъдъците, и от смелостта й се роди нещо прекрасно.

Айлийн преглътна, за да облекчи усещането за възел в гърлото си.

— Ти, Айлийн — продължи той, — ни отвори очите и ни даде възможност да станем по-силни. Ти си живият спомен за дъщеря ми и те обичам заради това, което постигаш, и заради това каква жена си.

— Благодаря. — Тя го прегърна силно. Не искаше да плаче и й беше много трудно да сдържи сълзите си. — Благодаря.

— Аз ти благодаря, мила. — Целуна главата й и се отдръпна малко. — Вече си тръгвам. — Усмихна се засрамено. — Ще се чувстваш добре, нали?

— Да. Ще бъде добре.

— За каквото и да ти потрябвам, знаеш къде съм.

— Да, досадник такъв — засмя се тя.

— Добре.

— Добре. — Тя го целуна по бузата. — Хайде, отивай си.

Ас се отдалечи. Подаде ръка за довиждане на Калев и му прошепна нещо в ухото. Той се съгласи тържествено и погледна Айлийн с пламтящи очи.

Тя потрепери, когато видя, че Калев се приближава към нея. Строен, мускулист, уверен и елегантен. Могъщ, помисли си тя, докато минаваше покрай пламъците, които ограждаха мястото.

Ванирът не сваляше очи от нея. Искаше да бъде с нея през цялата нощ, да ѝ обясни какво означава този ден за тях, но всички му я отнемаха до този момент.

Когато беше на около пет крачки от нея, Ноа се изпречи на пътя му.

Айлийн ококори очи, като го видя, и го дари с щедра усмивка.

— Ще танцуваш ли с мен? — попита я берсеркът.

Айлийн се изправи на пръсти, за да погледне Калев. Той се намръщи.

— Всъщност...

— Просто един танц, Айлийн. После си тръгвам. — Ноа наклони глава встрани и се усмихна лукаво. — Моля те.

Айлийн поклати глава и се усмихна.

— Добре, само един.

Калев се отдръпна, докато двамата отиваха към импровизирания дансинг, където всички танцуваха разгорещено.

Звучеше песента „Всички хубави неща свършват^[2]“.

Ноа я прегърна през кръста, докато се движеха грациозно в ритъма на музиката.

— Каж ми — прошепна в ухото ѝ, — как вървят нещата с вампира?

Айлийн се изкашля.

— Добре, благодаря. Казва се Калев.

— Добре ли се отнася с теб? — завъртя я и отново я хвана през кръста. — Добър ли е с теб?

— Много е добър. — Погледна го строго.

— Още ли ми се сърдиш за онова, което му сторих?

Айлийн си спомни с горчивина за ударите с камшик.

— Трябваше да има някакво наказание за онова, което ти направи, Айлийн. Разбираш ли? — Очите му молеха за прошка.

— Не ми се говори за това сега.

— И какво?

— Не. Не се сърдя. Не одобрявам тези постъпки. Раз... разтърсва ме отвътре толкова насилие.

— Направих го заради теб. — Ноа я поклащаше по-леко, с нежните си фини ръце.

— Е... не знам, дали да ти благодаря. — Тя опря ръка на рамото му, за да запази дистанция.

— Когато дойде в нашия клан...

— Когато ме приютихте преди няколко дни — поправи го мило тя. — Не сме животни, помни това.

— Да. Помислих си, че си за мен. Моята... половинка.

Айлийн се сепна и го погледна учудено.

— Продължавай да танцуваш. — Подкани я той. — Реших, че е настъпил моментът да се обвържа. — Сви рамене. — И наистина можеше да бъде с теб.

— Ноа, аз...

— Но мисля, че Калев се е появил преди мен, нали? — усмихна се тъжно.

— Да.

— За миг не се поколеба. — Лицето му изразяваше огорчение.

— Не, не се поколебах. — Потвърди тя, като наблюдаваше красивото лице на своя приятел.

— Обичаш ли го?

— Моля?

— Обичаш го.

— Не съм казала...

— Добре. — Той въздъхна шумно. — Сега, когато съм сигурен, че си убедена, вече мога да си тръгна от пиянския празник. Но, Айлийн...

Тя все още беше объркана от категоричното му твърдение относно чувствата ѝ към Калев.

— Какво?

— Ако той ти омръзне, винаги можеш да дойдеш при мен. — Весело пламъче блесна в кехлибарените му очи.

— О, я млъквай. — Удари го силно по гърдите.

— Имаш ми номера. Обади ми се, мила.

— Със сигурност. — Тя вдигна средния си пръст.

Ноа си тръгна, като повлече със себе си и Адам, който продължаваше да гледа ядосано Рут. Тя го изпрати, като целуна средния си пръст и изговори с устни думата „глупак“, докато въртеше задните си части в чатала на един от неговия клан.

Айлийн поклати глава. Мразеха се.

После погледна Дана, която танцуваше, заобиколена от ванири. Недосегаема. Далечна. Недостижима за всички. Мену не откъсваше очи от нея. Колко сложно изглеждаше всичко между тях.

След това очите ѝ се спряха върху танца на Беата и Гуин. Във всяко движение прозираше секс. Гуин я оставяше да се върти и движи в прегръдките му и използваше момента, за да усети аромата на косата ѝ, да целуне врата ѝ, да оближе ухото ѝ... Искаше да я докосва, но тя не му позволяваше. Държеше ръцете му далече от себе си и го предизвикваше. А когато се погледнеха, се виждаше не само желание, а обожание. Бяха загубили две деца през годините, но имаха пред себе си вечен живот, за да се възстановят заедно от загубата. Обичаха се и любовта им беше по-силна от всичко.

Любов като тази, която тя чувстваше към Калев. Да. Нямахте да отрича повече. Айлийн потърси ванира с поглед и го видя как се отдалечава от кладите и минава през едни храсти, които го скриха изцяло.

Забърза крачка и го последва. Защо си тръгваше?

Когато мина през храстите, се озова на поляна, скрита от дърветата. В средата ѝ имаше няколко огромни камъка, които приличаха на олтари.

— Калев? — извиси глас тя.

— Забавляваш ли се, принцесо?

Гласът идваше зад гърба ѝ. Тя се обърна и го видя. Беше облеган на едно дърво, с ръце в джобовете на черния кожен панталон. Талията на панталона беше под пъпа му, а кожата очертаваше всички мускули на лунната светлина. Торсът му беше гол, както на всички ванири тази нощ. Половината му коса беше събрана на опашка, а тънки плитки се спускаха по раменете му. На дясната му буза изпъкнаха три еднакви черни линии и караха очите му да изглеждат много по-светли.

Айлийн остана като хипнотизирана. Но когато се вгледа в изумрудените му очи, потрепери от възмущение, от очакване на онова, което можеше да се случи между тях.

— Днес очевидно всички искаха да говорят с теб. — Прибледи се до нея, но не я докосна.

— Да.

— Дядо ти Ас.

— Да.

— И Ноа — процеди през зъби.

— Да, Ноа също — отвърна тя и присви очи.

— Танцува с него и се смя с него. — Вдигна брадичката ѝ.

— Затова ли си тръгна?

— Тръгнах си, за да ви оставя сами. Явно имахте нужда. Кажете ми, Айлийн, харесваш ли го? Ако аз не бях там, щеше ли да си тръгнеш с него?

Айлийн се почувства, сякаш някой изсипа кофа ледена вода върху нея.

— Не мога да повярвам... Разбира се — подхвърли предизвикателно. — В момента, в който се обърнеш. — Очите ѝ блестяха от сълзи. Гневът прозираше в думите ѝ.

— Кажете ми, Айлийн. И недей да си играеш с мен. — Хвана ръцете ѝ и ги стисна силно. — Затова ли? Затова ли не ми позволяваш да проникна в теб? Не знам нито какво мислиш, нито какво чувстваш към него. Кажете ми... Знаем, че той те харесва.

— Шибай се, Калев. Мразя те. Мразя те... Свиня... Мразя те... — Удари го силно по гърдите, за да го отблъсне от себе си.

Как се осмеляваше да намекне нещо подобно? Как можеше дори да си го помисли?

— Моля те, Айлийн. — Притисна я към себе си с мощна прегръдка. Тя продължаваше да се бори с него. — Побърквам се. Имам нужда да бъда в контакт с теб и не знам дали ми казваш истината. Няма как да проверя.

— Тогава ми се довери. — Тя отново го удари в гърдите. — Не може да е толкова трудно.

— Но...

— Трябва да ми се довериш, Калев! Трябва да го направиш... Ако не... Ако не ме уважаваш и не приемеш това предизвикателство, нищо няма да върви между нас — каза отчаяна, без да може да спре сълзите си. — Трябва да положиш усилие, както аз полагам, за да те разбера.

— Айлийн, тези неща не са в моята природа.

— Напротив... Шибан страхливец... Мислиш ли, че не искам да се слея с теб? — Бузите ѝ бяха червени от гняв и разочарование.

— Искаш ли? — попита разтреперан.

— Разбира се, че искам, Калев... Но имам нужда да знам до каква степен мога да ти се доверя. Трябва да съм сигурна, че не пазиш нещо за себе си.

— Но снощи...

— Снощи беше прекрасно — отвърна тя и сви юмруци. — Но не е достатъчно. Не и за мен. Ти се разкриваш, докато ме опипваш и изпитваш оргазъм... но само тогава. А и вчера беше дрогиран. Когато всичко това премине, преставаш да имаш доверие в мен. И започваш да криеш нещо. Тази сутрин отново го направи и бях принудена да постъпя зле с теб, Калев, а това не ми харесва.

— Но на теб ти харесва онова, което правя. Хубаво ти е с мен.

— Трябва да разграничим онова, което се случва между нас в леглото, и това, извън него. Трябва да бъдеш моят най-добър приятел, не само мой любовник. — Постави ръка на челото си и шумно въздъхна. — Искам партньор, който да не се колебае да ми даде всичко, защото аз няма да се поколебая да ти дам всичко.

— Айлийн...

— Дана ми каза, че имаш много бариери. Вярно е. — Насочи пръст към него и го накара да отстъпи. — Не искаш никой да се рови зад тях, да ги разруши, защото мислиш, че това те прави уязвим. Но аз не съм твой враг, Калев. Разбираш ли? Не съм твой враг! — изкрещя ядосано и заби показалец в гърдите му. — Няма да отстъпя, докато не видя, че действително се отваряш за мен. Положи усилия. Говори ми и ми обясни всичко. И го направи не защото аз се вмъквам насила в главата ти и така откривам нещата, а защото наистина искаш да ги кажеш.

Калев трепереше от гняв и безпомощност.

— Но ние не сме хора — изръмжа той. — Двойките ванири не общуват така.

— Да вървят по дяволите двойките ванири. Ще се отнасяш с мен така, както заслужавам, както аз ти кажа. Беше ужасен, Калев. От самото начало. Ти се появяваш, упражняваш насилие и завладяваш всичко. Единствено аз отстъпвам и съм гъвкава. Аз... аз не мога да дишам.

— Аз също! — избухна той. — Мислиш ли, че ми е приятно да гледам как други двойки се чувстват спокойни заедно, защото имат контакт, от който моята жена ме лишава? Мразя това... Побъркваш

ме... Ти, непоносима вещице... Не мога да мисля. — Опъна назад косата си и тръгна към нея. — Ти си всичко. Накъдето и да погледна, ти си там, тук, вътре — удари се по главата. — И не знам какво да правя... Аз съм идиот, недодялан. Чувствам се глупав... Превърна ме в безполезна вещ. Така... аз... не мога да те закрилям. Нямам нищо хубаво, което да ти дам... Аз съм развалина... Сражавам се дълги години... Разбирам от война, не разбирам от... не разбирам какво е... Но ти си там... Тук — удари се по гърдите — като игла, която постоянно ми пуска кръв. Не зная как да те накарам да... да можеш... защото аз действително искам... — Беше съсипан. Най-накрая разкриваше нещо от себе си. — Стига вече — обърна се потиснат и промърмори: — Ноа вероятно е по-подходящ от мен.

Айлийн почувства, че нещо в нея избухна, когато чу как той се предаде.

— Страхливецо, ела тук. Ти си страхливец! — изкрещя тя през сълзи. Изтича към него и го удари по гърба. — Искаш да отида при него ли? Кажи ми? Ще бъде ли по-лесно за теб? Мразя те, Калеп!

Калеп се обърна и хвана китките ѝ, за да престане да го удря.

— Ще отидеш ли при него? — попита я отчаяно и тъжно. Беше сломен, защото не знаеше как да ѝ покаже какво означава тя за него. — Ако това ще те направи щастлива, направи го. Аз само...

— Ти какво? — изхлипа тя.

— *Mas fheárr leat Noah, Gabh e, leannán.*^[3]

Айлийн затвори очи и поклати глава.

— Престани да се отнасяш така с мен. Не можеш да ме предизвикваш по този начин... — изстена тя. Подлудяваше я. — Моля те, Калеп.

— Кого предпочиташ? При кого ще отидеш? — разтърси я леко. — Той със сигурност е по-подходящ за теб. — Всяка дума в полза на берсерка късаше сърцето ѝ. — Аз просто искам да престана да те разплаквам... и Один знае, че няма да понеса някой друг да те докосва. Но ако така ще бъде по-добре за теб...

— *Gur fuathach leat do thu*^[4] — каза тя ядосано и го хвана за косата.

— Айлийн. — Взе лицето ѝ в ръце. — Просто ми отговори. Нека да го чуя. Имам нужда да го чуя.

— *Thagh mi thu*^[5] — извика тя. Погледна го отчаяно и зарови лице в гърдите му. Избухна в плач. — Безчувствен грубиян... *Thagh mi thu...* — Удари гърдите му сломена и обезсърчена.

Той забеляза, че тя трепери. Обви ръце около нея и я прегърна. Знаеше, че я е изкарал извън нерви, но не умееше да прави нещата по друг начин. И все пак разбра нещо ценно за себе си. Нещо, което никога не беше чувствал. Вярваше ѝ. Вярваше в нея. Имаше доверие в думите ѝ. Имаше доверие в нея. И по същия начин поиска... Не. По същия начин искаше тя да има доверие в него. Не беше готов да ѝ каже, че я обича, но я обичаше. Обичаше я. Тъй като не съумя да ѝ го каже, зарови лице в шията ѝ и нежно я целуна.

— *Thagh mi thu*, Айлийн — прошепна страстно.

— *Cha déan*^[6] — отвърна тя с ридание и се опита да се отдръпне от него. — Не е вярно. Предаваше ме на друг, когато аз...

— Да, така е, сладко сърце мое. Опита се да я целуне, но тя отблъсна лицето му. — Ела, не се отдръпвай.

— *Carson!*^[7] — настоя и го погледна с очи, пълни със сълзи. — Защо ме избираш сега?

— Защото имам нужда от това, за да започна да се променям. — Докосна устните ѝ, плъзна върховете на пръстите си по шията ѝ, докато стигна лявата ѝ гърда. — Това е причината. — Постави ръка на сърцето ѝ. — Целият съм твой, Айлийн. *Tha thu mo leannán*^[8] и имам нужда от теб.

— Не — изхлипа тя.

— Да. Ела. — Хвана лицето ѝ с ръце.

— Ще се опиташ ли да ми имаш доверие? Казах ти тази сутрин. Нещата няма да вървят, ако не бъдем открити един към друг. Просто се опитай, моля те.

— Погледни ме. Не съм дрогиран, нито под натиск. Говоря ти от дълбините на душата си. — Погали я по бузата и се наведе да я целуне. — Единственият, който трябва да моли, съм аз. Ще ти докажа, че може да се разчита на мен, че съм способен да се отдавам изцяло и че можеш да ми имаш доверие. Аз вече ти имам доверие, Айлийн. Но аз съм проблемът. Ще видиш, че ще можеш да ми се довериш. — Ухапа устните ѝ и тя потрепери в прегръдките му.

— *Carson?* — Тя се повдигна на пръсти, не можа да се въздържа и го целуна нежно. Той наистина започваше да се разкрива. Чувстваше

го. Сякаш между тях протичаше мощна и неразрушима енергия, която не беше съществувала преди. Това ѝ харесваше.

— *Tha mi gu tinn á t'aonais.*^[9] — Прегърна я и я целуна, сякаш щеше да я изяде.

Айлийн трябваше да се разрови в паметта си, за да си спомни какво означава това.

— Разболяваш се без мен? — Притисна се към него и го целуна по шията.

— Да. — Прегърна я силно, а тя се остави да я гали. Тялото на тази жена беше балсам от светлина и спокойствие за него.

— Ревнуваш от Ноа, затова ли ми говореше така?

— Да — призна той и отново я целуна.

— Знаеш ли, че вече не бих могла да се оставя да ме докосва друг? Знаеш, нали?

— Да, вярвам ти — призна той кротко.

— И защо ме притискаш по този начин? Постоянно ме объркваш.

— Защото той ти е по-близък приятел от мен. С него си спокойна, отпускаш се. С мен никога не си такава.

— Тогава накарай ме да се отпусна, Кaleb. Успокой ме. — Прокара ръка по гъстата му грива и го привлече към себе си. Целуна го безсрамно. Нямаше място в устата му, което нейният език да не погали. — Никога не съм правила това с него. Какво мислиш, че означава това? — попита върху устните му.

— В името на Мориган^[10]... ще те убия, ако го направиш. — Прокара език по устните си и почувства вкуса ѝ. — Искаш ли... искаш ли да танцуваш с мен?

Краката ѝ висяха, защото Кaleb я беше повдигнал и тялото ѝ беше долепено до неговото.

— Не тук — каза той дрезгаво.

— Къде?

— Ти само ми кажи дали приемаш? *'N deid thu lium mo chailin!*

[11]

— Да. Идвам с теб. — Усмихна се тя и се хвана по-здраво за него. — Но само защото ме нарече „моята дама“.

— Харесва ли ти да те наричам така? — Прегърна я по-силно.

— Харесва ми всичко, което ми казваш, когато се разнежиш. —
Погали носа му със своя.

— А аз ще експлодирам, когато ми говориш на келтски.

— Добре — прошепна тя и усети желание в кръвта си. — Заведи
ме да танцуваме, Калев.

— Дръж се, малката.

С един скок се оттласна заедно с нея към небето и излетяха като
куршум от гъстата гора. В краката им купонът продължаваше, лееше
се хидромед, телата се извиваха, а кладите танцуваха.

Залепена за тялото му, тя изпита странно усещане в долната част
на корема си, сякаш там се стичаше течен мед. Калев се притисна по-
силно към нея и намести ерекцията си между краката ѝ.

— Калев — изстена тя. — Горя.

— Аз също, момиче — изохка той и полетя по-бързо. — Умирам
от желание да...

— Не, наистина горя. Изгаря ме. — Този път гласът ѝ беше
отчаян.

— Какво те изгаря, мила? — попита той притеснено.

— Долу — прошепна тя и притисна лице в шията му. — И...
ох...

— Какво?

— Не знам какво ми става, но... ме боли.

— Боли те? Почакай, вече пристигаме вкъщи.

— Не. Не издържам. — Притисна се по-силно към него и обви
крака около кръста му.

[1] Финландска рок група. — Б.пр. ↑

[2] Песен на канадската певица с португалски произход Нели
Фуртадо. — Б.пр. ↑

[3] На келтски език означава „Ако предпочиташ Ноа, вземи него,
сладко сърце мое“. — Б.пр. ↑

[4] На келтски език означава „Мразя те“. — Б.пр. ↑

[5] На келтски език означава „Избирам теб“. — Б.пр. ↑

[6] На келтски език означава „Остави ме на мира“. — Б.пр. ↑

[7] На келтски език означава „Защо?“. — Б.пр. ↑

[8] На келтски език означава „Ти си моето сладко сърце“. — Б.пр.

[9] На келтски език означава „Защото без теб се разболявам“. —
Б.пр. ↑

[10] Богиня от ирландката митология. — Б.пр. ↑

[11] На келтски език означава „Ще дойде ли с мен моята дама?“. —
Б.пр. ↑

25.

— Айлийн... — Беше му трудно да се задържи във въздуха. Забеляза къщата си в Дъдли, спусна се и се приземи на балкона на стаята си.

— Боли ме — извика тя, докато търкаше краката си.

Калевб я остави върху леглото и погледна тялото ѝ. Айлийн се изпотяваше, беше се свила на кравай и той знаеше причината. Бързо си събу панталона и остана гол. Гледаше я заплепен и горд. Членът му също гореше и копнееше за нея. Тя го погледна с лице, покрито с перли пот.

— Калевб...

— Шшт... — Калевб я настани върху възглавницата. — Спокойно — усмихна се нежно. Въздъхна, сбърчи чело и хвана пениса си.

— И теб те боли — забеляза тя и ококори очи.

— Да. Ела тук. — Калевб я изтегли за краката и я постави на своето ниво. Повдигна роклята ѝ с треперещи ръце и я съблече внимателно през главата ѝ. Лежеше гола пред него и той се усмихваше с обожание. Постави ръце до главата ѝ. Косата му падна напред и погали гърдите ѝ. Веднага настръхнаха.

— Мила... Танцувала си с Ноа без бикини — прошепна той и вдигна вежда.

Айлийн изстена и докосна вагината си. Изгаряше я и пулсираше, сякаш имаше нужда в нея да влезе нещо твърдо и голямо. Погледна го и го помоли с очи да я успокои.

— Какво ни става? — попита тя и преглътна с усилие. — Калевб, ела при мен. Влез в мен. — Искаше да се разкрачи, но той беше върху нея, на четири крака. Беше я заклецил.

— Ще ни бележат, *álainn* — заяви той гордо и отметна косите, които покриваха гърдите ѝ.

— Като Беата и Гуин?

— Да. Ох... по дяволите! — възкликна през зъби. — Като тях.

Тя почти извика при последния спазъм. Боляха я слабините, матката и гърдите.

— Докосни ме, направи нещо с мен — помоли го и започна да го дърпа.

— Спокойно. — Отведе ръката ѝ до своя пенис. Айлийн започна да го масажира нагоре-надолу, а той плъзна огромната си ръка между краката ѝ и започна да я гали там. Тя повдигаше задните си части и той плъзна пръст в нея. — *Álainn*... Ще ме убиеш, толкова си влажна. — Опря чело в нейното и я целуна нежно, докато вкарваше и изкарваше пръста си от нея.

— Ще получа оргазъм. — Тя почти се разплака от облекчение.

— Не, почакай — помоли я той. Извади пръста си и пъкна в нея два едновременно. Наслади се на усещането, когато почувства, че тя ги притиска. — Горкичката, много ли те боли.

— Да. — Тя повдигна задните си части и прехапа устни. — Изпълни ме, Калев.

— Така? В тази поза? — попита объркан. Не искаше да я плаши. Тя дори не беше забелязала, че е по гръб, а той беше върху нея.

— Калев. — Хвана лицето му с другата си ръка. — Не ме е страх от теб. Имам ти доверие. Хайде, унищожни ме. — Облиза врата му и го целуна по рамото.

— Да. Ще те унищожя. — Застана между краката ѝ и насочи пениса си към влажното ѝ влагалище. — Полека — вкара го достатъчно, за да я накара да потрепери.

— Още.

— Почакай.

— Не искам да се владееш, Калев. Имам... вече имам нужда от теб. — Повдигна задните си части, но той се отдръпна, за да не проникне грубо в нея.

Калев изръмжа, хвана я за задните части и я залепи за леглото.

— Кротко, хищница такава — успокои я с нежни целувки. — Искаш го грубо ли? — Беше му трудно да диша, отчаяно искаше да се потопи в нея. — Как го искаш? — Проникна в нея още малко, като стисна зъби, за да не излязат неприлични думи от устата му.

— Калев... — Тя изви шия назад, хвана го за задните части и го бутна към себе си.

— Добре. — С един тласък проникна навътре, до най-дълбоката точка. Айлийн изкрещя и го одраска. — Да, аз също искам да го направя така с теб. — Разкрачи още повече краката ѝ и проникна още по-дълбоко, като плъзна ръце по задника ѝ и го стисна, за да я приближи повече към себе си. Вътрешността ѝ беше гореща и мокра. Айлийн не можеше да помръдне, защото я беше заклешил.

— Харесва ми — въздъхна тя.

— Не искам да те нараня.

— Хвани ме здраво, Калев. Добре съм.

Калев я хвана за китките и ги вдигна над главата ѝ. Тя го погледна и очите ѝ блеснаха предизвикателно.

— Не те е страх, нали? — попита той предпазливо. Отново проникна дълбоко в нея.

— Не. Но не ме връзвай. Не ми харесва. — Очите ѝ блеснаха, защото удоволствието ги овлажняваше.

— Няма да те връжа. Няма да те нараня.

— Знам. Не ме е страх от теб. — Повдигна се и го целуна. Ухапа устните му и го дръпна.

— Айлийн, ще те накарам да изпиташ оргазъм толкова пъти, че накрая няма да знаеш дори коя си. — Наведе глава и лапна едното ѝ зърно. Погълна го. Засмука го и го ухапа, като се правеше, че не чува молбите ѝ.

— Не издържам... движи се.

— Това ли искаш? — Започна грубо да се клати. Преплете пръсти с нея и я целуна. Опустошителна целувка. Тя се разтърсваше от удоволствие, смазана от тялото му и без да може да помръдне ръце. Отворена за него и беззащитна. — Ммм... *alainn*... ти си истински огън.

— Китката... — прошепна и скри лице в гърдите му. — Китката ми гори. Не спирай.

Калев погледна китката ѝ и го видя. Вечният възел беше започнал да се появява от вътрешната страна на китката ѝ. Красив, съвършен вечен възел пареше леко кожата ѝ. В средата му имаше зелен скъпоценен камък. Цветът на неговите очи.

Айлийн започна да плаче и поиска да се отскубне от своя любовник, но той не ѝ позволи.

— Боли ме... — изхлипа тя.

Калев проникна в нея още по-дълбоко. В този момент поставяха белег и на неговата китка, само че неговият скъпоценен камък беше лилав, като очите на Айлийн.

— Готово, мила — утешаваше я, докато навлизаше в нея докрай.
— Готово... вече не боли.

— Да.

— Не — отвърна той и потърси устните ѝ. Болката беше изчезнала. — Готово, слънчице. — Когато Айлийн го погледна през сълзи, разбра, че двамата са придобили нещо по време на тази прелюдия. — Айлийн... моята Айлийн. Толкова си красива... Толкова нежна... Недей да плачеш.

— Калев, подлудяваш ме. — Спогледаха се. Разпознаха се. Оцениха се. Покорно приеа онова, което съществуваше между тях. Той целуна сълзите ѝ и постави върху бузата ѝ лека като пеперуда целувка.

— Ти ме учиш как да чувствам — прошепна той, проникна отново в нея и престана да се движи.

— И харесва ли ти? Хубаво ли е?

— Да — усмихна се открито и изпълни стаята със светлина. — Харесва ми.

— Добре. — Тя преплете здраво пръсти с неговите. — Не спирай — помоли го, стегна мускули и повдигна задните си части.

— Няма. — Калев не пусна ръцете ѝ, движеше се все по-бързо.

Айлийн заби кучешките си зъби в шията му, започнаха конвулсиите ѝ около неговия член и той се изпразни в нея, като я напълни със сперма. Когато спазмите престанаха и Калев се отпусна върху нея, и двамата дишаха учестено. Сърцата им отекваха в главите. Тя се наведе към ухото му.

— Беше невероятно.

Калев вдигна глава.

— Не сме свършили — каза ѝ той и излезе бавно от нея.

— Не?

— Не, мила. Недей да се движиш — нареди той.

Айлийн въздъхна в екстаз.

— Сякаш бих могла да помръдна — прошепна тя и погледна белега на китката си. Беше толкова красив. И беше неин.

Калевб влезе в банята и донесе една мокра хавлия. Коленичи между краката ѝ и поднесе кърпата към слабините ѝ, за да я почисти и погали.

— Какво правиш? — попита тя и се изчерви.

— Сега нищо. Но искам да ти направя нещо. — Прегърна коленете ѝ и вдигна краката ѝ.

— Не, Калевб.

— Ще ти хареса, мила. Срам ли те е да те гледам така? За мен е очарователно. Достави ми това удоволствие.

Айлийн видя как той отново получава ерекция.

— Не е това, просто...

Не можа да продължа. Калевб наведе глава и започна да ближе най-интимните ѝ части. Айлийн се опита да го отблъсне, но когато той вкара езика си в нея, се отпусна на леглото, хвана го за косата и го привлече към себе си.

— Какво... правиш с мен? — изхлипа тя. Не си беше представяла, че може да изпита такова удоволствие.

— Това, което исках да направя с теб още в първия момент, когато те видях. Да почувствам вкуса ти. — Облиза я продължително, от горе до долу, а тя стисна косата му още по-силно. После засмука и облиза клитора ѝ. — Разтопи се в устата ми... — каза и се изправи, изпълнен с удоволствие. — Ще правя това с теб всеки ден — увери я и я обърна по корем.

Айлийн беше омаломощена. Лежеше разбита върху леглото.

— Мога всичко да направя с теб сега — прошепна той, застана зад гърба ѝ и разтвори леко краката ѝ. — Кротка и послушна. Какво искаш да направя с теб, Айлийн?

— Всичко. Имам ти доверие.

Калевб се почувства добре.

— Ти си виновна. Караш ме да бъда ненаситен. — Разкрачи я. — Сгъни крака си, слънчице.

— Искаш да го направиш отзад ли? — попита тя с пламнало лице.

— Искам да ме поемеш толкова дълбоко, че една част от мен да остане завинаги в теб — прошепна той, ухапа задните ѝ части и я погали между краката. — Искаш ли? *Ó furrain!*^[1]

— Да, мога — увери го тя.

— Ще се опитам да не те нараня — успокои я той, изправи се и взе една възглавница. — Вдигни си коремчето. — Постави възглавницата под нея и така повдигна още повече задника ѝ. После я целуна. — Обожавам дупето ти. Разтвори си още малко краката. Така.

Застана зад нея и проникна внимателно.

— Добре ли си? — попита той и се плъзна по-дълбоко.

— Да... да — Айлийн сграбчи чаршафа. — Още.

— Още? *Veil feum agad air?*^[2]

— Да, това искам. — Тя почувства гърдите му върху гърба си и усети как отпуска цялата си тежест върху нея. — О, да. *Tha feum agaim air a sin.*^[3]

— От какво имаш нужда? Как го искаш? — Калев продължаваше да прониква по-дълбоко. Погали тила ѝ с нос. — Можеш ли още?

— *Gobha*^[4] — нареди тя и раздвижи задните си части.

— По-дълбоко? — Калев искаше да вие. Промуши ръката си под ханша ѝ и я погали между краката, докато проникваше в нея. С другата ръка притисна една от гърдите ѝ и започна да я масажира.

Айлийн стенеше. Само това можеше да прави. Усещаше го целия в себе си. Той я прегръщаше така силно, че едва си поемаше дъх. Прокарваше си път в нея и достигаше със своите тласъци там, където никой никога не беше възможно да е достигал.

Тя вдигна ръце и ги обви около шията му.

Калев отметна косата от тила ѝ и заби кучешките си зъби в югуларната ѝ вена.

Изпитаха толкова мощен оргазъм, че се строполиха изтощени.

Безспорно, мислеше си Айлийн, докато затваряше доволно очи, истинска нощ на огън и клади.

След няколко часа Калев, подпрян на ръката си, гледаше как Айлийн спи. Галеше кожата ѝ, косата ѝ, устните ѝ. Усмиваше се, когато тя движеше устните си, щом усетеше лекия му допир.

Сега Айлийн беше неговият свят, неговият живот, неговото съществуване. Всичко.

Нямаше да позволи нищо и никой да я нарани. Той беше първият, щеше да я пази и закриля. Хвана китката ѝ и докосна вечния възел, с който ги бяха белязали.

Върху китката. За да му припомня колко лошо се беше държал с нея в началото.

Беше действал като дивак. Неотстъпчив и брутален. Но тя му беше върнала здравия разум, нежността, всичко онова, от което сам се беше лишил, за да защитава своите събрата. За да не допуска повече грешки, за да не сбърка отново.

Ти си бил само едно дете, беше му казала Айлийн. Тя и нейните думи бяха започнали да лекуват болката му, да го утешават и само защото беше постигнала нещо подобно, щеше да я обича цял живот.

Целуна белега и постави ръката ѝ върху бузата си, за да погали наболата му брада. Чувстваше се силен и могъщ винаги когато тя го хранеше.

Не можеше да живее с мисълта, че Самаел и Микаил са още живи и ще я преследват. Можеше да разреши този проблем само по един начин. Като ги намери и убие, като сложи край на живота на тези негодници, които бяха преминали на страната на злите сили.

Някаква светлина започна да мига на масата. Телефонът му. Калев се намръщи. Беше Каал. Вдигна телефона.

— Какво има, Каал?

— Защо говориш толкова тихо?

— Каал... — каза той усмихнат, приятелят му го предизвикваше.

— Кажу какво има.

— Току-що открихме къде живее Самаел.

Калев се сепна.

— Къде?

— В пещерите на Гластънбъри^[5]. И знаеш ли какво?

— Кажвай.

— Микаил и още няколко от техните хора са с него. Истинска шайка, човече.

— Ти къде си?

— Пътувам натам.

— Добре. Ще се видим там след половин час.

— До скоро. Ще се обадя на Мену.

— Добре.

Да. Беше ги открил. Нямаше да ги остави да се измъкнат отново. Погледна пак Айлийн. Обу си панталона и ботушите.

След това отново се наведе над нея. Господи, беше прекрасна. Със сигурност щеше да му се разсърди, ако не го откриеше до себе си, когато се събуди. Не искаше да я притеснява. Чувстваше се по-добре от всякога, готов на всичко. Когато хванеше Микаил и Самаел, и двамата щяха да се успокоят. Той нямаше да се страхува за нея, тя също нямаше да се страхува за него. Проблемът щеше да се разреши.

Погали я и я целуна нежно по бузата. След това прошепна в ухото ѝ:

— Това, което ще направя, го правя за нас, *álainn. Chain eil fhios a chaoidh dhut air meud mo ghaoil dhut.*^[6]

Обърна се и скочи през прозореца, за да търси враговете си.

Над равнинния пейзаж на Гластънбъри се издигаше едно възвишение, наречено Хълмът Гластънбъри. Самаел беше избрал много добре къде да се скрие, тъй като в град, изпълнен с мистика и легенди като този, един тайнствен готически персонаж щеше да остане незабелязан. Хората от града бяха свикнали да виждат чудаци, маскирани като рицари на кръглата маса, жрици и други подобни, защото се говореше, че в този хълм е скрит Светият граал, и защото легендите посочваха това място като вратата към Авалон.

Кацна на земята и стъпи здраво, за да не се подхлъзне. Всичко беше потънало в абсолютно спокойствие. Очакваше да усети присъствието на Каал и Мену, но за момента дори във въздуха не се носеше техният аромат. Всъщност те трябваше да са пристигнали много преди него, а там нямаше никой освен една самотна птица.

Помисли си колко странно е всичко това, когато чу сатанински смях зад гърба си. Калев се сепна и веднага се обърна, за да се изправи лице в лице със Самаел.

Не успя да подреди мислите си, но първото, което осъзна беше, че са му устроили капан. Второто, че Айлийн се намира в опасност. Както и Дана.

— Здравей, Калев. — Гласът на Самаел беше студен, без никакво вълнение.

Калев повдигна горната си устна, показва му кучешките си зъби и изръмжа като лъв. Искаше да му откъсне главата. Самаел очевидно се беше превърнал във вампир. Очите му бяха станали червени, кожата

му беше загубила цвета си, косата му беше бяла като сняг, а вените по лицето му синееха. И миришеше. Миришеше на развалени яйца, на сяра.

— Предполагам, вече знаеш, че не си говорил с Каал — усмихна се самодоволно и му показа неговия мобилен телефон. — Хубаво е, че не разговаряте телепатично и сте принудени да използвате тези устройства, които, за късмет, винаги могат да се манипулират. — Показа устройство, подобно на микрофон, което беше включено към апарата.

— Устройство за промяна на гласа — промърмори Кaleb и се прокле.

— Умно момче. Каж ми, Кaleb, прекъснах ли нещо, когато ти се обадох? Беше ли й хубаво на Айлийн с теб тази нощ? Вече колко пъти я изчука?

Самият факт, че Самаел произнесе името на неговата *cáraid*, го побърка. Нахвърли се върху него и извади ножа си, за да го забие в сърцето му.

Айлийн скочи изведнъж от леглото. Потна и притеснена. Разтревожена. Потърси ръката на Кaleb, но докосна само кувертюрата. Искаше да се притисне в него и да се успокои, но го нямаше.

Огледа стаята и забеляза, че вратите на балкона са отворени. Докосна студената си кожа и я разтърка, за да я затопли. Стана и облече една копринена нощница.

— Кaleb? — попита учудена и отново седна на леглото.

— Да, мила?

Айлийн се прикри с чаршафа и се изправи. Завъртя се. Търсеше откъде идва този глас. Защото не й беше отговорил Кaleb.

При нея беше Микаил.

Присви очи и го видя. Седеше върху шкафа, скрит сред сенките. Държеше нещо в ръцете си и го беше насочил към нея.

— Усмихни се на камерата, дъще — заповяда й подигравателно. — Кaleb те гледа.

Преди Калев да забие ножа си в него и да го превърне в пепел, Самаел ловко постави телефона си пред него и му показа директната видеовръзка, която Микаил беше осъществил.

— Внимавай, Калев. Или ще ти се наложи да видиш как прерязва гърлото на тази прелест.

Калев, погледна екрана и сърцето му се смрази. Микаил беше хванал Айлийн за косата и я разтърсваше силно. Тя не се съпротивляваше, защото Микаил ѝ казваше:

— През ум да не ти минава, красавице. Хванали сме Калев и само да се опиташ да ме нападнеш, ще го убия. Чу ли? — Облиза похотливо лицето ѝ, а тя се отдръпна и стисна силно очи.

— Да, чух те — процеди тя през зъби. — Къде е? Къде го държите?

— В добри ръце е.

— Кучи сине!

— Не обиждай баба си — засмя се той зловещо. Дръпна ръката ѝ и Айлийн изстена от болка. — Какво е това? — Погледна белега. — Татуировка ли си си направила? Станала си непокорна дъщеря? — Поклати глава. — Не, не, мила. Татко ще те вкара в пътя.

— Това е вечен възел — усмихна се един мъж, опрян на перилата на балкона. — Вече са белязани.

— Ти... — възкликна Айлийн. — Ти си Дюбв... член на Съвета от Уолсоу.

— Да, кучко. Едно на нула за теб.

— Страхлив предател... — изкрещя тя и остави кучешките си зъби да се удължат.

— Жена с характер — измърмори друг глас.

— Финбар — срязва го Айлийн. — Как можахте? Къде е Калев?

— Това няма значение. — Той сви рамене.

— Къде е? — Лилавите ѝ очи потъмняха, а енергията ѝ избухна и пръсна прозорците на парчета.

— Бързо. Да я изведем отгук — заповяда изненадан Микаил.

Бутна я към Финбар, той я сграбчи и скочи с нея през балкона.

[1] На келтски език означава „Можеш ли?“. — Б.пр. ↑

[2] На келтски език означава „Това ли искаш?“. — Б.пр. ↑

[3] На келтски език означава „Това искам“. — Б.пр. ↑

[4] На келтски език означава „По-дълбоко“. — Б.пр. ↑

[5] Град в Югозападна Англия. — Б.пр. ↑

[6] На келтски език означава „Никога няма да разбереш всъщност колко много те обичам“. — Б.пр. ↑

26.

— Готово. Вече се събужда.

Чуваше този глас в далечината. Искаше да помръдне, но не можеше. Беше ѝ студено и усещаше, че е дрогирана. Къде беше? Къде беше Калеп? Какво бяха направили с него? Ако беше мъртъв, дали щеше да го почувства?

Размърда се леко, опита да се раздвижи. Тогава разбра, че е завързана. Поиска да отвори очи, но силна светлина я заслепи.

— Вдигни лампата — заповяда нечий глас.

Звучеше ли ѝ познат? Не. Не искаше да е истина. Беше Самаел. Пое си дъх разтреперана, сякаш беше плакала с часове, и усети миризма на гнило. Зловонието идваше от него.

Устата ѝ лепнеше. Знаеше, че са я дрогирали и беше вързана върху много студена метална маса.

— Здравей, племеннице. — Самаел се усмихна цинично. — Бих те отвел в някоя от моите къщи, но твоите приятели любезно ги обсадиха и изгориха. Изправете я — нареди той.

Металната маса се завъртя на деветдесет градуса и я остави във вертикално положение. Ръцете ѝ бяха разперени встрани, а краката — разкрячени.

Погледна Самаел. Беше истински вампир. Блед, с червени очи и тъмни сенки около тях, жълти зъби и морави устни.

— Пусни ме — прошепна. Мускулите ѝ се събуждаха лека-полека. — Къде съм?

Самаел избухна в смях.

— Погледни я, Калеп. Тук е по твоя вина.

— На хълма Гластънбъри, *álainn* — прошепна Калеп.

Когато чу тези думи, тя разбра, че Калеп е заедно с нея и е още жив. Радостта и надеждата я изпълниха.

— Не успя да я защитиш, както постъпи и с нас преди толкова години.

— Не... — изстена Айлийн и се опита да фокусира погледа си. Нямахте да позволи да го обвиняват за това.

Загледа се по-съсредоточено, за да види къде се намира. Сив, мръсен под. Вдигна очи и видя, че в него е забито дърво. Няколко сантиметра по-нагоре мръсни кървящи крака бяха заковани към дървото с метален клин през пищялите. Айлийн стисна устни пред тази гледка. Черен панталон покриваше мощни крака, които сега бяха беззащитни и в много лоша позиция. Голият торс беше обагрен от кървави петна. Разпънатите на кръст ръце бяха приковани за китките към дървото. Помисли си, че ако погледне по-нагоре, ще избухне в плач.

Когато го погледна в очите, зариди отчаяно.

— Калев... Какво са ти сторили?

— Не плачи, мила — каза й Самаел и я дръпна рязко за косата. — Заслужаваше си го. Уби повече от петнайсет от моите хора, сам, и освен това те изложи на опасност, защото му казах, че ако се съпротивлява, ще те убия.

— Калев... как... как...?

— Не се притеснявай, *álainn* — прошепна Калев и се насили да се усмихне.

Самаел се обърна и го удари с юмрук в корема. Калев остана без дъх и пребледня.

— Спри, проклетата свиня — извика Айлийн.

Самаел я погледнах пламтящи от гняв очи.

— Нито дума повече. Чу ли? Ако не искаш да го обезобразя пред очите ти.

Айлийн стисна устни. Щеше да направи всичко, само да не го нараняват повече.

— Какво искаш от нас, Самаел? — попита Калев, когато успя да си поеме въздух.

— Вече ти казах, неудачнико. Всъщност нищо не искам. Искам само да покажа какво съм открил и затова имам нужда от нея. След като докажа, че предположенията ми са верни, вече нямам да имам нужда от теб, но Айлийн ще остане с мен.

Калев изрева като ранено живото, разтърсваше се, опитваше се да се освободи от кръста, но при всяко дърпане плътта му се разкъсваше.

— Калевб — изхлипа Айлийн.

Затвори очи и се опита да влезе в мисловна връзка с него, но тогава Самаел я сграбчи и я удари с юмрук по бузата.

— Копеле, кучи син — изкрещя Калевб. — Ако я докоснеш отново, ще те убия...

Айлийн, която плюеше кръв от сцепената си устна, погледна крадешком към Самаел.

Самаел извади нож от тъмния си панталон. Постави острието на два сантиметра над пъпа ѝ и почака да види как ще реагира Калевб. Айлийн си пое въздух и глътна корема си навътре. Калевб веднага замря.

— Добре — усмихна се Самаел. — Виждам, че разбирате езика, на който говоря. Престанете да се подстрекавате взаимно, Айлийн. — Погледна я укорително. — И през ум да не ти минава да общуваш с него. Нито с него, нито с ванири, нито с берсерки, разбираш ли? Аз говоря на тази честота и мога да те усетя. Ако се опиташ да съобщиш на някой какво става, просто ще го убия. — Сви рамене. — Но ще бъде жалко, защото няма да може да види какво ще правим с теб.

Микаил се появи до него. Носеше черен куфар. Беше блед и с тъмни кръгове около очите. Не беше лесно да усмири Айлийн и тъй като Самаел не го хранеше, беше принуден да пие кръв от хора. Кръвта го поддържаше жив, но тъй като това не беше видът хемоглобин, от който се нуждаеше, за да поддържа дарбите на ванир, той бързо мутираше във вампир.

— Защо правиш това, Самаел? — попита Айлийн тъжно и уплашено.

— Може би ми е омръзнало всичко — отвърна с равен тон. — Отвори куфара, Микаил. Може би ми е омръзнало да живея в сянката на живота, заробен от човешкото същество, което е много по-слабо и има много по-малко власт от мен. Какъв смисъл има в това? Живея толкова векове вече, че имах достатъчно време да видя блясъка на това същество и ми омръзна да закрилям нещо толкова глупаво, невежо и превзето. Трябва да бъде сложен край на човешката раса.

— Значи искаш да унищожис всички човешки същества?

— Не — усмихна се той, без очите му да се променят. — Или ще подобря расата, или просто ще направя така, че да изчезне.

— Не си Господ — отвърна Айлийн.

— Не. Но благодарение на него, на моя Господ, днес съм това, което съм.

— Убиец — обади се Калев.

— Идеалист, Калев. — Наведе се и огледа инструментите, които Микаил носеше в куфара си. — Какво си постигнал, откакто те трансформираха? Замислял ли си се някога за това? Има ли смисъл от толкова години глад и страдание, а след това дори да не присъстваш в учебниците по история?

— Не искам да бъда запомнен с нищо, щом аз самият съм по-дълголетен от паметта на другите. Не мислиш ли?

Самаел стисна устни.

— Не се зальгвай, Самаел — продължи Калев. — Винаги си искал главната роля. Винаги си искал да бъдеш водачът, обаче никога не са те избирали за такъв. Толкова тщеславен егоист не може да мисли за останалите. Какво щеше да направиш, освен да ни водиш на война след война между клановете, а със сигурност накрая — на война с хората? Никога не си бил миротворец и винаги си водел своя собствена борба. Не мразиш да съществува в сянката на човешкото същество. Не мразиш да живееш в нощта. Мразиш да бъдеш в сянката на човек, който беше по-добър от теб във всичко. Оттук идва гневът ти. Тор винаги е бил най-добрият сред нас и това те разяждаше отвътре. Ти си шибан предател.

Самаел повдигна вежди и го погледна предизвикателно.

— Аз можех да ви предложа много повече от това, което ви даде Тор. Имах знания, правех проучвания върху нас, върху нашето проклятие.

— Не. Не е проклятие — увери го Калев. Гледаше втренчено Айлийн.

Самаел погледна Айлийн със своите почти бели очи и я погали по бузата. Тя се сви.

Калев полудяваше, че не може да я защити. Имаше нужда от време, за да се измъкнат оттам. Как щеше да го направи?

— Сега не виждаш нещата така, защото си открил нещо, което да те успокои завинаги — прошепна Самаел. — Колко е мека... Наистина е красива. Както и да е, аз се надявах да открия поне формула, която да ни позволи да излизаме на слънчева светлина. — Микаил му подаде скалпел и той го прие невъзмутимо.

— Какво ще правиш? — пропита Калев през зъби. — Недей да й правиш нищо, моля те. Направи го на мен.

— О, мълкни. Будиш съжаление — срязва го Самаел ядосано и насочи скалпела към него. — Знаех, че в кръвта са скрити формули, главоблъсканици, които, ако се разгадаят, могат да възстановят онова, което е увредено. Увредено като нас. Ние сме претърпели мутация.

— Убил си берсерки, измъчвал си ванири. Деца. Убил си Тор и Хаде — изкрещя Айлийн. Дръпна ремъците си и масата се разклати. — Недей да се прикриваш зад твоето желание да откриеш лек за вашия недостатък. Никой не ти вярва.

— Това не е целта. Целта е да се намери идеалната формула, която да възстанови нашата ДНК и да коригира нашето несъвършенство. Целта е да се превърнем в най-могъщия клан в света, след като можем да излизаме и на слънчева светлина. Ще бъдем непобедими. Ще бъдем господари.

— Локи те е изкушил и не си могъл да устоиш, нали? Направил си го от алчност. Всичко си направил от алчност. — Калев го заплю. — Човек, който не може да спечели уважението на другите чрез собственото си поведение, винаги накрая иска да го направи чрез насилие. Тор беше водачът и ти пожела неговото място. Тор се влюби и ти пожела неговата жена. Тор имаше дъщеря и ти сега искаш дъщеря му. Тъжно е да преследваш винаги това, което не можеш да имаш...

— Кой ти каза, че не мога да имам Айлийн? Погледни се. — Приблужи се до нея, хвана едната й гърда и я стисна. — Докосвам я и ако поискам, на минутата ще й вдигна нощницата и ще я изчукам пред очите ти. Няма да можеш да ме спреш. Ще ти хареса ли?

Айлийн изпита погнуса. Самаел нараняваше гърдата й, беше груб, а дъхът му миришеше ужасно. Разбра, че всичко това няма да приключи добре, ако не се случи чудо, ако не успее да влезе в контакт с някого... Не можеше да говори с ванири, нито с берсерки, оставаше й само... Рут. Рут беше специална. Бяха го казали както Дана, така и Адам. И двамата твърдяха, че притежава сила на съзнанието. Дали беше възможно? А Мария... Тази жена имаше развито шесто чувство. Ами ако опиташе и с нея?

Погледна Калев. Зелените му очи излъчваха омраза. Чувстваше се безпомощен и беззащитен.

Да, Рут. Щеше да заложи на тази единствена възможност. Стисна очи и се изолира от онова, което правеше Самаел. Сега той докосваше другата ѝ гърда и забиваше нокти в нея.

— *Рут, аз съм Айлийн... и се готвят да ни убият...*

Рут се събуди, заобиколена от двама берсерки. Не беше гола, просто спеше, опряна или по-скоро припаднала върху гърдите на единия от тях.

Други членове на клана също се събуждаха. Дана се приближи зад нея и ѝ подаде ръка да стане.

— Момиче, този хидромед е... — каза Рут и хвана ръката ѝ. Хвана се за главата и силно стисна очи. — Главата ми ще се пръсне.

— Така ли? — усмихна се Дана. — Ще бъдеш първият човек с махмурлук от хидромед.

Рут се усмихна и почисти роклята си с ръце.

— Пицят ми ушите — промърмори и разклати глава.

Дана се учуди, когато чу това.

— Ами Айлийн? — попита Рут и си направи небрежен кок. — Сигурно приличам на дрипла.

— Не си в най-добрия си вид и имаш две смучки на шията — отбеляза Дана и скръсти ръце. — Айлийн изчезна зад онези храсти. Тръгна след брат ми, разбира се.

— Разбира се. — Рут пребели очи. — О, по дяволите...

— Толкова ли ти е лошо? — Дана ѝ помогна да седне. Рут се олюляваше.

— Не, тоест... Никога не ми се е случвало.

— Какво усещаш?

— Това нищене... много ме дразни. — Запуши си ушите. — Нищене...

— Сякаш нещо се опитва да проникне в главата ми. Сякаш...

Рут...

— Дана — прошепна Рут. — Усещам гласа на Айлийн...

— Какво? — Дана застана нащрек.

Рут... Самаел хвана Калев и мен.

— Какво? Айлийн. Това е гласът на Айлийн — повтори Рут. Стискаше главата си с две ръце.

— Чуй ме, Рут. Трябва да предупредиш дядо ми и Дана. Чуваши ли ме? Хванаха ни. На хълма Гластънбъри сме. Мисля, че се намираме в някакви тунели... Остават малко часове до изгрева. Ако не побързате, ще ни убият. Помогни ни, Рут. Предупреди хората.

Рут скочи като подгонена от дявола и хвана Дана за раменете.

— Какво има, Рут? Недей да ме плашиш.

— Айлийн... Калев... Хванали са ги. Трябва да предупредим берсерките и да побързаме, преди да изгрее слънцето. Ще ги убият.

Ръката на Самаел беше повдигнала нощницата ѝ и я драскаше по корема. Вампирът облиза моравите си устни и се възхити от изваяната ѝ фигура.

— Искаш ли да видиш какво ще направя с нея, Калев? Ще я изчукам тук, пред теб, само за да видя как страдаш. Ще ти хареса ли? — Очите му бяха кървявали.

Калев едва се контролираше. Кръстът, към който беше прикован, трепереше от силата му.

— На мен ще ми хареса — отвърна Айлийн с маска на безразличие. Имаше нужда от време.

Калев обърна очи към нея.

— Не, Айлийн. Какво правиш?

Самаел я гледеше учудено. Погледът ѝ беше студен и преценяващ. Ако не я познаваше, Калев щеше да си помисли, че говори сериозно. Но той ѝ имаше доверие... Айлийн замисляше нещо. Това щеше да я изложи на опасност и той не можеше да го позволи.

— Стига, Айлийн.

— Млъкни. Досаден си, Калев. И вече ми писна от теб.

Самаел се изсмя недоверчиво.

— Винаги едно и също — продължи тя. — Ти си слаб и допускаш много грешки. Защо днес ме остави сама? Знаеше, че ни преследват, а ме изостави. Дори не ме предупреди къде отиваш. Не го правиш за първи път. — Сърцето на Айлийн се късаше, когато гледеше измъченото му изражение.

Калев изстена. Дори юмручен удар в корема нямаше да го изненада толкова. Айлийн играеше, нали? Вече не беше сигурен.

— Ти би ли ме оставил сама днес, Самаел? — Погледна го съблазнително.

— Самаел, внимавай... — измърмори Микаил, слисан от поведението на Айлийн.

— Млъкни — нареди Самаел. — Не бих те оставил сама. Аз съм добър водач. Не допускам грешки.

— Не се съмнявам. Изглеждаш уверен и стабилен. Каж ми, Самаел. Защо съм важна за теб? — попита го тя гальовно.

Самаел се поколеба. Играеше ли Айлийн?

— Какво целиш? — Самаел примижа и престана да опипва корема ѝ.

Калев наблюдаваше сцената, сякаш това не се отнасяше до него. Но не беше така. Ставаше въпрос за неговата *cáraid*. А неговата *cáraid* сега кокетничеше с убиеца на баща си, а него го отхвърляше.

— Микаил, обясни ѝ — заповяда Самаел. — Баща ти ще ти каже.

Айлийн прехапа езика си. Искаше да каже много неща на своя „баща“.

— Преди две седмици, когато ти взехме кръв за последен път, разбрахме, че твоята ДНК започва да се променя. Това беше трансформацията, която чакахме от години. Самаел редовно опитваше кръвта ти.

— Вкусна е, между другото. Не си ли съгласен, Калев? — Самаел се изправи срещу него и избухна в смях.

Калев мълчеше.

— Последното вземане на кръв потвърди нашите подозрения — обясни Микаил. — След години търсене и опити най-накрая го имаме.

— Кое?

— Кръвта ти е антидот за нашия фотодерматит — каза Самаел и отново се обърна към нея.

— Моята кръв? — повтори тя, не можеше да повярва.

— Експериментирах с берсерки. — Самаел отново повдигна нощницата ѝ и я погали по бедрата. — Те не са хора, а въпреки това могат да излизат през деня. Помислих си, че тяхната кръв би могла да ми даде отговорите, от които имах нужда. — Приблужи лицето си до корема ѝ и вдиша. — Толкова хубаво ухаеш...

— Продължавай — помоли го Айлийн.

— Не получихме от берсерките резултатите, които търсехме — увери я Микаил и се загледа в алабастровата ѝ кожа.

— Експериментирах с хора. — Самаел облиза мястото около пъпа ѝ. Тя потръпна, а той погрешно изтълкува това като удоволствие. Усмихна се доволен. — Хората са по-слаби от нас, кръвта им не подсилва нашите дарби, а просто засища глада ни. Тогава, когато вече бях напълно отчаян, се появи Хаде. — Погали дясното ѝ бедро от вътрешната страна.

— Майка ми — потвърди Айлийн.

— Вече знаеш историята. Виктор вероятно ти я е разказал, преди да го убиете.

— Влюби ли се в нея?

Самаел се поколеба, преди да отговори.

— Тя ми беше изпила ума. Беше толкова съблазнителна. Начинът, по който се движеше, как се усмихваше, как отмяташе косите от лицето си. Тембърът на гласа ѝ, бавен... провлачваше думите. Аз я дебнех. Проследявах я. Тайно я слушах. Побъркваше ме.

— Но тогава се е появил баща ми — каза Айлийн и вдигна вежди. Наблюдаваше реакцията на Микаил.

— Този негодник Тор... — промърмори Самаел, пусна крака ѝ и изръмжа. — Той я взе.

— Искаш да кажеш, че майка ми го е избрала. Ти никога не си се представил пред нея. Никога не сте се запознали. Бил си страхливец.

— Това е неговият начин на действие — отвърна Калев предизвикателно.

Самаел взе скалпела и без предупреждение го заби в бедрото ѝ. Тя изтръпна, стисна очи и закрещя, докато остана без глас.

— Остави я, Самаел! Ще те убия! — извика Калев.

— Вече ти казах да не си играеш с мен, Калев. Нямам търпение. Това е, защото ме предизвика. — Започна да върти скалпела в крака на Айлийн. — Микаил, инжектирай му успокоително.

Айлийн стисна устни. Не искаше да му доставя удоволствието да изкрещи.

Микаил се приближи до Калев и заби яростно една игла по средата на гърдите му.

— Са... Самаел — прошепна Айлийн. — Остави го. Той... е глупак, губещ. Не ме наказвай за неговите грешки.

Самаел вдигна поглед, за да види дали Айлийн казва истината. Извади скапела и загледа как кръвта изтича от плътта ѝ.

Микаил изръмжа, като усети аромата ѝ, но Самаел го предупреди, че ако се опита да я вкуси преди него, ще го убие.

— Когато Хаде и Тор избягаха, аз ги проследих. По-късно разбрах, че чакат дете. Казаха ми нашите хора, които работеха в Карпатите. Искях да те отведа с мен веднага щом се роди, но клановете там бяха много добре организирани и те закриляха. Тор разбра всичко, което се случваше с ванирите и берсерките. Разкри нашата организация и се върна, решен да предупреди клановете и да ги обедини. За щастие успях да им попреча.

— Аз им попречих — поправи го Микаил.

— Това няма значение — потвърди Айлийн. — Убили сте ги.

— След време — поясни Самаел. — Първото вземане на кръв от теб ми даде бегла представа какво би могла да правиш, когато мутираш.

— Какво мога да правя?

— Като видях, че Хаде и Тор са създали нещо като теб — продължи той гордо, — ги принудих да имат още деца, докато бяха затворени. И двамата се съпротивляваха. Искях да се уверя какво имам в ръцете си, а с теб можеше да се случи всичко, така че... Защо да не направя още няколко Айлийн?

— Не са могли. — Сълзите изпълниха лилавите ѝ очи.

— Не. Не можаха — потвърди безизразно. — Опитах се да спя с майка ти, но тя не ми позволи и аз просто изгубих контрол. Само си спомням, че забих ножа си в корема ѝ. След това вече не можеше да има деца.

— Какви... какви свойства има моята кръв? Кажете ми.

— Тъй като те вече не ми трябваша — той продължи да се преструва, че не я чува, — трябваше да намеря начин да бъдат заченати още хибриди. Затова отвлечах както ванири, така и берсерки и им заповядах да правят секс. Родиха се още пет хибрида. Отделихме ги от родителите им, за да ги изучим. Не издържах изследванията. Умряха след няколко дни.

Айлийн и Калев не вървяха на ушите си. Беше ужасно, разтърсващо. Калев престана да се движи. Мускулите вече не му се подчиняваха.

— Какво откри първия път, когато... когато пи от кръвта ми? — Искаше ѝ се да повърне.

— Можех да се покажа на слънце за около пет минути — отговори той и погледна крадешком към Калев.

— Господи... И какво си мислиш, че може да направи моята кръв сега?

— Твоята кръв, Айлийн, ще ни имунизира срещу слънцето — обясни най-накрая. — Благодарение на теб ще можем да излизаме през деня винаги когато ни нахраниш добре.

Калев се ококори изумен и потърси погледа на Айлийн. Когато очите им се срещнаха, милион сдържани думи останаха във въздуха.

Самаел взе окървавения скалпел и направи два вертикални разреза на китките ѝ. Кръвта бликна от тях, а Микаил се зае да я събира.

Айлийн чувстваше силна болка. Самаел беше забил скалпела толкова дълбоко, че със сигурност беше срязал някое сухожилие.

— Ще направим опит. — Самаел стисна по-силно китките ѝ.

— Но аз... Не съм достатъчна за всички.

— Не си. Но кръвта ти ще бъде достатъчна сега, за да можем да издържаме под слънцето и да правим каквото искаме. Всеки момент ще съмне и ванирите няма да могат да излязат. Берсерките все още спят и почиват след пълнолунието. Децата са наши. Те ще бъдат следващите, които ще ни дават кръвта, от която имаме нужда. Ще ги обучим и когато пораснат достатъчно, за да имат деца, ще ги използваме, за да получим хибриди, които да ни поддържат през деня. Ще бъдем непобедими.

— Не — избухна Калев, като видя как обезкървяват Айлийн. — Няма да разреша това... — Подът леко потрепери. Малко, но осезаемо разтърсване.

— *Калев, спри се...*

— Колко пъти трябва да ти повтарям? — изкрещя Самаел. Хвана ножа и тръгна към Калев. Три силни удара в корема. Ножът потъна до дръжката и трите пъти и Калев остана без въздух.

— Не, не! — Айлийн плачеше и крещеше, но нямаше как да се измъкнат от всичко това. Истински кошмар.

— Нали ми каза, че искаш да го направя с теб пред него? — Самаел я сграбчи за косата и силно я дръпна. Айлийн изви шията си

назад, а той наведе глава към гърдата ѝ. Захапа я силно и когато кучешките му зъби се удължиха, я разкъса.

Айлийн се разтрепери и пребледня.

— Така ще се научиш — отсече Самаел. — Не плачи. После аз ще те излекувам.

— Ще умреш, Самаел — изстена Калев. — Ще те убия. Заклевам се. — Гласът му трепереше, остър като кучешките зъби, които бяха избили в устата му.

— Ще го убием ли вече? — попита Микаил. Пълнеше десетата чаша.

— Не, почакай. Харесва ми да гледам как страда за нея.

Айлийн губеше съзнание и кожата ѝ ставаше все по-бледа. Лилавите ѝ очи бяха безизразни, а устните ѝ, розови и сочни преди, сега бяха морави и пресъхнали.

— Айлийн... — викаше Калев. — Дръж се, Айлийн...

— Вземи двацет от моите хора. Дай им да пият. След половин час ще съмне — каза Самаел на Микаил. — Кръвта ѝ ще ни осигури приблизително два часа. Трябва да побързаме.

— Може ли и аз да пия? — попита Микаил. Гледаше жадно една от пълните чаши.

— Може. — Обърна се с гръб към него и започна да развързва Айлийн. Тя падна върху рамото му като труп.

— *Рут... Рут... Децата. Пазете децата. Отведете ги оттам.*

Не знаеше дали Рут я чува, но разбра, че това ще е последното мислено съобщение, което изпраща в живота си, ако не се случеше чудо. След тази мисъл се строполи и всичко стана черно.

— И какво ще правим с него? — Микаил, с червени от изпитата кръв устни, пренебрежително посочи Калев с глава.

— Омаломощен е, няма да може да избяга. Ще го оставим да изпита нещастieto си още няколко дни.

Главата на Калев беше наведена, раменете му трепереха от гняв или ридания. Никой от двамата не разбра какво кара тялото му да се тресе. Не ги и интересуваше.

Микаил предупреди останалите, сред които бяха Дюбв и Финбар. Всички пиха от кръвта и излязоха. Оставиха Калев прикован на кръста, като мъченик, забравен от своя бог.

Самаел летеше, а Айлийн висеше от рамото му. Вампирът можеше да почувства изгрева върху лицето си и въпреки това, след две хиляди години, кожата му не гореше, не пареше.

Микаил летеше до него, а шайката им ги следваше.

Микаил носеше чувал, пълен с черни торби за боклук, за да покрият с тях децата ванири и да ги предпазят от слънчеви изгаряния.

— След пет минути идвам при вас — каза Самаел на Дюбв и Финбар.

Те се съгласиха и безропотно се насочиха към Дъдли.

Самаел се отклони и разви главозамайваща скорост към английския бряг. Спусна се на плажа с Айлийн на ръце и влезе в една скалиста пещера.

Приливът се покачваше лека-полека, но това не го притесни, защото щеше да се върне, преди морето да я отнесе.

Беше полумъртва, почти напълно обезкървена. Нощницата ѝ беше скъсана и окървавена. Синкавата ѝ кожа не скриваше фините и нежни вени.

— Оставям те тук само за малко, Хаде. — Погали пресъхналите ѝ устни. — Ще дойда при теб, когато приключим. — Усмихна се и забеляза грозната рана, която беше оставил на гърдата ѝ. — Ще бъдеш моя жена. — После докосна белега на китката ѝ. Скалпелът не бе беше успял да изреже това парче плът. Самаел изръмжа. — Този белег ще изчезне. Дори и да трябва да ти отрежа ръката.

Извади ножа си. Не беше на себе си. Постави острието върху крехката китка на момичето, но спря.

Нямаше време за губене. Разполагаше с цялата вечност, за да накаже Хаде за онова, което му беше сторила. Защото това не беше Айлийн. Не и за него. Айлийн вече не се движеше. Шията ѝ беше отметната назад, а ръцете ѝ бяха разперени безжизнено.

Самаел се изправи и бързо излетя от пещерата.

27.

Калевб трепереше от болка. Това, което чувстваше, не беше физическа агония, а празнина, която заплашваше да го погълне. Вътрешностите му горяха като киселина. Повече го болеше от стореното на неговата *sáraid*, отколкото от трите пробуждания с нож. И той не беше успял да я защити.

Гневът го унищожаваше. Яростта му даваше сили. Трябваше да я намери. Тръгнаха преди почти половин час.

— Трябва да е тук... Калевб? — чу се далечен глас. Калевб си помисли, че халюцинира.

— Калевб?... По дяволите, Калевб. — Чуха се стъпки.

Висок мъж с много къса руса коса застана пред него и хвана лицето му. Разтърси го, за да дойде на себе си.

— Подай ми торбичката, Габриел.

Калевб беше напълно изтощен, но в пълно съзнание.

— Готово, вампире. — Почувства убождане в рамото. Веществото се смеси бързо с кръвта му, стимулира го, разшири зениците му и накара кучешките му зъби да се удължат. — Добре. Събуждаш се.

— Ноа?

— Да, вампире. Почакай, ще те изнесем оттук.

— Да ме изнесете?

Калевб потрепери и започна да се мята като животно в клетка. С вик изтръгна едната си ръка от пирона. После отскубна и другата. Огъна торса си, без да обръща внимание на болката и на кръвта, която се стичаше по тялото му. Измъкна краката си от дървото и падна на колене на пода. Кожата му беше покрита с пот. Кръвта му блестеше и капеше по пода. Не го интересуваше.

— Как... как разбра къде съм?

— Айлийн се е свързала с Рут. — Ноа го хвана под мишниците и му помогна да се изправи. — Тя дойде при нас и ни каза какво е разбрала.

Виж ти. Неговата *cáraid* беше силна и имаше много дарби. Като не можеше да се свърже с берсерките, нито с ванирите, го беше направила с хората. Калев обаче знаеше, че за да може един човек да получава мисловни вълни от други видове и да общува с тях, той също трябва да е различен. По-високоразвит в еволюционно отношение. Очевидно Рут беше нещо такова, независимо дали го съзнаваше.

Изправи се и се протегна. Костите му пукаха.

— Отведоха я, Ноа. — Гласът му беше студен и излъчваше дълбока болка. — И отиват за децата. Искат...

— Знаем, Калев — потвърди Ноа. — Рут е получила съобщение да се пазят децата. Скрили сме ги. Всички са в бойна готовност.

— Ас знае ли, че...?

— Не можем да го намерим. Но всички берсерки са вече на пост. Адам води групата на Улвърхамптън. Други берсерки отидоха в Дъдли с Дана, Мену и Каал. Тъй като не можете да се биете през деня, ние ще го правим за вас.

Калев го погледна с уважение и възхищение.

— Значи съм ти много задължен.

— Все още нищо не сме направили. Нищо не ми дължиш.

— Добре, чуй ме. Самаел знае къде са нашите деца и отведе Айлийн със себе си. Отивам в Дъдли. Ако малките вече са скрити, трябва да защитим останалите.

— Калев... сега е ден.

— Знаем. Идвате ли с мен? — попита той.

— Не можеш да излизаш — посочи Габриел. — Ще получиш изгаряне.

— Това е дълга история... — отвърна Калев. — Но знам, че няма да получа изгаряне.

— Ще стигнеш по-бързо без нас — увери го Ноа. — Аз се заемам с Габриел.

— Добре. Благодаря ти, куче — намигна му, затича се и изчезна в тъмнината на тунела.

Летеше. Лъчите не го пареха. Летеше, а беше ден. Неговата Айлийн не само му беше върнала сърцето, но му беше подарила и

слънцето. Кръвта ѝ, тяхната връзка, му даваха възможност да възвърне част от човешкия си живот.

Земята през деня беше много различна, не толкова мистична и тайнствена, колкото когато беше огряна от лунна светлина. Обаче беше по-чиста и по-изпълнена с живот. Слънцето обагреше всичко, до което се докоснеше, с ярки цветове, които му беше трудно да определи, защото някои му бяха непознати.

Неговата Айлийн му подаряваше всичко това, а той ѝ носеше само болка и страдание.

Беше я оставил сама, беззащитна. Ако не побързаше, щяха да я убият, заради него. А ако Самаел избягаше с нея, щяха да ѝ стори още по-лоши неща.

Увеличи скоростта и стигна едно планинско възвишение в Дъдли. Там, в сърцето на планината, ванирите бяха създали училище и условия за добър живот за своите деца, така слаби и уязвими от слънцето. Нуждаеха се от много по-голяма защита от тях. А вампирът Самаел идваше за тях. Те бяха просто пет беззащитни деца. Ванирите нямаха много деца, но знаеха, че берсерките имат. Те отглеждаха по няколко. Не искаше дори да си представи какво ще стане с тях, ако ги хванеха.

Забеляза група берсерки, които се бореха с няколко вампира точно при входа на подземните пещери.

Това, което му беше инжектирал Ноа, разпалваше вътрешната му сила, но и го изкарваше извън контрол.

Когато се приземи, целият му гняв се стовари върху вампирите.

Смаза с тежестта си двама от тях и откъсна с ръце главите им.

Вампирите и берсерките останаха изумени от яростния вик на Калев от двата трупа, които се възпламеняваха пред очите им.

— Което идва от ада, в ада отива. — Надигна се полека, за да спре един вампир, който тичаше към него. Хвана го за врата и го повдигна. Заби пръсти в гърлото му и му изтръгна трахеята. Направи го без никакво усилие. Очите му бяха зелени, безизразни.

Калев се огледа, още двама вампири се нахвърляха към него. Единият го обездвижи откъм гърба и го ухапа по врата. Калев го хвана за косата, наведе се и го метна на земята. Вдигна крак и смаза черепа му.

Другият вампир се опита да избяга, но Калев не му позволи. С омразата, която чувстваше, нямаше да остави никого ненаказан.

Подскочи, хвана го за врата и го тласна към един клон, който се заби в окото му и прониза главата му. Вампирът се сгърчи в конвулсия и застина.

Калев се обърна и видя, че берсерките побеждават. Мъжете от клана на Ас се биеха за тях и винаги щеше да им е благодарен за това. Но нищо нямаше да има смисъл, ако преди това не освободеше Айлийн.

— Къде са? — попита един огромен берсерк.

— Отивайте вътре. Влязоха в пещерата.

Вътре беше мокро. Посрещна го тъмнина, но в далечината серия факли осветяваха пътя.

Спусна се по вертикален тунел и се приземи на четири крака в огромна зала. Няколко берсерки задържаха бандата на Самаел. Мену и Каал се биеха рамо до рамо с тях, макар да знаеха, че ще умрат от изгаряне.

Калев търсеше трескаво Айлийн, но не я виждаше, нито успяваше да подуши присъствието ѝ. Сърцето му заби лудо, когато се замисли за вероятността да е отнета завинаги от него. Никога нямаше да си го прости. Ако това се беше случило, сам щеше да се предаде на изгрева.

В дъното една сребриста метална врата беше единствената преграда между децата и вампирите.

Самаел се обърна и като го видя, ококори учудено очи.

Калев се усмихна студено и се затича към него като обладан от дявола.

Когато Микаил пристигна в Улвърхамптън с шайката вампири и върколаци, не можа да повярва, че същата по численост група берсерки ги чакаха готови за бой.

Нито върколаците, нито вампирите ги бяха надушили. Нито дори той.

Бяха се напръскали с продуктите, които той беше създал за собствените си цели. Всичко се обръщаше срещу него.

Берсерките, боси, облечени с бели потници и широки черни панталони, носеха някакви странни брадви. Бяха огромни, гигантски воители и ръмжаха като диви кучета.

Адам посочи групата на Микаил с брадвата, нададе вой като вълк и тогава се разрази битката.

Телата политаха след всеки удар на брадвите, съсечени, окървавени и смазани.

Групата вампири и върколаци нямаше никакви шансове пред тези опитни опасни воители.

Микаил гледаше уплашено как единствената му възможност отново да бъде нормален, да излиза на слънчевата светлина, се изплъзва от ръцете му. Как бяха разбрали? Нито Айлийн, нито Калев можеха да предадат мисловно послание?

Времето му изтичаше. Беше сигурен, така както знаеше, че Самаел никога повече няма да го храни. Той вече беше вампир и беше показал, че няма никакви намерения спрямо него. Беше се показал като истински глупак. Беше повярвал, че безсмъртието ще го направи пощастлив и по-могъщ.

Един върколак се строполи пред него с разпорено гърло и изцъклени очи.

Какво правеше той там. Щеше да умре.

Започна да отстъпва като страхливец. Можеше ли да избяга? Щеше да има други възможности да ги хване неподготвени... А ако не му харесаше да бъде със Самаел, можеше да отиде при Сет и Лусиан. Да. Трябваше да избяга.

Очите му се спряха на Адам, който се надигаше бавно и не го изпускаше от поглед. Този мъж внушаваше страх. Истински страх.

Адам кимна. Изглежда, му даваше разрешение да избяга и Микаил се усмихна благодарен. Изведнъж се сблъска с нещо много твърдо.

Ръмжене го събуди от илюзията.

Зад него един страховит берсерк с черна брада и дълга коса го гледаше с омраза в дълбоките си зелени очи.

— Ти трябва да си Микаил — каза сухо.

Кучешките зъби на Микаил се удължиха, а очите му станаха бели и кървясали. Щеше да се бори. Ноктите му пораснаха. Щеше да го нападне, но берсеркът се приближи и го удари с юмрук в челюстта.

Той полетя във въздуха и се удари в ствола на едно дърво. След като дойде на себе си, разбра, че това не е дърво, а тотем. Тотем с глава на вълк.

Берсеркът го сграбчи за шията и го вдигна с една ръка.

— Аз съм Ас, бащата на Хаде и дядото на Айлийн.

Лицето на Микаил се сгърчи от страх.

— Пус... пусни ме. Ще ти кажа всичко, което искаш да знаеш...

— Ще ми върнеш ли дъщерята? — Стисна го още по-силно за шията. — Къде е Айлийн?

— Не... не знам. Отведе я Сам... аел. Дъщеря ти... Аз... аз не исках.

— Не си мисли, че искам да слушам обясненията ти. Представих се, за да отнесеш в ада името на този, който е отнел жалкия ти живот. Това е за Хаде.

Микаил изкреця и започна да рита. Опита се да се освободи от хватката.

Ас вдигна бойната си брадва и с едно-единствено движение разполови тялото му.

Микаил разтвори широко очи и погледна надолу. Вече нямаше крака. Берсеркът беше отрязал половината му тяло под пъпа и сега кървеше като водопад.

— Погледни ме в очите — заповяда му Ас.

В последните секунди от живота си Микаил изгуби цялото си достойнство и погледна умолително Ас.

— Ще ви преследваме. Секти, общества, върколаци и вампири. Ще ви открием и ще ви върнем в изгнилата дупка, от която никога не е трябвало да излизате. Започнали сте война. Посрещнете си последствията. Това е за Айлийн.

Хвърли Микаил към небето и отсече главата му.

Ас погледна разсеченото тяло на Микаил и потърси Адам с поглед. Кимна и се присъедини към битката, която скоро щеше да бъде спечелена.

Калев изтича и сграбчи Дюбв и Финбар, които защитаваха Самаел. Силата му се беше увеличила, гневът го зареждаше.

Дюбв и Финбар се изправиха леко смутени, но не можаха да спрат ударите, които се изсипаха върху тях.

Един от тези удари потъна в гърдите на Дюбв и го остави без въздух. Калевб насочи два пръста към лицето му и му извади очите.

Ванирът изкрещя от болка и хвана лицето си с ръце.

Финбар атакува в гръб, но Калевб се отмести и хвана ръката му, която стискаше нож. Удари го с лакът в лицето и му счупи носа. Взе ножа, скочи и го заби в гърдите му. После го разпори от горе до долу. Изправи се, пхна ръка в гърдите му и му изтръгна сърцето.

Дюбв продължаваше да се гърчи от болка. Калевб застана пред него, с един силен удар проникна в гърдите му, премина през ребрата и достигна до гръбначния стълб. Издърпа го и го счупи. Едно парче остана в ръцете му. Изхвърли го невъзмутимо.

Самаел се опитваше да отвори междинната врата с паролата. Но някой я беше променил. Някой предвидлив човек, помисли си Калевб.

Самаел поставяше взрив при вратата.

Калевб го сграбчи за черната тениска и го хвърли на пода.

— Как дойде тук, по дяволите? Как са разбрали...? — Лицето му беше сгърчено от омраза и изумление.

— Къде е Айлийн? — изрева Калевб.

— Дали са ти стимулант — прошепна през зъби Самаел.

Калевб изкрещя и го хвана за единия крак, но Самаел го изрита с другия. Извади ножа си и тръгна към ванира.

— Ще ти отнема всичко — изсъска Самаел. — Половинката ти е хубава и вкусна. Ще я направя моя, ще стане като мен. А ти няма да можеш да видиш всичко, което искам да сторя с телцето ѝ.

Калевб го слушаше невъзмутимо. Не обръщаше внимание на думите му. Имаше цел — да разбере къде е Айлийн. За момента знаеше, че е жива.

— Ще ѝ изрежа татуировката, която са ви подарили боговете. Хаде е за мен.

— Ти си се побъркал, Самаел. Хаде те мразеше и никога не ти е обръщала внимание. Айлийн се отвращава от теб и нека ти кажа, че ще ти е трудно да я удовлетвориш.

Засили се, изрита го и Самаел полетя назад. Калевб тръгна към него, заклеши го към стената и го хвана за гърлото.

— Огледай се, вампире. Загуби. Никой от твоите хора не е на крак.

Берсерки и ванири от тунелите стояха прави и наблюдаваха борбата между тях. Каал и Мену пазеха пред междинната врата за всеки случай.

Самаел започна да се смее истерично.

— Какво мислиш, че ще постигнеш като ме убиеш? Това не е приключило. Сет и Лусиан, Хумус и Страйк, както и берсерките, всички търсим едно и също. Всички искаме властта. Това едва започва. Много човешки същества ги подкрепят. Могъщи хора, Калев. Аз искам кръвта на хибридите, за да изляза на слънце. Лусиан и Сет вероятно искат нещо друго, но целта е същата. Искат да управляват света. Локи е на наша страна.

— Не се притеснявай, Самаел. Ти няма да можеш да видиш какво ще направим с тях, когато ги намерим. Защото те уверявам, че ще ги открием.

— Защо настояваш да защитаваш човечеството? Човечеството трябва да служи на нас. Ние сме деца на боговете. Помниш ли?

— И ще дойде ден, когато хората също ще бъдат такива. Но дотогава някой трябва да се грижи за тях.

— Ти, разбира се, няма да правиш това. Айлийн ще умре, ти ще се побъркаш и ще се трансформираш. Локи ще се заеме с останалото.

— Къде е Айлийн?

— Шибай се, Калев. Умира.

— Къде е?...

— Със сигурност е мокра и й е много студено... — Изсмия се като демон. Беше истински демон.

Калев го хвана за врата. Взе ножа си и разпори гърлото му.

Самаел притисна раната, за да спре кръвта, но Калев вече беше плъзнал ножа към тестисите му и го беше забил в тях. Самаел падна на колене.

Калев го вдигна отново. Самаел трепереше, беше се подмокрил.

Калев пхна ръка в гърдите му и изтръгна сърцето. Вдигна го пред очите му.

— Виждаш ли? Това е сърцето ти — прошепна в ухото му. — Ще намеря Айлийн. Ще я излекувам, а ванири и берсерки ще защитаваме всичко онова, което вие искате. Няма да имаме милост към вас.

Остават ти няколко секунди живот. Кожата ти вече гори като на вампир. Тор беше по-добър от теб във всичко. Тор отведе със себе си жената, която ти си мислеше, че обичаш просто защото беше негова. Тор има дъщеря, която е истинска благодат за двете раси. И той ще донесе мира, който ти не успя да постигнеш. А сега... върви в ада, Самаел.

Пръсна сърцето му в ръката си. Обърна се и тръгна към междинната врата.

— Каква е паролата?

Мену отговори.

— Калев? — Беше гласът на Дана.

Тя се появи от тъмнината, с черната си коса и бадемовидни очи, ясни и зелени. Носеше на ръце един ванир с медени очи и руса коса, на три години. Кучешките ѝ зъби се бяха удължили от страха и изглеждаше, сякаш току-що се събужда.

Водеше за ръка седемгодишно момиченце с огромни черни очи и къдрава коса. След нея ходеха още три деца.

— Ти ли се грижеше за тях? — попита разтревожено Калев. Дана кимна и потъна в прегръдката му.

— *Bráthair* — изхлипа тя.

— Значи са били в сигурни ръце. — Той я целуна по темето.

— Ами Айлийн?

— Отивам да я търся. — Целуна я по бузата и изчезна.

— Ние също ще я търсим, *bráthair* — извика Дана след него.

Докато прекосяваше небето, което отново се заоблачи, както беше обичайно за тези земи, Калев се водеше от своята интуиция. Изпращаше мисловни сигнали към Айлийн, но не получаваше отговор. Трябваше да я принуди да реагира, да се събуди, за да говори с него. Съпротивата беше минимална, но съществуваше и това му пречеше да проникне в мислите ѝ.

Вечният възел го пареше. Почувства, че той вероятно е нещо като радар, нещо, което показва дали половинката му е наблизо.

Погледна надолу. Плажове и скали очертаваха английския бряг. Морето беше развълнувано.

Мокра е и вероятно ѝ е студено, беше казал Самаел.

— Айлийн, отговори ми.

Концентрира всичките си сили, за да преодолее мисловната ѝ защита. Айлийн щеше да почувства силно и болезнено проникване. Той можеше да го направи и преди, но не искаше да я лъже отново. Сега обаче, когато младият ѝ живот беше в опасност, нямаше да прояви милост.

Оглеждаше замислено брега. Възелът го пареше все повече и изглежда, че... Не! Изчезваше.

Нещо в сърцето му се пропука. Слезе на плажа.

Замълча и се концентрира в звуците около себе си. В далечината имаше чайки, вълните се разбиваха в скалите, рибите подскачаха по повърхността на водата, вятърът вълнуваше морето, един рак ходеше по скалите и влизаше в една пещера... Тишина.

Бум.

Бавно и топло туптене. Почти безжизнено туптене в едно измъчено тяло. Страхуваше се, че си е въобразил.

Бум, бум.

Беше туптене, безспорно. Туптене на човешко сърце. Пое дълбоко въздух и почувства лек аромат на малини, на сладкиш, който не беше току-що изпечен, а изстиваше и изсъхваше.

Влезе в една пещера. Оттам се чуваха ударите на сърцето. Водата навлизаше в пещерата. Едно тяло с бледа кожа и червена нощница плуваше вътре и се удряше в скалите всеки път, когато влезеше нова вълна.

Калеп изгича и извади от водата безжизненото тяло на Айлийн.

— Боже мой... Айлийн... *to chailin*... — Прегърна я и започна да я люлее като бебе.

Постави ръка на челото ѝ и проникна в главата ѝ.

— Айлийн... Знам, че си тук, принцесо. Не се предавай. Бори се заради мен. Заради двамата. Знам, че ме чуваш. — Изнесе я от пещерата и полетя с нея в небето. Знаеше, че тя гасне с всяка секунда.

28.

Три дни. Три дни, без Айлийн да реагира. Рут, Мария и Габриел се грижеха за нея сутрин. Дана, Мену и Каал — през нощта.

Дядо ѝ и берсерките идваха при нея всеки ден и винаги си тръгваха тъжни и с наведени глави, защото виждаха, че състоянието ѝ не се подобрява.

Калев се възстановяваше в съседната стая. Мену се беше заел да ги храни венозно, но и двамата знаеха, че Айлийн се намира на някое много по-спокойно място и е необходимо нещо силно, за да я върне обратно. Беше в дълбока кома вече повече от седемдесет и два часа. Беше изгубила много кръв.

Преди да потъне в дълбок сън, Калев заповяда да му източат много кръв, за да я прелеят на нея. Не спеше. Не спеше, откакто ги взеха и ги отведоха у дома, за да се грижат за тях.

Изкарваше деня в леглото, със затворени очи, в тъмнина. Тъй като Айлийн не го хранеше вече, не можеше да стои на слънце. Не говореше с никого. Дори с Мену, който се занимаваше с почистването и дезинфекцирането на раните му и вземаше от кръвта му.

В своята стая Калев се опитваше да ѝ вдъхне сили. Говореше с нея за всичко. Преди три дни в Тинтагел^[1] беше разрушил грубо бариерите ѝ и тя нямаше сили да се съпротивлява. Знаеше, че неговата *sáraid* ще се изгуби, ще се носи между този и другия свят, а той ще бъде нейната котва, за да се върне.

Разказваше ѝ всичко, което беше видял от момента на своята трансформация, за живота преди боговете да се срещнат с тях в Стоунхендж. Разказа ѝ как е ядосвал сестра си, когато са били малки, и как го е вбесявала тя.

Разказа ѝ какво е почувствал първия път, когато я видял през прозореца в дома ѝ в Барселона. Колко се разкайва, че се е отнесъл толкова лошо с нея. Колко се разкайва, че не се е разкрил пред нея, както е заслужавала.

Айлийн беше придала отново смисъл на живота на всички безсмъртни, които бяха отегчени от дългото си съществуване. Нов смисъл на това да отхвърлят Локи и неговите изкушения. Беше доказала, че могат да се променят, че могат да се обединят и да се борят заедно за едно общо благо, макар че ставаше въпрос за кланове, които са били във вечна вражда. Айлийн им показа, че за любовта няма бариери, нито закони, нито раси. И че всичко е възможно.

— *Аз бях много привързан към Тор — обясняваше ѝ Калев. — За мен той беше пример, който да следвам, и макар че кланът уважаваше както него, така и мен, всичко, което знаех, го бях научил от него. Ти си като него, Айлийн. Не можеш да се предадеш. Защото знам, че съм се променил през тези дни и всичко добро, което започнаха да виждат другите в мен, го дължа на теб. Ти ме направи по-добър човек и вече няма да мога да продължа живота си, ако теб те няма. Можеш ли да си представиш каква дарба си ми подарила? Мога отново да ходя под слънцето, *álainn*. Ти си моят най-хубав подарък, най-голямата изненада. А аз как ти се отплащам? Попадам в клопка и те излагам на опасност. Аз съм глупак.*

— *Калев?*

Той се вцепени. Айлийн му говореше.

— *Калев, не спирай. Продължи да ми говориш. Ти си, нали?*

— *Да, то *chailin*.* — Очите му бяха затворени, но сълзите се стичаха въпреки това.

— *Не знам... не знам как да те намеря. Гласът ти е като балсам.*

— *Айлийн? Къде си? Защо не се върнеш при мен?*

— *Не знам как. Покажи ми. Води ме.*

Калев събра сили и стана от леглото. Нямаше да загуби мисловния контакт, каквото и да става. Отвори вратата на съседната стая и влезе в нея, като се олюляваше. Айлийн лежеше неподвижна и бледа в леглото. Белите чаршафи не прикриваха прекрасното ѝ стройно тяло. Беше малко отслабнала, но той продължаваше да я намира за красива.

Коленичи до нея и хвана ръката ѝ. Опря чело в нея.

— *Айлийн, положи усилие, заради мен. Имам нужда от теб. Следвай гласа ми.*

— *Студено ми е.*

— Не, мила. Моят глас ще те стопли. Аз ще те стопля.

— В един коридор съм и не знам коя врата да избира... Изгубила съм се.

— Избери моята. Моята врата.

— Каква е тази врата? Какво има зад нея?

Сърцето на Калев се късаше. Видя как две сълзи падат върху белия чист чаршаф. Бяха негови.

— Зад вратата е моето сърце.

— Твоето сърце? Не мога да те видя.

— Да. Няма нужда да ме виждаш. Почувствай ме.

— Какво още има зад тази врата?

— Има един огромен надпис, на който пише ЛЮБОВ. Аз ще ти дам най-чистата любов, най-дълбоката и дълготрайната. Избери ме, Айлийн. Аз... аз... — преглътна. Каква ли сила притежаваха тези думи, за да го карат да се чувства малък и ужасно крехък? — Аз те обичам. Ще се боря за теб, за това, което имаме. Не го разбирах преди. Но ти ми отвори очите към един свят, пълен с емоции. Ела при мен. Позволи ми да се грижа за теб. Избери ме. Обичам те.

Калев зачака разтреперан някакъв отговор от Айлийн, на колене, смирен и честен, както никога досега. Покорен пред нея.

— Айлийн? — Вдигна очи, за да погледне обичаното лице.

Не отговаряше. Погледна вечния възел. Пак започваше да пари. Погледна нейния през белезите, които лека-полека се заличаваха. Проклетият Самаел. Не можеше да забрави колко страдание ѝ беше причинил.

— Айлийн, моля те... Не ме оставяй. Остани с мен.

След тези думи Калев загуби съзнание и падна на земята.

— Кога ще мога да го видя? — попита Айлийн и намести възглавницата зад кръста си.

— Почакай до утре — скара ѝ се Дана и махна превръзката от бедрото ѝ. — Брат ми иска да бъде силен пред теб и преди да се събудиш, е припаднал. Не беше спал три дни и беше загубил много кръв.

— Той ме върна тук — прошепна Айлийн и погледна през прозореца. Да, върна я с думите си. Болката беше останала назад, но не

и желанието да чуе отново от устата му думите, които ѝ беше казал мислено. — Кога ще се събуди?

— Скоро. Още ли те боли главата? — попита я Дана. Беше изненадана от тънкия белег, който беше останал на бедрото ѝ. — Много бързо се възстановяваш.

— Благодарение на брат ти. Не разбирам как е позволил на Мену да подготви толкова кръв за мен. Да. Все още ме боли леко.

Разбира се, че я болеше. Калев беше разбил защитната ѝ стена с експлозия. Но никога нямаше да го обвини за това. Благодарение на него беше жива.

— Благодарение на теб сега сме в безопасност, Айлийн — посочи Дана. — Нападението не ни изненада и въпреки че в битката паднаха и някои от нашите хора, повечето оцеляха. Благодаря ти. — Стисна ръката ѝ.

Айлийн се усмихна.

Рут показа глава през вратата и почука.

— Може ли?

И двете се зарадваха, когато я видяха. Рут носеше кутия бонбони.

— Как се чувстваш днес?

— Вече съм добре. Имам нужда да изляза оттук. Изведи ме.

Рут се усмихна и погледна Дана.

— Не мога — сви рамене.

— Рут — каза Айлийн и взе кутията бонбони от ръцете ѝ. Отвори я и ги покани да се почерпят. — Трябва да поговорим за твоите... способности. Помогна да бъдат спасени както ванири, така и берсерки.

— Не — отвърна Рут, докато дъвчеше един бонбон. — Беше случайност.

— Не говори глупости. От какво те е страх? Рут, просто искам да знам откъде имаш дарбата да говориш мислено с хората.

— Слушай. Не искам да съм опитно зайче, става ли? Възползвайте се от това, което се случва с мен, винаги когато пожелаете, но ме оставете на мира. Достатъчно ми е това, което онзи нацист ни накара да правим, а на всичко отгоре и да се подлагам на някакви експерименти.

— Габриел добре ли е? — попита загрижено Айлийн.

— Да. Тръгна с Ноа да ви търси. Беше отчаян и не вярваше, че някога ще те види жива и здрава. Знаеш ли, че му прилошава от кръв? Когато видял пода на онова място обагрен в червено, почти припаднал.

— Дойде да ме види тази сутрин. Не спря да ме прегръща. — Горкият Габриел. Колко ли страх беше преживял заради нея.

— Ще тръгвам. Когато Калев се възстанови, искам да види, че съм подготвила всичко, което поиска. В противен случай с Габриел незабавно ще отидем в някой концлагер. — Усмихна се зловещо на Айлийн.

В крайна сметка за Рут Калев беше диктатор. Но Айлийн знаеше, че тя вече изпитва добро чувство към него.

— Рут, не би трябвало да се прикриваш — посочи Дана.

— Какво? Не се прикривам.

— Ти си специална. Какво лошо има в това? — попита я Дана, докато се наслаждаваше на вкуса на един бонбон с бадеми.

— Всичко. Погледни в какъв свят се намирам. Върколаци, вампири... А сега и някаква предполагаема дарба. Аз съм човешко същество, за Бога, не би трябвало да говоря за това с никого.

— Именно. Ти си човешко същество, Рут. Нова стъпка в еволюцията. Не ти ли се струва, че е така?

— Стига. Не искам да слушам повече — укори я тя с поглед. — Всъщност видях как дядо ти поглъща устата на Мария — изтърси тя, сякаш без да иска. — Искаш ли да поговорим за това?

Айлийн и Дана избухнаха в смях.

— Знаеш ли как дядо ми е разбрал какво става и е отишъл в Улвърхамптън, преди някой да го предупреди? — каза Айлийн и си пое въздух.

— Осветли ме. — Рут пребели очи от прелестния вкус на един бонбон с черен шоколад.

— Защото е бил с Мария, когато се свързах с нея.

— В леглото?

— Аха. — Айлийн повдигна вежди.

— Значи Мария ще бъде твоя баба — посочи Дана.

— Не. Мария ще бъде Мария. Моята Мария — отвърна Айлийн.

— Значи трябва да я попиташ защо е успяла да получи твоего мисловно послание. Нали?

— Няма нужда — усмихна се Айлийн. — Вече ми беше казала, че има дарба. Ти не беше.

— Добре, момичета. Не искам да слушам повече. Карате ме да настръхвам. — Рут стана и тръсна огнената си грива. — Освен това трябва да отида да се заробя отново.

Дана и Айлийн се засмяха и я изпратиха усмихнати.

— Почивай си, Айлийн. И събирай сили, че когато Калев те хване...

— Рут! — възкликна тя.

Беше дванайсет през нощта. Айлийн умираше от желание да види Калев, а той, проклетникът, още не се беше събудил.

Беше решила тя да го събуди. Точно така. Беше облякла светлолилав халат до глезените. Под него нямаше нищо.

Постоянно мислеше за онова, което ѝ беше разкрил. Как беше водил стъпките ѝ между двата свята. Хванати за ръка. Не я беше пуснал нито за миг.

Наистина се упрекуваше за това, че отива да го събуди. Калев трябваше да почива, но нуждата ѝ от него я подтикваше да продължи. Днес тя щеше да бъде ловецът, а той — плячката.

Отвори внимателно вратата и се плъзна вътре като змия.

Стаята ухаеше на него. На вкусно и сочно манго. Веднага почувства сърбеж около кучешките зъби.

Той не се беше хранил както трябва от дни. Мену вземаше от нея кръв, за да му я прелее, но това не беше достатъчно, за да възстанови изцяло силите си.

Тя се приближи до леглото. Вече му бяха махнали сондите. Тялото му, малко по-слабо, но все така мускулесто, се очертаваше под чаршафите.

Айлийн се вцепени, когато видя лицето му. Беше толкова влюбена в него, че сърцето я болеше, като го гледаше толкова незащитен.

Наведе се, за да постави една невинна целувка на челото му. Погледна го съкрушено, докато галеше копринената му коса, черна като крило на гарван.

— Здравей, миличък... — Погали вечния възел на китката му и зърната на гърдите ѝ настръхнаха. Възелът беше възвърнал естествения си цвят. Открояваше се перфектно.

Колкото и да ѝ се искаше, не можеше да се нахвърли върху него. Калевб имаше нужда от още малко почивка. И тя реши, че ще му я даде, защото я беше извел от тъмнината и ѝ беше казал, че я обича.

Бяха минали часове след онзи момент и тя беше сигурна, че е бил искрен. Искаше да повярва на думите му.

Въздъхна. Щеше да почака до сутринта, за да ги чуе от устата му. Но толкова ѝ се искаше... Всички ѝ бяха разказали за събитията и за подвизите на Калевб. За това как се беше борил. Как всички бяха отстъпили.

Обърна се, за да излезе от стаята, глупаво потисната от това, че не можеше да успокои огъня, който усещаше между бедрата и в сърцето си.

Опита се да отвори вратата, но не успя. Сякаш беше залостена. Бутна я малко по-силно. Нищо. Погледна нагоре и видя мощната ръка на Калевб, която държеше вратата.

Айлийн се обърна рязко и се озова срещу голите му гърди.

— Къде си въобразяваш, че отиваш, мила? — Гласът му беше дрезгав и тих след толкова дни мълчание.

— Аз... не исках да те будя. И тогава... се... — По дяволите, защо беше толкова нервна?

— Щях да съм луд, ако те оставя да си тръгнеш сега, малката.

Той я притисна в прегръдките си толкова силно, че Айлийн едва си поемаше дъх. Зарови лице в косата ѝ и вдиша. Затвори очи от удоволствие.

— *Carbhaidh*... — прошепна с нежност и желание.

— Калевб.

Айлийн обви ръце около врата му и също го прегърна силно. Лицето ѝ потъна в шията му. Калевб я вдигна и я понесе към леглото.

— Ти трепериш. — Айлийн вплете пръсти в косата му.

— Ти също, мила. Ти също — прошепна той.

Айлийн се усмихна и му позволи да я качи върху леглото и да я остави права там. Всичко, което можеха да си кажат, щяха да си го кажат с жестове, с ласки, целувки и стенания.

— Гладен ли си? — попита го тя, постави ръце на гърдите му и се заигра със зърната му.

Калев потвърди. Като животно, което се нуждаеше от дневната си дажба. Хвана я за задните части и я привлече към себе си.

— Умирам за теб, Айлийн. Никога повече недей да ме плашиш така. Чуваш ли?

Айлийн почти се разплака. Бутна го в гърдите и леко го отблъсна. Погледна го в очите и си съблече халата като съблазнителка.

Калев изръмжа и огледа прекрасното ѝ тяло.

— Не ме предизвиквай — предупреди я той.

— Не правя това, то *mo duinne*. — Пристъпи към него и прокара език по долната му устна.

Това беше достатъчно за Калев. Притегли я към себе си и обходи устата ѝ умело и всеотдайно. Постави я да легне. Под него. Устата и езикът му заличиха съзнанието ѝ, възбудиха я и започнаха да я изтезават. Покри с ръце гърдите ѝ и започна да ги гали с благоговение.

Не беше способна да обича този мъж повече, отколкото го обичаше. Искаше да изкреци това.

Калев си свали панталона с едно движение и penisът му изскочи в пълното си великолепие. Намести се между краката ѝ и се отпусна върху нея с цялата си тежест.

— Айлийн, толкова силно се нуждая от теб... Никога повече не ме оставяй — помоли я с насълзени очи.

— Няма — отвърна тя. Гледаше го втренчено в очите.

— Сърдиш ли ми се? — Облиза шията ѝ като котарак.

— Да се сърдя?

— Отново проникнах в главата ти. Онази нощ си тръгнах, без да те предупредя, без...

— Шшт... — Тя постави пръст върху устните му. — Не си постъпил зле, Калев. Онази нощ са те излъгали. Всеки друг би се хванал в капана. Но никой не говори за това сега. Всички казват, че няма по-силен и смъртоносен воин от Калев от Британия. Това говорят. Ванири и берсерки. А аз, като твоя *cáraid*, се гордея с теб. Ти се бори за мен. Воюва за мен. И ме спаси. И проникна в съзнанието ми отново. Благодарение на това съм тук с теб. Как бих могла да ти се сърдя? Искам да възстановиш мисловния контакт с мен. Нека се слеем, Калев. — Айлийн разтвори още малко крака.

— Айлийн, толкова много ми харесва това, което казваш.

Калев навее глава и облиза гърдите ѝ. Трепереше от силното желание, което чувстваше към нея. Забеляза лек белег върху лявото хълмче.

— Той те ухапа тук — изръмжа като ранено куче.

— Да. — Айлийн преглътна.

— Аз ще залича този спомен, *mo leannán*. — Отвори уста и засмука нараненото място. Ближеше я и я целуваше с внимание и всеотдайност.

Айлийн движеше бедрата си от удоволствие. Искаше той най-после да проникне.

Плъзна ръка между телата им и хвана пениса му. Той подскочи в ръката ѝ. Гореше. Нежен и твърд.

— Калев...

— Мила. — Хвана я за китката и отмести ръката ѝ от члена си. — Недей да правиш това, или няма да издържа дълго.

— Няма нищо — отвърна тя.

— Напротив. — Плъзна устни по улея между гърдите ѝ и се спусна надолу, като я целуваше чувствено, докато стигна до пъпа ѝ. — Какво още ти стори Самаел?

— Ни... нищо. — Беше се разгорещила, а той щеше да я побърка.

— Не мога да понеса, че те е наранил — прошепна той върху корема ѝ.

— Калев, не ме боли това, което ми стори той. Ти ме излекува.

— Аз? — Продължи да се спуска към триъгълника с черни къдрици. — Каж ми как.

Айлийн го погледна в очакване.

— Но това вече е минало — увери я той и я ухапа нежно по вътрешната част на бедрото.

— Кое?

— Живея, за да ти служа, любов моя. — Разтвори още краката ѝ. Раменете му не ѝ позволяваха да ги събере. — Няма нещо, което да не съм готов да сторя за теб. Няма. — Усмихна се и навее глава, за да я погали с език между краката.

Айлийн започна да мята главата си встрани. Беше го хванала за косата. Дишаше трудно. Стенеше от удоволствие. Отчаяни викове

излизаха от гърлото ѝ.

Калев проникна с език в нея и я обходи отвътре.

— Искам да те чуя да стениш, Айлийн.

— Калев, вече... вече го правя...

— Не е достатъчно. — Погълна я с уста, устни, зъби и език. Айлийн беше толкова мокра, че мислеше, че се разтопява. Извиваше задните си части нагоре-надолу, а когато вече настъпваше кулминацията... Калев удължи още повече кучешките си зъби и я ухапа, като забодя дълбоко резците си в нея.

Айлийн го сграбчи и дръпна косата му. Заби пети в дюшека и се изви към него. Изкрещя с изненада и облекчение.

Калев поглъщаше жадно всичко, което тя му даваше. Нейният мед и нейната кръв. А Айлийн чувстваше как той става по-силен с всяка глътка. Мисълта, че го съживява, я възбуди още повече.

Калев се изпълваше с щастие и радост от това, че доставя удоволствие на своята *cáraid*, и виждаше как тя се отпуска с него.

Продължи да я ближе, докато спазмите от нейния оргазъм престанаха. После прокара език, за да почисти струйката кръв, която се стичаше между краката ѝ, и така затвори раната.

Изправи се и се намести между краката ѝ.

— Заболя ли те, *leannán*?

Айлийн още се връщаше от небесата.

— Не... не. — Тя преглътна и се загледа в него. — Калев, изглеждаш много добре сега.

Калев се усмихна, изцяло отдаден на нея.

— Ти ми даваш живот. Даваш ми светлината на слънцето. Чувствам, че нищо, което мога да ти дам или да направя за теб, не може да се сравни с подаръка, който ти ми даде. — Целуна я и опря чело в нейното. — Бях мъж, отдаден на една кауза. На войната. — Направи един тласък между бедрата ѝ и плъзна главичката на члена си сред нейната влага. Тя потрепери. Той също. — Не знаех какво е да обичаш.

— А... сега знаеш ли? — Погали носа му с нейния, съучастнически и нежно.

Калев се съгласи като страдалец.

— Поеми ме в себе си, мила — заповяда ѝ и взе лицето ѝ в ръце. Ръце на воин, целите в белези. Изглеждаха още по-силни на фона на

красивото ѝ крехко лице.

Айлийн потвърди с потънали в сълзи очи. Хвана го с ръка и го насочи към входа си. Калевб изстена, а тя изсъска. Ухапването я беше направило много чувствителна, но по-скоро щеше да се остави да я убият, отколкото да го спре.

— Поеми ме — каза ѝ той, докато проникваше до най-дълбоките места.

Айлийн разтвори още повече крака, за да го намести по-добре и да го улесни в проникването. Хвана задните му части и заби нокти в тях, водена от усещането за пълнота и крехкост, предизвикано от мощните му тласъци.

— Знаеш ли, Калевб? Знаеш ли какво е любовта? — попита го тя и го целуна по брадичката сред разтърсващи конвулсии.

Калевб не ѝ позволяваше да обърне лицето си или да отмести поглед. Искаше да я гледа, докато я обладаваше.

— Да.

— Откъде знаеш?

— Защото... защото те обичам, Айлийн. Ти ме научи как да го правя.

Айлийн затвори очи, за да могат сълзите да излязат и да престанат да замъгляват погледа ѝ. Калевб беше красив. Черната му коса падаше върху нея. Тя я хвана с една ръка, а с другата го галеше по бузата.

— Кажу го пак.

— Обичам те.

— Пак.

— Обичам те, мила. Искам те. Имам нужда от теб. Обожавам те.

— Тласъците бяха все по-силни.

— Обичам те, Калевб — каза тя и доближи лице до неговото.

— Как е възможно?

— Има обяснение. Луда съм. — Тя се усмихна и прехапа устна.

— Кажу го пак.

— Обичам те. Об...

Целувката, в която потънаха, беше почти смъртоносна. Не можеха да си дадат повече от това, което си даваха в този момент. Калевб беше хванал лицето ѝ.

— Всеки момент ще... — засмя се той и отново си пое дъх.

— Да. И аз...

— Нахрани се, *cáraid*. — Проникна в нея по-грубо. Знаеше, че приближават кулминацията.

На Айлийн ѝ причерня пред очите, а зениците ѝ се разшириха. Хвана го за косата и го дръпна към себе си. Потърка нос в шията му. Калевб потрепери от очакване. Тя заби кучешките си зъби в неговата плът и започна да пие. И двамата изпитаха оргазъм. Съзнанието им се отвори, споделиха мисли, потребности, мечти и желания.

Беше нощ на оргазмите. Следваха един след друг и ги извисиха до невероятни нива на удоволствието.

Калевб продължаваше да поклаща нежно задните си части, проникнал в нея. Укротяваха се взаимно с думи и сладки целувки.

— Не се затвори за мен — каза ѝ учудено Калевб.

— Нито ти.

— Ти си луда по мен. — Повдигна едната си вежда като пират и Айлийн избухна в смях. — Не забравяй това.

— Не се надувай.

— Аз съм луд по теб, малката, и няма да го забравя.

— Значи... караниците приключиха? — попита тя и го погали по брадата.

— Не знам. Помиренията ми харесват — прошепна той и я ухапа по меката част на ухото.

Плъзна пръст между веждите ѝ, по носа ѝ, погали устните ѝ и спря в палавата трапчинка на брадичката ѝ.

— *Is comb lium thu, mo ghráidh*^[2] — каза той и я целуна по устните.

— *Is comb lium thu glá mhor, mo ghráidh*^[3] — отговори тя и отвърна на целувката.

— Завинаги?

— Докато продължава вечността.

Когато съмна, Калевб я взе на ръце. Бяха завити само в чаршафите от леглото. Летяха заедно през светлото небе, безоблачно и синьо. Колкото по-високо се издигаха, толкова повече слънцето придаваше загар на кожата им.

Айлийн се притисна до него. Не пропускаше нищо от полета. Очите на Калевб изглеждаха много по-светли сега, на слънчева светлина.

Калев можеше да излиза на слънце. Това беше дар от нея.

— Да, мила. Ти ми даде всичко — прошепна той в ухото ѝ.

Айлийн се усмихна нежно.

— Къде отиваме?

— Искам да ти покажа каква ще е твоята роля в нашето общество.

— Търсил си ми работа? — Не можеше да повярва.

— Не. Просто се замислих за онова, което ми каза. — Спуснаха се към един хълм, заобиколен от потрепващи диви цветя.

Айлийн огледа учудено мястото. Беше прекрасно.

— Защо дойдохме тук?

— Тук — каза той и я прегърна, долепен за гърба ѝ — ще бъде построено твоето училище.

— Какво?

— Представи си една красива сграда, с цветове в тон с околността. Вътре ще има множество деца, които ще искат да чуят своята нова учителка.

— Но, Калев. — Тя се обърна и го хвана за брадичката. — Аз не мога да обучавам обикновени деца. Не, не мога. Необходими са разрешителни... Родителите могат да се усъмнят в мен. Кучешките ми зъби, цветът на очите ми... Не...

— Шшт — постави пръст върху устните ѝ. — Не говоря за човешки деца. — Калев се забавляваше, като гледаше обърканото ѝ изражение. — Помниш ли, когато спомена пред мен, че ако можеше да преподаваш, би започнала от нас?

— Да.

— Ние имаме деца, Айлийн. И те имат нужда от нови ценности. Ще ти се доверим да ги обучаваш. Искам да доведе тук децата на берсерките и да се смесят с нашите.

— Калев...

— Ти можеш да ги обучиш в нови принципи. Ти се идеалният пример за тях. Ти си смесица от двете раси. Не сме несъвместими и не е трябвало да враждуваме. Като започнеш да сплотяваш нашите деца, ти можеш да компенсираш вредата, която двата клана си причиниха взаимно. Те ще създадат ново общество, ако се вслушат в теб. Един знае, че аз бих те последвал и със затворени очи.

— Калев, аз... не знам какво да кажа.

— Кажи да. — Погали я по бузата. — Това е проектът, който очакваше. Нека да дадем урок на боговете и на нашите истински врагове. Да им покажем, че отсега нататък сме едно цяло. Техните деца са и наши, нашата земя е и тяхна. Бъди опората на това начинание, *mo ghráidh*.

— Говори ли вече с дядо ми?

— Разбира се. Не бих се осмелил да предложа нещо без неговото одобрение. Каза ми, че се гордее с мен — потвърди той развълнувано.

Айлийн не можеше да повярва. Нейният проект. Нейната мечта все още съществуваше. Предлагаше ѝ я един ванир, първичен и груб, но с огромно сърце, който я обичаше повече, отколкото си мислеше, че е възможно.

Сълзите се търкулнаха по бузите ѝ.

— Надявам се, че това са сълзи от радост — прошепна Калев.

— Така е — каза тя и ги избърса с ръка. — Така е.

— Тогава? Приемаш, нали?

— Да... За Бога, разбира се... — Хвана го за раменете, скочи върху него и обви крака около кръста му. Възседна го. — Да, Калев. — Целуна го по очите, бузите, брадата, веждите.

Калев затвори очи, потънал в екстаз от такова нежност.

— Остава още много работа — каза той, отметна чаршафа с едно движение и го постла на земята. Целуна я страстно. Беше я хванал за задните части и я галеше между краката.

— Още много работа... — повтори тя весело.

— Да. И трябва да сме готови за всичко — увери я той и застана на колене върху чаршафа. Беше я прегърнал. Постава я да легне отпусната и покорна и застана върху нея. — Започнала е битка. И имаме нужда от подкрепата на всички, за да завърши добре.

— Да. — Тя го дръпна и го целуна. — Млъкни, Калев... после ще ми говориш колко трудно ще бъде. Ти си тук и ме правиш щастлива, *mo duinne*. Сега е ден и никой няма да дойде да ни притеснява. Прави любов с мен, а после ще се заемем с всичко останало, *mo ghráidh*.

— Както искаш, моя Айлийн. Както искаш.

Целунаха се нежно и правиха любов, изцяло отдадени един на друг.

Никой не ги притесни.

[1] Град на атлантическия бряг на Англия. — Б.пр. ↑

[2] На келтски език означава „Обичам те, любов моя“. — Б.пр. ↑

[3] На келтски език означава „Много те обичам, любов моя“. —

Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.